

Google-oversat - for eget brug dette, og ikke fullt ud tekst korrigeret dette - men for de interesserede deles her denne:

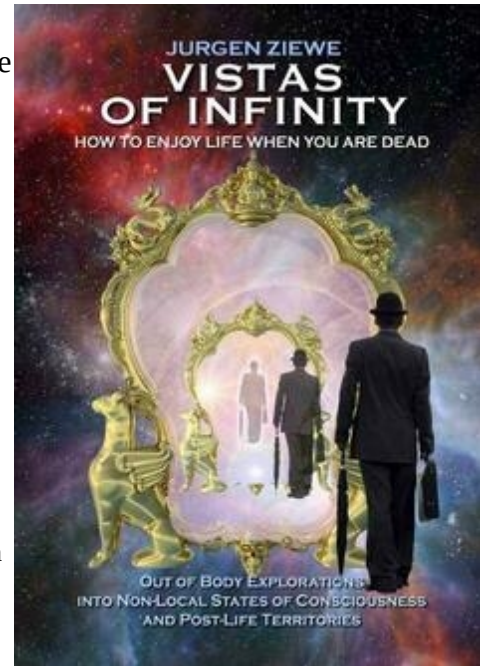
(denne som dansk lydbook - fint å lytte mens man følger teksten under - [link](#)).

Google oversatte uddrag af BESØG I EVIGHEDEN, eller

VISTAS OF INFINITY

bog om beviste astralreiser, af jurgen ziewe fra -15.

Jürgen Ziewe, Født: 1947, er en tysk kunstner, designer og forsker på **oplevelse uden for DEN GROVFYSISKE kroppen**. Ziewe er uddannet som kunstner ved Hamburg Academy of Art. Han flyttede til England i 1975 og arbejdede som designer hos flere agenturer. Han producerede også abstrakte malerier. Ziewe producerer nu computerkunst, der bruger fraktale elementer. Hans påvirkninger inkluderer arketyperne af Carl Jung, og hans arbejde har vist sig på fantasy -plakater, lykønskingskort og science fiction -bogomslag til forfattere, herunder Vernor Vinge og Peter F. Hamilton. I 1997 blev en bog, der han viste sit arbejde, med titlen New Territories, udgivet. Ziewe ser de drømlignende tilstander, som en anden form for virkelighed, hvilket jo også åndevidenskaben, f.x. [martinus](#), i øvrigt viser. I sine egne beretninger har han siden 1975 haft oplevelser og interaktioner med interdimensionelle væsener i andre dimensioner af eksistens, adgang dertil via meditation og klar drøm. Slut indledning uafhængig af bogen.

Vores yderste grænser forbliver udforskede.

Når du er færdig med at læse denne introduktion, vil tre tusinde mennesker være døde på vores planet. Ved i slutningen af dagen kunne deres antal befolke en lille by, hvis de skulle samles ét sted. Det store flertallet af disse mennesker vil ikke have nogen idé om, hvad der er sket med dem, og hvad der kommer til at ske efter deres kroppen er blevet brugt. Vores uvidenhed om vores fremtidige skæbne, når vi dør, er problematisk, fordi det er kilde til megen frygt, usikkerhed og lidelse.

(folk flest) Simplethen abonnerer på ateistens tro, som siger, at når den elektricitet, der driver vores hjerne er slukket, forsvinder vores Bevidsthed simplethen ud i **intetheden**. Dette får os næppe til at føle os bedre. Og selv om det var sandt, så ville dette sandsynligvis være den eneste forekomst af "intethed" i hele naturen.

Uanset om vi er 'åndstroende' eller ateister, vil det altid være modstridende at sætte spørgsmålstegn ved vores tro. De troende, så længe de holder fast i sine forudfattede ideer, der er uden et tøs af beviser, er vi sårbare over for tvivl.

Vi vil aldrig vide, hvad der vil ske med os, når vi dør, **medmindre vi selv kan se** (-eller forstå), **Vi er lig med passagerer, der kører på/i et tog uden at have en anelse om, hvor det fører os hen.** Vi er afhængige af vage ideer og overbevisninger fremmet af andre snarere end ved tage vores letning fra Moder Natur, **som giver os glimt ind i vores større virkelighed hver nat, når vi skal sove.** 'Hun' har sørget for, at vi **kan** lære og finde ud af det, hvis bare vi skubbede døren på klem lidt længere og gik igennem, mens vi var opmærksomme.

Først for ganske nylig har pionererne blandt 'drømmerne'/drømmeforskerne opdaget, at vi kan vågne op i vores drømme og derefter tage de nødvendige skridt for at opdage, hvilken slags liv der

ligger ud over vores fysiske begrænsninger i (det fysiske) legemet. De få, der turde træde ind ad døren, efter at have givet den et sidste skub, har fundet den magtfulde konsensus om, **at vi kan leve et liv uafhængigt af den fysiske krop og, underforstået, et liv, der fortsætter efter døden.** Ikke nok med det, mange er vendt tilbage og vidste præcis, hvordan deres fremtidige liv vil se ud og endda have det kontaktede deres døde slægtninge i færd med at finde ud af det. Moderne videnskabsmænd omtaler nu denne tilstand som 'Ikke-lokal bevidsthed' og begiver sig tøvende ind i det territorium, der tidligere var forbeholdt religioner og mystikere.

Ironisk nok skelner oplevelser af ikke-lokal bevidsthed ikke mellem, hvad folk tror som, ateisten og den troende katolik, kan finde på at gå side om side på ikke-fysiske steder indtil deres tro river dem fra hinanden. Ateisten kan opdage, forudsat at han vover sig langt nok, at der er en rod på et niveau i hans bevidsthed, hvilket kan bevise, at han har ret i hans tro på at der virkelig er 'Intet', og alligevel Intethed ikke stemmer. Dette udover det han nogensinde kunne have forestillet sig. Den person, der tror på Gud, kan også finde sig selv bevist rigtigt, men den Gud, han forventede at finde, er ud over det han kunne have forestillet sig. Ateisten og -teister er både på det rigtige og det forkerte spor, men for at nå dette erkendelsespunkt vil de måtte gå den lange og snoede vej gennem det store ukendte og ind i deres helt eget ubevidste sind og **gøre det bevidst.**

Jeg personligt har brugt mange hundrede timer i fuld vågen bevidsthed uden for min krop på 'bagsiden' af det fysiske liv og omhyggeligt registrerede, hvad jeg fandt i mine dagbøger over en periode på mere end fyrre år. Disse oplevelser, nogle af flere timers varighed, var biproduktet af min regelmæssige dybe meditation praksis jeg har gennemført hele mit liv, mellem en og to timer hver dag på regelmæssig basis. Hvis jeg var at samle alle disse timer ville det svare til at bruge over tre år i en ændret tilstand af Bevidsthed. Så det, jeg har fundet frem, er ikke resultatet af nogen seance, fantasi, ønsketænkning, Ouija board eller selvhypnose. Jeg kanaliserede ikke, og jeg drømte heller ikke eller fabulerede. Det var det naturlige resultat når Bevidsthed er fokuseret konsekvent og regelmæssigt over en lang periode på sine egne rødder af tilblivelse. **Det, jeg opdagede, oplevede jeg i fuld vågen Bevidsthed, mens jeg var i mine fysiske vågne timer.** Jeg byggede en kommerciel karriere og holdt et ansvarligt og succesfuldt job, ofte mens jeg arbejdede tres timer uge som freelance kommerciel illustratør.

Men jo mere jeg opdager, jo mere må jeg indrømme, hvor lidt jeg faktisk ved, fordi det øjeblik jeg klatrer op på toppen af en bakke, opdager jeg en helt ny uudforsket bjergkæde lige foran mig. Som ubetydelig da min forskning dukkede op, udførte jeg den autentisk i en ændret tilstand, mens jeg var helt vågen med mit selv-bevidste sind, i en tilstand som ofte var klarere, skarpere og mere forstærket end min normale vågne bevidsthed. Jeg tror, at hovedårsagen til, at denne proces blev mulig i første omgang, var simpelthen min afvisning af at acceptere, at det, der kom ind i mine fem sanser, var alt, hvad der var til som vi kalder virkeligheden, hvilket førte til, at jeg satte ud på en livslang søgen efter at finde ud af, hvem eller hvad denne bevidsthed var. JA, HVAD var bevidst – den eneste måde at gøre dette på var ved at UDFORSKE selve bevidstheden via meditation. Det er en tragedie, at selv intelligente mennesker er afhængige af deres tro på, at det, de ser og føler med deres fem sanser, er alt, hvad der er at se af hele virkeligheden, selvom moderne videnskab afslører et helt nyt og anderledes syn på tilværelsen, næsten på ugentlig basis.

Efter at have vendt min opmærksomhed i den modsatte retning ud over sanserne har jeg opdaget, at hvad vi vidner i løbet af vores vågne dag er kun en lille del af hele vores virkelighed, ikke engang spidsen af isbjerg. Så her er mine rapporter, jordnære, autentiske, lidenskabsløst optagne, subjektive såvel som objektiv, lagt foran dig fra en ud-af-kroppen rejsende journalist og kunstners synspunkt. Jeg er rapporterede, hvad jeg fandt, mens jeg kiggede forbi tilsyneladende ind i det liv, der udspiller sig ved slutningen af vores rejse.

Da jeg første gang begav mig ud på rejsen for over fyrre år siden, kendte jeg ikke engang at ud-af-Kroppen erfaringer eksisterede. De var bare en bonus ved at studere Bevidsthed indefra; da jeg oplevede mit første OBE i begyndelsen af 1970'erne adskilte den min opfattede virkelighedsverden fuldstændigt. Jeg anede ikke, om jeg havde oplevet et hjerneanfald, var styrtet gennem et mystisk ormehul i rum og tid eller om jeg havde mistet forstanden. Kort efter de første mærkelige anomalier skete, begyndte de at ske mere regelmæssigt, og jeg begyndte at optage og eksperimentere med dem. De havde sat det mest kraftfulde skift i min opfattelse i gang af virkeligheden og universet omkring os og kunne ikke ignoreres. Men for at kvalificere mig til en post i min dagbog skulle nøje overholde følgende kriterier:

1. Jeg var nødt til at have fuld vågen bevidsthed, mens jeg var ude af min krop.
2. Jeg skulle være helt klar over, at min fysiske krop var et andet sted.
3. Jeg skulle have fuld bevidsthed om mit vågne livs sociale identitet.
4. Jeg skulle være helt klar over, at oplevelsen ikke engang var en del af en klar drøm, endsige en drøm.

Det var kun under disse forhold, at mine rapporter ville kvalificere sig som et gyldigt vidnesbyrd om eksistensen af Ikke-lokal bevidsthed. Nogle af disse oplevelser varede flere timer, langt længere end gennemsnittet i de vanlige nær- nærdødsoplevelser. Min længste oplevelse, rapporteret i min første bog *Multidimensional Man*, varede over seks timer. Det var så intenst og så levende, at jeg frygtede, at jeg kunne være død og permanent flyttet ind i en ikke-fysisk virkelighed. Flere gange under denne lange udflugt vendte jeg tilbage til min krop for at kontrollere, at den stadig var i live. Når jeg endelig vendte tilbage til min krop for altid i de tidlige morgentimer fandt jeg til min forfærdelse, at store bidder af min hukommelse af begivenheden manglede, med kun fragmenter bevaret og måske kun en time af det hele oplevelse intakt nok til at blive registreret. Dette fik mig til at genoverveje mine strategier for tilbagekaldelse.

Når vores finere, ikke-fysiske energilegeme genforenes med den fysiske krop en stor del af erfaring går tabt. Det er derfor, mange mennesker ikke husker deres drømme. Min første bog om mine eventyr i ikke-fysiske realiteter blev offentliggjort i 2008. Siden da har jeg taget mere stringente nye genkaldeseteknikker i brug i for at overvinde hukommelsesforstyrrelser ved hjælp af følgende teknik. Hvor jeg kunne, ville jeg prøve at køre den igen opleve gennem mit sind, mens jeg stadig er i OBE-tilstand. Nogle gange ville jeg endda rapportere oplevelsen til andre ikke-fysiske karakterer til at størkne det i mit sind. Ved genindtræden i den fysiske krop ville jeg ligge helt stille, ikke bevæge sig en tomme, med mine øjne stadig lukkede. I denne stilling ville jeg løbe gennem hele oplevelsen igen i min sind. Hvis det var nødvendigt, ville jeg gøre det igen for at sikre mig eventuelle yderligere detaljer, der kunne være blevet overset.

Da jeg endelig havde bevæget mig og åbnet mine øjne, greb jeg min blok og kuglepen, som altid var lige ved hånden og skrive hele oplevelsen ind i min dagbog. Jeg ville så læse den igennem igen og nedskrive eventuelle fragmenter og nøgleord, der dukkede op i mit sind. Jeg lukkede mine øjne og genkaldte enhver hukommelse forbundet med dem. Jeg ville så skriv mine noter ud. Nogle gange ville jeg bruge dyb meditation til at gå tilbage til oplevelsen for at komme videre minde om. På denne måde var jeg i stand til at hente andre relevante detaljer.

Denne teknik fungerede så godt for mig, at jeg allerede nu tydeligt kan forestille mig hele scenarier, som om de var var minder fra et feriekald. Fordi disse ud-af-Krop-tilstande blev oplevet i fuld vågenhed Bevidsthed ser jeg ikke længere en kvalitativ skelnen mellem mine oplevelser i den fysiske vågne virkelighed og dem i den ikke-fysiske. Jeg ser simpelthen nu den vågne oplevelse i

sammenhæng med en forenet større virkelighed hvor den ene fodrer og informerer den anden, hvor den ene er lige så relevant og vigtig som den anden.

Dette er de rapporter, der er registreret siden 2008, da min første bog udkom. Som jeg ikke er vild med gentager du vil finde emner i min første bog ikke omslag ed her overhovedet, såsom Akashic Records, tidligere liv oplevelser og en nærmere undersøgelse af ikke-fysiske manifestationsfænomener. Men i foråret 2013 havde jeg en kraftfuld transformativ oplevelse, mens jeg var på et ensomt meditationsretræte i de skotske bjerge, som jeg kronikeret i min bog 'the 10 Minute Moment'. Dette førte til en fuldstændig ændring af opfattelsen i min dag-til-dag virkelighed. Det foranledigede min identifikation i en konstant og uforanderlig oplevelse af nuet, nuet. Alle mine gamle identifikationer med mit sociale selv blev tilsidesat af en bevidsthed om et større forbundet selv, en bevidsthed at hvert øjeblik er nyt, uden nogen gentagelser, at der ikke længere kan skelnes mellem et indre og en omverden.

Personlig identifikation var blevet opgraderet til en identifikation med permanent kendskab til gaven. Illusionen om, at tanker med deres begreber og abstraktioner kunne danne en nøjagtig repræsentation af virkeligheden inde i min hjerne, som i høj grad var dikteret af tidligere erfaringer og projektioner af fremtid, var fuldstændig demonteret og havde ikke længere nogen magt over mig. I stedet kom et akut "hvad er" opfattelse, med de beslutninger, der er afledt af den, som informerer om min handling. Jeg blev natten over befriet fra førstnævnte stort bedrag; konsekvenserne for kvaliteten af mit liv var enorme.

Til gengæld førte dette også til en dybere form for meditation, som tillod mig, i det øjeblik jeg lukkede mine øjne, at tage bolig i denne form for nutidsbevidsthed. I stedet for at fokusere opmærksomheden på et punkt, som jeg betragtede som adskilt identificerede jeg mig intimt og naturligt med bevidsthedens objekt. Det var simpelthen en holdning jeg havde hentet fra min nye daglige og nu konstante måde af virkelighedsbevidsthed. Jeg opdelte ikke længere virkeligheden i en udenfor og inde i verden. Jeg havde assimileret, at i Bevidsthed var skelnen og adskillelsen en illusion.

Følgelig blev det meget lettere at leve i denne nye form for virkelighed, fordi kontrollen var helt min, selvom fysiske kræfter så ud til at have overhånden. Jeg havde bragt klar bevidsthed ind i min hverdag. Som en konsekvens havde min meditation også ændret sig, da Bevidstheden ikke længere tillod det forskelsbehandling mellem mig selv og objektet for meditation. Jeg fulgte ikke længere en meditationsteknik. Min meditation var simpelthen at være bevidst. Hvor jeg end er, er bevidsthedens pointe, hvad jeg er, en bevidsthed om her og nu, som er konstant, stille og nyt hvert øjeblik. Derfor er fokus på virkeligheden uplettet af overbevisninger og fordomme.

Da jeg lukkede øjnene for at meditere, var jeg nu blevet pointen med fokus, smeltet sammen med fokus, uanset om det var fokuseret på mit åndedræt, et rum af lys eller blot et mantra, som kunne sende mig ind på andre niveauer af virkeligheden. Denne nye form for at flytte bevidsthed væk fra et opfattet ego eller et betinget selv gjorde det muligt at komme ind og observere virkeligheder, som tidligere var svære at få adgang til, og som et resultat var jeg i stand til at gå mere i dybden i de bevidsthedstilstande, jeg havde i min forrige bog omtalt som 'Super Dimensions' (selvom dette ikke altid er så ligetil, som det lyder, fordi det kræver samarbejdet af et langt større og dybere aspekt af os selv). Jeg vil dokumentere, hvordan denne større virkelighed aspekt af os selv bestemmer alt, hvad vi er og sætter kursen for vores udvikling som en menneskelig art.

En anden ændring, der blev tydelig siden min første bog, var, at jeg så ud-af-kroppen Oplever anderledes. I stedet for at bruge dem som en kærkommen mulighed for at forbedre min meditation, tillod jeg det dem til at udfolde sig og betragtede dem som en guidet læringsmulighed,

sat op for mig af en højere bevidsthed, i for at lære om aspekter af Bevidsthed og ikke-fysisk virkelighed, som er relevante for og påvirker en stor del af vores befolkning, når vi dør. I stedet for at fokusere på de mere behagelige græsange på højere dimensionelle realiteter, blev jeg ofte 'overtalt' til at spejle de fælles territorier og forhold, der blev præsenteret for mig som flertallet af mennesker bliver nødt til at kæmpe med, når de efterlader deres fysiske virkelighed ved døden. Det her tillod mig at være særlig opmærksom på de psykologiske underbevidste kræfter, der udspiller sig i vores post-life tilstande, som traditionelt aldrig er blevet fuldt udforsket eller forstået.

Hidtil har de eneste (ofte hånet og latterliggjorte) kilder til information om ikke-fysiske realiteter blevet leveret af talentfulde individer kendt som medier. Denne evne til at se skjult virkelighed har ofte været udnyttet af charlataner, der hævder at have disse evner for at tjene penge og udnytte åndssvage mennesker.

I virkeligheden er de ægte færdigheder sandsynligvis ret sjældne og har intet med mentalisme at gøre. Alligevel i en vigtig Medier med 10 aspekter er til en ulempe for ud-af-kroppen-observatører. De besøger sjældent ikke-fysisk virkelighed med alle deres indre sanser anvendes samtidigt, og derfor er der masser af ting, som er yderst relevante for os, men er sjældent blevet rapporteret af traditionel medium-kommunikation.

Jeg håber, at disse førstehånds, fuldsensoriske rapporter vil føre til ny indsigt og en dybere forståelse af naturen af vores større virkelighed og vores efterliv. Jeg vil også tage et nyt kig på meget mere sublim realitetsniveauer af Bevidsthed, som kun kan nås, når ego-identifikation har været transcenderet, og personen overgiver sig frit til et meget højere aspekt af bevidsthed. Disse nivåer har ofte blevet omtalt som de himmelske, af mystikerne eller, i esoterisk litteratur, de mentale og kausale Tilstande eller kosmisk bevidsthed.

Som nævnt betragter jeg som ude-af-kroppen-erfarer mig selv meget som en undersøgende reporter, der forsker i vores multidimensionelle virkeligheders mystiske virkemåde. Jeg er også kunstner, og jeg føler brænder for den visuelle præsentation og skønhed de synlige og usynlige verdener har at byde på; hvor min ord har slået fejl, jeg har forsøgt at skitsere det i billeder, selvom disse er en dårlig gengivelse af det faktiske landskaber.

Det er ikke mit mål at bringe tilbage bevis på et liv efter døden, eller at forsøge at overbevise skeptikere om fakta, skal opleves på første hånd for at blive fuldt ud værdsat. Denne bog er simpelthen et vidnesbyrd om en autentisk personlig fakta-findende mission af virkeligheden, såvel som at hylde det utrolige privilegium, vi får som mennesker til at nyde det. I denne proces vil jeg ikke kun forsøge at gengive, hvad der udgør vores mulige efterliv, men også hvad der understøtter vores vågne liv og vores fysiske eksistens også, og så giver mening i vores verden.

Udforskning af ikke-fysisk virkelighed.

Hvis du vil finde ud af livet efter din død, så vær opmærksom på dine drømme.
21 marts 2010.

Hvor parkerede jeg bilen?

Den måde, hvorpå morgensollyset fangede havet af våde småsten på stranden, fik det til at føles, som om jeg gik hen over en seng af diamanter. Den skummende brænding af bølgerne, der forsigtigt brækker på kysten, var ikke som den hvide støj, man normalt forbinder med havets kant, men mere som et væld af musikalske toner spændt sammen til en harmonisk symfoni. Frem for alt var solens

lys rent guld, som kastede sine fine partikler som et lysende net ud over verden og løftede alt, hvad den rørte ved, til en herlig pragt.

Jeg bevægede mig forsigtigt langs kystlinjen, forsigtigt med ikke at blive fanget af de perleagtige skumbobler, som strøg stranden så blidt, at jeg øjeblikkeligt opdagede, at naturen denne morgen var skabt af ren kærlighed. Jeg følte mig let på mine fødder, som syntes at danse til tonerne af de mange lyde i stedet for at gå og trække min tunge krop med. Luften var frisk og utrolig klar, hvilket gjorde alt skarpt, som om verden blev forstærket af lys, der passerede gennem en ren kæmpe krystal. Tidligere havde jeg været vidne til mange solopgange, men intet havde nogensinde sammenlignet med dette. Jeg blev overvældet af dette unikke skue af naturen. Det føltes, som om atomer, der sammenkogte denne verden, hvirvlede rundt om mig som ildfluer, summede gennem mit hjerte og ud igen, indsamlede min kærlighed og distribuerede den over hele verden i taknemmelighed for at være en modtager af sådan en smuk morgen. Jeg kunne ikke forestille mig nogensinde at have været vidne til en scene med så fredfyldt og naturlig pragt.

Da jeg gik videre langs stranden, begyndte jeg at stille spørgsmål ved, hvorfor jeg ikke havde taget mit kamera med, og så sørgmodigt på skattene, som gik forbi mig uden at blive optaget; sådan en forpasset mulighed. Da jeg blev betaget af dette pragtfulde og vedvarende øjeblik, hvor tiden havde taget afsked, stoppede jeg op og begyndte at spekulere på, hvordan jeg var kommet hertil. Den trance af glæde, jeg følte denne herlige morgen, havde et øjeblik slettet min hukommelse, og jeg begyndte at spekulere på, hvor jeg havde parkeret min bil. Det var femten kilometer fra hvor jeg boede, og den eneste måde at komme hertil så tidligt om morgenen var i bil.

Jeg så op ad dæmningen mod kystvejen ved Brighton Beach, men jeg huskede ingenting. Husene langs strandpromenaden blev forstærket af solens ravgule lys, men jeg huskede ikke at have parkeret min bil i nærheden af dem. I mellemtiden var den strålende morgensol lige begyndt at handle med sit guld for et mere blødt sølv, og alligevel kunne jeg stadig ikke huske, hvor jeg havde parkeret min bil. Jeg gik tilbage i tankerne for at gå tilbage, men der var intet at gå tilbage. Det eneste, jeg huskede, var at stå op til min morgenmeditation omkring klokken fem. Jeg var lysvågen, så frisk, og nød mit fokus på det rene væsen. Der var ingen tanke. Bare en anelse om, at der under bevidsthedens hav var et hav af ekstase klar til at briste til overfladen. Jeg observerede Værens rolige bølger, velvidende at jeg kunne vælge at lægge min opmærksomhed på hvad som helst, ligesom en vandrer ville slå sit telt op i de vidt åbne grænser. Jeg valgte det til at være solen, en indre sol, der oplyser hele rummet så langt som til den fjerneste planet i vores solsystem, skinner med sit klare lys og opsluger Jorden og derefter hele rummet omkring mig. Jeg nød dets varmende, forfriskende lys. Så gik jeg i dyb trance, og da jeg kom rundt, gik jeg langs Brighton-stranden, lysvågen, men i hukommelsestab. Her var jeg, i en klarhed af vågen bevidsthed, som jeg sjældent havde oplevet på noget andet tidspunkt i mit liv.

Det var først da, at jeg med en svimlende sikkerhed vidste, at jeg var ude af min krop. I fuld besiddelse af en super-vågen Bevidsthed havde jeg flyttet mig femten kilometer hjemmefra, efterladt min krop hvilende i dyb meditation, en skal uden en sjæl, blot en frakke henkastet henkastet i garderoben, mens jeg gik ud og spadserede.

Alligevel kunne jeg trods min rationelle analyse stadig ikke helt stole på denne overvældende erkendelse i lyset af denne klare vågne virkelighed. For at være sikker løftede jeg mig fra jorden og heldigvis skete det, fejlfrit, kun en meter højt i starten, jeg svævede som en vægtløs balletdanser, men det var ikke overbevisende nok. Hvad nu hvis det var et lykketræf, en fejlfortolkning af tid, en mental misrepræsentation af fysisk handling? Så jeg svævede højere, først to og derefter tre fod op, og gled ubesværet hen over de indkommende bølger, som var upåvirket af min dans. Da jeg sprang

op og lavede en saltomortale i slowmotion var jeg endelig overbevist. Jeg var ude af min krop, og alligevel føltes det så fysisk og ægte. Jeg svævede højere op, en meter og derefter to, og så flød jeg forsigtigt langs stranden i yderligere ti, tyve meter. Da jeg endelig accepterede virkeligheden i min ud-af-kroppen tilstand, var det for sent at tage sagen videre. Jeg var allerede tilbage i min frakke af kød, og sad i min meditationstol, som om intet var hændt.

Det, der gør ud-af-kroppen-oplevelser så enormt kraftfulde, er det faktum, at vågne til Fuld bevidsthed, ikke længere er bundet til den fysiske krop, og med denne bevidsthed frigjort og ikke længere belastet med driften af vores tunge fysiske maskineri, kan den placeres på et hvilket som helst tidspunkt i tid og rum, i fortiden eller på et helt andet dimensionsniveau .

Vi kan leve et alternativt liv med det samme eller et endnu højere niveau af bevidsthed, end vores fysiske liv har at tilbyde. Hele tiden er vi stadig, som vi er, og bevarer vores fulde identitetsfølelse. Der er ingen grænser for, hvad dette mig kan opleve eller de steder, det kan besøge uden tilknytning af en fysisk krop.

[Neste lydfil herfra>](#)

Vi træder ind i en verden af kontinuitet, hvor ingen ender er i sigte, ingen grænser på plads og opdager hurtigt, at vi kan besøge og tale med familiemedlemmer, der er døde før, og der ikke vil være en skygge af tvivl om, at vi taler til den faktiske mennesker, vi har elsket og kendt, alt imens vi vidste, at vores krop stadig er et sted, hvor vi forlod den. Nu ubundne kan vi vælge, hvor vi vil være med vores fuldstændige identitet intakt, i total fornuft og i fuld vågen Bevidsthed.

Lad os nu bare læne os tilbage og overveje det fulde omfang og de implikationer, dette kan have på den måde, vi vil leve vores liv på, og hvordan vi vil se på vores fremtid, uden at døden lurser ildevarslende i horisonten. Det er intet mindre end et liv uden begrænsninger.

Jeg kommer lige til sagen. Dette er ikke en bog om at levere bevis for, om det overhovedet er muligt for Bevidsthed at arbejde uafhængigt af kroppen, eller om der er liv efter døden. Jeg opgav dødsbegrebet for mange år siden, og de fleste, der har haft denne form for oplevelse, har også gjort det. Dette er heller ikke en bog om at lære kunsten at opnå denne tilstand. Hundredvis af bøger er allerede blevet skrevet for at forsøge at overbevise skeptikerne om, at livet er et kontinuum, og dusinvis af flere er blevet skrevet, der lærer kunsten at rejse ud af kroppen og klare drømme. Denne bog er simpelthen et vidnesbyrd om dens virkelighed, dens utrolige omfang og den poesi, man støder på, mens man gør den.

Ud-af-kropstilstanden i fuld vågen bevidsthed er uden tvivl det største mirakel i menneskelig bevidsthed, vi nogensinde kan opleve, og hver gang jeg er velsignet med dette mirakel, bliver mit liv forvandlet på ny. Hver gang, på trods af at jeg har oplevet det hundredvis af gange før, føler jeg den samme spænding, den samme ærefrygt. Kun mennesker, der aldrig har oplevet denne ophøjede tilstand, vil hævde, at det er en illusion af sindet, en hallucination, en fejlretning af hjerneaktivitet, og derfor vil de være glade for at lukke deres sind for dette største af alle mirakler. Uden at tænke over det, vil de vende deres opmærksomhed mod det, de anser for at være virkeligt, verden af hårde fakta, den hårde smerte og omverdenen, der kommer ind i vores bevidsthed gennem vores fem sanser og ikke har nogen som helst forbindelse til os. For dem ses verden, der omgiver os hver dag med åbne øjne, som den eneste virkelighed, og alt andet kan kun være et sammenbrud i sammenhængende hjerneaktivitet, en hallucination af et vrangforestillingssind, selvbedrag eller fantasien om overaktiv fantasi, hvor Vi vil rådes til at søge hjælp fra en læge og anmode om passende receptpligtig medicin. I bedste fald er det simpelthen en drøm, vi burde ryste af os om morgenen, så vi kan fortsætte med vores rigtige liv, den eneste virkelighed, der tæller.

Næppe nogen af os vil have mistanke om, at vores vante måde at se verden på blot er et stort bedrag, og at vores drømme faktisk er glimt gennem sprækkerne af vores virkelighed ind i en ægte og sameksisterende anden verden. En verden mere permanent og længerevarende, en virkelighed som rummer overbygningen af vores liv og byggestenene til hele det fysiske univers. Ikke nok med det, det er denne verden, hvor vi kan finde svarene på alle vores spørgsmål og forklaringen på, hvorfor vi er, som vi er og opfører os, som vi gør, og hvorfor vi er her i første omgang. Psykologer har erkendt dette for længe siden, men kun få har forudset, at vi kan besøge verden ikke bare i vores sind og i vores fantasi, men i virkeligheden, og kan konfrontere vores problemer der ansigt til ansigt i et miljø, der er lige så hård eller så blød som den fysiske verden, vi lever i.

Vi kan endda trænge ind til selve tilblivelsen af vores egen skabelse og blive ét med bevidstheden, som skaber og omfavner alt, hvad der er.

Psykologien har accepteret, at næsten hvert eneste skridt, vi tager i vores vågne liv, er styret af kræfter, vi ikke engang er opmærksomme på og for det meste ikke har kontrol over. Enhver tanke, der slår rod i vores sind, er resultatet af komplekse programmer, betingelser og systemer, styret af skjulte minder og ubevidste drifter. Næsten dagligt bliver vi styret af impulser, tanker og følelser, vi har lidt kontrol over, og vi aner ikke hvorfra eller hvordan de stammer fra. Vores liv er drevet af en motor, vi simpelthen ikke forstår. Vi leder efter midler mod vores forvirring og smerter ved at flytte genstande meningsløst rundt i vores omverden. Når vi er i krise, tyr vi ofte til bønner og blind tro på en eller anden mystisk guddom eller magt i håbet om, at vi i sidste ende kan blive skånet for vores skæbne, vores uundgåelige forfald og vores endelige opløsning.

De fleste af os rejser med et tog uden at vide dets destination eller hvornår det ankommer. Alle kæmper for det mest komfortable sæde og en plads ved vinduet, så vi kan distrahere os selv ved at se verden gå forbi. Vi holder frygten for det store ukendte på armslængde i en fjern fremtid ved at bruge stoffer, fikseringer og underholdning og hele tiden forsøge at foregive, at vi er udødelige, og at døden kun sker for andre eller i en næsten uopnåelig fremtid. Og mens vi går på tomgang med distraktioner, nærmer vores tog sig sin uundgåelige destination for hver time, der går.

Disse rapporter kan ses som en byguide for vores skæbne optaget af en rejsende, der allerede har været der og vendt tilbage for at aflægge vidnesbyrd om det sted, vi er på vej mod. Mange tusinde andre har også gjort det, de, der frivilligt har forladt deres krop, eller dem, der er sluppet fra døden på deres tænder og er vendt tilbage for at fortælle deres historie. De er normale mennesker, der besidder ansvarlige jobs. Det eneste, der gør dem anderledes, er, at de har kikket bag gardinet.

De historier, de bringer tilbage, er lige så forskellige som de mennesker, der rapporterer dem, og alligevel deler de mange fællesnævner. I denne bog vil jeg vidne om min egen erfaring og pege på nogle af de mange funktioner, som vi sandsynligvis vil støde på, når vores tog når endestationen. Ud-af-kroppen-oplevelser kan ske spontant. Når de sker på en regelmæssig basis, kan det tilskrives en disposition eller regelmæssig praksis. I mit tilfælde tilskriver jeg den livslange praktisering af meditation til denne effekt, næsten som om den sprængte den betingede fiksering af overbevisninger og identifikation og tillod min bevidsthed at svæve frit mod frihed.

Jeg må understrege, at det her ikke handler om klar drøm, som professionelle psykologer nu i vid udstrækning accepterer som ægte. Selvom klare drømme ofte blev brugt til at fremkalde en ud-af-Kroppen-oplevelse ved at afmontere ethvert subjektivt indhold, der stammer fra det underbevidste personlige felt, bestræbte jeg mig altid på at sikre, at enhver drømmefortælling blev opløst, og at man fandt ind i en konsensus ikke-fysisk virkelighed, som delte mange kendetegn ved vores fysiske verden.

En total revurdering av EFTERLIVET.

Som tiden går, og flere opdagelsesrejsende rapporterer om deres oplevelser, vil vi uden tvivl finde beviser i konsensus, indtil vi udvikler teknologier, som vil give os mulighed for at lave optagelser i en form, som ikke engang kan forestilles på dette tidspunkt. I betragtning af, at der for 50 år siden heller ikke engang var tænkt på mobiltelefonen, er vi i høj grad i pionerområdet. Indtil da vil personlig erfaring og de manges uafhængige vidnesbyrd forhåbentlig styrke denne undersøgelses ægthed, indtil nok videnskabsmænd er overbevist og opmuntret til at lede forskningsressourcer til at trænge ind i disse ukendte dimensioner med andre teknologier end narkotika.

Mine vidnesbyrd vil helt sikkert ikke matche andres observationer, og alligevel kan folk, der har haft lignende oplevelser, meget vel genkende de dækkede områder. Forhåbentlig vil dette tilskynde andre opdagelsesrejsende til at åbne deres sind endnu mere, grave dybt og nå ud over deres begrænsninger.

For de fleste mennesker, der aldrig har overvejet det faktum, at bevidsthed kan eksistere uden kroppen, er det svært at forestille sig, hvordan et liv efter døden minus en fysisk krop kan se ud. Det ville være naturligt at tænke i spøgelseslignende entiteter eller damptåger med menneskelige ansigter, der måske svæver rundt i et nebulært miljø. Indtil for nylig har folk stølet på gamle trossystemer og deres fantasi for at forestille sig en virkelighed ud over det fysiske. De har måske forestillet sig at ende i en form for himmel udstyret med vinger eller helvede afhængigt af, om de havde ført gode eller dårlige liv i henhold til fastsatte moralske standarder.

Menneskeheden har stølet på mange kilder for at opbygge et billede af efterlivet. Næsten alle dem, der er afhængige af faktiske erfaringer frem for tro eller antagelser, giver kun et delvist billede, men ved at kombinere alle de individuelle stykker og opdage deres konsensus kan vi opbygge en bred forståelse af efterlivets territorier og gradvist nå frem til en form for konsensus. De største problemer opstår, når overbevisninger trænger sig på eller tager ejerskab af en oplevelse.

Traditionelt har religion frem for videnskab hævdet autoriteten af viden om, hvad vores fremtid ud over det fysiske har i vente, men alt for ofte er vores religioner blevet misforstået og misbrugt, kompromisløst, til propagandaformål for at tjene investerede magtstrukturer og kontrollere dens tilhængere, ofte med forfærdelige konsekvenser. I stedet vil en frisk tilgang og et ubetinget udseende afsløre et større univers, der følger love og processer, der er et udvidet sæt af naturens regler, der udvider sig til et i en uendelighed, som ikke længere kan indfanges af matematiske formler og alligevel fandt jeg ved skabelsens rod ligger en geometri af matematisk præcision, der bestemmer manifestationen af alle de virkeligheder, jeg har besøgt. Jeg har dog fundet en altoverskyggende lov, der kan nedfældes i en simpel sætning:

Når relæstationen og filteret, som er vores hjerne, holder op med at fungere, og kroppen returneres til sine individuelle atomer, bliver vores bevidste og underbevidste sind vores nye ydre virkelighed.

Naturlige gateways til efterlivet.

Drømme er vores naturlige indgang til den verden, der venter os efter døden. Problemet er, at drømme også er de fantasier, vi opfinder, de historielinjer, hvorigennem vi fortæller om vores uløste konflikter og konfronterer vores skjulte dæmoner. Vores drømme er i høj grad vores egne opfindelser, som hurtigt opløses til røg. Vi kan roligt sige, at de fleste af vores drømme er bearbejdningsskæbenerne i vores ubevidste uden denne bearbejdning ville vi næppe være i stand til at fungere og alligevel kan de være så meget mere.

Så snart vi bliver bevidste i vores drøm, tager tingene en dramatisk drejning. Hvad der indtil da havde været en fantasi, en projektion af vores ubevidste sind, bliver pludselig til virkelighed. Vi er vågne i vores drøm, og fra det øjeblik har vi kapaciteten til at være fuldt ansvarlige. Vi kan i vid udstrækning kontrollere vores drøm og kan bruge kraften i klar drøm til at høste forbløffende kreative fordele. På trods af alt dette er vi stadig stort set i en verden, vi selv har skabt, som kan være lige så fantastisk og fantasifuld, som vi ønsker at lave den. I klare drømme træder vi ind i en virtuel verden af så ekstravagant kvalitet og kraft, at det virkelig er mirakuløst.

Det er dog ikke den verden, vi besøger, når vi dør, selvom vi stadig vil være i stand til at fremtrylle disse fantasiverdener, efter at vi er døde (og lettere ved det), men det er stadig i høj grad vores egen subjektive verden, som ikke kan lade sig gøre, delt af andre. Vi kan gå et skridt videre endnu. Vi kan bryde og afslutte selve den klare drøm uden at vågne op i vores seng, og i stedet gå ind i en ikke-fysisk virkelighed, der ligner vores vågne verden og alligevel er styret af et sæt helt nye love. Dette er den ud-af-kroppens rejsendes verden, kendt siden antikken som den astrale verden, den verden vi vil bebor, når vores fysiske ophold på denne planet slutter.

Dette er et alternativt univers, større i omfang end vores fysiske, men som også eksisterer på et væld af dimensionelle niveauer, hvilket gør det efter alt at dømmes ubegrænset og uendeligt. Og dog er selv dette kun en ridse på overfladen af endnu andre sæt af virkeligheder, som ikke har nogen begyndelse og ingen ende og er uden for vores fantasi.

Disse verdener kan også indgå i, når vores sind opfylder et sæt meget specifikke betingelser, og vi har overvundet vores tilegnede konditionering, frygt og selvpålagte begrænsninger. De er begyndelsen på en meget større rejse ind i højere former for opvågning og stærkt udvidede bevidsthedstilstande, som ikke længere passer ind i parametrene for vores normale forståelse og definition af konventionel viden.

Når vi træder ind i den astrale verden, har vi allerede sprængt vores boble af begrænset forståelse og vant viden, hvorefter vi aldrig vil se verden, som vi gjorde før. Når vi bryder begrænsningerne af denne astrale verden ved at afgive vores begrænsninger og de resterende personlige identifikationer, vil vi vågne op til en meget mere forbedret tilstand af bevidsthed og dens tilsvarende miljø. Det er de dimensioner, der ofte beskrives som himmelske verdener. Intet negativt kan eksistere her, fordi vibrationsstrukturene er for fine og for sublime. Denne verdens sag er ekstremt bøjelig, vores bevidsthed opnår et løft i klarhed og skarphed, som er utænkeligt på det fysiske eller astrale niveau. Selv denne tilstand blegner i ubetydelighed, når vi først forstår, hvordan vi transcenderer denne fase endnu længere ind i nye niveauer af superbevidsthed, transcenderer ind i kosmisk bevidsthed, indtil vi ankommer til kysten af en verden, der er ren Singularitet og fuldstændig hinsides alt, hvad der kan beskrives med ord. Rapporterne samlet her vil give vidnesbyrd om disse verdener, der er begrænset af forfatterens ret beskedne eksponering, og vil højst sandsynligt undlade at gøre det retfærdigt. På vores nuværende udviklingsstadium lever vi stadig i den mørke middelalder og er knap rejst ud af et oprindeligt slim af bevidsthed. Mit beskedne vidnesbyrd håber jeg vil give et indblik i, hvad der er muligt at opfatte og opleve.

Jeg havde allerede accepteret, da jeg gik ind i disse tilstande, at jeg kun havde ridset overfladen, og at der er truende uendelige andre stadier, udviklende og manifesterende, som for altid vil forblive uudforskede af menneskelig bevidsthed. Så lad mig begynde på nulpunktet, den verden, hvor de fleste af os vil finde vores første fodfæste, verden trådte ofte ind ved at tage den normale drøm til klar drømmerute ind i en ikke-fysisk konsensus vågen virkelighed.

Lad følgende oplevelse tjene som en sådan typisk eksempel for at introducere spektret af ikke-fysisk eksistens.

9. november 2008.

Ikke-fysiske turistattraktioner.

Dette var en ekstraordinær aften. Jeg vågnede omkring kl. 3:15, efter at have haft livlige drømme om et fremmed sted, som føltes meget virkeligt. På en eller anden måde var jeg ude af stand til at undslippe min drømmebevidsthed, mens jeg hele tiden troede, at dette var mere end en drøm. Jeg besluttede at rejse mig op og meditere for at afklare og krystallisere min Bevidsthed med den hensigt at gå ind i den samme scene igen, men denne gang opnå fuld vågen bevidsthed.

Efter at have mediteret i femogfyrre minutter gik jeg tilbage i seng med den faste beslutning om at gå klart ind i den forrige drøm. Sikker nok fandt jeg mig selv, hvor jeg slap, men jeg havde stadig drømmebevidsthed. Jeg blev først helt klar, da jeg indså, at den bygning, jeg befandt mig i, måtte være et ti-stjernet hotel, at dømmen efter den rene luksus og ekstravagance uden for denne verden. Tanken var så latterlig, at den øjeblikkeligt kastede mig ind i fuld vågen bevidsthed.

Et øjeblik stoppede jeg midt på sporet for at lade erkendelsen synke helt ind. Som sædvanlig fastgjorde jeg min opmærksomhed på jorden for at sikre mig, at enhver drøm eller fantasifortælling blev fordrevet. Jeg havde også brug for at uddybe min vågne bevidsthed, hvilket sker, når jeg fokuserer på små detaljer. Det sidste, jeg ønskede, var at få min oplevelse afkortet eller lade mig glide tilbage til en drøm. Jeg var opsat på at udføre en fuldskala undersøgelse af, hvordan denne ikke-fysiske virkelighed fungerer. Jeg ville gerne vide om menneskerne, deres sociale interaktioner, deres psykologi og sindstilstande. Jeg var fokuseret på at bringe så meget klar og detaljeret information tilbage som muligt. Dette var min faste beslutning.

Efter at have opnået maksimal vågen bevidsthed var mit sind vågent og klart. Der var ingen spor af døsighed eller sløret syn, hvilket nogle gange kan forekomme. Jeg havde et superkrystalklart syn og et sind så skarpt og opmærksomt, at jeg undrede mig over, hvorfor i alverden jeg ikke altid kunne være så opmærksom. Således fuldt etableret i denne fantastiske nye virkelighed, var det første, jeg tog ind med stor glæde, det faktum, at jeg var i en enorm lobby på det mest luksuriøse hotel, jeg nogensinde havde set eller nogensinde kunne forestille mig.

Burj Al Arab i Dubai betragtes bredt som et af verdens mest ekstravagante hoteller. Alligevel var dette af en helt anden klasse. Lobbyen var en firkant af majestætiske marmorerede buegange. Søjlerne startede klassisk og enkelt i bunden, men selve søjlen indeholdt den mest udviklede udskæring, man kan forestille sig. Det mindede mig om gamle kinesiske elfenbensfigurer, hvor kunstneren har brugt måneder på at udskære kun én genstand, men her var hver søjle udskåret på denne måde, helt op til loftet, mindst tyve fod høj, og hver søjle var unik. Jeg kunne sagtens have brugt al min tid på at beundre den kunstneriske perfektion, de kunstfærdige motiver.

Det var ikke kun håndværkets forviklinger; de var flerlags. Under det skinnende lag af udskæring var endnu et lag i guld, lige så udviklet, der skinnede gennem hullerne og gav et ekstra niveau af dybde og en glød, som ville være umulig at skære med konventionelle verdslige værktøjer. Designet strakte sig til loftet, hvor de blev til vidunderlige tredimensionelle fresker af storslåede gamle udendørs scener med fantastiske fejring af de mange himle. Det var det eneste formål med lobbyen, følte jeg, at lade de besøgende vide, at de var ankommet til Himlen. Jeg er stødt på dette niveau af håndværk før, som kun er muligt i en verden drevet af tanke, ingen andre steder. Alt i denne oplevelse skal ses på denne baggrund, for uanset hvor jeg kiggede var der et niveau af

sofistikeret og kunstnerisk præstation, som simpelthen ville være uhørt på denne fysiske Jord, hvor tid og penge er så dyrebare varer. Her betyder håndværk fantasikraft, som kan trækkes på og tilgås med meget større lethed.

Alligevel var det stærkeste indtryk, at jeg følte mig underligt hjemme her, på trods af at alt, hvad jeg havde mødt indtil nu, var som intet, jeg nogensinde havde kendt eller set før. Det var simpelthen en atmosfære af at være hjemme, men i en mærkelig verden. Dette var af en anden verden, selvom det var tæt forbundet med min indre følelse af at høre til, med en atmosfære, som den fysiske verden simpelthen ikke kan give. Overalt hvor jeg kiggede, nød jeg en gennemtrængende følelse af komfort og en tryghed, som fik mig til at føle mig tryk og tilpas. Derudover var en stærk følelse af frihed til at udforske alt, hvad jeg ønskede, uden nogen følelse for uønskede konsekvenser, et evigt tilstedeværende potentiale.

Det umiddelbare indtryk var, at alle mennesker var ekstravagant stilfuldt klædt og uden undtagelse meget attraktive. Ikke kun i stil med deres outfits, men ingen her syntes at være udfordret af fysiske mangler i udseende, vægt, alder eller funktionsnedsættelse, hvilket er uundgåeligt at støde på, når man går gennem et bycentrum på Jorden; de besad en tidløs skønhed og endda mærkbart ældre udseende mennesker med sølvhår havde glat, plettet hud. De fræse rundt i åbne barer, butikker og luksuriøse indkøbscentre knyttet til hotellet. Det var nysgerrigt at se, at der var personale, som kun var alt for glade for at sikre, at de besøgende havde det sjovt.

Jeg henvendte mig til en af tjenerne og spurgte ham, hvad der var på menuen til aftensmaden; han eskorterede mig ind i en luksuriøs restaurant, men i modsætning til dens jordiske pendant blev al maden vist på kunstnerisk anlagte diske af en mangfoldighed og overflod, som udfordrede min forståelse: bord på bord serverede for enhver smag og byder på en stor mangfoldighed af eksotiske delikatesser. Jeg tilkendegav, at jeg ikke havde lyst til at spise i øjeblikket, men det var rart at vide, hvad der var tilgængeligt. Værten smilede, og jeg tog afsked og forlod hotellet via den anden indgang i guldårede marmor, som førte direkte ind i en åben park. På trappen holdt jeg en pause for at nyde den uventede udsigt ind i en træomkranset færdselsåre, brolagt i ren marmor af en kvalitet, jeg kun ville forvente at se i de mest overdådige jordiske palæer. Dette var den centrale gangbro, afbrudt af springvand med glitrende vand og eksotiske fugle, der badede uforstyrret og i ro og mag.

På begge sider var de lækre grønne plæner oversået med orientalske træer og dekorative blomsterbede på en næsten tilfældig, men alligevel overvejet måde at bryde mønsteret på. Jeg kunne tydeligt se, at hele parken var centrum i det, der kun kan beskrives som en gammel by.

Det viste sig hurtigt, at dette ikke var en traditionel metropol, men et sted, der udelukkende var for feriegæster og folk, der søger nydelse og underholdning. Efter at have nydt parken og begivet mig ud i gaderne fyldt med skarer af mennesker, blev jeg mindet om Venedig i højsæsonen, hvor vejene var så overfyldte, at det var svært at nyde karakteren af den smukke arkitektur. Dette var ikke anderledes.

Jeg tog en tur til højre for at undslippe mængden og gik langs enorme gamle bygninger, vidundere af arkitektoniske udsagn i traditionel klassisk stil, som uden tvivl ville have været misundelig for enhver gammel kejser. Her var færre mennesker, og jeg tilbagelagde snart et par kilometer, indtil jeg kom til endnu et stort åbent parklandskab, som var rigt med kunstnerisk anlagte haver. Det, jeg forestillede mig som blomster ved nærmere eftersyn, viste sig at være kunstigt skabte kunstgenstande, der ligner blomster, lavet af sorter af krystal og ædle metaller i forskellige farver. Jeg kunne ikke ignorere en udpræget kunstig menneskelig berøring, som ikke appellerede meget til min kunstneriske følsomhed, men som naturligvis tiltrak opmærksomheden hos mange af de besøgende, som blev inviteret til at samle så mange af disse genstande, som de ville, som souvenirs.

På en eller anden måde havde jeg svært ved at ryste følelsen af, at disse genstande så ret masseproducerede ud. Jeg ville have foretrukket, at de var naturlige blomster, men jeg antog, at skaberne af disse parker var mere optaget af at fremme deres egen kunstneriske smag, og reaktionen fra mængden syntes at bevise, at deres valg var korrekt.

Meget snart kom jeg til et stort monument, udelukkende lavet af glas, og folk var ved at skalere det, fascineret af de smukke effekter af det brydende krystalglas og de indviklede designs, de ville støde på på deres vej op til toppen, mens de blev tilbudt en panoramaudsigt over byen og det omkringliggende land. Jeg klatrede også op i denne gigantiske struktur og talte med folk, jeg passerede på vejen op. En mand påpegede over for mig, at det var muligt simpelthen at bryde træk af, såsom attraktive krystalklynger, og samle dem som erindringer, fordi de simpelthen voksede tilbage.

Selvom jeg var fascineret af fænomenet, var jeg mere interesseret i at nå toppen for at finde mine pejlinger. Da jeg først var der, så jeg ud efter det ti-stjernede hotel, jeg var ankommet til, men kunne ikke få øje på det. Der var simpelthen for mange bygninger. Det monument, jeg havde bestøget, var let på højden af Sears Tower i Chicago, selvom klatring mere var som en ubesværet stigning. Da jeg kiggede ned, så jeg nedenunder en stor flade af lærredsfirkanter, som jeg havde savnet, da jeg nærmede mig denne gigantiske skærv. Drevet af nysgerrighed besluttede jeg at kigge nærmere, og da jeg lettede fugleagtigt, gled jeg ned til en blød landing på lærrederne nedenfor. Da jeg sejlede tættere på, lagde jeg mærke til, at det var baldakiner, der var perforeret af træstolper. Jeg var instinktivt angstelig for ikke at blive gennemboret af nogen af stolperne eller bryde igennem nogen af teltene.

Angst var dog næsten som den vejledende kraft for min landing, og jeg styrtede lige gennem det beklædte tag på en markedsbod, en blandt mange hundrede. Ved landing undskyldte jeg over for bådejeren, en kvinde i midten af tredive, som kun fandt min landingsmanøvre morsom. Ikke bekymre dig, sagde hun, ingen skade sket.

[Neste lydfil herfra>](#)

Markedet myldrede også med mennesker, og jeg fik straks stor interesse for de tilbudte varer. Jeg spurgte damen, på hvis tag jeg var landet, hvor alle disse varer var kommet fra, da jeg undrede mig over den forbløffende mangfoldighed og håndværket af genstandene.

Der er en overflod af kunstnere i denne verden, og der er masser at vælge imellem.

Uden at jeg spurgte, hvordan hun på en eller anden måde vidste, at jeg var en besøgende fra en helt anden dimension, smilede hun varmt til mig.

Folk er kun alt for ivrige efter at dele deres håndværk med andre mennesker, og der er intet bedre sted end et af disse turistede steder. Der er masser af mennesker her til at samle disse genstande for blot fornøjelsen at eje dem.

Hun pegede på smukt udformede vaser og keramik samt indviklet legetøj. Jeg spurgte hende, hvad der ville ske, når hun udsolgt. Hun grinede og fortalte mig, at så snart en genstand fandt et hjem, kunne en identisk kopi tage dens plads, hvis hun ville det, fordi hun kun skulle kontakte ejeren eller blot genoprette forbindelsen til objektets matrix for at skabe en anden. .

Hvad er dit yndlingsobjekt? spurgte jeg. Til min overraskelse rakte hun mig et kranium.

Åbn den, sagde hun.

Kraniet var lidt fladere end et rigtigt kranium på siden, og da jeg rørte ved det, sprang det op for at afsløre hjernen foran et ur. Da jeg så på det, fandt jeg til min forbløffelse, at dele af hjernen

forvandlede sig til skylignende former, der ligner rubenske nøgenbilleder; disse blev mere og mere sanselige og knyttede sig til urets visere, som viste sig at være mandlige og kvindelige figurer, og inden for få øjeblikke engagerede de sig i seksuelle aktiviteter.

Butiksejeren grinede højt, da hun så udtrykket af overraskelse og alarm i mit ansigt. Jeg spurgte, hvad i alverden hun kunne lide ved dette objekt. Hun fortalte mig, at det, der tiltrak hende mest ved at samle disse ret mærkelige genstande, var, at de alle fangede deres skabers psykologi, og hun fandt det fascinerende, hvad det afslørede for hende. Hun fortalte mig, at Freud ville have nydt sammenstillingen af død og sex. Jeg smilede, da jeg gav den tilbage til hende.

Jeg opdagede hurtigt, at den ekstra attraktion ved håndværksmæsser som disse var den ekstra dimension ved at animere stykkerne og give dem en slags sjæl. Inspireret af min reaktion påpegede hun over for mig, at designmotiverne på nogle af hendes vaser ikke var statiske som vaser, jeg var vant til på Jorden, men var imprægneret af deres skabers tankemønster til at udvikle sig som bevægende scener.

Da jeg var teknologisk bevidst, som jeg er, spekulerede jeg på, hvor lang tid det ville tage at anvende en lignende teknologi på objekter på vores fysiske Jord, ved at bruge mikrobearbejdningsskærm, filmcoating objektet og køre et animeret program hen over dets overflade.

Jeg takkede kvinden og gik så, og vendte min opmærksomhed mod menneskemængden, der malede gennem boderne og barerne på begge sider, hvoraf mange bar interessante identiske tasker designet til at samle deres minder. Jeg fandt det mærkeligt, at ideen om masseturisme stadig var til stede selv her, et superferiested, der ikke er ulig Venedig eller nogen af de andre store turistbyer tilbage i min egen verden, hvor folk flokkedes langs vejene for at forbruge alle seværdigheder. Min opmærksomhed blev i stigende grad tiltrukket af vejdiske eller provisoriske senge, hvor halvnøgne mennesker hvilede som berusede binge-drinkere, og de fleste så ud til at sove. Jeg troede, det ville give interessante billeder. Nogle mennesker var kollapsede oven på hinanden, men så mærkeligt attraktive ud i deres naturligt overgivne positurer, hvilket bragte billeder tilbage af opiumshuler fra det nittende århundrede.

Jeg spurgte en kvinde, om hun kunne fortælle mig, hvad der var sket med alle disse mennesker, der lå spredt ud langs vejen på disse provisoriske senge. Hun fortalte mig, at de var "fulde", men ikke fulde i den forstand, at jeg kendte dem, da de var fulde af alkohol. Disse mennesker havde indtaget en eller anden form for stoffer, som satte dem i en anden sindstilstand. Hun prøvede at forklare det, men vidste ikke helt hvordan.

Jeg forsøgte at hjælpe ved at foreslå, at de måske drømmer. Hun sagde til mig, nej, det var langt mere end det. De oplevede smukke fantasier, men var aktivt involveret og bevidst i dem. For at få adgang til disse drømmelandskaber, som hun kaldte det, var de nødt til at forlade deres ydre skaller. Jeg overvejede muligheden for, at de måske oplevede noget, der svarer til vores klare drømme, og følte mig fristet til at spørge, hvor jeg kunne få fat i dette stof, og om det også ville virke på mig, men så besluttede jeg, at det sted, jeg var i, var præcis slags sted, jeg ville have ønsket at besøge alligevel.

Jeg blev så opmærksom på, at damen holdt en genstand som en smartphone eller et kamera, og jeg spurgte hende, om jeg måtte låne det til at tage billeder. Jeg indså med det samme det absurde i min anmodning, da det ville være umuligt at bringe disse billeder tilbage i nogen fysisk form, men samtidig regnede jeg med, at ved at tage billeder ville jeg øge mit fokus og koncentration på scenen,

og så ville jeg måske være i stand til at genskabe det, når jeg er tilbage i min hverdagsbevidsthed, måske endda male det ved hjælp af min digitale software.

Uden tøven rakte hun mig sin enhed og fortalte mig, at hun ikke helt vidste, hvordan hun skulle tage billeder med den, fordi hendes kæreste havde givet det til hende. Ved nærmere eftersyn så jeg, at det var et komplekst og indviklet legetøj, og dets hovedfunktion syntes at være en navigationsenhed, for da jeg kiggede på det, fandt jeg et kort over byen udstillet. Da jeg fokuserede på en bestemt del, sprang livsbilledet af den del af byen op i fuldfarveanimation, som du ville se på Google Earth, men animeret. Jeg kunne ikke umiddelbart se nogen andre funktioner. Pigen trak på skulderen, så dukkede hendes kæreste op på stedet og tog høfligt enheden ud af mine hænder. Han sagde, at den simpelthen gør alt, hvad du vil have den til at gøre, og på en typisk mandlig teknisk overlegen måde tilføjede han, at han ikke forventede, at hans kæreste ville forstå det eller gøre fuld brug af det.

Der var mange ting, jeg blev nysgerrig efter. Hvad var dette mystiske stof, som gjorde folk bevidstløse? Hvad var det ved at indtage fødevarer, når indtagelse tilsyneladende ser ud til at være en udelukkende fysisk mekanisme? Var det en form for energi, der absorberede i form af mad, der satte gang i en reaktion med andre energier? Alene dette spørgsmål syntes at være af dybtgående betydning, idet det fremhævede arten af den slags verden, som af mange blot betragtes som tankegenereret uden noget materielt aspekt. Jeg begyndte at overveje, at der var mere i naturen af ikke-fysisk virkelighed end blot manifestationen af vores egne tanker. Dette er bestemt noget, der vil kræve yderligere forskning, da jeg tidligere har bemærket, at visse madforbrug havde en direkte effekt på, hvordan jeg havde det, og jeg kunne ikke længere være sikker på, at dette blot var en projektion, der informerede min oplevelse.

Hvad var dette turiststed overhovedet, der var så populært? Jeg kunne se de mange attraktioner, og jeg kunne ikke se nogen grund til, at mennesker på andre dimensioner ikke skulle hige efter de samme distraktioner og underholdning, som de søgte på Jorden. Én ting, der dog slog mig meget kraftigt, var ikke kun underholdning og attraktioner, det var morskab på steroider, alt sammen lidt for overdrevet til min smag, men folk her så ud til at være indstillet på en anden hastighed og var højere gearet mod sensuelt forbrug. Selvom jeg var ankommet her for første gang, kunne jeg ikke forestille mig at bruge mere end et par timer (af vores tid) på dette sted, måske ikke engang det på grund af den sansemæssige overbelastning.

Imens snoede jeg mig gennem de mange sidegader, og uden at vide hvordan, var jeg på magisk vis nået tilbage til mit udgangspunkt. På vejen havde jeg set et overbevisende live-historieshow, en meget vanedannende optræden af en gruppe skuespillere og buskere, som du aldrig ville finde på vores gader, uden at de havde en stor løn eller et honorar, og kun i massivt udsolgte koncerter. Jeg bemærkede, at den store park omkring hotellet havde gennemgået en forvandling siden min ankomst. Nogle af de kunstige krystalblomsterbede var blevet tømt, og jeg så en dame i fyrrerne i gang med at organisere et nyt layout. Det, der slog mig ved hende, var, at hun ikke så så attraktiv ud som mange af de andre mennesker, jeg var stødt på. Hun så ret trukket og træt ud, med skygger under øjnene, hvilket overraskede mig.

Jeg afbrød hendes arbejde og spurgte hende: Hvor længe bliver folk normalt på dette sted? En uge? Hun lagde tydeligvis mærke til, hvor jeg kom fra. Hun kunne måske også have bemærket en lidt utilsigtet kynisme i min stemme, og hun smilede. Mere som en dag i din tid dette er simpelthen en verden af distraktion og underholdning. Nogle klarer sig lidt længere, men de vender ofte tilbage. Det er derfor, der gøres alt for at holde det opdateret, og der er en koloni af arbejdere, der nyder at gøre netop det.

Bortset fra nogle få nye oplevelser kunne jeg ikke se attraktionen fra mit særlige synspunkt og spurgte hende, hvor længe hun havde arbejdet her.

Hun fortalte mig, at der ikke var gået særlig lang tid; ud fra den følelse, jeg fik, konverterede jeg hendes svar til den tilsvarende periode på tre måneder i jordtid. Hun fortalte mig, at hun var her som et spørgsmål om uddannelse for at lære at være til tjeneste for andre mennesker. Hun sagde, at i forhold til hvor hun kom fra dette sted, var himlen og en fantastisk mulighed, og at hvis jeg skulle tale med Kay derovre ville jeg forstå, hvad hendes arbejde går ud på.

Hun pegede på en tjener med hvid jakke, der stod ved en lav væg omkring ti meter fra os. Opmærksomheden undgik ham ikke, og han smilede lidt fåragtigt til os. Han blev urolig, da jeg gik tættere på for at tale med ham; Jeg havde en øjeblikkelig og kraftfuld indsigt. Jeg kunne se gennem fineren af hans ydre jeg med pinlig klarhed. Jeg var chokeret, og spekulerede på, om han var klar over det og tænkte på det. Det var som at se ind i hans skjulte natur eller hans karakters tidligere historie, som udfoldede sig med uhindret klarhed. Ud over hans nuværende ansigt kunne jeg se et ondt liv med en billedrulle af begivenheder, der rullede sig ud foran mig, som om det var taget direkte fra en gyserfilm. Dette fik mig øjeblikkeligt til at ryste.

Kay kiggede skamfuldt på mig. Han undskyldte og fortalte mig, at folk normalt ikke kunne se ind i hans fortid som Jeg netop havde (set). Han havde lært en holdning, der holdt ham på en positiv køl. Så fortsatte han med at forklare, at før han kom til dette niveau, var han på et sted, der var det ordsprogede helvede. Han tilstod, at han havde været en direkte ond bastard, da han stadig var i live. Dengang var han kun interesseret i at passe på sig selv, og hele hans liv var fokuseret på at udnytte andre mennesker og udnytte dem for at fremme sin egen dagsorden, endda at ofre venner og familie i dens forfølgelse. Han tænkte ikke på at forårsage stor lidelse og smerte for nogen. Selv mord betød intet for ham; at forårsage smerte i processen fulgte lige med jobbet. Han sagde, at han blev dræbt i et slagsmål, og det næste, han vidste, var i selskab med mennesker, der udelukkende var af samme slags som han, der boede på et mørkt, modbydeligt og afskyeligt sted.

Mens han talte, modtog jeg billederne. Han slingrede gennem mørke forladte steder, snavsede klude næsten dækkede hans syge krop. Åbent spildevand løb gennem gaderne, og ved hvert hjørne var der nogen, der kæmpede for madrester, som for det meste var mugne eller rådne. Der blev konstant slås og plagede hinanden, ofte skændes om værdiløst affald, forsøgte at få det bedre over hinanden, skændes, bandede og tævede hinanden nådesløst, endda skar hoveder og lemmer af, for så at blive genoprettet til det normale og derefter fortsætte som før. Deres forhold var baseret på mistillid, vrede, had og vrede. Det værste var, at de var afhængige af deres interaktion med hinanden og brugte det meste af deres tid i jagten på skænderier, på at slå hinanden ned og prøve at få det bedre over hinanden.

Der var ingen opladning og ingen flugt. Uanset hvor langt Kay ville løbe, var der kun mere af det samme. Nogle gange gik han mange kilometer eller løb i, hvad der så ud til at være dage, men nåede aldrig horisonten, undslap aldrig mørket. Så snart han stoppede og så sig omkring, fandt han ud af, at han kun var løbet et par hundrede meter væk fra sin klan. Igen og igen blev han træt af det og gjorde anstrengelser for at bryde væk fra sine landsmænd, men der var altid en eller to, der indhentede ham og ikke ville lade ham gå eller lade ham være.

I fortvivlelse rullede han op i en dyng og skærmede sig af fra de andre og ønskede, at hans pine skulle ende. Til sidst dukkede en fremmed op, der så ganske adskilt ud fra de andre, med en helt anden opførsel. Han talte med normal stemme til ham, uden at råbe, råbe, skændes eller prøve at få overhånd. Han talte til ham med en rolig stemme, og snart begyndte Kay at udøse sit hjerte for ham. Så lod den fremmede ham være i fred, mest når han blev vred. Med tiden følte Kay sig mere sikker,

når han var i nærheden af den fremmede, og de andre ville lade ham være i fred. Til sidst spurgte han ham, om der var nogen måde, han kunne tage ham med, så han kunne skære sig løs fra sine ledsagere. Den fremmede fortalte ham, at han kunne, men der ville være betingelser. Betingelserne var, at han skulle begynde at tænke på sit tidligere liv og de mennesker, han havde forurettet.

Kay var enig, men fortrød det næsten øjeblikkeligt, da billeder af hans mange ofre begyndte at oversvømme ham; før han vidste af det, var han i større smerte, end han nogensinde havde været før. Han begyndte at forbande den fremmede og fortalte ham, at han havde narret ham, men den fremmede lod ham simpelthen forstå, at han kun oplevede, hvad han havde fået andre til at føle, og at han var nødt til at konfrontere sine tidligere gerninger, hvis han ville videre.

Når han havde hvilestunder, talte den fremmede roligt til ham igen uden nogen dømmekraft og mindede ham om hans løfte om, at der var en vej ud af alt dette, men det var en meget lang vej. Kay blev ofte vred, ærgrede sig over, at han måtte lide konsekvenserne af sine egne tidligere handlinger på en så stærk erfaringsmæssig måde, og mistænkte, at det var et trick, og at den fremmede ikke var bedre end alle de andre her ude for at torturere ham. Den fremmede reagerede roligt og forsikrede ham om, at han havde sine interesser på hjerte, men at det første han skulle gøre var at begynde at lære at respektere andre mennesker; og den bedste måde at starte på var ved at vise respekt for sin velgører, som var her for at hjælpe ham.

Kay så endelig, at han havde få andre muligheder og indvilligede i at prøve det. Da den fremmede begyndte at træne ham ved at give ham håb og vise ham små glimt af lys, faldt han mere til ro. Kay begyndte til sidst at værdsætte den fremmede og begyndte at omtale ham som Arbejderen, fordi han arbejdede så hårdt for at få Kay til at se sine egne mangler og prøvede så hårdt at få ham videre til det lige og snævre. Arbejderen blev aldrig træt af at få Kay til at se virkeligheden i øjnene af, hvad hans liv havde været, og hvad der skulle gøres for at komme ud af det.

Ofte var Kay ude af stand til at håndtere det længere og bad arbejderen om at forlade ham og aldrig komme tilbage, hvilket han gjorde, og så var Kay på egen hånd igen, og omgivelserne begyndte at blive mørkere omkring ham som før. Snart drev han tilbage mod det gamle sted. Da han indså, hvad der skete, råbte han igen efter arbejderen og bad om tilgivelse.

Hver gang de snakkede, lagde Kay mærke til, at de var flyttet længere væk fra hans gamle tilholdssteder. De var på vej mod et lysglimt i horisonten, en meget svag stribe som før daggry, længe før solen viste sig, men alligevel lys og et glimt af håb. På vejen mødte de andre mennesker, og arbejderen viste ham, hvordan han kunne være venlig og hjælpsom. Han fortalte Kay, at for at komme ud af sit gamle liv og forløse sig selv, var han nødt til at lære at tjene andre mennesker uden at tænke på sin egen fordel. De gik gennem fattige boliger og mørke byer, men disse var i det mindste lidt bedre end det sted, han var kommet fra. Her blev han vist, hvordan man plejer andre og værdsætter værdien af positive tanker, som han lærte ved at fokusere på visnende planter og træer uden blade. Han vidste, at når blomsterne spirede op, og de tørrede træer spirede grønne blade, var han begyndt at lære nye færdigheder, og det begyndte at tænde en enkelt gnist i hans hjerte. Efterhånden blev hans udseende bedre, og han var ikke længere klædt i gamle klude.

Kay fortalte mig, at vejen, han havde rejst, havde været meget lang og hård. Før hans velgørende ven forlod ham, fortalte han ham, at han for længe siden ikke var så meget anderledes end ham, hvilket gav Kay meget håb og styrke, og nu var han her på et meget velstående og smukt sted, men alle glæderne. at være her betød ikke så meget som at tjene andre menneskers interesser og glæder. Det eneste, der gør mig glad, er at passe på deres behov og ikke forvente noget til gengæld, og virkelig give dem noget.

Han sagde, at han nu havde lært, at det at give fra hjertet var så meget mere givende end at modtage nogle få værdiløse genstande.

Jeg giver disse mennesker den bedste mad og den bedste vin, og jeg kan ikke lide noget mere end at mærke flammen i mit bryst vokse langsomt og støt for hver dag. Jeg vidste aldrig, at folk, der viser påskønnelse, kunne betyde så meget.

En dag, når jeg er helt restitueret fra mit vanvid, vil jeg vende tilbage til mine mørke tilholdssteder for at møde mine gamle kammerater, jeg kæmpede med, og de vil ikke genkende mig.

Jeg vil så prøve at betale arbejderen tilbage ved at gøre mod dem, hvad han gjorde mod mig.

Så kiggede han mig i øjnene og sagde: Som du lige har set, da du så på mig, er jeg stadig en djævel, og noget i mig skal tilbage til det sted, jeg er kommet fra, og konfrontere det. Der er meget mere, jeg skal gøre for at blive et normalt menneske.

Jeg var chokeret over afsløringen og denne fyrs ærlighed, men jeg var mere overrasket over erkendelsen af, at de hundredvis af mennesker, der optrådte som tjenere, var her som en del af et gigantisk projekt for at tjene andre mennesker og dermed hjælpe sig selv. Jeg spekulerede et øjeblik på, om hele projektet udelukkende var skabt som en rehabiliteringsby for at give glæde og fornøjelser til andre og lære disse mest værdifulde menneskelige færdigheder, at give med et åbent hjerte.

Med denne tanke vidste jeg, at jeg var nødt til at afslutte min udflugt og tage noter. Der var sket så meget. Jeg satte mig ned for mig selv og huskede hvert øjeblik fra jeg ankom til hvor jeg sad nu, og da jeg var kommet til slutningen, gennemgik jeg det en gang til. Så vendte jeg tilbage til min krop, lå stille med lukkede øjne og løb igennem det hele endnu en gang. Så kom jeg til min notesblok og skrev alt ned.

Der var en række ting, jeg havde taget med tilbage fra denne oplevelse. Det første og mest bemærkelsesværdige faktum var, at jeg havde tilegnet mig nye færdigheder. (det har jeg bekræftet siden, med andre ud-af-Krop-rejsende). **I min OBE-tilstand var jeg fuldt clairvoyant.** Bare ved at se på Kay kunne jeg øjeblikkeligt se hele hans tidligere historie. Mens han talte til mig, samlede jeg hele fortællingen om hans historie op i én stor del, mens jeg opfattede hver detalje så klart, som om jeg var der. Dette var et nyt niveau af OBE, jeg ikke havde observeret før. Jeg ville bruge denne færdighed senere til at interviewe folk under OBE'er og fandt ud af, at jeg hurtigt og radikalt kunne få information ved at synkronisere ind i deres sind og forbinde til deres erindring, som de var, samle deres oplevelser op, som om de var mine egne, men med et niveau af stor løsrivelse. Mine hyppige transcenderer ud over personlig identifikation under min daglige meditation betød, at jeg kunne komme ind i selv meget lave og dystre tilstande og miljøer uden at blive påvirket af deres negativitet det mindste. Denne evne blev mere udtalt og stærkere med hver OBE. Med forbedret opfattelse var jeg i stand til at vove mig ind på selv de mest grufulde og skumle niveauer uden en ridse eller den mindste antydning af psykologisk skade eller depression.

Misforståelser om livet efter døden.

Efterlivstilstande er lige så talrige som mennesker og lige så komplekse. De vigtigste ting, vi bliver nødt til at revurdere, og højst sandsynligt ryste af os, er en udbredt tro på, at vores efterliv på magisk vis vil ændre alt og nulstille alle vores parametre. Individuelle rapporter fra nærdødsoplevelser og kanaliseringer medier er meget specifikke og vil næsten helt sikkert aldrig gælde for os selv. Nogle af de medierapporter, jeg fandt, var meget bekræftende for det, jeg har oplevet. Der er stadig den ret romantiske opfattelse, at med slutningen af vores liv vil vores lidelse ophøre, og vi vil leve i evig fred. RIP er en fejlslutning, som er blevet implanteret i os fra den tidlige barndom, primært som følge af uvidenhed og vores manglende evne til at se ud over det store gardin. Når folk

proklamerer ved begravelser, "Nå, nu har han/hun i det mindste fred", er det for det meste ikke tilfældet, medmindre den afdøde allerede havde fred på dødstidspunktet. Det, der i virkeligheden sker, er, at intet ændrer sig, og samtidig ændres alt på nogle måder.

Min opfattelse, når jeg besøgte turistby, var, at jeg faktisk var på et niveau, hvor de fleste anstændige mennesker nok ville finde sig selv, når de var færdige på Jorden og havde beskæftiget sig med alle deres forskellige personlige problemer. Selvom dette ikke er givet. Igen og igen blev jeg ledt ind i regioner for at notere mig alle de ting, som mange bliver nødt til at stå over for, før de er i stand til at nyde det smukke land og dets folk. Jeg fandt ud af, at med størstedelen af mennesker, der for det meste er drevet af stærke behov for selvtilfredsstillelse og udsat for stærke drifter, som de har ringe kontrol over, er deres første møde med efterlivets virkelighed alt andet end det velsproglige sommerland.

Den mest nøgterne erkendelse var, at de mange mennesker, der ikke har noget begreb om livet efter døden og aldrig har brugt en eneste tanke på nogen mulighed for at overleve, vil blive konfronteret med det mærkelige faktum, at intet synes at have ændret sig overhovedet fra det verdslige sted, de boede i før, bortset fra at alt, hvad de oplever nu, er præget af deres sindstilstand. Den største udfordring for disse mennesker er at acceptere, at de ikke længere er i live i den fysiske virkelighed. For dem er dette slet ikke indlysende. For eksempel, hvis de boede i London, vil de stadig bo i London, men hvis deres sindstilstand var negativ, vil London være som en by i skumringen, måske en mørk novemberdag; det kan regne med en overskyet himmel, og de kan mærke kulden. Husene kan se ud som temmelig mere forsømt, der kunne være affald i gaderne og andre mennesker, der tumlede truende rundt på gadehjørner. De kan finde det forvirrende, at gaderne har ændret sig, ligesom mange af bygningerne vil have, men dette faktum er snart accepteret. De er trods alt vågne og i live, og de drømmer vel ikke?

Ikke så negativt tilbøjelige mennesker vil sandsynligvis se London mere på den måde, de plejede. De ville nå bussen, prøve at komme på arbejde, købe deres sandwich i sandwichbaren, gå på pubben og blande sig med andre. Mange mennesker vil simpelthen acceptere de ændrede forhold, meget på den måde, vi accepterer vores mærkelige drømmevirkelighed, når vi sover.

Det kan skyldes, at vi ikke længere har en fysisk hjerne, som er programmeret til at give mening, overveje logik og kontinuitet for at sikre vores fysiske overlevelse. Hvis dette krav er blevet fjernet, føler Bevidsthed muligvis ikke længere behov for at køre disse overvågningsprogrammer og vil lettere acceptere inkongruens, brud i kontinuitet og andre væsentlige fysiske overlevelsesmekanikker og handlinger, på samme måde som vi handler og observerer under vores drømmetilstand, hvor ulogiske og direkte surrealistiske hændelser uden videre accepteres.

Jeg har oplevet, at folk er meget mindre opmærksomme på anomalier; selv ganske mærkelige fænomener accepteres let og tages for det meste for givet, ligesom de ville være i en drøm. Jeg er blevet overrasket over, hvor hurtigt folk tilgodeser nye forhold og ikke er meget opmærksomme på, hvad der skete før, mens de var i live. For eksempel bruger folk nogle gange stadig penge og synes ikke, det er mærkeligt, når de pludselig tager kaffe uden overhovedet at være opmærksomme på, hvor de kom fra. Vi er nødt til at overveje, hvor meget af tiden vi kører på autopilot uden en fnug af bevidsthed om de opgaver, vi er i gang med. For det meste er vi lige så fraværende og er næsten aldrig opmærksomme på sekvenser af rutinehændelser. [\(neste lydfil herfra > \)](#)

Vi er for det meste optaget af andre tanker, og i efterlivet fortsætter denne ubevidsthed simpelthen. *Fordi de tror, de er i live og vågne, har de ingen grund til at overveje logikken i deres handlinger og blot tage virkeligheden, som den er.* De går på café og forventer at blive opvartet, hvilket uundgåeligt sker. Jeg var overrasket over, hvor kraftfuldt deres forventninger og sind genererede

kunstige entiteter og genstande ud af den blå luft. Når vores forventninger ikke bliver opfyldt, er det normalt på grund af mangel på kreativ energi, hvilket kan skyldes konflikter eller negative følelser, der er rationaliseret eller forsvundet.

Naturligvis går ikke alt efter planen eller forløber, som vi ønsker, da forventning afhænger af personlig kraft og niveauet af positiv energi. Dette kan være frustrerende, men det er også drivkraften bag behovet for at løse eventuelle problemer. Hvis deres personlige magt er svag, da den ædes op af de mange selvcentrerede problemstillinger og fikseringer, kan folk sidde på en café uden at blive serveret, forgæves vente på deres kaffe, blive frustrerede over den manglende opmærksomhed; eller hvis det lykkes dem at realisere deres ordre, kan kaffen være kold eller smage flad. Alt, der sker, er i overensstemmelse med den energi, der får lov at flyde gennem bevidstheden.

I det hele taget er der få giveaway-tegn på, at de ikke længere er i live i en fysisk verden. Hvis de bliver fortalt det, kan de være stejle i deres benægtelse ved at påpege, at alt omkring dem er så virkeligt, som det kunne være, og de er helt vågne og bevidste, og at der ikke er nogen måde, at de kan være døde, fordi beviserne viser noget andet. Her er et nyligt eksempel:

29. november 2014; Udsigt over de 'nydøde'.

Interessant nok mødte jeg i går aftes min kones vens mand; han var død for blot et par uger siden. Han havde været en totalt fysisk fokuseret person i livet, og da jeg så ham, så han utrolig dårlig ud, på trods af at han var gået over et par uger tidligere. Jeg vidste ikke helt, hvad jeg skulle sige, for jeg kunne med det samme se, at han benægtede sin død. Så jeg sagde simpelthen, "Hvordan har du det, B? Jeg hører, du har haft en lidt hård tur på det seneste. Han bekræftede dette, da vi gav hinanden hånden. Hans ansigt var oppustet, og huden havde lilla pletter. Han sagde noget i stil med: Nå, jeg overlever. Og så skiftede han emne og talte om biler.

Jeg tænkte, hvor ret han havde, og sagde det uden at være klar over det. Jeg vidste da, at tanken om at være død ikke var faldet ham ind, og han havde det så, at han også stadig syg, og det viste sig. Det faktum, at han viste interesse for biler, kunne have været et tegn på, at han fik det bedre, tænkte jeg, men jeg anede ikke, hvilken retning jeg skulle føre vores samtale, og jeg vendte tilbage til min krop.

Så vidt jeg kan se, er denne mangel på generel bevidsthed ansvarlig for et massivt boost i befolkningen på de lavere ikke-fysiske dimensioner, som er tættest på vores fysiske plan, siden verdensbefolkningen er steget i en voldsom fart. Hvis folk var mere opmærksomme, ville dette ikke være tilfældet, og de ville hurtigt bevæge sig videre mod mere behagelige græsange.

Hver gang jeg besøger, er jeg opmærksom på det, selvom der er variationer på forskellige steder. Jeg følte, hver gang jeg blev draget ind i disse dimensioner, at jeg blev tvunget til at notere mig dette faktum, som afspejler tilstanden af vores nuværende menneskelige bevidsthed; overbelægning på de lavere dimensionelle niveauer er repræsentativ for vores generelle åndelige bevidsthedstilstand. *Følgende beretninger vil give forskellige visninger af disse nær-jordsscenerier.*

De nær-jordiske dimensioner er de niveauer, de fleste mennesker sandsynligvis vil befinde sig i, når de dør. Der vil være ændringer, ændringer, forskelle, men som nævnt vil disse forskelle snart blive taget for givet og accepteret som den reelle status quo. Alt, hvad der er her i den fysiske verden, vil være meget på plads derovre, som vi var vant til. **Der er en højere dimensionel kopi af alt, opretholdt af levende såvel som døde.** Ingen død person vil tænke meget over det eller spilde nogen tid på at tænke over det. Virkeligheden er således.

Vi finder busser, taxaer og biografer, caféer, barer og stripkubber. Vi vil finde butikker, og folk vil betale med penge uden at blinke og modtage varer til gengæld, eller vi tænker måske slet ikke på penge, og ingen vil blive klogere eller fornærme, og hvis problemet kommer til et punkt af bevidsthed bliver hurtigt behandlet ved på magisk vis at trække den nødvendige ændring fra din magiske 'pung', som allerede var dvælende i databasematrixen klar til at blive materialiseret ved en hensigts- eller forventningshandling. Vi vil vænne os til at holde en kop te i hænderne bare som et resultat af vores hensigt og tænke lige så lidt over det, som vi gjorde, da vi skulle sætte kedlen på, selvom vi stadig kan sætte kedlen på, sæt kedlen på.... tepose i vores kop, hæld vandet på og lad det trække. Vi gør, hvad vi er vant til, og hvad vi kunne lide og forventedes at gøre, og vi følger sandsynligvis de samme vaner og rutiner. Fysikken i denne dimensionelle verden arbejder sammen med vores energi, vores vaner og vores forventninger.

I min sidste bog udforskede jeg ideen om, at alt, hvad der eksisterer eller har eksisteret, er tænkt på eller er **blevet** tænkt på, er lagret som data i den universelle bevidsthed, som traditionelt er blevet omtalt som *Akashic Records*. Ved at forbinde til dette område i Bevidsthed kan vi få adgang til al information. Jeg fremmede også ideen om, at manifestation på det astrale og højere niveau kunne opnås ved at hente information fra denne universelle databank, uden at vi skulle skabe alle detaljer for os selv. Det ser ud til at være klarheden af energikanalen, der gør denne manifestation mulig.

Det er den måde, jeg forklarede spontane manifestationer, hvor hver detalje er på plads. For eksempel, hvis jeg manifesterede en bil, ville jeg, når jeg åbnede motorhjelm, også finde hver motordel på plads, hvilket måske først viser sig i det øjeblik, jeg åbner motorhjelm og forventer at motoren er der. *Som vi vil se senere, fungerer tingene anderledes, når bevidst tanke griber ind og ødelægger det naturlige flow i dette universelle databasesystem.*

På disse jordlignende niveauer går vi, vi flyver ikke pludselig bare fordi vi er døde, **så vi går når vi er døde**. Vi taler i stedet for at kommunikere telepatisk. Vi spiser og drikker og går i seng, simpelthen fordi vi altid har gjort det. *Nogle kan finde ud af, at de kan slippe af med søvnen og vil gøre det, andre vil ikke. Nogle opgiver at spise, fordi de ikke føler sult og accepterer, at de kan fungere perfekt uden mad, og de vil acceptere det på samme måde, som vi accepterer at sove mindre her eller spise anderledes mad, fordi den oplevede virkelighed er stærkere end vores hukommelse og ny betingelser integreres hurtigt uden de store overvejelser.*

Et stort antal mennesker, som ikke har tænkt over tanken om et liv efter døden, vil hurtigt tage deres nye omstændigheder fuldstændig for givet på samme måde som de har taget deres fysiske liv for givet, og **vil betragte deres tidligere liv mere som en drøm de er vågnet op fra**. Deres vante mangel på bevidsthed vil ikke gøre meget for at sætte spørgsmålstegn ved deres nye status quo.

Den bedste måde at forstå dette på er at reflektere over vores egne drømme. De fleste mennesker, der er uvidende under deres drøm, når de drømmer om at møde deres døde slægtninge, vil betragte dette som ret naturligt, og det vil aldrig falde dem ind, at de ikke skulle møde dem, fordi de er døde. Selvom der sker meget mærkelige ting i vores drømme, såsom at køre en bil med to hjul, vil vi i vores drøm ikke tænke noget over det. Hvis vi møder en hund med to hoveder, bliver vi måske overraskede, men vi vil tage det i vores opløb.

Vi er meget accepterende og meget eftergivende, når det kommer til vores drømmeindhold, uden at få vores mistanke vakt det mindste. Dette er, hvad der sker med de fleste normale mennesker, der har levet deres liv uvidende og i en drøm. De vil være lige så accepterende i deres nye virkelighed og slet ikke være mistænksomme, når tingene viser sig, som de gør. Vi vil sandsynligvis acceptere

efter-dødens virkelighed med dens mærkeligheder med samme godtroenhed, som vi accepterede vores drømmevirkelighed, imedens man drømmer.

Det er kun de mere åndeligt bevidste, der vil være klar over forandringerne og de ændrede forhold i den nye virkelighed. De er mere opmærksomme på strømmen af kontinuitet. Hvis de førte et liv i tankefullhed på Jorden, vil de sandsynligvis passere hurtigt over lavniveautilstandene og glide over i de behagelige lande, hvor deres ydre virkelighed afspejler deres indre ro. For dem, der ikke er klar over, vil uddannelse, tilpasninger og læring gradvist hjælpe dem til at udnytte deres efterliv bedst muligt, og over tid vil de få styr på det og acceptere, at ydre miljøer er i harmoni med deres psykologiske tilstand. Ganske ofte vil en afdød ven eller slægtning, der er gået før, sandsynligvis forsøge at sætte de nytilkomne blidt ind i billedet, men det er ikke altid tilfældet og heller ikke altid nemt. ***Men det er de mennesker, der indser, at de har foretaget en overgang fra et niveau af virkelighed til det næste, der vil drage størst fordel af ændringerne og bevæge sig længst hen ad elevatoren til opfyldelse og de potentielle fordele ved den ikke-fysiske tilstand.***

Før dette sker, vil de fleste mennesker blive konfronteret med et nyt kraftfuldt aspekt af deres ikke-fysiske virkelighed, som de måske ikke har været forberedt på. Dette er den kendsgerning, at med fjernelse af vores fysiske hjerne, vil alt, hvad vi betragtede som vores ubevidste, blive lagt frem foran os som en åben bog, og alt vil være lige så hårdt og ***lige så virkeligt som den vej, vi går på nu.***

Dette er den vigtigste og vigtigste forskel mellem vores fysiske liv og vores nye ikke-fysiske virkelighed. Det, vi altid har betragtet som vores ubevidste, ***viser sig nu for os som en solid virkelighed, lige så 'hård' som vores fysiske verden har været.*** Vi kan ikke løbe væk fra det eller skjule det. Det vil være lige foran os i det øjeblik, vores opmærksomhed er tiltrukket af det. Det bliver en del af vores møbler, bogstaveligt talt, vores levende ledsager. Det vil være med os hvert skridt på vejen og kun en tanke væk.

Mange mennesker, der har levet et liv med dårlige vaner og dårlig psykologisk hygiejne, ***vil nu se det manifesteret og reflekteret omkring dem.*** Vaner vil virke som en magnet, trække dem ind i specifikke miljøer eller ***tiltrække ligesindede mennesker til dem, som har samme tilbøjelighed.*** Det gælder også i situationer. Hvis de har været argumenterende, vil de fortsætte med at være og finde let tilgængelige partnere. Hvis de var kærlige og demonstrative i deres hengivenhed, vil de også finde andre af lignende art tiltrukket af dem.

Med tiden, når folk bliver så intenst konfronteret med deres personlige egenskaber eller dysfunktion, vil folk lære at håndtere disse, løse deres problemer, overvinde deres tilknytning, frigøre sig fra deres uhensigtsmæssige vaner, ændre deres tankegang, tilegne sig disciplin og lære alle de positive ting, der er nødvendige, for at løfte dem ud af deres begrænsninger.

Nogle vil gradvist forstå de nye forhold og vende dem til deres fordel, men manganen en narcissist, der har levet et selvcentreret liv, måske på bekostning af andre, kan finde sig selv fanget i en løkke, de kan have svært ved at komme ud af.

En sindstilstand finder ikke længere sted inde i dit hoved, men bliver et manifesteret miljø og uundgåeligt uden for virkeligheden. For at give et eksempel:

Under en OBE fandt jeg en kvinde låst inde i en hvid betoncelle uden døre eller vinduer. Da jeg talte med hende, beklagede hun, at hun var blevet fanget, og at hun simpelthen ikke kunne komme ud af sit fængsel. Jeg gjorde hende opmærksom på, at hvis jeg havde fundet en vej ind, kunne hun helt sikkert finde vej ud. Jeg begyndte så at tale med hende og fandt ud af, at hun havde placeret sig

selv i en ramme med sådanne begrænsninger, at hun ikke kunne se en vej ud af det. ***Det meste var baseret på overbevisninger, hun ikke var forberedt på at opgive.*** Jeg fortalte hende, at hun skulle starte med at give slip på sin tro og overveje andre muligheder, og hvis hun gjorde det, kunne hun gå ud af sin celle med samme lethed, som jeg var gået ind.

I et andet lidt mere ekstremt eksempel stødte jeg på en mand, der efterhånden blev ædt op af en hel koloni af hvide maddiker/larver. Jeg så med det samme, at han led af ekstrem vrede og selvhad, som bogstaveligt talt ædte ham op. Da maddikerne af hans vrede havde fuldført deres arbejde, blev han genoprettet igen, og snart begyndte de at fortære ham igen. Jeg har været vidne til scenarier, der kunne tjene som stærk inspiration for hengivne forfattere af gysergenren, men her var det virkeligheden, der kun ville ændre sig via en indre træning.

Redningsmissioner.

For de fleste anstændige mennesker er det næsten uundgåeligt og måske instinktivt at ville hjælpe, når man finder medmennesker i nød. Dette gælder vores liv på Jorden, som det naturligvis også gør i de lavere dimensionelle efterlivsniveauer. **I efterlivets tilstand finder vi lettere mennesker med lignende tankegange samlet, og deres mangler og problemer afspejles i et lige så dystert miljø.**

Her på Jorden er disse udfordringer ikke så åbenlyst synlige. Om vi besøger hele territorier og dimensioner markeret af tankesæt udtrykt i ret deprimerende miljøer giver det en meget grafisk dokumentation af, hvordan en bevidsthedstilstand kan markere en stor del af vores art, noget der ikke umiddelbart findes på vores fysiske Jord. Det er klart, at der er endnu større territorier og dimensioner, hvor menneskeheden nyder det modsatte og fører meget behagelige og tilfredsstillende efterliv; også disse afspejles i lige så lækre og opløftende land- og bybilleder, som vi allerede har set.

At finde mig selv så regelmæssigt på de lavere dimensionelle niveauer fik mig til tider til at stille *spørgsmålstegn ved min egen tilstand af åndelig og moralsk integritet.* **Var jeg virkelig så psykologisk udfordret, at jeg følte mig tiltrukket af disse ret forfærdelige tilstande og miljøer?** I så fald må jeg se dette i øjnene. Selvom dette ikke passede med det faktum, at jeg brugte lige meget tid på meget højere niveauer, selv dimensioner, der kun kan beskrives som rene himmelske tilstande eller sublimt paradys, og nogle gange endda hinsides disse. Dette og det faktum, at jeg aldrig nogensinde har følt følelsesmæssig nød ud over medfølelse, fortalte mig, at der skulle være andre grunde til, at jeg var her.

En, der dukkede op, var simpelthen det faktum, at den nære Jord-dimension var tæt knyttet til og **forbundet med den fysiske Jord, så det ville kun være naturligt at blive fanget i den,** som en flue i edderkoppens spind, under en Ud-af-kroppen oplevelse. Den anden forklaring, som jeg fandt langt mere tiltalende, var mistanken om, *at et højere aspekt af min bevidsthed trak i trådene og sendte mig derhen af uddannelsesmæssige årsager, for at indsamle information eller simpelthen for at hjælpe nogle stakkels sjæle i nød.* Disse højere vejledende kræfter beskæftigede ofte repræsentanter, som dukkede op på scenen, nogle gange i forklædning, andre gange åbent eller usynligt eller blot virkede gennem mig som et instinkt.

Nogle indbyggers behov er nogle gange så indlysende, at de er umulige at ignorere. Jeg følte mig også overbevist om, at dette er tilstande i vores menneskelige tilstand, som er vigtige at anerkende og for mig at rapportere, hvilken slags virkelighed vi sandsynligvis vil blive konfronteret med, når vi forsømmer vores mere sublime indre natur.

Det fjerneste fra mit sind er dog ideen om at skubbe en moral dagsorden som en religiøs missionær. Jeg rapporterer blot observerede fakta for at give andre mulighed for at tegne et billede og deres egne konklusioner. Mit overvældende indtryk er, at i betragtning af den samfundstilstand, vi lever i, vil de fleste mennesker, der lever i dag, simpelthen glide efter deres død, ind i en af disse nærliggende områder, fordi deres sind og sjæle ikke er gået videre end at opfylde deres umiddelbare behov og tage sig af rent selviske interesser.

Dette ser desværre ud til at være den fremherskende tilstand, vi lever i. Ikke overraskende er det også her, det mest presserende arbejde skal udføres af dem, der føler et kald til at hjælpe. Jeg håber, at min rapportering gradvist vil sprede sig til den bredere bevidsthed, måske assisteret af mange flere ikke-fysiske 'journalister' som jeg selv.

Jeg føler, at jordnær faktisk rapportering er nøglen, på samme måde som vi reagerer på rapporter om katastrofer og humanitære nødsituationer for at øge bevidstheden og mobilisere bistand. For at bevirke en positiv udvikling og øge bevidstheden i vores universelle bevidsthed, er det kontraproduktivt at skubbe til moral eller religionspropaganda.

Vores nuværende efterlivstilstand er lige så meget en katastrofe og humanitær nødsituation som enhver anden på det fysiske plan og råber på forandring på samme måde som mange af vores sociale og spirituelle problemer her på det fysiske plan råber efter øget bevidsthed.

Ligesom vores mentale sundhed skal behandles for at helbrede samfundets dårligdomme, oplever jeg, at vores psykiske sygdomsramte menneskelige tilstande, som vi overfører til efterlivet, skal håndteres på nogenlunde samme måde som vores fysiske. De to kan ikke adskilles fra os, der bor her. *Fordi bevidsthed er kontinuerlig, vil en ændring i bevidsthed her påvirke forholdene derovre og omvendt.*

Men når man konfronteres med egentlig elendighed, er det umuligt at vende det blinde øje til.
5. april 2009.

Livet til en zombie.

Jeg stod op klokken 5:30 for at meditere. Min kone Julia havde allerede indtaget vores lille meditationsrum, så jeg tog en lille lænestol ved siden af min seng. Hele natten prøvede jeg i min drøm at finde ud af, hvordan jeg kunne præsentere min viden om den anden dimension på en sådan måde, at den ville være acceptabel for selv de mest forhærdede skeptikere.

Selvom mine drømme så ud til at give en eller anden plausibel løsning, nu helt vågen, forekom de mig at være direkte absurde. Så meget for at bruge drømme til at fremme praktiske løsninger.

I ti minutter mere forsøgte jeg at lukke hele det emne, jeg havde brugt det meste af min nat på at overveje, og besluttede så at lade mine tanker gå og gradvist synke ned i dyb meditation. På et tidspunkt begyndte hypnagogiske billeder at dukke op, og jeg overvejede ideen om at følge disse for at komme ind i den næste dimension ved at se fremkomsten af en scene i mit sind og derefter gå ind i den klart. I stedet slumrede jeg hen.

I min drøm var jeg i en mørk scene, og det regnede kraftigt. Hele hovedvejen, jeg gik på, var under fire tommer vand. Mine fødder var våde, da jeg traskede mod byens centrum. Omkring to hundrede

fod foran mig så jeg en bakke med vand. *Synet var så absurd, at jeg med det samme indså, at jeg drømte. I det øjeblik stoppede regnen, og vandet forsvandt.*

Da drømmefortællingen gik i opløsning, fik jeg fuld vågen bevidsthed. Jeg fokuserede på min højre hånd, indtil jeg så alle porer i min hud meget tydeligt. Jeg udfordrede mig selv til at se, hvor langt jeg kunne løse detaljerne i min hud, og jeg morede mig over at finde ud af, at jeg ved at gøre det spillede en aktiv rolle i skabelsen af min hånd, som størknede via milliarder af dansende lyspartikler og atomer.

Men da jeg kiggede op, fandt jeg ud af, at selvom regnen og vandet var stoppet, var de omgivelser, jeg befandt mig i, tydeligt mørke og ubehagelige. Nogle skyggefulde karakterer tumlede rundt, tilsyneladende uvidende om min tilstedeværelse. Jeg troede, det var bydende nødvendigt at bevæge sig væk fra dette mørke, skumle sted og prøve at gøre det til en højere dimension, et sted fyldt med lys og skønhed.

Som sædvanligt for at gøre det sang jeg OM-mantraet og blev øjeblikkeligt fejlet af mine fødder og trukket op i himlen mod en gylden revne, der dukkede op i skyerne. På samme tid strømmede en lysstråle mod mig, akkompagneret af de sødeste lyde, man kan forestille sig.

Da jeg bevægede mig mod åbningen, begyndte min entusiasme at aftage. Uforklarligt følte jeg trang til at vende tilbage mod det mørke område, jeg lige var rejst fra. Jeg var irriteret. I stedet for at skalere de høje højder ved at følge den søde lydstrøm ind i en højere dimension, blev jeg tvunget til at underkaste mig en uimodståelig trang og følge den helt modsatte retning, *ned*. Jeg havde slet ikke noget valg i sagen. Jeg blev draget af et dybt instinkt mod den gruppe af skyggefulde karakterer, jeg havde set og undgået før. Jeg var allerede lidt bekendt med denne mærkelige trang, der tvang mig ind i de nedre egne. Bag den fornemmede jeg altid et nærvær af velvilje, en slags dyb indre viden om, *at jeg var nødt til at gøre det, der skulle gøres, og gå derhen, hvor jeg blev sendt.*

Efterhånden som jeg kom tættere på, mindede disse menneskers udseende mig om zombier fra en gysersfilm, bortset fra at de ikke var aggressive eller truende, de så bare hæslige og ret deprimerede ud. **De var mere optaget af sig selv end at give mig opmærksomhed. Jeg kunne ikke opdage en eneste tøndel af positivitet, der udstrålede fra dem.**

Deres syn fik mig til at have ret ondt af dem, og instinktivt udvalgte jeg en karakter blandt dem, som var dækket af rædselsvækkende grønne skorper med skelettræk, der viste sig gennem den hæslige overflade af den syge hud. En del af kødet omkring munden blev spist væk, hvilket afslørede de forrevne ruiner af tænderne. På trods af den hæslige vansiring kunne jeg identificere karakteren som kvinde. Hun havde intet hår, i stedet var hendes afmagrede kranie dækket af skorpede, syge sårskorper. Anerkendelsen af, at hun var kvinde, havde intet at gøre med ydre udseende, og et øjeblik spekulerede jeg på, hvordan jeg nåede frem til denne information. Det eneste, jeg kunne mærke, var stor sorg og medlidenhed med hende, da hun vendte sig væk fra mig, da jeg nærmede mig, og forsøgte at skjule sin skam, panik og angst. Ikke desto mindre henvendte jeg mig beslutsomt til hende.

Ved du, hvor du er? spurgte jeg hende.

Hun rettede sin opmærksomhed mod mig, bange og nervøs. På en eller anden måde gav den medfølelse, jeg følte for dette triste væsen, mig et hurtigt indblik i hendes sjæl.

Jeg ser ud til at sidde fast i et forfærdeligt mareridt, og jeg ved ikke, hvordan jeg skal vågne op, sagde hun.

Bare ved at se på hende kunne jeg læse hende som en åben bog. *Jeg vidste straks, at hun var prostitueret og var død af en overdosis heroin. Hendes liv havde været elendigt, og kun de stoffer, hun var afhængig af, havde givet hende en meget skrøbelig og midlertidig lindring.* Hun var blevet offer for et forbrydelsessyndikat, blev tilbudt nemme stoffer for at få det overskud, hun fik fra prostitution, tilbage. Hun havde forsøgt at flygte, men tyede til røveri og tyveri for at fodre sin vane. Med tiden var alle positive impulser forsvundet fra hendes liv, da hendes eksistens gik over i et levende mareridt.

Jeg er ked af at sige det, men du er død, sagde jeg lige ud, næsten overrasket mig selv over min direktehed; men der var ingen anden måde at nærme sig emnet på. Hun kiggede forfærdet på mig. Jeg rørte ved hendes skulder, da jeg forsøgte at lette slaget. Hun trak sig væk og forsøgte at skjule sit ansigt for mig i sine hænder. Hun var i sandhed et afskyeligt monster, som det var svært at mønstre nogen sympati for, da hun var så tæt konfronteret med hendes vansiring og de egenskaber, der var blevet til virkelighed. Den syge sårskorpe i hendes ansigt, dele revnede op for at afsløre den nøgne og sprøde knogle i hendes kranie. Der var overhovedet ingen livskraft, der i det mindste ville give hende et skær af menneskelighed, en flok naturlig hud. Det, jeg kunne se af hendes ydre fremtoning, var lavet af vrede, smerte, frustration, had til de mennesker, der havde udnyttet hende, og af dyb angst, harme og depression. Enhver antydning af positiv livskraft var blevet fjernet, hvilket efterlod et trist dæmonisk væsen som en rest.

Aldrig før i hele mit liv, hverken i disse dimensioner eller på Jorden, havde jeg haft et så tæt møde med menneskelig fordærv, og alligevel kunne jeg kun mærke en dyb sorg og medfølelse over et så tabt liv. Da jeg vidste, at hun var klar over, hvordan hun måtte være kommet på tværs og hendes sindstilstand, lagde jeg mine arme om hende og trak hende tættere på. Hun brød straks sammen i tunge hulken, og hele hendes krop begyndte at ryste. Jeg rokkede hende forsigtigt fra side til side og foreslog så, at vi skulle gå en lille tur væk fra hendes gruppe, *og jeg ville forklare hende, hvad der var sket med hende.*

[Neste lydfil herfra >](#)

Stadig vuggende hende i min arm, gik vi langsomt mod byens centrum, som var svagt oplyst. Men selv sådan et svagt lys så ud til at være som et fyrtårn af håb, da vi gik hen imod det.

Du er død af en overdosis heroin sagde jeg til hende, men du behøver ikke bekymre dig mere. Dit liv er ved at ændre sig.

Jeg fortalte hende, at hun var heldig, at jeg havde set hende. Andre bruger måske betydeligt længere tid i den sindstilstand og det mørke sted. Den måde, du ser ud og føler dig på, er et resultat af det uheldige liv, du har ført, og de dårlige valg, du har truffet. Jeg lod hende vide, at dette var en ny begyndelse for hende nu. Til at begynde med behøvede hun ikke at bekymre sig om det elendige selskab, hun havde holdt, forbryderen, der slog og udnyttede hende, og den kærlighedsløse service, hun havde tilbudt sine kunder. Jeg gjorde mit bedste for at trøste hende, da hun brød sammen i gråd igen og begyndte at hulke så voldsomt, at hele hendes krop begyndte at krampe. Hun faldt langsomt til ro og begyndte at fortælle mig, at hendes liv ikke altid havde været så slemt, og hun fortrød det liv, hun havde ført, og de ting, hun havde gjort mod andre mennesker.

Mens hun græd i mine arme, følte medfølelsen frigivet en dybfølt strøm af kærlighed, der kom fra mit bryst, og jeg kunne for første gang se de hæslige skorper fra hendes ansigt og krop langsomt gå i opløsning og afsløre den første tilsynekomst af et menneske at være under det. Hendes tårer syntes at vaske det snavs og den sygdom væk, som havde dækket hende indtil nu.

I mellemtiden var vi nået til byen, og gaderne blev meget mere oplyst, da vi ankom. Det var, som om en opgående sol havde kastet sine første lysstråler ud i verden og var begyndt at forvise nattens dæmoner. Vi stoppede foran en butik, som viste et stort spejl. Jeg bad hende se i spejlet. Til sin

forbavselse opdagede hun det menneskelige ansigt af en attraktiv kvinde, skønt stadig furet; hendes smil var åbent og ægte. Hendes hudfarve var den normale rosenrøde teint for det gennemsnitlige menneske. Hendes glæde var smittende. Hun klemte min arm og jeg trak hende tættere på mig. Jeg foreslog, at vi skulle snakke lidt mere for at diskutere, hvordan hun kunne få mest muligt ud af sit nye liv, og foreslog, at vi skulle sætte os på en bænk.

Nu var det dagslys, og vi kiggede på en park med en grøn græsplæne og træer og mennesker, der vandrede rundt ligesom i enhver park på Jorden.

Jeg var desværre klar over, at dette ikke var paradiset lyse græsgange, men i det hele taget en forholdsvis trist udseende park med store pletter af dødt græs. **Ikke desto mindre, i forhold til det sted, vi var kommet fra, var dette en slags oase.** Jeg vidste, at det ville tage meget længere tid at tilpasse sig, og jeg fortalte hende, at det var bydende nødvendigt for hende kun at være opmærksom på de positive følelser og ikke hengive sig til vrede; når hun følte sådan noget over for sine jordiske plageånd, skulle hun praktisere tilgivelsens kunst og opsøge mere positive tanker.

En lys fremtid ligger foran dig nu, men det er op til dig at træffe gode valg med dine tanker og hvor du placerer din opmærksomhed, sagde jeg. Hun nikkede og smilede til mig og strøg mig blidt og kærligt med taknemmelighed.

Pludselig blev min opmærksomhed rettet mod en ulden tørhed i min mund, og jeg trak noget melet smagende silkepapir frem, der på uforklarlig vis så ud til at have sat sig der. Men det stoppede ikke den ubehagelige følelse.

En fyr, der sad på en bænk ved siden af os, lo oprørende, mens jeg forgæves prøvede at fjerne mere og mere klæbrigt væv fra min mund. Til sidst åbnede jeg mine fysiske øjne. Min næse var blokeret, og vejtrækning (no:pust) gennem min åbne mund havde tørret min hals ud og forårsaget den ubehagelige fornemmelse. Jeg tog en tår vand og forsøgte derefter at forbinde meg igen til scenen, men det var for sent. Jeg kunne ikke vende tilbage.

Der var meget at lære af denne korte episode. Til en start skal den gamle overbevisning om, at *der er syv niveauer på Astralplanet øjeblikkeligt deponeres i skraldespanden, (norsk, søppeldunken), som misinformation.* Uanset hvor det stammer fra, fortæller oplevelsen af den faktiske astrale virkelighed en anden historie. Jeg fandt ud af, at der er uendelige lag, som ikke kan adskilles i stablede lag af hensyn til traditionel forståelse. Lagene er faktisk slet ingen lag, *men subtile skift til tilstande, som hverken er arrangeret lodret eller lateralt eller i nogen tredimensionel måde.* Vi trækker et miljø hen imod os eller trækker os ind i det, og processen kan være gradvis og ret umærkelig.

På ethvert tidspunkt kan vi møde andre mennesker, der tilfældigvis er der, og vi kan miste dem i det øjeblik, vi bliver trukket ind i mere raffinerede eller grove tilstande.

Jeg fandt dette princip gældende i hele Bevidstheden.

Den anden lektie, der skal læres, er, at frelse fra en bevidsthedstilstand kan være næsten øjeblikkelig eller ske over lange strækninger af en bestemt oplevelse, eller fremstå som uendelig. Jeg går ud fra, at nogle kirkemystikere kunne have finpudset disse forlængede ophold i en negativ tankegang og omtalt dem som et evigt helvede. Ved nærmere eftersyn er disse blot illusioner og sindstilstande.

Familiesammenkomster.

Min mor var død i 1997 efter et slagtilfælde. I min tidligere bog beskrev jeg, at hun havde lidt af depression, som hun havde overtaget til næste niveau efter sin død, hvor hun havde isoleret, skåret sig selv af, i en slags mental kokon. Jeg beskrev, hvordan jeg ikke var i stand til at nå hende under mine ud-af-kroppen-rejser, og det var hendes egen mor, der havde været ved hendes side. Så endelig, den 7. januar 2005, mødte jeg hende, efter at hun var kommet sig og havde blomstret op i sit nye jeg, en ung og smuk kvinde i midten af tredive, præcis som jeg huskede hende, da jeg var barn.

Dette er de grafiske og sande vidnesbyrd om det sikre faktum, at vi aldrig vil blive adskilt fra de mennesker, vi er tæt forbundet med under livet på Jorden.

Jeg vil gerne sige dette med den største oprigtighed, så enhver, der lider af sorg, med sikkerhed ved, at jeres adskillelse kun er midlertidig. Jeg kan give dig mit ord om dette og vil gerne bakke det op i dokumentarform her. *Som det vil fremgå af de følgende rapporter, lærer og udvikler sig vores venner og familie, fører selvstændige liv og danner nye relationer, samt opfrisker og vedligeholder gamle.*

Min mor har været den person, jeg har haft mest regelmæssig kontakt med, men alle de slægtninge, jeg havde knyttet til på Jorden, såsom min kones familie, har jeg mødt igen, *og selv under korte møder fik jeg dyb indsigt i deres efterliv.*

Min mor var den nærmeste person, der var død, og jeg mødte hende fra tid til anden, nogle gange kortvarigt, men andre gange talte vi længe, og disse rapporter giver et bedre indblik i, hvordan livet på de ikke-fysiske virkelighedsniveauer udfolder sig.

23. november 2008.

Forvandlingens levende kunst.

Jeg havde tre klare begivenheder, før jeg vågnede i de tidlige timer kl. 4:00. For at vågne helt op, så jeg ikke faldt i søvn under meditation, gik jeg ind i mit studie for at tjekke gengivelsesforløbet af et kommercielt job, jeg havde udført natten over. Efter omkring tyve minutter følte jeg mig vågen nok til at trække mig tilbage ind i meditationsrummet.

Meditation var klar, men jeg blev hurtigt opmærksom på billeder, der dukkede op, og der var en reel fare for, at de ville trække mig ind i en drøm. Jeg gjorde en indsats for at holde mig vågen, men billederne blev ved med at bekræfte sig selv. *Jeg var fristet til at gå ind i dem for at se, om jeg kunne bevare bevidstheden ved at krydse over i drømmetilstanden fuldt bevidst.* Desværre nikkede/sovned jeg bare væk. Der var intet håb på Jorden om, at jeg kunne bevare bevidstheden, og fordi det var så tidligt, tænkte jeg, at det ville være klogest at gå tilbage i seng for at indhente en ordentlig nattesøvn.

Ikke før faldt jeg i søvn, da jeg blev involveret i nogle ekstremt surrealistiske og livlige drømme. Jeg vækkede mig selv, og liggende på ryggen besluttede jeg, at næste gang jeg faldt i søvn, **ville jeg blive klar og etablere mig på den næste dimension med fuld bevidsthed.** Jeg ville så bruge dette til at meditere i OBE-tilstanden.

Sikkert nok sov jeg igen og drømte om at prøve at finde vej ud af et væld af fængselslignende korridorer og værelser. Da jeg fandt et halvåbent vindue, besluttede jeg at flygte, men så slog min hensigt ind, og jeg indså, at jeg var i en drøm. Jeg etablerede straks *fuld vågen bevidsthed* ved at

fokusere på væggen foran mig, indtil jeg kunne se hver partikel af den ru sten komme frem i krystalklar opfattelse. Til min overraskelse var det nye miljø ikke meget mindre surrealistisk, faktisk var det så underligt, at jeg spekulerede på, hvad det var for en galmands verden, jeg kunne være kommet ind i, da jeg observerede mærkelige fantasivæsner gå rundt inde i den lange korridor i en moderne bygning.

Jeg blev ved med at fokusere for at se, om jeg rent faktisk kunne øge klarheden og derved sprede de surrealistiske begivenheder omkring mig. Jeg kunne det ikke, jeg var så klar, som jeg kunne være, og identificerede til sidst det rum, jeg var i, som det indre af et kunstgalleri, simpelthen ved atmosfæren i starten.

Arbejdet på væggene forstærkede selvfølgelig min følelse, og så de besøgende. Og det var præcis, hvad det var. **Jeg var fordybet i live-performancen af et kunstshow, hvor kunstnerne og kunstnerne kreativt havde forvandlet sig til usædvanlige former, skabninger og fantasidyr.** Da jeg er kunstner, fortryllede dette koncept mig øjeblikkeligt, og jeg var glad for, at folk her gjorde dig så kreativ med deres transformative evner.

På vores Jord er alt, hvad vi kan kalde for transformation, udførlige kostumer og make-up, men det var former og kostumer, som intet menneske nogensinde ville kunne passe ind i. Selv receptionisten var en mærkelig fantasihane, men sammenlignet med, hvad der kunne opnås på Jorden, var dette i en kategori for sig selv, en sand metamorfose fra mennesket til væsen, til former, til levende lysdisplays, selv hvor formen ændrede sig på en kontinuerlig basis i forbløffende manifestationer. **Jeg var tryllebundet af, hvad der var muligt. Dette var et show så bogstaveligt talt ud af denne verden, at havde jeg ikke været helt vågen, ville jeg simpelthen have kasseret det som en slags surrealistisk drøm, en slags drøm, der er ret typisk for dyb REM-søvn tidligt om morgenen.**

Men her var jeg, forladt, i fuld vågen Bevidsthed. Da vi talte med andre besøgende, blev det bekræftet, at dette virkelig var et show, der blev sat op til fornøjelsen og underholdningen for den lokale befolkning. Udover den store glæde denne demonstration gav, blev det gjort krystalklart for mig, hvor 'forsigtigt' vores menneskelige udseende er, og hvordan det mest er tilvænnning, der får os til at se ud, som vi gør. ***I ikke-fysisk virkelighed kan udseendet ændres af hensigter og fantasiens kraft.***

Da jeg kom ud af bygningen, spadserede jeg direkte ind i en storslået, firkantet park i en rummelig by. Lige foran mig stod jeg over for en stor pryddam, smukt anlagt i farvet mosaik med mennesker, der svømmede i den, og andre, der dasede rundt på dens bredder. Bagved dammen var en stor park med en række byblokke og formidable bygninger, der omkransede den i det fjerne på en noget malerisk måde. Trods dens udstrækning havde den stadig den hyggelige småbystemning i den corniske kystby **St. Ives i England**, men her stoppede ligheden.

Dette sted var meget, meget travlt, og der var ingen mangel på distraktion eller underholdning. Så meget, at jeg følte mig overvældet og tænkte, *hvilket behageligt kedeligt sted vores fysiske verden var til sammenligning.* Jeg begyndte ikke engang at fokusere på nogen af de distraktioner, der blev tilbudt, af frygt for at blive overvældet af dem og ende med at miste min bevidsthed og kontrol over mit voksende eventyr.

Mit skarpe øje for kunst og design tillod mig at fokusere på individuelle træk ved denne ekstraordinære by. For eksempel var bygningernes ydre ganske enkelt gigantiske tredimensionelle lærreder for utrolige udtryk for, hvor godt selv meget indviklede detaljer kunne bruges i stor skala. Det er overflødigt at sige, at trapper, elevatorer eller rulletrapper ikke længere var en funktion, og

hvor de stadig eksisterede, var de lidt mere end dekorative. På trods af det, fløj folk ikke bare rundt, som man kunne forestille sig, selvom det i disse realiteter var en særskilt mulighed. Jeg udnyttede dog denne nye måde at bevæge mig på, mens jeg drev langs hele gader og nød bygningerne tæt på og i detaljer. Atmosfæren og følelsen, som dette skabte dybt inde i mig, var en ganske ny og dyb observation.

Efter et stykke tid huskede jeg, at det var en god mulighed for at hilse på min mor, som jeg sidst havde besøgt for næsten fire år siden. Med denne tanke kaldte jeg på hende med stor varme og hengivenhed, og *meget snart blev jeg mødt af to meget unge og attraktive kvinder i midten af tyverne. Den eneste måde, jeg genkendte min mor på, var ved hendes aura og følelsen af hende. Intet af hendes ydre var noget, der lignede den kvinde, der havde opdraget mig, og som jeg havde kendt hele mit liv. Det var, som om hun havde gennemgået en total make-over, inklusive kosmetisk kirurgi, og redesignet hver eneste detalje af sit udseende.* Jeg kæmpede for at finde nogen egenskab overhovedet, som mindede mig om hende udadtil.

Dette stoppede hende ikke i at grine (le), tog mig i hendes arme, gav mig et stramt kram og et kys på min kind.

Ser han ikke smuk ud? sagde hun til kvinden med mørkebrunt hår og et noget mere højtideligt blik, der stod ved siden af hende. *Til min absolutte forbavselse indså jeg, at det var hendes storesøster, min tante Trudi. Jeg var forbløffet. Her foran mig var to kvinder, jeg havde kendt hele mit liv, som dengang var blevet gamle, rynkede og nedslidte af livets prøvelser, den ene døde femoghalvfjerds (75) af et slagtilfælde, den anden i firserne, (80) af tarmkræft. Og her foran mig var to livlige piger, unge, moderne og fulde af ungdommens ånd.*

På toppen af sit liv havde min mor altid været fuld af vitalitet og mindet mig lidt om min yngre datter. Jeg havde aldrig vidst, at min mor var i stand til en sådan permutation* primært på grund af alle de strabadser, mine forældre havde oplevet, da jeg var barn.

*The meaning of PERMUTATION is often *major or fundamental change (as in character or condition) based primarily on rearrangement of existence.*

Kun ved nogle få lejligheder havde jeg været vidne til hende i livlig tilstand, når mine forældre havde venner til en fest, og min far spillede på sin guitar, og venner var med til at synge og drikke. Da jeg stod ud af sengen, søvnig i øjnene og forsøgte at finde ud af, hvad støjen var, fandt jeg en flok glade unge mennesker berusede af spiritus og sang. *Og sådan var hun nu.*

Efter vores muntre ”hallo” eller hej, henvendte jeg mig til min tante for at finde ud af, hvordan hun havde det. Jeg ville også vide, om min mor vidste, hvor vores far var, og hun sagde: Vi er ikke meget sammen i øjeblikket. Han er kommet videre, og han bruger nu meget af sin tid næsten afsondret på at producere malerier.

Jeg så på uroen i denne verden, og jeg kunne godt forstå, at man hurtigt kunne blive træt af sådan en distraktion. Min far havde været død i over halvtreds (50) år nu, min mor i kun lidt over ti. Jeg kunne forstå, at hun var ivrig efter at indhente og kompensere bedst muligt for et liv fuld af modgang ved at genopleve en ungdom, som var blevet taget fra hende af Anden Verdenskrig.

Min opmærksomhed blev så atter henledt til min tante, der så vidt jeg vidste aldrig havde været en fotomodel, **og nu var jeg simpelthen lamslået over hendes unge og moderne udseende**, i et fabelagtigt endda hip outfit. Jeg vidste, at min mor var drivkraften i deres kammeratskab, min tante fulgte med, ivrig efter at finde ud af, hvilke overraskelser min mor ville finde på. Jeg huskede, at det var min mor, der med vores gamle symaskine var rigtig god til at lave vores eget tøj, da vi var børn.

Så designet var åbenbart hendes, og jeg grinede fra øre til øre, da jeg så min kære tante sådan her. Min mor fangede mig og brød ud i grin (latter). Du griner ikke af mig, håber jeg, svarede min tante.

Begge strålede af liv og glæde. Det er ikke overraskende, at de havde ændret sig så meget. Fra barndom til alderdom ændrer og forvandler vi os alle hele tiden. Nogle mennesker gennemgår endda omfattende operationer og make-overs i løbet af deres levetid. Det ville næsten være unaturligt at forvente, at folk bevarer deres udseende, *når de råder over sådanne magiske kræfter til forvandling, der ikke bruger mere end tankens og fantasiens hensigt.*

Desværre blev vores møde afbrudt, da jeg blev distraheret af en følelse af at have tyggegummi sat fast på min mund, som jeg prøvede at slynge væk, mens jeg snakkede med min mor. Til sidst vågnede jeg op med en tør mund, forårsaget af at jeg havde sovet med at trække vejret gennem munden med tilstoppet næse.

Jeg tog et par slurke vand, hvorefter jeg liggende på ryggen løb gennem oplevelsen i et forsøg på at huske så meget, jeg kunne. Jeg vidste, at hvis jeg ikke flyttede mig, ville jeg sandsynligvis vende tilbage til en klar drøm. Før jeg gjorde det, *besluttede jeg mig for at lave en opgaveliste for at undersøge verden lidt mere detaljeret frem for at lade mig trække med af et begivenhedsforløb*, jeg ikke havde meget kontrol over. Desværre blev min tilbagevenden ikke til noget.

Mindre end et år senere mødte jeg min mor igen. Siden jeg var flyttet til England i 1970'erne var et år omkring det tidsrum, da jeg mødtes med min familie i Tyskland. Så man kan sige, at døden ikke har ændret de regelmæssige besøg.

Den ene ting, jeg ved mange lejligheder uden held havde forsøgt at gøre, var at kontakte min far, som jeg havde mistet som ni-årigt barn. Det lykkedes til sidst, men slet ikke på den måde, jeg havde forventet.

10 maj 2009.

Min far reinkarnerede.

Jeg gik ind i mit meditationsrum kl. 4:30, efter at have været vågen i omkring ti til femten minutter. **Aftenen før havde jeg studeret materiale om bevidst ud-af-kroppen-projektion og var fristet til at prøve det.** I tyve minutter fulgte jeg proceduren i en OBE-induktionsvideo, men blev hurtigt træt af teknikken.

At gå ind i min sædvanlige dybe meditation efter dette var en velkommen lettelse, og næsten øjeblikkeligt steg jeg ind i en sublim bevidsthedstilstand, som gav mig stor klarhed og en dyb indre fred. *Dette bekræftede mig øjeblikkeligt overlegenheden af meditation over ud-af-kroppen-teknikker.* Ikke desto mindre havde jeg i årenes løb akkumuleret en imponerende rekord af ud-af-kroppen rejser til parallelle verdener, og der kan ikke benægtes den fascination, teknikkerne rummer for opdagelsesrejsende.

Jeg havde stadig ikke forholdt mig til, at det aldrig var lykkedes mig at kontakte min far, som var død for over halvtreds år siden. Min meditation varede halvfems minutter, og til sidst gjorde jeg et stærkt indtryk på mit indre sind, at jeg ville opnå klarhed, når jeg faldt i søvn og forsøge at finde min fars opholdssted.

Næsten så snart jeg faldt i søvn blev jeg klar over, at jeg drømte, og samtidig indså jeg, at der ikke var noget drømmeindhold, men blot en bevidsthed om en anden ikke-fysisk virkelighed. Jeg stod i mit studie og kiggede ud af vinduet, men i stedet for at se bagsiden af vores have, så jeg ud over et stort stykke ødemark. For at komme ud forsøgte jeg at springe gennem det lukkede vindue, som jeg havde gjort mange gange før, men denne gang var glasruden som tyk bøjet industriel Perspex, måske to eller tre millimeter tyk. Den bulede ud med mit pres, men det krævede beslutsomhed at sprænge den, og til sidst lykkedes det kun intentionen om at være udenfor at bryde den.

Udenfor var jeg klar over, at dette var et meget lavdimensionelt modstykke til den fysiske Jord. Lyset var en mørk skumring, og da jeg bøjede mig ned mod jordoverfladen for at studere det nærmere for at opnå fuld vågen bevidsthed, blev jeg endnu en gang overrasket over mængden af tilfældige detaljer. Ud over græs, hvoraf noget var tørret ud, så jeg små småsten og sten ligge på revnet hærde jord. Der var også noget affald, træsplinter, udtørrede stykker sammenkrøllet papir og savsmuld og spor af industriaffald. Jeg kiggede op og rundt for at identificere stedet, og betragtede det som fysisk på grund af det utrolige tilfældige fysiske udseende, men det faktum, at jeg fornemmede lokaliteten af mit hjem, overbeviste mig om, at jeg ville være nødt til at være på den næste ikke-fysiske dimension.

Efter at have fokuseret på detaljerne i jorden så intenst, var min Bevidsthed dukket op i en tilstand af fuldstændig vågenhed og forbløffende klarhed.

Snart blev jeg opmærksom på menneskelig aktivitet, og da jeg så op, så jeg huse og folk, der gik langs vejen i udkanten af en by. Det faktum, at folk kunne se mig og kiggede på mig, selv om det var lidt nysgerrigt, overbeviste mig om, at jeg befandt mig i en ikke-fysisk virkelighed, og at dømmen efter indbyggernes udseende, var jeg på en lavere dimensionel pendant tæt på Jorden. En død giveaway af dette er folk, der ser bare normale ud, som almindelige mennesker i vores fysiske verden, hvilket betyder, at den højere sindstilstand ikke er blevet realiseret, som ville gøre folk mere attraktive.

Jeg besluttede at være opmærksom og undersøge, så jeg kunne udarbejde en detaljeret rapport om, hvordan livet var på så lave dimensioner. Jeg startede med at spørge et par unge mænd, der kom imod mig, en af dem med tatoveringer på begge arme, om de var klar over, at de var døde. De kiggede på mig, som om jeg var lidt sur.

"Selvfølgelig," lød svaret, "hvis du vil kalde dette død?"

Jeg undskyldte og spurgte dem, om de ville gøre indsigelse, hvis jeg stillede dem et par spørgsmål om deres liv herovre. De så ikke ud til at være alt for ivrige, hvis ikke uvenlige, og foreslog, at jeg måske skulle gå på pubben nede ad vejen, få en drink og snakke med nogle af de andre lokale; dermed fortsatte de deres vej.

For enden af vejen lå en pub. Det var ikke nedslidt som sådan, men det var ikke den slags lokaler, der ville have tiltrukket min protektion på den fysiske dimension. Det var ganske enkelt i overensstemmelse med det generelle dystre miljø. Der var affald på gaden, og himlen var dækket af tykke mørke skyer. Det begyndte endda at småregne, hvilket tilføjede et element af kulde og ubehag til atmosfæren. De fleste af de mennesker, jeg gik forbi, så noget dystre ud.

Jeg var udmærket klar over, at skyerne simpelthen var en manifestation af stedets negative atmosfære, ligesom det kolde støvregn og kuldet også var. Alt dette tilskrev jeg negativt tanke-skrammel, der fløj rundt. Jeg fornemmede også, at noget af negativiteten udgik fra den fysiske verden, og jeg havde ondt af, at folk her måtte affinde sig med negativiteten, der stammede fra en dimension beboet af mennesker, **der ikke havde en anelse om, hvordan og hvad deres tanker og følelser afstedkom.** I atmosfæren af en verden, de ikke engang vidste eksisterede.

Vi er virkelig borgere i flere verdener, tænkte jeg. Alt, hvad vi gør, tænker eller føler, genlyder gennem flere dimensionelle niveauer, og der er lidt, vi kan gøre ved det. Universet er langt mere komplekst, end vi nogensinde kan forestille os. Efter mine tanker som denne, begyndte jeg at spekulere på, om den lille vrede, jeg mødte, skyldtes, at jeg blev identificeret som en besøgende fra den fysiske verden og som sådan i det mindste delvist beskyldt for at have bidraget til atmosfæren. Efter at have gået i tanker hele vejen over til pubben gik jeg ind uden at trække for meget opmærksomhed. Musik spillede i baggrunden, og et par sad i baren og drak. En sparsomt klædt kvinde i trediverne med rødt hår og dækket af fregner kom imod mig. Hun så gennemsnitligt ud, lidt fyldig omkring livet, ikke helt uattraktiv. Hun blottede sine bryster og spurgte mig, om jeg ville have det sjovt. Jeg var chokeret over hendes åbenlyse tilgang, da hun tog min hånd og førte den mod hendes bryster.

Jeg var for overrasket til at reagere, men følte mig dårlig tilpas. Da jeg ikke ville fornærme hende, gav jeg hende et blidt kram og kyssede hende på hendes pande. Jeg undskyldte og fortalte hende, at min tid var meget begrænset, og at jeg oprindeligt havde tænkt mig at finde min far. Hun så ud til at forstå og fortalte mig, at hvis jeg ville elske med hende, vidste jeg, hvor jeg kunne finde hende. Noget ved hende fremkaldte min medfølelse. Jeg fornemmede en person, der ønskede ægte kærlighed uden at være helt klar over, hvordan man skulle give den. Denne følelse antændte empati og derefter kærlighed, og jeg sendte en kraftig bølge af hengivenhed mod hende. Dette havde en øjeblikkelig og foryngende effekt på hende. Det bragte et generøst smil frem på hendes ansigt, som fik hende til at se ret dejlig ud.

[Neste lydfil herfra>](#)

Jeg var næsten chokeret over, hvor radikalt en ægte følelse af kærlighed kan manifestere en effekt. Jeg forlod puben og vovede mig ud på vejen. Jeg kunne ikke forestille mig, at min far efter så mange årtier ville blive hængende på et kedeligt, lavt sted som dette. Da min far levede, var han meget populær og havde mange venner. Han ville synge, spille guitar og underholde folk. Jeg har aldrig nogensinde oplevet, at han skældte mig ud. Han havde altid været betænksom og engageret sig i leg og diskussion frem for straf. I de sjældne tilfælde, hvor disciplin var påkrævet, ville han trække privilegier tilbage, såsom ikke at have min tildeling af kage om søndagen eller at skulle tage en tidlig aften, men jeg huskede aldrig, at han udtalte et ord i vrede.

Udenfor i det fri gjorde jeg en indsats for at hæve min vibration for at forberede mig til at se min far, idet jeg forestillede mig, at han var på en meget højere dimension, fra hvor jeg var i øjeblikket. Jeg sang mit velkendte mantra, som havde den effekt, at jeg blev løftet op i luften, men jeg slog hurtigt ind i et loft (tak), som så ud til at være uigennemtrængeligt. Frustreret, men ikke afskrækket, besluttede jeg i stedet at fokusere al min energi på min far og sætte min lid til de universelle love om tiltrækning for at guide mig til ham. I stedet for at blive samlet op og stige mod Himlen, greb en kraftig strøm mig og skubbede mig ned i jorden. På trods af dette var oplevelsen ikke ubehagelig, og jeg lod mig rive med i tillid til, at resultatet ville blive positivt.

Snart nok befandt jeg mig i gården til en gård med hvidkalkede vægge og en lade til højre for mig. Jeg vidste ud over enhver tvivl, at dette sted var på vores fysiske jord i en fjern del af Rusland. Hvordan, vidste jeg ikke, men jeg følte en tydelig vished om den barske lokalitet, som var i den østlige del af Rusland. De mennesker, der boede på gården, så på ingen måde ud til at være velhavende, men det lykkedes dem at overleve og trives.

I gården, hvor jeg kom til hvile, var to små drenge, der så ud til at være brødre, den ene omkring ni eller ti år gammel og den anden lidt yngre.

Fysisk så de ikke ud til at bemærke mig, men 'astralt' gjorde en af dem. Med den samme kraftfulde viden genkendte jeg den ældre som min far! Drengen stoppede, hvad han lavede, kiggede i min retning og uden at åbne munden spurgte han: 'Jürgen?'

Med denne kraftfulde tanke om hans anerkendelse accepterede jeg, at min far blev reinkarneret som barn i Rusland. Da jeg spurgte ham, hvem hans lillebror var, fandt jeg ud af, at det var hans 'far', og hans mor var den samme mor, som døde, da han var barn. Min far havde mistet sine forældre, da han var blot to år gammel, og han voksede op på et børnehjem. Han blev nu reinkarneret til at opleve det, han aldrig havde, en familie, og hvordan det var at vokse op inden for og være en del af en familie, hvor begge hans elskede forældre er sammen med ham.

Jeg overvejede tanken, da min mor for kun et par uger siden havde fortalt mig, at hun havde haft kontakt med min far, og fortalte mig, at han var på et højere dimensionelt niveau, end sidste gang hun mødte ham, og 'malede' han. Jeg kunne nu se, efter at min far stadig genkendte mig som 'Jürgen', at på det underbevidste *eller højere bevidsthedsniveau går denne information ikke tabt*, og at vi stadig kan interagere med den højere dimensionelle krop af en person, *når vi er døde, og vores elskede er kommet tilbage til den fysiske verden. Denne information fik mig til at konkludere, at på højere bevidsthedsniveauer har vi modne ikke-fysiske kroppe, som bærer al information fra vores tidligere liv.* Uanset hvad der sker, er Bevidsthed et kontinuum og adskillelse en illusion af vores tredimensionelle tænkning.

Dette var en bevægende oplevelse, og slet ikke som jeg havde forestillet mig, at jeg ville møde min far. Jeg vidste nu, at når jeg døde, ville jeg være i stand til at være sammen med min far på et hvilket som helst af de dimensionelle niveauer, jeg fokuserede på, og ville se og kommunikere med ham i den dimensions 'kød'. Denne erkendelse satte fokus på et meget større aspekt af virkeligheden og dens indre virke.

Herefter blev jeg opmærksom på min krop, men besluttede at ligge stille og løbe gennem begivenhederne, så jeg senere kunne skrive dem ned. Jeg besluttede så at vende tilbage, da jeg stadig havde en stærk følelse af tilstedeværelse i den anden virkelighed. Jeg ville også vende tilbage til stedet for at færdiggøre mine noter. Sikkert nok, med blot en lille indsats af hensigt, befandt jeg mig tilbage på det samme sted i landsbyens pub. Damen, der før havde tilbudt sig selv, var der også, og smilede til mig, da hun så mig. Denne gang var hun dog en smule mere reserveret og præsenterede mig for sin familie, som havde sluttet sig til hende: hendes mor og hendes søster. Jeg åbnede døren og bad dem om at komme udenfor, da jeg var nysgerrig efter at finde ud af mere, hvordan indbyggerne i **denne ret lave kopi af den fysiske verden fungerer**.

Jeg spurgte, hvordan de levede, om de brugte en form for penge eller valuta til at købe eller sælge ting. *Manden fortalte mig, at der var en slags handel og forklarede mig det, men han begyndte at forvirre mig, og jeg spekulerede på, om han lavede sjov med mig.* Jeg spurgte dem, hvorfor jeg ikke så nogen flyve i denne verden, og jeg demonstrerede ved at gå i op luften og forsøge at cirkle rundt om gruppen, men bemærkede, hvilken kamp det var, og at den havde brug for al min koncentration for at forblive i luften.

"Hvorfor flyve, når vi har ben?" kom svaret. »Det er en for stor indsats. Det vil tage mig mindst to uger at blive god til det, sagde manden.

Jeg indså, at i det mindste på denne dimension var flyvning mulig, MEN selvom det var muligt, så var det et unaturligt tidsfordriv.

"Vi har biler," sagde han og pegede på en let retro-lookende sportscabriolet med åben top, som gik forbi os, en to-sædet, med to runde forlygter.

Jeg ville vide, om det var faldet dem ind at bevæge sig op i verden og påpegede, at der var mere behagelige egne, de kunne bebo. **Til min overraskelse accepterede ingen af dem dette som en realitet, på meget samme måde som nogle mennesker ikke ville tro på et liv efter døden.** Manden fortalte mig, at det var virkeligheden her, og at det var bedst at holde fødderne på jorden. Jeg kunne ikke argumentere med dette, mens jeg så mig omkring og så, hvor ægte og solid denne verden må virke for dem.

Jeg kunne ikke lade være med at vise dem nogle trylletricks, ved at projicere en kraftfuld følelse mod det mørkegrå skygardin, som rev dem op og et gyldent lys blev kastet ned på jorden. Samtidig projicerede jeg andre følelser i luften og fremtryllede nogle lysende former, som spillede hen over hovedet på os og dansede rundt, indtil de gik i opløsning. Nogle smilede, som de ville til et fyrværkeri, men ikke mere. Jeg blev efterladt ret drænet efter min indsats.

Damen, jeg havde mødt tidligere, spurgte mig, om jeg kunne tænke mig at spise med dem; vi kunne snakke i ro og mag, og de ville forklare alt, hvad jeg ville vide. *De var alle meget bevidste om, at jeg var et 'jordmenneske', og at jeg havde en ud-af-kroppen-oplevelse.* Jeg gik med til deres forslag. Vi gik forbi store marker, nogle med træer, nogle dyrkede nysgerrige planter, som så kunstige ud, som træer, der voksede som græs, hvilket mindede mig om et bio-eksperiment, der var gået galt. "Jeg har bemærket, at du ikke dyrker grøntsager eller andre produkter," sagde jeg. "Det er fordi, vi ikke har meget efterspørgsel efter mad," sagde kvindens søster. Jeg følte mig lidt fjollet med forslaget, da jeg kun alt for godt vidste, **at mad ikke er en væsentlig vare i denne dimension.**

"Der er heller ikke noget oksekød," fortsatte hun, "men vi havde et par mænd, der åbnede et slagteri for ikke så længe siden." Hendes udtalelse overraskede og chokerede mig, da jeg forestillede mig, at flokke af kvæg blev dræbt og behandlet på et stort slagteri. *Hun fortalte mig, at de mænd, der kom herover fra Jorden, havde haft sådan en forretning på Jorden og syntes, det var helt naturligt at fortsætte deres erhverv herovre. De samlede alt det kvæg, der havde fundet vej til denne region efter døden, og startede et kødforarbejdningsanlæg. De andre indbyggere mente, at køerne havde lidt nok og satte hurtigt en stopper for det.* Manden, der gik ved siden af mig, grinede bredt, som om det var en fin joke.

Vi ankom hurtigt til et hus, tre etager højt. Indersiden var ganske smagfuldt indrettet og dannede en behagelig kontrast til de ret triste omgivelser, vi lige havde passeret igennem. Da vi gik op trappen gjorde jeg endnu en tapper indsats for at flyve op i stedet for at gå, men fandt det yderst vanskeligt og besværligt. Jeg havde tilpasset mig den generelle atmosfære og forstod nu, hvorfor ingen fløj. Da vi ankom til værelset ovenpå var bordet allerede dækket med mad. Jeg blev rørt over gæstfriheden og udtrykte min tak ved at sende en varm følelse af kærlighed til mine værter. Jeg holdt mine hænder over kvindens hoved, og til min overraskelse, og alles morskab, spirede hendes hår ind i en ny udførlig stil med blomster flettet ind i hendes hårstrå. Det var det sidste, jeg huskede. 22 august 2009.

Uvirkelig Virkelighed og Virkelige Illusioner.

Jeg havde tænkt på en artikel, som en af mine venner havde sendt mig om hypnotiske billeder, og inden jeg lagde mig til at sove, overvejede jeg hendes tekst. At fokusere på de billeder, der dukker op på skærmen i mit sind, før jeg går i søvn med nysgerrighed og interesse, kan resultere i en klar drøm, der er forårsaget af vågent lys, selvom der ikke skete noget, da jeg prøvede, og jeg faldt i søvn. Da jeg vågnede klokken fire om morgenen, besluttede jeg mig for at meditere. Så efter

omkring en time gik jeg i seng igen med den hensigt at fremkalde en klar drøm ved hjælp af hendes teknik. Igen faldt jeg simpelthen i søvn. Mærkeligt nok tænkte jeg i min drøm, at jeg var nødt til at gå tilbage til mit meditationsrum for at øve den teknik, min ven havde givet mig, så jeg kunne komme ind i den ikke-fysiske virkelighed ved at fremtrylle hypnagogiske scener. Men uden at være klar over, at jeg rent faktisk drømte dette, blev jeg så involveret i en anden drømmescene, hvor jeg havde talt længe med en tidligere arbejdskollega af mig og foreslået for ham, at han kunne blive klarvågen i en drøm, ved at følge den teknik, jeg var om at vise ham. Dette gjorde endelig 'tricket', og jeg blev fuldstændig klarvågen. Jeg lagde derefter mærke til de mærkelige omgivelser, jeg var i. Dette gav mig øjeblikkeligt fuld vågen bevidsthed.

Som sædvanlig fokuserede jeg straks på gulvet foran mig, som var overstrøet med blade på en sandet grund, indtil jeg kunne skelne hver detalje med en utrolig klarhed. Jeg bliver ved med (tænke på...) at hun stadig havde brug for at udforske, og at hun stadig kunne gå ud for at udforske de større vidundere i sin verden. Da jeg ved hendes interesserede ansigtsudtryk indså, at jeg vidste mere, end hun gjorde, på trods af at hun var fast bosiddende i denne verden, fortsatte jeg med at fortælle hende, hvad hun kunne forvente, når hun kom videre herfra. Jeg fortalte hende, at det vigtigste aspekt, der ville åbne vejen for alle, *var at udvikle en holdning af ubetinget kærlighed*. Min mor kiggede på mig med en sådan kærlighed og sødme, da jeg sagde dette til hende, at jeg brød ud i grin (latter...) og spekulerede på, hvem denne sprængede twit var, der forelæste for denne kvinde om ubetinget kærlighed.

Jeg spurgte hende, om hun savnede min far, og hun så et øjeblik trist ud.

"Ved du, hvad der skete med ham?" spurgte Jeg.

Hun fortalte mig, at hun havde en vag idé og forståelse. Jeg fortalte hende så, at han var reinkarneret i Rusland, men at hun på et meget højere niveau stadig ville være i stand til at kontakte ham på den måde, hun huskede ham, på trods af at en del af ham havde søgt yderligere erfaring på det fysiske plan. Med det virkede hun beroliget.

Jeg undrede mig over tanken om de enorme muligheder i disse verdener ud over den fysiske dimension og også over den intuitive viden, jeg hentede ind, da jeg forklarede hende alt. Vi fortsatte med at tale længe om et stort antal spørgsmål, hun blev præsenteret for i denne verden. Selv i det virkelige liv havde min mor og jeg aldrig diskuteret de emner, som hun havde forbløffet over de superfine detaljer og stillet spørgsmålstejn ved den tro, nogle mennesker hævder, at det, vi ser i ud-af-kroppen-tilstanden, simpelthen er vores tanker og vores egne fantasiprojektioner. *Når jeg studerer sådanne forbløffende detaljer, kan jeg naturligvis slet ikke tilslutte mig denne tro og kan kun antage, at mennesker, der forklarer ud-of-Krop-oplevelser som fantasier, faktisk aldrig har haft den oplevelse eller gjort sig den ulejlighed at se på vores ikke-fysiske virkelighed tæt på.*

Hvem eller hvad laver alt dette? En verden, der er lige så virkelig i alle detaljer som vores fysiske virkelighed, og alligevel slet ikke fysisk, eller i så fald er det en fysiskhed underlagt love, vi endnu ikke forstår, *eller en parallel dimensionel virkelighed*, vi normalt ikke har adgang til? Ingen af vores videnskaber har hidtil været opmærksomme på dette fænomen, og det ses stadig af mange som vrangforestillinger.

Det er sikkert at sige, at med hensyn til at forstå vores egen bevidsthed og dens komplekse arbejdsmiljøer, er vi endnu ikke rejst ud af den mørke middelalder. Ikke overraskende, da det først er siden 1879, at vi opfandt psykologien. For øjeblikket afvises Bevidsthed dristigt som et resultat af neuronaktivitet i vores hjerne, som forsvinder, når hjernen dør. Betragtningen af, at vi måske optager flere dimensioner og muligvis kan få adgang til disse via skift i bevidstheden, **virker langt**

uden for rækkevidde for seriøs overvejelse. Selvom den måde, nogle videnskabsmænd forsøger at sætte det i en patologisk boks, forekommer mig som uagtsom. Alt dette til side.

Nu, mens jeg kiggede på det sand, jeg havde samlet op fra jorden, begyndte jeg at spekulere på, hvor langt jeg kunne gå for at løse alle detaljerne. Den rigiditet og kompleksitet, jeg fornemmede, var svimlende, da jeg så hvirvlende stofpartikler. Dette er, hvor dybt vores sind kan se uden brug af et elektro-scanningsmikroskop. Hvor givende, hvor nemt, hvor var det tilfredsstillende. Det eneste, der var mere overvældende, var begejstringen over, at min vågne bevidsthed havde nået et nyt højdepunkt. **Det var nået til et super-niveau af klarhed, noget man aldrig kunne finde i fysisk vågenhed.** Den fysiske verden, tænkte jeg, er et klart sekund, når det kommer til en oplevelse af klarhed og virkelighedsbevidsthed.

Da jeg kiggede op og lod det sand, jeg havde samlet op til mit studie, løbe tilbage til jorden gennem mine fingre, så jeg en gruppe børn lege. *Jeg spurgte dem, om de vidste, at de kunne flyve, da det var, hvad mange ville betragte som en 'drøm', og at de skulle prøve det.* Med det løftede jeg mig selv fra jorden og gik i luften, og snart oplevede jeg at svæve op i himlen.

Så, til min forbavselse og tilsyneladende i modstrid med min tidligere opdagelse, bemærkede jeg, at scenen omkring mig havde et element af kunstighed i sig, som baggrunden for et gigantisk filmsæt, der kunne sammenlignes med Jim Carrey-filmen *The Truman Show*. *Straks begyndte jeg at sætte spørgsmålstegn ved min tidligere opdagelse af, at denne verden var lige så solid som vores fysiske Jord.* Jeg begyndte at spekulere i, om dette kunne tilskrives de sidste rester af en drømmeoverlejring, som jeg måske havde fremtryllet fra et dybt indre niveau af hukommelse, og med det svævede jeg mod horisonten, som ikke var andet end som et stort maleri projiceret op på et gigantisk lærred.

Som på et sekund var jeg ved at rive det fra hinanden som et massivt snerpet gardin. Ud over det fandt jeg mig selv i at demontere en lige så kunstig scene, mens jeg undrede mig over sindets evne til at kaste et sådant gardin af bedrag over min verden. Til min store lettelse fandt jeg endelig ud af, at lagene af illusioner var væk, og jeg befandt mig i et stort åbent landskab, som så virkeligt ud, som igen føltes betryggende solidt. Der er lag til virkeligheden, hvoraf nogle er projektioner.

Der er masser af plads til at udforske, hvordan Bevidsthed fremtryller forskellige former for manifestation. *Det vil kræve forskning, masser af det, diskrimination og seriøs undersøgelse for at finde alle svarene. Jeg tror, det er denne kompleksitet af virkeligheden, der gør det så svært at sætte det under et videnskabeligt mikroskop, men forhåbentlig kan vi starte ved at optage og prøve at forstå, hvad der foregår.*

Illusioner og projektioner dukker op på alle mulige måder. I det øjeblik føltes det, som om jeg havde gennemboret det illusionære element i den klare drøm og gjort overgangen til virkelighedens nye dimension egentlig. I et par øjeblikke overvejede jeg, hvad jeg så skulle gøre, og tænkte, at det måske ville være en god idé at kontakte min mor igen og følge med i hendes seneste nyheder. Jeg ringede til hende, og hun dukkede næsten øjeblikkeligt op i det fjerne; vi svævede hen imod hinanden.

På en eller anden måde så hun trist ud, og det var først, da jeg krammede hende, at hun muntrede op. Hendes ansigt fik øjeblikkeligt en frisk ungdommelighed. "Hvorfor så du så trist ud, da jeg så dig første gang?" ville Jeg gerne vide. Hun fortalte mig, at livet der også har sine udfordringer, og at følelser og følelser spiller en stor rolle i livet derovre, meget mere end når man var tilbage på Jorden.

Jeg spurgte hende, om hun stadig havde kontakt med tante Trudi, hvilket hun bekræftede. Ja, sagde hun, "og med Oma (hendes mor) også." Med det blinkede hun et billede af Oma til mig, og jeg var forbløffet over, at hun var en ung, flot kvinde, som jeg aldrig ville have genkendt undtagen ved hendes særegne karisma, som tilhørte hende unikt. *Da jeg så på min mor, indså jeg, hvor flydende udseendet ændrede sig i denne dimension. Min mor så anderledes ud end de billeder, jeg havde af hende, da hun var en ung kvinde og anderledes end sidste gang, vi mødtes*, hvilket var for ti måneder siden. Hun så meget mere attraktiv ud, men følelsen af kærlighed og hengivenhed var den samme.

Hun fortalte mig så, at der stadig var kamp i denne verden, og at der var masser af problemer, der skulle løses, for at folk kunne gøre fremskridt. Hun lyttede interesseret, da jeg fortalte hende om de højere niveauer af bevidsthed, hun bliver nu mere opmærksom. Nu havde vi en dyb filosofisk samtale. På et tidspunkt spurgte jeg hende, om hun så på os på Jorden. Hun fortalte mig, at hun ikke gjorde det direkte, da dette ville være en krænkelse af vores privatliv. Hun var opmærksom på visse ting, og hun kunne tune ind på, hvad der foregik, men hun sagde, at hun respekterede mig alt for meget til at blive involveret i mit liv på nogen måde.

Vidste hun, hvor vi boede? Hun fortalte mig, at hun gjorde det, ikke det fysiske sted som sådan, men hun vidste, hvor hun kunne finde os på sin dimension, hvis hun ville. Med det rejste vi til et solrigt sted, en villa på en smuk bakketop omgivet af en stor have og sten. En skrånende sti fra villaen førte til en smuk udsmykket swimmingpool, alt sammen som de række-hus forstæder, vi boede i det sydlige England. Mærkeligt nok genkendte jeg det som min kones hus, og jeg var overrasket over, at jeg i det virkelige liv ikke havde nogen viden om det. Min mor grinede. "Det ser ud til, at jeg kender dit hus bedre end dig."

Jeg fortsatte med at undersøge det, og hvert eneste træk, jeg så på, var utroligt velkendte for mig, og jeg spekulerede på, hvor mange timer Julia og jeg kunne have tilbragt her sammen, da vores kroppe var i dyb søvn, for så at vågne op om morgenen **uden at huske det**.

Da vi gik langs stien med dens lave hvidkalkede vægge og prydsosenbede, indrømmede hun, at hun i de tidlige dage af vores samvær slet ikke var sikker på, om vi var egnede til hinanden, da hun lagde mærke til den store kulturelle og temperamentsfulde kløft mellem os. Hun indrømmede, at hun havde været bekymret for, at det hele ville ende med tårer en dag, men det faktum, at vi stadig var sammen, selv på denne side, og beboede et hus sammen, havde bevist, at hun tog fejl.

Jeg spurgte hende så, hvad der var sket med alle hendes venner, og jeg fremtryllede mine forældres fester, som jeg huskede fra da jeg var en lille dreng. Hendes ansigt lyste op. 'De er vidunderlige mennesker. Ja, vi er stadig sammen, vil du gerne møde dem?'

Jeg svarede ja. Inden for få øjeblikke befandt jeg mig i en stor parklignende have med et telt med en fremragende dekning af den fineste kolde buffet. **Jeg blev mødt af en af hendes veninder, som jeg allerede som lille barn altid havde anerkendt som værende ekstremt smuk og attraktiv.** Hun elskede børn, og hver gang hun så mig, krøb hun sammen foran mig (med en cigaret i den ene hånd) og med det klareste og varmeste smil, man kan forestille sig, holdt hun min hånd og strøg mig over håret.

'Åh, han er sådan en sød,' ville hun sige.

Hun tog min hånd og gav mig et varmt, kærligt kram.

'Han er stadig en sød,' udbrød hun, hvilket fik mig til at bryde ud i grin sammen med alle andre til festen.

Jeg var overvældet over den intime venlighed og det stærke bånd mellem denne gruppe venner, og hvor meget de så ud til at hygge sig.

"Du skal prøve vores mad." En af min mors venner tilbød mig en tallerken, hvorpå hun lagde noget mad, jeg ikke var i stand til at identificere; duften var forfriskende. Hun dryssede derefter stykker oven på det og inviterede mig til at prøve det. *Dette var noget, jeg ikke havde forventet.* Et øjeblik undrede jeg mig over, hvordan det var muligt at opleve noget så nyt og usædvanligt, samtidig med at jeg undrede mig over, hvordan visse psykologer på Jorden ville forklare et sådant fænomen.

Nogle insisterer på, at det, vi drømmer om, kun nogensinde kan være det, vi oplever i det vågne liv, som vi så re-redigerer og klæder os ud i vores drømme. Jeg havde længe bevist for mig selv, at deres antagelse var fuldstændig forkert, og dette var blot en kærkommen påmindelse om, at der er en anden dimension, der venter os, som tilbyder forskellige oplevelser, *der simpelthen er ukendte for os her, hvilket giver mulighed for kreativitet og original opfindelse, der langt overgår alt, hvad vi kan trylle frem på denne verdslige Jord.* Så inviterede en gæst mig til at prøve noget traditionelt, bayersk hvedeøl, som stadig er min favorit.

"Når du har taget en slurk af det her," sagde han, "vil du blive til en bayersk."

Jeg tog en tår, og smilende for mig selv slog jeg mig på låret for en joke.

"Du har ret," udbød jeg, "det her er gode ting." Alle faldt om i at grine efter jeg havde tømt hele flasken og begyndte derefter at optræde med en fulgyldig bayersk Schuhplattler, en gammeldags folkedans, der ofte tiltrak sig en morsom respons.

Som jeg havde oplevet mange gange før, ved folk på dette niveau, hvordan de skal hygge sig.

Min oplevelse sluttede brat, da jeg hørte Julia bringe mig en kop te.

2. november 2009.

Brug af meditation til at transcendere, overskride, dimensioner.

En ting, jeg er blevet meget opmærksom på, er det faktum, at vores tankegang bestemmer vores omgivelser, når vi dør. I modsætning til det fysiske liv vil vores omgivelser være udstyret med indholdet af vores underbevidsthed.

I det fysiske liv kan nogle mennesker, der lever i dyb fattigdom, nyde stor fryd og glæde over en flok plukkede blomster fra en mark og placeret i en rusten dåse, mens andre mennesker, der lever i luksus, kan være fuldstændig korrupte, ulykkelige og uvidende om den tilsyneladende skønhed af deres erhvervede formue, hvis deres sindstilstand er fokuseret på det negative. ***I efterlivet er tingene ganske enkle; hvad der er indeni, afspejles i vores miljø.*** Så den stakkels rustne dåse kan blive til en Ming-vase, og den korrupte rig mand kan finde på at sidde på hug i en mørk kro omgivet af skrammel. Man kunne definere livet efter døden i én sætning:

Det sted, du vil komme til at bo efter at du dør, er en manifestation af dit indre liv.

Følgende oplevelse illustrerer nyteløsheden i at forsøge at hjælpe folk ud af deres miljømæssige forhold, hvis deres sindstilstand ikke er klar på trods af alle ens gode intentioner. Dette gælder selvfølgelig også her for vores fysiske virkelighed, men er meget mere bevist og mere grafisk i vores ikke-fysiske tilstande. Der er mange medfølende hjælpere, der ikke er i stand til at hjælpe, hvis personen, der har brug for det, ikke er klar.

Jeg var stået op omkring kl. 03.30, efter at have haft en urolig nat, halvt forventet at have en klar drøm og ville besøge John, min svoger, som var død tre år før, og som jeg kun havde mødt den foregående uge, mens jeg var ude af kroppen. I dette tilfælde havde han været bedrøvet og svær at kommunikere med.

(slut/ned/afslutning på lydfilen, og neste er på link [her](#).)

Jeg konkluderede, at han havde at gøre med nogle uløste problemer, for at han kunne rydde vejen for fremskridt. Men hans nød var også foruroligende. Jeg rapporterede dette til Julia, hans søster, og jeg fortrød det, da jeg gjorde hende ked af det. Denne gang ville jeg besøge ham igen og se, om jeg kunne hjælpe på en eller anden måde. Dette havde holdt mig halv vågen hele natten.

Til sidst rejste jeg mig op og begyndte at meditere. Jeg fokuserede på "at være"-tilstanden, en tilstand af bevidsthed, hvor opmærksomheden blot er fokuseret på nuet, men min opmærksomhed vandrede, optaget af tanker om, hvad jeg skulle gøre, når jeg er ude af kroppen. Skal jeg kontakte John, eller skal jeg måske 'ringe' til en guide, jeg havde mødt i en tidligere oplevelse, og spørge ham, hvordan man bedst udnytter oplevelsen. Jeg tænkte så, at det skulle være en prioritet at kontakte John for at sikre, at han var okay, om end bare for at rapportere tilbage til Julia for at afhjælpe eventuelle bekymringer.

Efter omkring 45 minutter gik jeg tilbage i seng med den hensigt at få en OBE. Det var ikke længe efter at jeg var faldet i søvn, at jeg blev klar. Jeg behøvede ikke at gøre noget for at etablere fuld vågenhed. For at være sikker på, at jeg havde absolut klarhed, fokuserede jeg på mine hænder, indtil jeg kunne se alle detaljer. Jeg havde ret, der var ingen klar drømmefortælling. Jeg var i OBE og klart i konsensusmiljø, men det var ikke, hvad jeg havde forventet eller havde ønsket mig. Jeg var åbenbart på en af de laveste dimensionelle underafdelinger. Atmosfæren var mørk, grumset endda, ligesom før natten faldt på, bortset fra at luften så ud til at være forurennet, med en håndgribelig tåge omkring mig, der følte som spindelvæv. Dette var ikke et sted, hvor jeg ønskede at blive.

For at flygte uden at skulle vende tilbage til min fysiske krop begyndte jeg at synge OM-mantraet. Dette havde kun den effekt, at det løftede mig fra jorden, men på en eller anden måde kunne jeg ikke tilkalde energien til at løfte mig ind i en højere tilstand. Uanset hvor intenst jeg fokuserede på mantraet, så jeg ud til at sidde fast i dette plan.

Til sidst accepterede jeg det uundgåelige i tillid til, at hvis mantraet ikke løftede mig, havde **min Bevidsthed** dybere grunde til at holde mig her. Jeg faldt langsomt ned til jorden og tog udfordringen op. Jeg følte sindsro og stilhed indeni, på trods af det skyggefulde sted, men jeg var ikke alene. Stedet var befolket med skyggefulde mennesker, der gemte sig i dunkle hjørner. Atmosfæren var tydeligt intetsigende, hvis ikke ubehagelig. Gennem den mørke klistrede tåge så jeg konturerne af byens bygninger, enorme vinduesløse industriblokke. Gaderne var beskidte og ramper førte op til nogle forhøjede fortove. Et dødt, bladløst træ understregede ødslen. Heldigvis, hvor jeg var, var området mere oplyst, måske i omkring ti fod, og så faldt det af i mørke.

Selvom min sindstilstand gav en sikker løsrivelse fra denne verden, havde jeg andre tanker. Der dukkede ingen grund op for mig til at være her, og jeg genovervejede, og kontaktede en tidligere guide, der havde hjulpet mig, da jeg sad 'fast'. Jeg råbte, men der kom intet svar. I stedet dukkede en mand op, dækket af lag af klude, den øverste en gammel army parka under et snavset tæppe, der faldt halvvejs ned for at dække et par gamle, slidte jeans. Han stoppede og henvendte sig til mig. 'Kan jeg hjælpe?'

Et øjeblik troede jeg, at det var min guide, og et øjeblik blev der løftet en vægt fra mig, men det kunne det ikke have været, han var for dårligt udseende og for dårligt klædt. Manden grinede af min forvirring.

"Du ser fortabt ud," sagde han.

'Ideelt set ville jeg gerne komme ud af dette sted, men jeg ser ud til at have kørt fast, af en eller anden grund, som ikke er helt klar for mig. Jeg kan ikke finde ud af det. Noget ser ud til at holde mig her.'

Han fortalte mig, at ikke alle dele i denne region var så dystre som denne, og at det afhang af folket for at få det bedste ud af det. **Han fortalte mig, at der ikke langt herfra var et lille samfund af mennesker, og jeg skulle prøve at komme i kontakt med dem.** Måske kunne de hjælpe mig, eller jeg kunne hjælpe dem.

"Kom med mig," sagde han, og jeg fulgte ham, da vi begav os af sted gennem den mørke, tætte tåge- smog, og det var skyggefulde væsener, der smed forbi os. I hele denne tid kunne jeg ikke se hans ansigt, som var begravet under en stor hætte med sjal viklet om hans hals, hvilket forhindrede enhver rest af det ringe lys, der oplyste hans ansigt.

Til sidst, i det fjerne, så jeg et lysglimt, som jeg først forvekslede med en brandhændelse. Lyset kom fra et stykke ødemark mellem halvt forladte husblokke. Det så ud til at være oplyst af en lille gruppe mennesker, der passede et bål.

Da vi kom tættere på, kunne jeg skimte tre kvinder og to mænd, som grinede/lo og hengav sig til drillerier. Straks så jeg, at det var denne begivenhed, der havde hævet niveauet for en atmosfære omkring dem og føjet til lyset, og faktisk holdt deres bål i live. Det var først da, at jeg bemærkede, at en del af det lys, der oplyste mine umiddelbare omgivelser, faktisk blev 'støbt' af mig, som om jeg var en overdimensioneret glødende orm.

Jeg tiltrak straks al opmærksomheden og blev mødt med interesse og smil. *Jeg fortalte dem, at jeg var en midlertidig gæst, men var opsat på at nå et højere niveau.* Desværre så jeg ud til at have mistet evnen til at overvinde den tunge atmosfære her. Jeg spekulerede på, om de kendte til en vej ud af denne verden.

En kvinde dækket af en misfarvet klud, som på et tidspunkt kunne have været en sommerkjole, grinede uforskammet til mig.

Tror du ærligt, at vi stadig ville være på dette gudsforladte sted, hvis vi vidste om en vej ud herfra? Se dig omkring. Tror du, at dette er et sted, som nogen ved deres rette sind ville vælge at bo i? Men hvorfor spørger du os? Vi burde spørge dig.'

Jeg spekulerede på, hvad hun havde set i mig, jeg kunne ikke se mig selv. Jeg følte, at jeg ikke havde nogen magt. Det bedste, jeg kunne gøre, følte jeg, var at afslutte min oplevelse ved at vende tilbage til fysisk bevidsthed. Dette miljø var dystert til det punkt, at det var fjendtligt. Hvor end mine øjne kiggede, så jeg et forladt bybillede. Ikke alt var dog i ruiner. De stumper, der ikke tårnede sig op som undertrykkende, mørke og vinduesløse monumenter ud i natten, massive murstensbygninger, uden andet formål end at skræmme indbyggerne og gøre dem opmærksomme på deres magtesløshed og deres lillehed. Dette var en mørk by, som en eller anden monstrøs aberration fra en gyserfilm.

"Hvorfor er du overhovedet her?" ville den anden kvinde vide. 'Måske er det dig, der er kommet for at guide os ud af dette sted. Vi har været her i evigheder og ikke efterladt en sten uventd for at finde en flugt, **men du bærer et lys, som ingen af os besidder, og det kan hjælpe os med at undslippe.'** Jeg fortalte dem, at den eneste måde, jeg vidste, var at lette følelserne ved at fokusere på en indre sindsro, der kunne løfte dem op.

Et øjeblik fokuserede jeg på mit hjerte, som øjeblikkeligt lyste hele området op og forsigtigt løftede mig op fra jorden, og derefter placerede mig to til tre meter i luften. Med det samme tog tre af personerne fat i mine ben og forsøgte at spænde et lift. Jeg kæmpede for at komme op i luften, men byrden blev for stor.

Jeg rejste mig til omkring ti meter, men mærkede så energien løbe fra mig, da de tre tunge kroppe trak mig tilbage til jorden. Jeg fortalte dem, at de var nødt til at give slip eller tilkalde en mere positiv holdning, at jeg ikke havde styrken til at bære dem på egen hånd. To af dem løslod mig, men kvinden med mørkt snorlige hår klyngede sig til mig for livet. Jeg råbte til hende, at hun skulle fokusere på hendes hjerte for at blive lettere, men hun stirrede bare fortvivlet på mig, åbenbart ikke engang på nogen måde at få fat i min mening. Da jeg vidste, at hun uden sin indre forbindelse til lyset kun ville være en byrde for sig selv og mig, foreslog jeg, at hun skulle give slip. For at komme væk ville jeg ryste hende løs, men jeg vidste, at det ikke var muligt. Hun klamrede sig fast til mig, da jeg tydeligt signalerede min hensigt om at flygte. Næsten øjeblikkeligt følte jeg smerter af fortrydelse (no=anger) og medfølelse, og i stedet for at skille mig ad, sank jeg med hende tilbage til Jorden.

På jordoverfladen undskyldte jeg over for gruppen og sagde, at jeg var meget ked af, at jeg ikke havde energi nok til at tage dem med. Jeg satte mig på hug og sluttede mig til gruppen. Alle var opgivende og stille. Det eneste, jeg følte, var stor medlidenhed med de mennesker, der var strandet her. Jeg overvejede at holde et foredrag om, at de skulle begynde at fokusere deres opmærksomhed på deres hjerter for at forlade denne region, men jeg vidste, at dette ville falde for døve ører. Da jeg var fordybet i deres dysterhed, kunne jeg ikke tænke på nogen anden måde end at gå ind i meditation.

Jeg kan ikke sige, hvilken effekt dette kan have haft på gruppen, men det umiddelbare område omkring mig begyndte at lysne, før jeg overhovedet lukkede øjnene. Der var simpelthen ikke andet for mig at gøre her. Til sidst konkluderede jeg, at alle omstændigheder er projektioner og tilsynekomster, og jeg lod det ligge uden nogen videre eftertanke.

Med lukkede øjne gik jeg i dyb meditation der og da. I løbet af få øjeblikke så jeg mønstre dukke op, og jeg vidste, at jeg havde transcenderet stedet og forsvandt fra deres midte. **Jeg var nu i et værelse, som var lyst og muntert.** Væggene var dækket af et rigt art-deco-mønster, og jeg lagde mærke til folk, der passerede gennem lokalet, deres kjoler var lavet af det samme mønster; da jeg så på deres ansigter, var de også dækket af mønster. *Dette gav ingen mening for mig.* Mit indtryk var, at det mønster, jeg havde observeret, da jeg gik ind i meditation, var blevet en projiceret overlejring af mine omgivelser udenfor. Jeg lagde mærke til, at alt var præget af mine tanker og visioner om mønsteret. Jeg vidste, at mønsteret ofte optræder på bestemte stadier i meditationen, og jeg ræsonnerede, at det der foregik, var, at jeg simpelthen var gået ind i en ydre manifestation af min indre tilstand.

Med nysgerrighed bemærkede jeg, at de mønstrede mennesker passerede gennem en dør ind til en omverden. Jeg rejste mig og fulgte efter. Med det samme befandt jeg mig i et nyt miljø, en ny verden, meget lysere og mere ophøjet end den, jeg havde forladt. Dette var dagtimerne. Foran mig stod et træ med rige grønne blade, den type grønt, man ville finde sidst på foråret, når naturen er allermest livlig. Bagved så jeg scenen åbne sig ind i en stor plads omgivet af huse i en storby. Det viste sig hurtigt, at jeg på ingen måde var på et meget højt niveau, selvom det var langt bedre end det, jeg lige havde forladt. Atmosfæren var stadig af en lavere dimensionel kvalitet, mere jordlignende, men det var i det mindste dagtimerne, og folk her var acceptabelt klædt og mere menneskelige, gennemsnitligt til attraktivt udseende.

Jeg overvejede kort at vende tilbage til meditation for at hæve til meget højere tilstande, men til min overraskelse blev jeg mødt af en ung livlig kvinde med brunt hår, krøllet ned til skuldrene. Hun inviterede mig til at komme med hende ved at bruge overbevisende tale om en hyggelig restaurant, hvor de serverede interessant japansk mad.

'Jeg tror, du vil nyde det, og jeg kan se, at du godt kan nyde en smule.'

Jeg tog straks signalet og så det som en væsentlig markør for at vende tilbage til efterforskningstilstand. Jeg regnede også med, at resterne af folkets tidligere byrde og deres tilstand, som jeg lige havde efterladt, stadig må have vist sig i mit ansigt for at fremkalde medlidenhed hos kvinden. Hun lo bare og tog min hånd, så trak hun mig med gennem overfyldte gader.

Pludselig stoppede noget mig brat i mine spor. Jeg slap hendes hånd og gav tegn til pigen, at hun skulle gå foran alene, men efter hundrede meter stoppede hun og vinkede til mig for at følge efter hende. I stedet blev min opmærksomhed henledt til en anden ung kvinde i en grøn kjole, der stod ikke langt væk ved et gadehjørne. Hendes hoved var sænket, og hun så ikke på mig, men jeg mærkede tydeligt hendes tanker med en velkendt intensitet. Hun stod bare der og ventede. Med en forskrækkelse og et stød i hjertet genkendte jeg hende. **Det var min mor.** Jeg skyndte mig hen til hende og vi krammede. Så tog jeg hende i mine arme. Hun kiggede mig ind i øjnene og smilede. 'Hvor lang tid har du været her?' Jeg ville gerne vide. "Hvorfor 'ringede' du ikke til mig med det samme?"

"Jeg ville ikke blande mig i, hvad du lavede, da du så ud til at have selskab," sagde min mor. Jeg fortalte hende, at det var noget sludder, at det at se hende var det vigtigste, der var sket for mig i lang tid, og at jeg var glad for at se hende.

Jeg holdt begge hendes hænder og så på hende med forbløffelse. Hun var et halvt hoved mindre end mig, og som før så hun stadig meget ung og smuk ud, knap som de fotografier, jeg kendte af hende som ung. Hvordan hun havde ændret sig endnu en gang siden sidst jeg så hende!!

Hun bar en lysegrøn sommerkjole, som dog en smule blottede den lyse hud øverst på hendes ungdommelige bryster. Det var meget mærkeligt at se den person, jeg altid havde kategoriseret i en ældre generation og en forældremyndighed, som en ung pige, der nemt kunne være halvdelen af min alder. Alligevel var min mors helt umiskendelige aura og karisma tydeligvis stadig der. Jeg mærkede en utrolig varme mod hende og udtalt kærlighed strålede tilbage fra hende. Jeg fortalte hende, hvordan hun så anderledes ud, hver gang jeg mødte hende, og hvis jeg ikke vidste, at det var hende, ville jeg alene ud fra hendes udseende ikke have genkendt hende.

Jeg havde mødt min mor for ikke så længe siden og havde vænnet mig til, at det kun var alt for nemt at ændre sit udseende i disse post-jordiske livsdimensioner, og hvor svært det må være at bevare det samme udseende i en verden, som var så meget bestemt af tankerne og følelserne hos de mennesker, der boede der.

Jeg brugte et stykke tid på at tale med hende, og da jeg spurgte om familien, modtog jeg et væld af billeder, mens hun talte. Jeg blev klar over, at livet i disse egne stadig fortsatte og ikke var uden begivenheder. Helt modsat. Hun fortalte mig, at der var sket en masse ting i hendes liv her, siden hun døde for tolv år siden, *at dette liv ikke var uden sine egne udfordringer*, og at jeg ikke et øjeblik skulle tro, at når vi først er døde, ville efterlivet finde sig til rette i en ubeskrivelig oplevelse af fred, ro og evig hvile. De mentale billeder og visuelle scenarier, hun pumpede ud, mens vi talte, kunne ikke have været mere grafiske, og jeg fik en dyb og grundig forståelse af, at liv og begivenheder stadig sker, forhold udspiller sig, og situationer udvikler sig stadig længe efter, at vi er døde.

Hun sendte en scene over til mig af en mand, der havde snydt hende for penge, da de begge var i live, og som nu blev ved med at bede hende om tilgivelse. Hendes modvilje mod denne mand var intens, og hun ville bare være i fred, men der var nogle andre begivenheder. Livet her generelt skrider frem på nye måder, som aldrig kunne udvikle sig på samme måde som på det fysiske planet.

Jeg begyndte at forstå ud fra det, hun fortalte mig, hvor vigtigt det var for mange mennesker at dø for at fremme deres udviklingsmæssige fremskridt. Dette var en stærk smule information, da vi på denne side ofte ser døden som enden på alting.

Min mor gjorde det klart for mig, at døden simpelthen er en forlænget form for indsamling af værdifuld information og erfaring, og bør aldrig ses som en ende. Der er nye former for intensiteter i efterlivet, som stort set er fraværende på Jorden, med større diversificeringer af følelser.

Selvfølgelig havde jeg teoretisk altid vidst dette, men måden hun kommunikerede dette på med alle de vedhæftede og grafiske billeder, hun projicerede til mig, mens hun talte, gjorde det næsten til min egen oplevelse.

Hun fortalte mig, at der åbnede sig nye udfordringer her, som vi aldrig kunne have drømt om i vores jordiske kroppe, både gode og knap så gode.

Jeg havde en klar og omfattende indsigt og forståelse for, hvad hun talte om. Det fortalte jeg med det samme til min svoger, som jeg kun lige havde mødt en uge tidligere. Tre år efter sin død var han stadig ved at komme overens med visse dybt rodfæstede problemer, som han aldrig havde behandlet eller endda været klar over, mens han stadig var i live.

"Skal du ikke gå?" spurgte min mor og pegede i retning af pigen i det fjerne, som stadig ventede og bare vinkede til mig, mens jeg kiggede i hendes retning. Inden jeg sagde farvel til min mor, fortalte jeg hende, hvor dejligt det var, at jeg stadig kunne møde hende efter alle disse år og endda forbinde med hende på et niveau, vi aldrig havde været i stand til, mens hun stadig var i live.
"Jeg er aldrig så langt væk," sagde hun til mig, da vi skiltes.

Da jeg igen sluttede sig til pigen med de mørke krøller, førte hun mig direkte til en åben gårdhave med borde og stole. Bordene var smagfuldt anlagt med lysende papirlanterner på hver. Gården var omgivet af hvidkalkede vægge afsluttet med en kunstfærdig orientalsk smedejernsbalustrade på toppen. Rundt om i omkredsen var en buffet og køkkenpersonale, der serverede mad til gæsterne. Der var en festlig stemning.

"Hvad har du lyst til," spurgte hun.

"Jeg ved det ikke, hvad anbefaler du?"

"Jeg har fiskefingre."

Jeg var forbavset over, at hun blandt denne rige udbredelse af delikatesser havde plukket så almindelig mad. Men da hun førte mig hen til bordet og tog sine fiskefingre op, lagde jeg mærke til, at det var den mest forbløffende og uventede variation af fiskefingre, jeg nogensinde var stødt på. Desværre var det her min udflugt braat sluttede, da jeg blev vækket til fysisk bevidsthed af et presserende behov for at besøge badeværelset. En uglamorøs afslutning på, hvad der havde lovet at blive en interessant tid på Astral-planet.

Langvarige OBE'er er yderst produktive med hensyn til at høste information. Til at begynde med har Bevidstheden tid til at sætte sig ind i sin fulde bevidsthedstilstand og samler derved masser af baggrundsinformation op i processen, så hver gang dybere indsigt i vores efterlivets virkelighed er resultatet.

Den forklædte fremmede, der førte mig til gruppen, var åbenbart en guide, der foretrak ikke at være aktivt involveret i min oplevelse. Det var vigtigt for mig at lære, at det at bruge hensigt, mens jeg

opholder mig og opererer inde fra et mørkt miljø på lavt niveau, som overskyggede min indre kraft, var en forgæves øvelse. Meditation og forbindelse til den indre kerne er den eneste måde. Folk, der ønsker at være hjælpere, skal være opmærksomme på dette. Det gælder for alle livstilstande, uanset om de er døde eller levende. Hvis jeg ønsker at hjælpe en medsjæl, skal jeg være sikker på at opholde mig i en højere bevidsthedstilstand for at kunne hjælpe. På samme niveau spilder jeg simpelthen alles tid. ***Jeg skal også være opmærksom på, at den person, jeg forsøger at hjælpe, er klar til at foretage forandringer i sig selv.***

Jeg havde fejlet dybt med at hjælpe de fem mennesker. Jeg lagde ikke engang mærke til, om det lys, min meditation så åbenlyst genererede, havde en positiv eller destruktiv effekt. Jeg kunne have udforsket denne energi mere, i stedet tog jeg simpelthen og skødesløst min afsked uden at undersøge de dybere aspekter af deres knibe eller udforske andre metoder til at hjælpe. En virkelig forpasset mulighed, men jeg trøstede mig med, at jeg var her for at lære.

Opfattelse af mønster indikerede tydeligt, at min meditation næsten øjeblikkeligt havde forbundet mig med højere bevidsthed, men så snart jeg brød det, sad jeg fast i en mellemtilstand på et middelmådigt astralt niveau uden at have overskredet egogrænserne. Dette var skuffende, men også vigtigt, da jeg indhentede min mor og lærte nye ting om hende og efterlivet generelt.

Det var frustrerende at få oplevelsen afkortet, fordi jeg var sikker på, at den unge pige, jeg mødte, var en guide, der viste mig nye aspekter af ikke-fysisk virkelighed. Redningsmissioner behøver ikke at ende i fiasko som denne, som vi har set før. Så havde jeg brugt helt andre ruter, som var mere på linje med en rådgivers.
28 marts 2010.

Genoplivning af savnet venskab.

Min kones mor var død fredag den foregående uge. Hun havde fået en brystbetændelse og blev holdt i sin seng i to dage i træk. Selvom Julia så hende to gange den dag, hun døde, var hun fortvivlet over, at hun havde savnet signaler og ikke var blevet indtil slutningen. Hun troede simpelthen, at alt hendes mor havde brug for var hvile, og hun ville få det bedre næste dag. Så hun gik tidligt.

Vi blev ringet op af plejehjemmet omkring 20:15, idet hun blev informeret om, at hendes mor var død omkring kl. 7:45. Med det samme gik vi for at se hende. Hendes øjne var lukkede, hendes mund åben. Hun lå på ryggen. En plejer havde lagt en blomst på hendes bryst. På en eller anden måde så hun rolig ud, næsten smuk, på trods af hendes halvfems års slid. (90) Da min kone kysede hende på panden, var hun stadig varm, men det var tydeligt, at hendes krop var en tom skal, som en kasseret frakke. Jeg har set et par forladte lig, og hver gang var det et bevis for mig, at den person, der havde besat det, ikke bare kunne være forsvundet og forsvundet. Sådant koncentreret og kraftfuld individuel energi forsvinder bare ikke, der er for meget af den til, at den simpelthen kan opløses til ingenting.

Julia og jeg tænkte det samme. Der var ingen sorg, ingen følelse af tab, fordi vi begge følte, at der ikke var noget, der kunne gå tabt. Den halvfems år gamle krop var tom, men hendes mor var stadig i live og samlede en ny kappe af energi et andet sted. Det eneste, der gjorde Julia ked af det, var, at hun ikke var der til sidst. Hendes mor var holdt op med at tale dage før, og da hun forsøgte at kommunikere for sidste gang, forvekslede Julia hendes håndbevægelse som et signal om, at hun bare ville have en drink vand. *Hun fik mig til at love hende,*

at næste gang jeg var ude af min krop, ville jeg opsøge hendes mor for at sikre, at hun havde det godt.

Der var gået en uge. Jeg havde fået for vane at placere hensigten med udflugter uden for kroppen i weekenden, så jeg ikke blev afbrudt af forretninger og telefonopkald. Lørdag ville have været et godt tidspunkt, men jeg havde en travl dag foran mig, da jeg takkede ja til et job sent fredag, som skulle afsluttes i weekenden. Søndag var det bedste valg. Jeg stod ud af sengen omkring halv fem om morgenen. Julia mindede mig søvnigt om, at urene gik fremad, og at vi burde stå tidligere op. *Jeg fortalte hende, at jeg ville prøve at se, om hendes mor var okay. Jeg gik ind i mit meditationsrum og begyndte at fokusere bevidsthed på væren.*

Mit sind var som en rolig sø. Ingen tanker der kan forstyrre min fred. De eneste tanker, jeg tillod, var om Julias mor. Jeg tænkte, hvordan det ville være at fremtrylle et bundt blomster, mens jeg var i den næste dimension, og så give hende det som en smuk buket. I tankerne samlede jeg et farverigt sortiment og pakkede det ind i stilfuldt gavepapir. Så vendte jeg mig til sutraerne for dyb meditation.

Efter omkring en time bemærkede jeg, at jeg var faldet i søvn, og besluttede at gå i seng med en stærk beslutning *om at vågne op i den næste dimension for at besøge Julias mor.*

Ikke mere end ti, femten minutter efter at jeg faldt i søvn, vågnede jeg op i luften og indså, at jeg havde forladt min krop og drev højere og højere gennem loftet ind i en lys morgenhimmel. I stedet for skyer, steg jeg gennem indbydende farvede tåger. **Dette fortalte mig, at jeg brugte en meget finere energikrop.** Min første tanke var at ringe efter Julias mor, men en anden mere presserende tanke faldt mig ind. Jeg skulle først møde Julias bror. Han var død for mere end tre år siden af lungekræft, og sidste gang jeg så ham ud af kroppen, var han i stor psykisk nød. Jeg kunne næsten ikke finde ud af, hvad han talte om, og da jeg måtte forlade ham, havde jeg indtryk af, at han gik i gang med en kæmpe opgave med at ordne en række personlige problemer.

At møde ham ville tjene to formål. For det første ville jeg vide, hvordan han havde det, og for det andet ville det være dejligt at have hans selskab, mens han besøgte sin mor.

Nu var de farvede tåger klaret, og jeg fandt mig selv drevet gennem en anden verden af tegninger, fyldt med tegneseriefignurer, som kæmpe vægmalerier, overalt omkring mig. Jeg var kommet ind i en eller anden gigantisk tankeform utilsigtet.

"Ikke igen," tænkte jeg. "Hvad er det for noget sludder?"

I stedet for at befri mig selv for tankeformerne kaldte jeg Johns navn. Så snart jeg 'ringede', smeltede tegneserietegningen væk, og i stedet så jeg John gå hen imod mig gennem en stenbeklædt korridor.

[Neste lydfil link>](#)

Han så seriøs ud, med dejfarvet hud, præcis som jeg huskede ham fra da han stadig levede. Han smilede, da vi gav hinanden hånden, og jeg mærkede en bølge af hengivenhed mod ham, som straks bragte farve tilbage til hans ansigt.

'Hvor er vi?' ville Jeg gerne vide.

"Vi er faktisk i Dorchester," fortalte han mig på en saglig måde. "Ikke den fysiske Dorchester, selvfølgelig. Lad mig vise dig rundt."

Vi kom ud af den murede tunnel og gik ind på en bred, åben plads. Jeg så katedralen, også en stor åben markedsplads, men intet, der på nogen måde så bekendt ud, da jeg faktisk aldrig havde været i Dorchester. Der var mennesker omkring, men det var slet ikke overfyldt.

"Hvorfor Dorchester?" spurgte Jeg.

"Jeg kan godt lide byen," svarede John. 'Jeg kan godt lide historien om dette sted, og det har en ret unik og behagelig atmosfære, som passer til mit humør. Det er selvfølgelig, som du kan se, på et meget højere niveau.'

Jeg var opmærksom på et behageligt lys og atmosfære på stedet, og jeg tog det som et fingerpeg om at uddybe min følelse af vågenhed. Med det følte jeg en ny følelse af helhed eller måske sikkerhed som var svær at definere, men så typisk for nogle af de højere domæner af ikke-fysisk virkelighed. **"Du forstår selvfølgelig," sagde jeg til min svoger, "at jeg ikke drømmer, at jeg er helt vågen og ude af min krop, taler til dig her i fuld besiddelse af alle mine evner."** Jeg ville på en eller anden måde have ham til at blive imponeret, for da han stadig levede, lagde han aldrig meget mærke til mine ud-af-Krop-eventyr.'

"Jeg ved det," sagde han, *"jeg ville ønske, jeg havde været mere opmærksom."*

'Forventede du, at dit efterliv ville være sådan her?' ville Jeg gerne vide.

'Slet ikke, jeg forestillede mig, at det var ligesom julemanden, der skænkede alle sine gaver til de børn, der havde opført sig godt. Det, jeg fandt, var slet ikke, hvad jeg forventede. *Til at begynde med havde jeg ikke forestillet mig, at det kunne være så brutalt virkeligt.* Med det mener jeg, at alle de eventyr og de luftige-eventyrbeskrivelser, vi læser så meget om, ikke har meget med virkeligheden at gøre. Virkeligheden var det, der slog mig mest. Der er ingen at 'lade som om' her. Den mest smertefulde læringsoplevelse for mig var, at det, jeg udgav mig for at være, ikke rigtig var den, jeg er.'

Jeg blev slået af Johns ærlighed. Vi havde aldrig talt sådan hele tiden, jeg havde kendt ham. Han havde altid holdt op med at se ud som en gåde og vogtede sit private jeg, idet han 'købte sig ind' i en klog mand, der kendte alle livets hemmeligheder, men som bare ikke ville videregive til nogen, hvad de var eller den sande dybde af hans foregivne visdom og viden, som for det meste kom fra læsning.

Han var også uddannet fra Cambridge og lærer. Hans forkærlighed for Oscar Wilde blødte også ind i hans opførsel med en vis sans for humor, og som et resultat blev han mere respekteret af de mennesker, han kendte, men der var ikke mange, der fik lov til at komme gennem hans persons finere sider og ind i hans hjerte. Jeg har kun set ham sårbar én gang, da hans korte ægteskab gik i opløsning, men selv i den sidste uge før han døde i vores hus, omgivet af sin nærmeste familie, formåede han at bevare sin stærke gådefulde person. Og på sit dødsleje så han stoisk ud, som en indianerhøvding, der var på vej ind på de evige jagtmarker, ikke et flimren af svaghed.

Jeg kunne ikke lade være med at beundre hans holdning. Hans ansigt så ædelt, heroisk ud, han ville ikke tillade, at hans sygdoms hærgen eller den svære smerte rive hans maske ned. Det eneste tegn på, at han led, var, at han ville række ud efter morfinflasken; med en stemning af distinction skruede han låget af og tog et par slurk, som om han prøvede en ny variant af eksotisk spiritus. Så lukkede han øjnene og ventede på, at virkningen af morfinen satte ind.

Jeg havde aldrig mødt nogen i mit liv, der havde kæmpet så tappert og modigt mod hans forestående død. Da jeg engang spurgte ham, om han havde det okay, da han bøjede sig af smerte uden så meget som et ansigtsudtryk og lod som om, han bare aflastede en irriterende muskelbelastning, var det enkle svar, jeg fik: 'Det kunne være værre.'

Nu var vi her, begge sammen. Hans ansigt var blødt. Der var varme og medfølelse i hans øjne. 'Du ved, John,' sagde jeg, mens jeg så ham i øjnene, 'hele mit liv ville jeg være din ven, men du lod mig aldrig. Jeg er meget ked af, at vi gik glip af et godt og meningsfuldt venskab.'

Så gjorde John noget, som jeg aldrig ville have forventet. Han tog min hånd og trykkede kærligt på den.

"Jeg er meget ked af det, Jürgen," sagde han. 'Jeg kendte ikke engang mig selv. Jeg var så fuld af ideer om, hvordan livet skulle være, at jeg ikke udviklede evnen til at lære at nyde livet, som jeg burde have haft«.

Vi satte os sammen på fortovet. John holdt stadig ukarakteristisk min hånd, og jeg gengældte for at lade ham forstå fra mit hjerte, at jeg følte en stærk hengivenhed og venskab for ham, og at det kun var blevet suspenderet. For første gang mærkede jeg dens fulde kraft og så i hans øjne, at han havde ondt af det, og at han virkelig følte en dyb påskønnelse og meget broderlig kærlighed til mig.

Jeg bemærkede lidt længere til højre for mig en kvinde klædt i hvidt, som havde aflyttet vores samtale. Hun undskyldte straks og indrømmede, at hun ikke kunne lade være med at være en del af denne samtale, og sagde, hvordan det havde bevæget hende. *Sjældent var hun blevet så dybt berørt af en scene med ægte venskab som denne.* Dermed gik hun hen til sin partner, som stod lidt længere væk, også iklædt et hvidt jakkesæt, og de slentrede begge afsted.

Det var da, at Julia dukkede op. Hun var ukarakteristisk klædt i en lys blå kjole og så ung og livlig ud. Hun begyndte at snakke med sin bror, som om de aldrig havde været langt fra hinanden. Jeg så de to snakke og spekulerede på, hvad der var sket. Også Julia var som sin egen søster aldrig blevet lukket ind i sin private verden. Men her var de og snakkede som gamle søskende. Et øjeblik efter var hun forsvundet.

John lagde mærke til min forbavselse.

'Jeg er aldrig langt væk fra min kære søster Julia. Jeg har lært meget, siden jeg kom herover. **Det var absolut nødvendigt for mig at dø, for jeg skulle dø på mere end én måde. Døden er ikke en form for straf men en god læringsmulighed. Når dit liv ikke vil tillade dig at udvide din visdom, så byder døden meget ofte på nye muligheder og kan være den eneste måde.'**

Under vores samtale besluttede John og jeg at fortsætte med vores afslappede gåtur rundt i byen. Vi blev ved med at snakke intensivt og filosofisk, indtil jeg bemærkede, at vi var begyndt at cirkle rundt om den samme blok for anden gang. *Han fortalte mig om sine oplevelser, siden han var død, hvor forvirret han var i starten, og hvor lidt han værdsatte de mennesker nu, som han havde set op til, da de stadig var i live, og hvordan disse mennesker ikke var så værdige, som han havde håbet.*

Han fortalte mig også, at han havde interesseret sig for klassisk græsk teater.

'Har du været på højere niveauer?' Jeg ville gerne vide.

'Ja det har jeg, nogle meget højere end dette. Jeg ser det her som mit 'halvvejs hjem'. Det er hyggeligt. Jeg kan godt lide det. Jo højere niveauer, jeg kun har besøgt, kan jeg ikke se dem som mit hjem endnu.'

Jeg spurgte ham, om han havde set sin far, som var død for omkring ti år siden. Han fortalte mig, at hans far var gået på en ensom rejse ind i nogle helt ukendte områder for ham. Han var på en slags søgen, og at han havde begivet sig ud på en rejse, der havde stor betydning for ham for hans personlige udvikling.

Jeg spekulerede på, hvad der skete med hans fars forhold til hans kone, som lige var død, og hvorfor han var væk. Han fortalte mig, at selv så lange forhold som hans forældre havde, ikke var nogen garanti for, at de hørte sammen, når de kom herover, og at forhold var mere baseret på intensiteten af indre bånd.

Jeg huskede så hele grunden til, at jeg var kommet herover i første omgang, for at se ind til Julias mor. Jeg spurgte John, om han kunne hjælpe mig med at finde hende. Til min store overraskelse rullede John en cigaret og tændte den derefter med sin gamle army lighter. Han tog et dybt sug og blæste røgen op i luften med en tilfredshed, jeg kunne mærke mig selv bare ved at kigge på ham. Jeg grinede højt.

"Så du ryger stadig?" Jeg fandt dette meget morsomt. Rygning havde altid været en stærk komponent i Johns liv. Han havde bygget et helt ritual op omkring sin rygning, hvor han opbevarede sin rulletobak i en dåse med et Buddha-billede af mig, som jeg havde givet ham til hans fødselsdag. Han tog en bakke frem, lagde sine brune lakridscigaretpapirer, tobak, filtre og lighter på bakken og begyndte så i god ro og mag at rulle sine små joints, som han stillede pænt op. Efter at han havde rullet sin daglige forsyning, ville han overføre den til et sølvcigaretetui fra det nittende århundrede, som han derefter puttede i lommen. Så gik han udenfor, røg og hostede. *Det var selvfølgelig cigaretterne, der slog ham ihjel, og her hengav han sig til sit gamle tidsfordriv.* "De slår mig ikke ihjel nu," sagde han med et bredt grin. 'Det er det smukke ved livet her, du kan stadig nyde dine synder.'

Jeg var begyndt på min anden opgave, som jeg havde stillet mig selv under meditationen, nemlig at fremtrylle et bundt blomster, som jeg kunne give til Julias mor, men jeg blev distraheret af Johns rygevaner og hans rulning af cigaretter. Da jeg så på mine hænder, hvor jeg forventede, at blomsterne ville blive til virkelighed, fandt jeg til min fulde forbavselse et bundt blomster lavet af cigaretpapir. John grinede (lo) højt og fortalte mig, at jeg ikke kunne fokusere på to ting på samme tid. På dette tidspunkt syntes jeg, at blomstertricket var for opmærksomhedskrævende og opgav det. I stedet spurgte jeg John, om det var muligt at se hans mor.

Vi kunne prøve, fortalte han mig. Jeg tænkte, at det ville være en god idé at prøve den samme metode, som jeg havde brugt før, da jeg kontaktede John. Jeg vendte mig om og råbte meget højt ind på markedspladsen:

"Mor!"

Men mor blev ikke til noget. I stedet lagde jeg mærke til, at hovederne vendte sig, og folk forsøgte at finde ud af, hvad mit opkald handlede om. Jeg følte mig flov over at have tiltrukket denne uønskede opmærksomhed. Jeg besluttede, at næste opkald skulle ske på et mere mentalt plan. Denne gang fik jeg et klart billede i mit sind af 'Mum', med et meget yngre udseende og lysebrunt hår. Jeg vidste instinktivt, at hun ikke ville være i stand til at slutte sig til os. John fortalte mig, at hun stadig var i en tilpasningsfase, og at der ville gå noget tid, før hun kunne nå at optræde på dette niveau, hvilket ikke var, hvad hun kunne opnå på dette stadium. Jeg trøstede mig med, at jeg i det mindste havde skimtet et indtryk af hende, og at jeg ved min hjemkomst kunne fortælle Julia, at hun var okay.

Min anden tanke var, at jeg kunne bruge min ud-af-kropstilstand til at besøge hende eller lave en anden undersøgelse på min tjekliste. Men jeg tænkte, at jeg var nødt til at vende tilbage, mens denne begivenhed stadig var frisk i mit sind, for at registrere den nøjagtigt.

1. august 2012.

ikke-fysisk anmodning om selv-healing.

Det har længe været argumenteret og bevist, at helbredelse kan findes ved hjælp af klare drømme eller ud -af-Krop-oplevelser.

Da vi flyttede hjem for nogle år siden over- trak jeg en muskel i lysken og løftede møbler. Jeg havde mange smerter og havde svært ved at bevæge mig uden at smerten tog pusten fra mig.

På den tredje dag, i de tidlige morgentimer under meditation, var jeg i stand til at forlade min krop og fandt mig selv i at se den udefra, siddende der i min meditationsstol, med hovedet vipet lidt fremad, tilsyneladende i søvn. *På venstre side af min lyske så jeg et seks tommer sort hul med mørke partikler, der cirkulerede tilfældigt og kaotisk rundt inde i det.* Jeg identificerede det straks som det problemsted, der havde givet mig så meget smerte.

Da jeg ikke kunne finde på noget bedre at gøre, brugte jeg mine ud-af-kroppen-hænder og trak forsigtigt hullet til, samtidig med at jeg sendte positiv energi ind i det. **Gradvist lukkede hullet sig, og den mørke energi forsvandt, og snart var den mørke plet helt forsvundet. Jeg besluttede at vende tilbage til min krop for at tjekke, om dette kun var en hallucination, eller om jeg faktisk havde lukket 'hullet', og ved at gøre det udryddede jeg problemet. Da jeg åbnede mine fysiske øjne, var smerten helt væk. Jeg rejste mig, bevægede mig rundt, vred min krop, der var ikke spor af smerte.**

For kort tid siden havde jeg lidt af kronisk rhinitis i over seks måneder, hvilket ødelagde min nattesøvn. Jeg nåede kun at sove i femten til tyve minutter ad gangen og blev derefter vækket af min udtørrede mund, da min næse var helt tilstoppet. Dette havde også forhindret mig i at have ud-af-kroppen oplevelser, (bortset fra én). De sidste par dage var det næsten blevet utåleligt. Jeg blev ved med at nyse og hoste, indtil jeg gjorde ondt og var udmattet.

Omkring klokken tre den følgende morgen besluttede jeg mig endelig for at prøve meditation, med det formål udelukkende at fokusere på min næses indre. Dette var en absolut første gang, da jeg aldrig nogensinde havde mediteret på slimhinden før. Min sædvanlige praksis var at fokusere på bevidsthed. Jeg fokuserede på indersiden af min næse uden fejl i halvanden time. Jeg besluttede også, at skulle jeg falde i søvn eller fremkalde en OBE, ville jeg bruge dette til at genoprette mit fysiske helbred, som jeg havde gjort tidligere, da jeg anstrengte mine muskler.

Sikkert nok faldt jeg i søvn efter omkring et par timer og vågnede så pludselig. Da jeg bemærkede, at jeg kunne se mit meditationsrum gennem lukkede øjenlåg, besluttede jeg at bruge 'hovertesten' til at fastslå, om jeg allerede var løsrevet fra min krop. Det virkede. Jeg svævede to meter over jordoverfladen i mit meditationsrum.

Noget var dog mærkeligt. Væggene var alle gule i stedet for magnolia. Jeg vendte mig om for at se mod min fysiske krop for at forsøge at helbrede. Til min forbavselse og skuffelse var min krop der ikke!. Dette fortalte mig, at jeg havde forladt det fysiske plan og opererede på det næste dimensionelle niveau. Skuffet over ikke at kunne helbrede min krop direkte, gjorde jeg et halvhjertet forsøg på at sende noget helbredende energi mod den, uden at jeg vidste, hvor den var. Da jeg ikke ville spille muligheden, besluttede jeg at ringe til min mor, som jeg ikke havde set i over et år.

Jeg ringede til hende et par gange, og hun dukkede hurtigt op. Jeg genkendte hende slet ikke. Jeg var blevet vant til, at hun havde en vane med at ændre sit udseende, men denne gang havde hun kort, lysebrunt hår, bar en elegant, rød ulden kjole og var omkring tyve. Jeg var imponeret over, hvor moderne hun så ud, og da hun gav mig et kram, indså jeg hurtigt, at der ikke var nogen fejl, **det var min mor.** Jeg spurgte hende om hendes totale make-over, hvortil hun svarede, at jeg skulle

begynde at komme over det faktum, at hun var min mor, at der var mere i vores forhold end mor og søn, og at hun i fortiden og i fremtiden var og ville være mange andre ting for mig, såsom en søster, en kone, en nær ven eller endda en mand. Hun grinede højt af sin sidste kommentar, og jeg nød at se hende så munter, afslappet og fordomsfri.

Vores korte samtale fortalte mig, at hun må have taget lektioner i bevidsthedslovene, og jeg var behørigt imponeret. Jeg havde aldrig været i stand til at diskutere nogen af disse emner med min mor, da hun stadig var i live. Vi fortsatte derefter med en meget dyb samtale. Hun fortalte mig, at hun havde været opmærksom på mine aktiviteter siden vi sidst mødtes og havde observeret, hvordan det havde påvirket mig og mit miljø positivt, så hun havde interesseret sig for sin egen spirituelle udvikling. Dette demonstrerede hun tydeligt med sin kommentar om, at jordiske bånd er relative og begrænsede, og *at relationer virkelig er multidimensionelle og kan ske i næsten uendelige konfigurationer*. Men jeg var stadig ret glad for at se denne kvinde som min mor på grund af de stærke minder, der gik helt tilbage i min tidlige barndom.

Jeg huskede den fattigdom og de strabadser, som min familie udholdt som flygtninge efter krigen. Vi havde meget lidt mad, og min bror og jeg led af underernæring. Et billede kom tydeligt tilbage i mit sind af min mor, der piskede et råt æg og blandede det med en ske sukker. Min bror sad på det ene knæ og jeg på det andet, og hun gav os skiftevis en teskefuld æg hver. Mens hun gjorde det, sang hun for os med den sødeste stemme og vuggede os blidt. Jeg husker ikke at mærke sulten, men kun hendes dybe kærlighed, lykken og trygheden. *Dette var stadig den samme dybt kærlige kvinde i en strålende ungdommelig forklædning, der viste hendes indre kærlighed og skønhed.*

Hun fortsatte med at diskutere familieforhold, det faktum, at hun var meget glad for min kone Julia, og at min far var reinkarneret i det østlige Rusland. Hun fortalte mig også, at relationer udvikler sig, selv vanskelige og komplicerede. Til sidst sagde vi farvel. Det var et meget dybt givende gensyn med min mor, og hvis der er én ting, der skal siges om ud-af-Krop-oplevelser, er det, at det bygger bro over afgrunden, 'dødsbladene' mellem kære. Døden er vores livs store bedrag og skamlet, og vi ville være godt tjent med at se den for, hvad den er, en midlertidig adskillelse af måder, der kan overvindes ved at nære vores drømme og gøre dem klare.

Efter min mor var gået, vendte jeg min opmærksomhed mod at lokalisere min fysiske krop til helbredende formål. Jeg prøvede at finde ud af en måde at vende tilbage uden at vågne fysisk. Mens jeg slingrede rundt, blev jeg siden sporet af en fest, der fandt sted i et stort hotel eller kontorbygning. Jeg genkendte den astrale pendant til den fysiske placering, som fortalte mig, at jeg ikke var langt hjemmefra, og jeg ville nærme mig min krop via den ikke-fysiske dimension, indtil jeg var tilbage i mit meditationsrum igen. Men festen var meget distraherende, og jeg besluttede at deltage i den. Det var et ret stort arrangement med omkring halvtreds til hundrede mennesker og en kæmpe buffet med de lækreste madvarer. Til min store glæde indså jeg, at jeg kunne lugte igen (*jeg havde mistet min lugtesans og smagssans som følge af rhinitis i over tre måneder nu*).

Jeg var begejstret for, at jeg havde fået min lugtesans tilbage og kunne værdsætte mad igen. Maden var god, og jeg befandt mig snart i at chatte med andre gæster. Som det er min vane under OBE'er, er jeg opsat på at interviewe folk for at lære mere om deres oplevelse efter døden, deres verden og tilstand for at styrke min forskning.

Til sidst besluttede jeg at vende tilbage til min krop med den hensigt at forblive løsrevet og måske praktisere healing. I stedet vågnede jeg og fandt mig selv sænket ned i min stol. På trods af min helingssvigt, mens jeg var ude af kroppen, bemærkede jeg en betydelig forbedring. Selvom det desværre ikke var permanent.

Naturens Retfærdighed,

Konsekvenssammenfiltrering.

Videnskaben lærer os, at enhver handling har en effekt. Livet lærer os, at vores handlinger har konsekvenser, selvom vi måske ikke lægger mærke til det med det samme eller slet ikke. Grunden til, at vi har kriminalitet, er, fordi kriminelle tror, de kan slippe af sted med det, og resultatet vil være gunstigt for dem og ugunstigt for deres ofre, og at der ikke er nogen yderligere variabel i denne ligning. Naturen fungerer helt anderledes og kaster ved nærmere eftersyn variabler op, der præsenterer alle handlinger i et helt andet lys. Kort sagt, næppe nogen er klar over de komplekse forviklinger, vores handlinger skaber, ikke kun på det fysiske, men også på multidimensionelle niveauer.

Selv upåfaldende handlinger kan skabe et nedfald, som kan give genlyd gennem historien. Et ord, der tales uden omtanke, kan påvirke hele en persons liv, og jeg kender med sikkerhed en person, hvis liv blev styret i en anden retning af en simpel observation foretaget af en anden person. Alt, hvad vi gør og siger, bliver en del af et komplekst net af forviklinger, vi er knyttet til på en positiv såvel som på en negativ måde.

Fra et højere bevidsthedssynspunkt kan disse systemer ligne neuronsystemet i en hjerne, hvor meddelelser farer hen over et netværk af veje og centre og udløser nye impulser, der suser i forskellige retninger. Derefter lagres de og frigives igen, når visse betingelser er opfyldt, indtil det oprindelige impulssystem, når en tilstand af ligevægt igen. Hver handling, reaktion og udfald registreres på det større bevidsthedssystem som en inputsekvens på en computers harddisk. Den kosmiske harddisk er dog uendelig og løber aldrig tør for plads. Enhver handling, der ikke har resulteret i ligevægt, vil for evigt vibrere og være aktiv, indtil alle sammenfiltrede aspekter er blevet harmoniseret og lagt ned som en oplevelse af **det større Bevidsthedssystem**, hvor de kan kaldes frem til enhver tid.

For bedre at forstå denne proces er at visualisere vores fysiske liv som en cylinder med en ventil, der lader vores handling ud. Når de først er udenfor, forårsager handlingerne en virkning og en reaktion og løber deres forløb af sammenfiltrede effekter. Inde i cylinderen er vi afskærmet fra virkningen via dens tykke væg og fuldstændig uvidende om virkningerne forårsaget af vores handling. Vi fortsætter bare, og ophæver vores handling, som om intet er håndt, ignorerer eller er uvidende om effekten.

Lad os se, hvad der sker, når den tykke cylinder med dens uindtagelige væg fjernes, med andre ord, når vores fysiske liv slutter.

Pludselig er alle vores handlinger, virkningerne og reaktionerne overalt omkring os. Vi har ikke længere den beskyttende mur til at beskytte os mod virkningerne. **Ikke alene vil vi gense vores handling, men vi vil også føle og opleve den fulde indvirkning, de har forårsaget på andre, og ikke kun det, men vi oplever dem præcis som den person, der var modtageren af vores handling.** De kan enten være et offer eller modtager. *Vi er nødt til at se på disse principper ikke i form af straf eller belønning, men blot som en fysiklov eller endda kvantefysik, hvis du vil.* Vi kan se, at der ikke er nogen dømmende engel, ingen djævel eller hævngherrig eller belønnende himmelsk enhed involveret. Det er bare naturen og den måde, Bevidstheden fungerer på i sine egne lovsæt.

Efterhånden som vores forståelse af den finere fysik udvikler sig, kan vi endda være i stand til at anvende denne viden og implementere den i vores uddannelse og derved designe helt nye typer straffesystemer, som ville være baseret på rådgivning, uddannelse og coaching, måske med nogle interaktive læringsværktøjer af virtual reality og så videre, snarere end fængsler og straf. Hertil

knyttede sig også rehabiliteringsprocesser, som ville sætte personen i stand til at berige samfundet frem for at dræne ressourcerne. Hvordan vi kan adressere og afbalancere vores eget negative output, vil blive overvejet i slutningen af denne bog.

Det er kun, når vores handlinger er tilpasset, harmoniseret og synkroniseret med den naturlige strøm af den større Bevidsthed, at vi ikke længere er viklet ind i specifikke handlinger. I esoteriske læresætninger er denne handling, som ikke skaber nogen ny karma, handling tilpasset kosmisk hensigt, styret af hjertets visdom. Selvom denne handling også skaber en effekt, er den i harmoni med det naturlige flow af den universelle Bevidsthed og har ofte en langt bredere og mere potent effekt. Handlinger initieret via egoet eller bygget på en idé, antagelse eller tro, fører uundgåeligt til sammenfiltrering med uoverskuelige og uforudsigelige konsekvenser.

Følgende oplevelse er en klar og meget grafisk demonstration af denne proces i handling og viser, hvordan vores misforståelse af virkeligheden, vores idealer og forvrængede overbevisninger, ikke beskytter os mod de konsekvenser, naturen har på vores handling, når vores 'cylinders solide skjold', vores fysiske krop, er blevet fjernet. Virkeligheden er altid stærkere end enhver tro, uanset hvor højt vi placerer den på de helligste piedestaler i vores trossystem.

En hel kultur, der lever af forkert rettet religiøs ideologi, besegler skæbnen for mange af deres ofte ulykkelige tilhængere. Deres kolossale bedømmelsesfejl med deres fremmedgørelse fra virkeligheden kan have dramatiske konsekvenser. Tragedien er, at selv uskyldige mennesker, der bliver ofre for fejlagtig tænkning, ikke bliver skånet for konsekvenserne. ([\(neste er denne lydfilen>\)](#)).

Når vi tænker på, hvor grusom naturen kan være, der forårsager død og ødelæggelse via naturkatastrofer som jordskælv og tsunamier, er vi tvunget til at acceptere, at uskyld ikke skærmer os mod konsekvenserne af naturlovene.

Da jeg blev konfronteret med udfaldet af en sådan handling, blev jeg chokeret 'helt indefra', og jeg ønskede kun, at jeg havde magten til at kalde disse stakkels uvidende sjæle, som var blevet ofre for deres ledes propaganda, om at overveje kærlighedens principper, som må bestemt være kernen i enhver religion.

16. maj 2009.

En selvmordsbombers 'Paradis'.

Lige siden grusomhederne den 11. september under bombningen af World Trade Center har jeg undret mig over, hvilken slags liv efter døden gerningsmændene til sådanne monstrøse forbrydelser ville tjene til sig selv. Det er indlysende for alle andre end de mest ekstreme fanatikere, at de lidelser, som ofrene, og deres kære, der er efterladt, udsættes for, vil forårsage dybe, måske livslange, traumer. Det er utænkeligt at forestille sig, at en guddom, der repræsenterer medfølelse, kærlighed og sandhed, muligvis kan støtte sådan barbari.

Naturen virker kun, fordi den er forankret i virkeligheden, i universelle love, der kun virker, fordi de er det fint afstemt og afbalanceret. Naturen handler ikke i overensstemmelse med en fantasi, hvor stærkt vi end ønsker det fantasi til at være ægte.

Før jeg havde følgende oplevelse, havde jeg allerede mistanke om, at de følelser, som de ulykkelige havde udløst ofre for masse mord og deres slægtninge og venner, såvel som andres indignation, ville være uundgåeligt fokuseret på gerningsmændene i en eller anden form, men jeg var ikke forberedt på det, jeg fandt.

Før dette havde jeg en række ud-af-Krop-oplevelser, selvom intet af det, jeg oplevede, var værd at rapportere. Da jeg vågnede tidligt om morgenen, vidste jeg, at hvis jeg holdt min stilling uden at bevæge mig eller åbne øjnene og ventede på de velkendte lyde i mit hoved, ville jeg være i stand til at vende tilbage til OBE-tilstanden og kunne måske med nye hensigter, gøre nogle værdifulde observationer.

Jeg tog ikke fejl, men hvad der skulle komme, blev vurderet som en af de mest forfærdelige begivenheder, jeg nogensinde har været vidne til i løbet af min lange historie med ud-af-kroppen rejser og hele mit liv; et mareridt uden sidestykke. Begrebet tro, selvmord, mord og belønning havde dvælet som et uafklaret emne i meget lang tid i baghovedet. Hvad sker der med dem, der sprænger sig selv i luften og i processen myrder og lemlæster snesevis af andre uskyldige mænd, kvinder og børn, samtidig med at de med lidenskab og overbevisning tror på, at de ville blive belønnet af Gud for deres uigennemtænkte 'selvopofrelse'. Jeg ønskede at vide efterlivets skæbne for selvmordsbombere.

Sådan startede det ikke. Da jeg var tilbage i min OBE-tilstand, var min første intention at flytte til en åndelig region, men så kom det gamle ubesvarede spørgsmål tilbage i mit sind. Denne tanke transporterede mig næsten øjeblikkeligt til kanten af en region, der lignede en mørk industripark fra det nittende århundrede med dystre bygninger, der dækkede et stort område og store røgstabler. Men det er ikke, hvad det i virkeligheden var. Jeg så mørk, bølgende røg stige op fra jorden til en sort, truende himmel. Så langt mine øjne rakte stod jeg over for et sted med truende øde. Jorden var næsten kulsort med revner, der dukkede op overalt, og porøse, ru sten spredt ud over det brede område, som om det blev spyet ud af en vulkan og derefter kølet ned til sort is. Himlen var dækket af bølgende skyer dannet af røgen, der steg op fra jorden, af og til oplyst af skarpe vrede lyn, der udløste øreskærende torden, som fik jorden til at skælve. Hvis jeg var blevet bedt af en filmproducent om at skabe en scene, der skulle skildre verdens undergang, ville jeg være kommet her for at få inspiration. Dette var en episk Hollywood-version af Dantes Inferno.

Med det næste kraftige tordenslag begyndte jeg at fortryde min beslutning om at være kommet hertil, men nysgerrighed fik mig til at trænge mig selv længere ind i området, indtil jeg endelig opdagede, at den onde bølgende røg kom fra bunker af langsomt brændende menneskekroppe, som vristede sig i smerte. I den allerførste bunke, jeg stødte på, strakte disse snoede, forkullede og krampagtige kroppe deres hænder og råbte mod en person, der var fanget lige i midten af bunken, som selv rakte ud mod den dystre himmel og bad desperat om hjælp. Personen var omgivet af sine ofres meget virkelige tankeformer og repræsentationen af deres smerte. Hvor hårdt han end bad, nåede hans stemme aldrig forbi det tunge røggardin, der skærmede og omgav ham som en uindtagelig bastion. Jeg bemærkede hurtigt, at dette uigennemtrængelige lag var lavet af beklagelse og erkendelsen af, at hans ofres skæbne og deres lidelser aldrig nogensinde kunne vendes eller slettes. Det var en mur af absolut umulighed bygget af hans ofres smerte og uudholdelige lidelse og den anmassende erkendelse af, at dette var en gerning, der aldrig kunne fortrydes.

Det var ikke det eneste ubehagelige, der kom til mig, der var også en lugt, som blev stærkere og mere frastødende, da jeg trådte ind i denne menneskelige elendigheds kirkegård. Alt dette så ud til at strække sig kilometervis, og jeg var forbløffet over det store antal menneskelige affald, der besatte denne mark. Af og til så jeg mørke, skumle skikkelser, der pilede henover, som ikke var en del af disse bunker, og forgæves forsøgte at trække deres jamrende kammerater fra dyngerne af ulmende kropsdele. De var lige så mørke som deres omgivelser, de kom fra, deres ansigter dækket. Nogle viftede med våben, og da de så mig, gloede de vredt i min retning. Nogle råbte og tog potshots af mig, men deres kugler faldt slapt til jorden efter kun at have rejst et par fod.

På trods af den rædsel, der omgav mig, var jeg forankret i en rolig stilhed, vel vidende at ingen skade kunne komme mig.

Så nåede jeg et område, hvor jeg hørte bønkalde, men det blev båret af en trist og beklagende tone, uigenkendeligt forvrænget. Så lagde jeg mærke til, at det kom fra folk, der havde mistet deres tro, og nogle forbandede deres gud for ikke at holde hans del af aftalen. Andre forkyndte trodsigt og ufortrødent deres fanatiske tro ved at råbe den til en uset fjende, som spærrede deres vej ind i paradiset. Frem for alt regerede en sort uigennemtrængelig himmel med røde lynglimt og brølende torden.

Så ud af mørket så jeg en mand nærme sig mig. Han så ikke malplaceret ud i den skumle region. Han bar, hvad der engang havde været en hvid kjole, men nu var han snavset af asken. Jeg kunne se på hans ansigt, at han var en venlig mand og hengiven til sin tro. Da han nærmede sig mig rakte hans hænder ud. Han fortalte mig, hvor glad han var for, at en anden endelig var kommet for at hjælpe som svar på hans bøn, og han priste Gud for at vise sådan barmhjertighed. Han forklarede mig, at han var en hjælper og stod over for den fantastiske opgave at ordne dette rod og redde nogle af disse stakkels vildledte unge mennesker. Han beklagede, at der var meget få mennesker, der var modige nok til at gå ind her og hjælpe ham i hans uoverkommelige opgave. (en lignende astral redningsoperation på lave astralplan er beskrevet i Franchezzo's bog, [EN VANDRER I DE ÅNDELIGE LAND](#), (evt. lyd [her](#)) i spes. [kapitel 9](#) og [her](#).)

Han rettede min opmærksomhed mod endnu en bunke menneskelige efterladenskaber. Jeg kunne se afhuggede arme og ben, hoveder med manglende kæber og blod og brændte kadavere overalt. Den skarpe stank af brændt menneskekød var overalt. Lige midt i bunken var en mand, der vristede sig, og prøvede at frigøre sig fra rodet, men hvor hårdt han end prøvede, sank han tilbage i bunken uden mulighed for at flygte. En gang imellem skreg han og kaldte på sin Gud og bad om barmhjertighed, men hans bøn havde ingen kraft. I stedet blev han, hver gang han udtalte sin Herres navn, konfronteret med sandheden om sin gerning, og hvordan den var i modsætning til, hvad hans religion havde bestemt. Og nu, så snart hans bøn forlod hans læber, blev den trukket tilbage næsten øjeblikkeligt af smerten fra hans lidende ofre, som skreg tilbage på ham, og hver gang den gjorde det, mærkede han deres smerte og konsekvenserne af hans handling. Billedet af en mor, der holder sit lemlæstede barn, der rejser sig ud af bunken og så synker tilbage igen, et barn, der klamrer sig til sine forældres døde krop, rædselen, der optærede hele deres væsen, en hest, der lå døende på gaden, en ung mand stirrer vantro på sin ødelagte krop. *Alt dette afspillede sig i en feedback-loop, hvorfra der ikke var nogen åbenbar flugt*. Det var en uendelig gentagelse, der blev værre af erkendelsen af, at der ikke var noget på jorden eller under himlen, der kunne få denne afskyelige forbrydelse til at fortryde.

Intet er stærkere end virkeligheden. Min højtidelige ven i sine plettede klæder begyndte at se, at det var uden for mine magter at redde disse stakkels ofre for deres egen handling.

'Men du skal i det mindste vende tilbage og advare og rapportere om denne elendighed, du har set her, for at redde folk fra deres dårskab. Ethvert menneske i verden skal vide, at Gud er barmhjertighed og kærlighed, og intet må være stærkere end kærlighed. Medmindre folk kender sandheden, vil mange flere få hans skæbne, og mange flere vil lide og føje til antallet af dømte i denne region. Det bliver større og større.'

Jeg fortalte ham, at jeg nok var den mest usandsynlige person til at overbevise brødrene og søstre om hans tro, og at han skulle prøve at finde og overbevise nogen om sin egen tro for at hjælpe dem. Jeg fortalte ham, at alt, hvad jeg rapporterede, kun ville blive opfattet som fjendens propaganda og kun ville have ringe effekt i forhold til at ændre nogen adfærd. Manden kastede hovedet ned og så på den hjælpeløse bunke af vridende kød. Jeg havde ondt af denne mand og ønskede af hele mit hjerte, at han kunne finde ekstra hjælp.

Jeg så på den elendige sjæl, der var fanget i bunken af vridende og ulmende lemmer og mærkede en bølge af sorg og oprigtig medfølelse og rettede så min kærlighed mod ham. *Jeg blev overrasket over lyset, der kom fra min hånd og oplyste området. I lyset kunne jeg se ansigter komme frem fra mange flere bunker som denne. Fortabte pinefulde sjæle vender sig mod mig med deres hænder udstrakt og rækker ud efter lyset.* Det var alt, jeg kunne gøre, men jeg håbede af hele mit hjerte, at det på en eller anden måde ville bryde den forfærdelige løkke og befri disse mennesker, som i sidste ende selv var ofre.

Jeg gik gennem det enorme dræbende felt af elendighed, sendte bølger af lys og håbede, at de på en mystisk måde ville gøre noget godt og lindre noget af denne uhyrlige elendighed. Mens jeg gjorde det, bad jeg inde i mit hjerte om, at folk ville lære og forstå nøgleprincippet i deres religioner, som var kærlighed og ikke had.

Efter døden har vi ikke længere filtrene i vores fysiske hjerner. Bevidsthed bliver som en åben bog. I det øjeblik vi husker nogen af vores udviklede handlinger, udløser det en syndflod af information, der vil oversvømme vores bevidsthed og skabe vores verden. Vi er uundgåeligt udsat for det komplette netværk af forviklinger, vi har skabt.

Det er meget svært at undslippe denne sløjfe, indtil vores Bevidsthed transcenderer til et meget højere niveau. I de fleste tilfælde er dette kun muligt, hvis vi er i stand til at håndtere vores identifikation effektivt og med succes. Selvfølgelig, hvis vores handling skabte ofre, der led, bliver vi nødt til at finde en måde at opnå vores ofres tilgivelse på. *Hvis ofrene selv er i en lavere dimensionel bevidsthedstilstand forårsaget af vores handling, er dette uundgåeligt svært at opnå.* Vi kan trygle og tigge og prøve alle mulige ting for at gøre det godt igen, men indtil vores ofre løslader os, vil vi være bundet af vores handling. **Dette kan faktisk fortsætte i meget lang tid.** Jo mere lidelse vi skaber, jo større antal af vores ofre, desto hårdere skal vi arbejde for at ryste den deraf følgende sammenfiltrering af vores gerninger.

Selvfølgelig skal vi huske på, at hver enkelt af os kan have været skyldig i en forbrydelse eller forseelse på et tidspunkt i vores fortid, med at blive udviklede individer. I min forrige bog beskrev jeg, hvordan jeg var blevet medlem af en bande af revolutionære i middelalderen, som gjorde det til deres moralske søgen at ransage rige godser og dræbe jordejerne for at befri de undertrykte bønder. Jeg nævnte så, hvordan en grundejer var mødt op i nuværende liv og ødelagde min karriere. Min ud-af-kroppen-oplevelse havde sporet forviklings ruten, som strakte sig over hundreder af år.

Så hvad kan vi gøre for at adskille os fra vores dårligt handlinger? Svaret på dette ligger i vores tjeneste og vores inderlige velsignelse. Vores stille service til andre, hvor vi sætter dem først uden at kræve kredit, er en effektiv måde. Vi udfører vores service stille og roligt, fordi vi ikke ønsker at gå på kompromis med tjenesten, ved at blive opfattet som irriterende godgører og i sidste ende få besked på at passe vores egen sag. Vi kan yde tjenester på de mest uskyldige måder. Engang, som ung mand, der blaffede gennem England, tog jeg en bus på **Isle of Wight**. Ved slutningen af busturen stoppede chaufføren mig, der så mig bære min rygsæk, og begyndte at chatte. Så rakte han mig et lille glasrør indeholdende dusinvis af lag fint sand i forskellige farver. Han fortalte mig, at det var alle de forskellige lag sand, der kunne findes, hvis jeg gik ned til stranden. Jeg blev rørt over hans betænksomhed og venlighed og takkede ham. Da jeg kom ned til stranden, blev jeg overvældet af ærefrygt over det store skue af det overdimensionerede og storslåede kunstværk, naturen havde præsenteret mig for. Jeg følte en utrolig spænding, og i mit hjerte viste jeg min oprigtige taknemmelighed over for chaufføren og føler stadig den dag i dag en slags munter forkærlighed for ham, når jeg tænker på det.

En anden gang blev jeg ringet op af en svindler, som forsøgte at overtale mig til at aflevere loginoplysningerne til min computer, så han kunne 'hjælpe mig' med at rydde op i virus. Han hævdede, at en rutinescanning viste, at min computer var inficeret, og at de kunne reparere det. Jeg så med det samme hans sande hensigt og begyndte at lytte til hans snak. Da han forklarede nogle tekniske detaljer, modtog jeg billedet af ham, der sad i et mørkt og vinduesløst fangehul, væggene lavet af vrede, vrede og had og var besjælet af hans mange ofres dårlige følelser over for ham i form af skumle gargoyler, og nagende monstre rejser sig fra stenen, råber og bander ham skældsord.

Han var ude af stand til at flygte fra sit fængsel. Efter at han havde afsluttet sit salgsargument, sagde jeg forsigtigt til ham, om han nogensinde havde overvejet, hvordan hans ofre ville have det, når de opdagede skaden forårsaget af hans forbrydelser. Da han ikke svarede, fornemmede jeg et element af overraskelse, og jeg foreslog, at han kunne begynde at gøre det godt igen ved at hjælpe andre mennesker, der var i virkelig nød, og bruge de penge, han havde svindlet, til god brug. Efter et par sekunder blev linjen stille, og jeg spekulerede på, om denne lille tjeneste af mig ville bære frugt. Selvfølgelig er det modsatte også sandt. Hvis vi skaber positive og gavnlige resultater for de mennesker, vi blander os med, vil vi i lige så høj grad drage fordel af deres glæder, befrielse, sundhed og berigelse, vi har skabt. **Dette udspiller sig uundgåeligt på et meget højere dimensionelt niveau.** At hjælpe andre, udsende kærlighed og venlighed, er en kraftfuld måde at sikre, at vi oplever al den positive feedback, der er resultatet af dette. Det er dog ikke så entydigt, som det lyder. Handling kræver visdom.

Lad os sige, at vi føler os i et generøst humør og giver nogen penge, og de igen bruger dem til at købe en pistol, som de bruger til at dræbe nogen. Vil vi være uudsletteligt forbundet med deres forbrydelse? Svaret er, jeg ved det ikke. Derfor mener jeg, at der ikke er nogen regler, der kan nedfældes i sten, vedtaget som en lov til at styre vores handling. Virkeligheden er en utrolig fin og kompleks mekanisme, og den sikreste måde er at stole på indre visdom sendt fra hjertet til at guide vores diskriminerende handling.

Religioner har altid bestræbt sig på at fastsætte love og et moralkodeks, men de universelle love kan ikke defineres i menneskeligt sprog. **De er multidimensionelle og rækker langt ud over vores forståelsesniveau.** Det, jeg leverer, er blot en bred oversigt, som i østlig filosofi er blevet omtalt som *karmaloven*, og i videnskaben er kendt som *loven om årsag og virkning*.

Det er først, når vi når det højere rige hinsides dualiteten, at vi transcenderer disse love, og vores forståelse bliver klar, for da vil al vores handling blive guidet, uselvvisk, fra et spontant visdomsniveau og i harmoni med den naturlige strøm af **den større Bevidsthed**, som ikke kræver overvejelser om, hvad der er godt eller dårligt. Den handler ganske enkelt i forhold til, hvad der kræves og i harmoni med virkelighedens dynamiske processer. Alle vores handlinger er så gratis, og selv hvis nogen døde som følge af vores handlinger, måske i en ulykke, hvis disse handlinger var i overensstemmelse med virkelighedens større virkemåde, vil vi aldrig blive påvirket af nogen deraf følgende sammenfiltrering.

En ting, vi skal huske på, når vi overvejer konsekvenserne af psykologisk og åndelig sammenfiltrering, er, at i roden af alt ligger en universel kraft, der kun kan beskrives som uendelig nåde, over for hvilken selv de mest grufulde hændelser på Jorden, i universet og andre niveauer af ikke-fysisk virkelighed, er lidt mere end en projektion af drama, en illusion, en film udspillet mod den multidimensionelle skærm af Bevidsthed; **de er en del af en meget større leg, som vi kun kan se fra de højere synspunkter**

Spillebaner i efterlivet.

Brug af den klare drømmetilstand og OBE'er til meditation giver den mest kraftfulde platform til at lancere bevidsthed ind i de mest sublimе spirituelle områder, man kan forestille sig, af den simple grund, at der ikke længere er nogen bånd til den fysiske krop. Det er som at affyre en raket fra rummet, hvor den ikke længere skal overvinde Jordens tyngdekraft. Disse kan være de største fordele ved ud-af-kroppen-tilstande, som ofte overses. *At bruge OBE-tilstanden til meditation er den mest effektive måde at spiritualisere din bevidsthed og komme ind i de højeste tilstande af dit indre væsen.*

Ud-af-kroppen rejser giver den mest overbevisende, autentiske og fordybende forhåndsvisning af vores efterlivstilstande. Fordi alle vores sædvanlige, ofte stærkt forbedrede, sanseopfattelser anvendes, er vi i stand til at huske og registrere virkeligheden, som om den foregik her på Jorden, forudsat at vi naturligvis anvender den nødvendige genkaldelsespraksis.

Det, der gør indsamling af data om vores ikke-fysiske virkeligheder til en sådan udfordring, er de uendelige variationer af perspektiver, de hyppige ret surrealistiske fænomener, man støder på, og den ofte usædvanlige sanseopfattelse, der nogle gange filtreres gennem helt nye typer følelser. Alt dette kombineret kan få en sådan rapportering til at fremstå som fantastisk og uvirkelig, men som med videnskaben er det vigtigt at holde et åbent sind og ikke blot afvise sådan rapportering som hallucinationer og fantasi, indtil det er absolut bevist at være sådan.

I betragtning af hvordan det kan have lød, da de første opdagelsesrejsende vendte hjem fra fjerne kontinenter, når man beskriver heste med ekstremt lange halse, katte på størrelse med æsler eller 'kyllinger' på størrelse med heste. Vi kan nemt forestille os vores forfædres vantro, før giraffer, løver og strudse blev almindeligt kendt og accepteret. Ud over dette, bliver hvad end vi ser og møder i vores ikke-fysiske virkeligheder ofte observeret, mens det bliver modificeret af vores sindstilstand og følelser, såvel som i en udvidet bevidsthedstilstand. På den anden side bør vi undgå at bygge nye trossystemer omkring sådan rapportering og etablere nye dogmer. Indtil der er etableret et konsensusgrundlag, bør al sådan indberetning blot behandles som data.

Min egen dataindsamling afslører for mig, at vores efterliv er meget større i form af erfaringsmæssige muligheder og potentialer for udforskning end vores fysiske verden, og er virkelig uendelig. De få historier, jeg har bragt tilbage, er dårlige eksempler på, hvad der kan opleves, når vi først frigør os fra vores selvpålagte begrænsninger, hvilket virkelig betyder, at intet er umuligt, og enhver fantasi kan opleves og realiseres som en faktisk virkelighed. Efter døden, når vi først er befriet fra vores begrænsede ego-fokuserede bevidsthed, vil vi kun gå ind i en begrænset af vores vilje til at udforske og kraften i vores fantasi.

På højere dimensionelle niveauer bliver vores fantasi en kraftfuld motor, der former vores miljøer, som er lige så 'hårde' og 'virkelige' som noget, vores fysiske virkelighed kan tilbyde. Når det kombineres med andres samarbejdsvillige fantasi, vil vi støde på store konsensusmiljøer, som vil sætte alt, der er skabt på Jorden, i skyggen. Det er ikke kun begrænset til kunst, arkitektur og byer, men mange andre ting, som der ikke findes noget tilsvarende til på denne planet Jorden.

For mange af de miljøer, jeg har besøgt, kunne jeg kun virkelig give vidnesbyrd om dem ved at gengive dem som billeder. I vores verbale beskrivelser løber vi hurtigt tør for ord og adjektiver, såsom smukt, ærefrygtindgydende, storslået osv. *Her vil sprog, selv i hænderne på en digter, aldrig være i stand til at male de subtile nuancer og atmosfærer, sådan som græs giver efter under fødderne, den måde, farverne trænger ind i forskellige former for at danne nye strukturer på, den måde, hvorpå nye følelser bringes til bevidsthed ved synet af mærkelige landskaber eller*

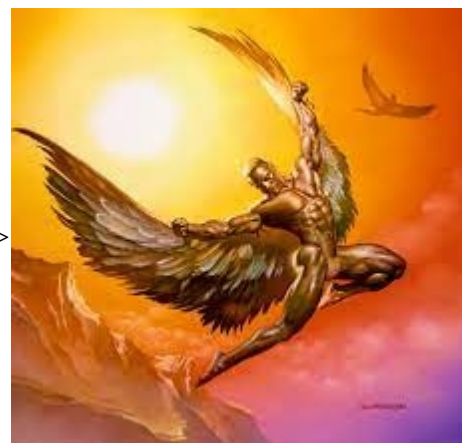
tankevækkende træk, som aldrig er set før. Vi vil møde nye følelser, som vi aldrig engang vidste, vi var i stand til, da ting oplevet i ikke-fysiske virkeligheder overhovedet ikke har nogen forrang og som et resultat trods konventionel beskrivelse. Det gamle ordsprog om, at det skal sees og opleves for at blive troet, gælder absolut, når man besøger områder i nogle af disse enorme og mærkelige lande. *Vi finder lande formet af følelser, triste lande og glade lande og mange følelser ind imellem.*

Vi bliver først opmærksomme på en sådan følelse, når vi besøger de områder, der fremkalder dem. Den nærmeste ækvivalent, vi vil finde her, er, når vi møder avantgardekunst eller nye, aldrig før sete værker af revolutionær arkitektur, måske rumfænomener afsløret af de nyeste, mest kraftfulde teleskoper eller havdyr fra en havdybde, der aldrig er nået tidligere.

Vi er kun lige begyndt at gå ind i bevidsthedens nye grænser, hvor vi er nødt til at rumme helt fremmede bevidsthedstilstande, hvor én opfattelsesmåde faktisk kan forme fremkomsten af objekter, *hvor tanker kan ændre virkeligheden og undersøgelse kan føre til øjeblikkelige resultater.* Hvor når vi er triste, kan vi finde på at hvile under et 'trist' træ, og når vi glæder os, kan vi blive overhældt med blomster af et 'lykkeligt' træ.

Vores nye grænser er så komplekse og forvirrende, at vores opgave forude vil være den største udfordring i hele historien i vores civilisation. Det ville være udfordrende nok, hvis vi kun havde at gøre med én ny dimension. I stedet, når vi kobler os fra vores fysiske krop, bliver vi konfronteret med multidimensionelle realiteter med nye sæt af love og vidt forskellige sæt af præsentationer.

Vi vil lære, at vi er i stand til at energiisere os selv med essensen fra en højere dimension, som vil få os til at stråle som en sol på en lavere dimension (rapporteret om senere). Naturen har barmhjertigt indført et system, der kun sætter os i stand til at bevæge os så langt, som vores indre forfatning tillader. Ellers kan vi klare os som Icarus i den græske mytologi.>

Med den rette forberedelse kan vi nå mystikernes glørværdige højder eller i det mindste møde riger, hvor menneskelige sind har sprængt alle begrænsninger og bragt deres mest fantastiske fantasi til virkelighed og manifest. Jeg har vandret gennem byer, hvor et ujordisk lys simpelthen var en del af deres karakter og atmosfære, hvor kunstfærdig arkitektur og strukturer med spøgende uddybninger er blevet graveret ind i min hukommelse for altid. Jeg har været optaget i spil og deltaget i offentlige fremvisninger, der var mærkeligt i synkronisering med, hvem jeg er, og jeg er blevet præsenteret for folk, der havde kendt mig længe før, jeg overhovedet blev født. Når vi smider vores krop og flygter fra vores forforståelsers snævre udsigter, vil vi finde vidundere, der er hinsides fatteevne.

Det føles ofte, at de skatte og genstande af kunst og arkitektur, som vi finder på Jorden, simpelthen ikke er mere end svage skitser af, hvad der er muligt sammenlignet med, hvad der kan ses 'over there'.

[Link til neste lydfil her>](#)

Til en start skal vi i det ikke-fysiske ikke kæmpe med begrænsningerne af fysiske love eller finansielle og økonomiske begrænsninger, mangel på ressourcer og tid. Vi kan støde på de mest kunstfærdige konstruktioner med betagende detaljer, bygget af ædle materialer, som simpelthen ikke eksisterer i vores verden.

Som praktiserende kunstner er jeg afhængig af at se de seneste Hollywood fantasy-film for at se, hvad mine kolleger har fundet på, og hvad de kan finde på næste gang. Det er sikkert at sige, at alt, hvad vi ser i de seneste science fiction- og fantasyfilm, kan og kan allerede være en realitet på de

ikke-fysiske niveauer, vi kan besøge og gå igennem. Mit eget visuelle arbejde, der involverer 'virtual reality', er at få de billeder, jeg har bragt tilbage fra mine rejser, til at blive en tredimensionel virkelighed, som folk kan udforske og nyde, men det er klart, at de også kun vil være et svagt glimt af den faktiske ting.

Ingen tvivl om, at efterhånden som flere af os udforsker vores 'sidste grænser', og da disse bliver et nyt felt i vores videnskabelige interesse, vil forskning kraftigt påvirke og uundgåeligt transformere vores kultur, samfund og politik. *På det tidspunkt, hvor vores teknologi har udviklet sig nok til at komme ind i virtuelle virkeligheder uden en ansigtsmaske eller briller, vil vi have grebet ind i områder af vores hjerne for at åbne portalerne til ikke-fysiske virkeligheder, hvor vi kan rejse frem og tilbage efter behag og kommunikere med vores døde slægtninge.*

Når dette sker, vil alt, hvad vi ved nu, have ændret sig. Jeg forestiller mig ofte, hvilke fordele disse udgravede skatte kan bringe for vores civilisation, vores udvikling og vores kultur generelt. **Jeg fantaserer om at være i stand til at finde et væld af information, der endnu ikke er tilgængelig for os, blot ved at være i stand til at se ind i vores tidligere historie og vores planets udvikling, for at løse uløselige problemer ved at være i stand til at flytte vores fokus til ukendte niveauer, at udforske rummet uden at bruge besværlig og kostbar rumteknologi.**

Jeg forestiller mig, hvordan det vil påvirke vores bevidsthed, når vi indser, at der ikke er nogen død, og at vi alle er en del af den samme energi, der opererer i individuelle konfigurationer. Så lad os udforske lidt længere ind i mysterierne i vores ikke-fysiske virkeligheder.

I øjeblikket er vi en primitiv art, fanget i fordomme og mærkelige trossystemer, domineret af ubevidste kræfter, styret blindt af energier, vi ikke forstår og ikke har kontrol over; men vi kan starte fra en ydmyg begyndelse for at tage kontrol over vores skæbner.

21. december 2008.

Lavere dimensioners valuta.

Jeg havde svært ved at gå i seng. Mit sind havde 'malet' over lidelsen forårsaget af negative overbevisninger udløst af en tv-dokumentar den foregående aften. Da jeg næste gang så på mit ur, var klokken 03:00. Jeg besluttede at gå ind i mit meditationsrum for at meditere. Jeg stillede ind på et skarpt lys lige i midten af mit hoved og lod mit fokus hvile der uden at tvinge min opmærksomhed. Efter omkring 45 minutter gik jeg tilbage i seng. Jeg havde livlige, rastløse drømme og stod endelig op omkring kl. 5:30 for at meditere igen. Efter cirka en time troede jeg, at det ville være for at få noget mere søvn, så jeg ikke ville være for træt næste dag.

Når OBE'er bliver en del af den du er og en integreret del af dit liv, så er din indre adfærdskodeks i hvert fald i mit tilfælde lige så relevant på det ikke-fysiske plan, som det er på det fysiske. Næsten så snart jeg faldt i søvn, var jeg halvklar og opmærksom på en række kvinder, der forsøgte at forføre mig! Jeg blev lidt overvældet af to meget attraktive damer, der forsøgte at involvere mig i deres seksuelle fantasier. De var unge og livlige. *I min ikke-fysiske tilstand så jeg også ud til at være ung og i min ungdom, men jeg var også meget opmærksom på mine ægteskabsløfter til min kone gennem 34 år.*

Jeg brugte alle mine kræfter på at opnå fuld klarhed, men kvindernes kombinerede forførelsesbestræbelser fik mig til at svæve på kanten af at miste bevidstheden igen, indtil jeg til sidst tvang mig selv til at fokusere på mine hænder for at opnå fuld vågen bevidsthed. Ikke overraskende forstyrrede mit fokus på at blive opmærksom på spillet med de to kvinder. Jeg undskyldte over for dem og sagde, at jeg skulle tage mig af familiesager og sendte et klart billede over til dem, at jeg var gift. *De to kvinder lo og besluttede at spille med uden mig. Jeg var klar over, at disse kvinder ikke var klare drømmekarakterer, men lige så virkelige, som jeg var. Da jeg var en trofast ægtemand, følte jeg det klogt at overlade dem til deres egne laster.*

Jeg kom ud i en åben firkant. At dømmе efter omgivelserne var jeg på en lavere dimensionel pendant til vores fysiske verden, men jeg genkendte ikke byen, kun at alt var præcis som man kunne forvente i enhver by i England. Der var en gruppe unge mænd i slutningen af tyverne eller begyndelsen af 30'erne, som jeg besluttede at interviewe, før jeg gik videre. Jeg havde stadig mange spørgsmål angående det niveau, der var så tæt på vores Jord, og hvad der gjorde det anderledes. Jeg spurgte en ung mand med mørkt hår og dagligdags gadgetøj, om han vidste, at han var død, hvilket han bekræftede.

'Hvad gør denne verden anderledes end Jorden?' ville Jeg gerne vide.

'Intet rigtigt,' lød svaret, 'bortset fra alle de sædvanlige fordele ved ikke at skulle arbejde eller bekymre dig om dit helbred, penge eller karriere.'

Så viste han mig en mellemstor båd med et træskrog, han lige havde købt, og som var fortøjet til en lille landgangsbro. Jeg blev overrasket over det udtryk, han brugte: 'køb'.

"Har du så penge her?"

Sådan, sagde han. Han fortalte mig, at der er en form for valuta, som han ikke kunne forklare og lød anderledes end den form for valuta, vi er vant til i vores fysiske verden.

Her skal der stadig laves ting, og det kræver indsats, fokus og koncentration som min båd her. Jeg nåede det ikke«.

Jeg blev opmærksom på, at alt på denne dimension stadig var meget mere fysisk, end man kunne forvente fra et 'ikke-fysisk' niveau, og i stedet for blot at manifestere sig ved tanke, som på de højere dimensioner, syntes der stadig at være et element af indsats Involveret.

Mens mit interview fortsatte, så jeg en gruppe interesserede tilskuere danne sig omkring os. De syntes at være klar over, at jeg ikke var fra deres virkelighedssystem og stadig var i besiddelse af en fysisk krop. Jeg bemærkede, at meget få mennesker her omkring benyttede sig af kunsten at flyve og gav en hurtig demonstration ved at gå i luften og cirkle over hovedet, før jeg landede på jorden. "For meget indsats," sagde en person, efter at jeg meldte mig tilbage til deres gruppe. 'Kan slet ikke se nogen grund til, hvorfor vi pludselig skulle opføre os som fugle.'

Han havde en gyldig pointe, og jeg indså den meget grundlæggende dimension, jeg var i, en hvor fysiske love, vaner og adfærd stadig var meget tydelige, og de mennesker, der bor her, var ret tilfredse med at fortsætte med at leve de liv, de havde været vant til.

En mand i en blazer spurgte mig, om jeg ville være interesseret i at tage en tur i hans båd. Han lovede, at dette sted her var lige så godt som min jord. Han inviterede mig ombord på sin motorbåd, som havde to niveauer og masser af sæder til at rumme alle hans venner. Vi påbegyndte den korte rejse ned ad en bred og åben flod, indtil den forgrenede sig, og vi standsede under en stor åben bro, der krydsede vandet. Alle så på en lille gruppe mennesker, der stod på broen. Jeg blev opmærksom på en mærkelig blanding af tristhed og pynt. Jeg spurgte en medpassager, hvad det hele handlede om. Han fortalte mig, at folkene på broen krydsede over og gik til et andet niveau, og nogle af dem var deres venner. Jeg blev rørt over afskeden og tænkte ved mig selv, at den fysiske død ikke er det eneste tidspunkt, hvor folk går fra hinanden, men her vidste de i hvert fald, at afrejsen kun var en midlertidig affære, og at de stadig kunne kontakte hinanden, hvis de ville.

< (ill. ikke fra bogen) Da jeg så folkene krydse en bro for at komme op på et højere niveau, huskede jeg mine tidligere erfaringer med, at man ved at bruge den symbolske måde at klatre på, såsom til det øverste niveau af en stor bygning, kunne finde en vej til det næste niveau over. I stedet for at bruge meditation, ønskede jeg at teste denne teori og klatrede op ad trappen til det øverste dæk af båden,

I håbet om, at med den rigtige indstilling ville det i mit sind udløse tanken om at rejse sig, men åbenbart er hensigt og håb to forskellige ting, og mit eksperiment havde ringe effekt. I stedet takkede jeg kaptajnen for invitationen til at rejse med ham, men fortalte ham, at min tid var begrænset, og jeg måtte tage afsted. Jeg gik i luften og vendte tilbage til pladsen. For at overskride dette niveau besluttede jeg at bruge OM-sangen.

I det øjeblik jeg udtalte ordet, begyndte jorden at ryste, og hele pladsen blev oplyst. Jeg blev overrasket over den kraftige effekt min sang havde på hele området, og jeg så på de forbløffede ansigter på de mennesker, der var samlet her, at de nok aldrig havde set en effekt som denne før. Uanset hvad, indefra fremtryllede jeg det hellige mantra igen, og luften vibrerede, og hele omgivelserne blev kastet ind i et strålende lys. Nogle mennesker vendte sig væk eller skærmede deres øjne. Så forsvandt scenen, og i stedet var jeg omgivet af gobeliner af millioner af skiftende billeder og mønstre, der flammede med strålende lys i levende farver.

Da jeg med den næste sang ville åbne mine åndelige øjne for at skelne mit nye miljø, opdagede jeg, til min fortrydelse, at jeg havde åbnet mine fysiske øjne. Ingen dato indtastet.

sammenkoble dimensioner.

Meditation 4:30, i en time. Jeg følte mig træt, så besluttede at vende tilbage i seng. For at udnytte min meditation gav jeg en fast bekræftelse på, at efter at være faldet i søvn ville jeg opnå klarhed i min drøm.

Det tog omkring en halv time at falde i søvn og holdt min hensigt. Kort tid efter vågnede jeg næsten øjeblikkeligt igen. Jeg følte mig frustreret over, at jeg ikke kunne sove, som jeg havde følt under meditation, at klarhed nemt kunne opnås. Da jeg nu var helt vågen, besluttede jeg at vende tilbage til mit meditationsrum, men tingene var ikke, som jeg havde forventet. Der var en lille ændring på mit værelse. Farven på væggene så anderledes ud. Jeg følte mig også lidt døsigt, og så indså jeg, at jeg havde oplevet en falsk opvågning.

Jeg lukkede øjnene og forventede at finde en drøm igen, hvilket virkede. Jeg blev igen opmærksom i en meget mærkelig klar drømmescene. For at bryde den klare drøm og indgå i fuld UBE, fokuserede jeg på jorden lige foran mig for at opnå klar vågen Bevidsthed. Fra jorden kiggede jeg på mine hænder og så til jorden igen. Jeg blev irriteret over, at jeg ikke kunne ryste den døsige følelse af, og at jeg stadig ikke havde den klarhed, jeg normalt får ved at gennemgå dette rituale. Til sidst blev alt knivskarpt. Jeg kunne se hvert enkelt sandkorn foran mig med absolut klarhed. Jeg var helt vågen i, hvad jeg øjeblikkeligt identificerede som en lavere dimensionelt modstykke til Jorden. Før mig lå en plads dækket af græs midt i en fremmed by, jeg ikke genkendte som en pendant til nogen by, jeg kendte. Det, jeg var sikker på, var, at dette ikke var et meget højtliggende sted. Dette blev tydeligt, da jeg så på de mennesker, der så almindelige ud, præcis som man ville finde mennesker i enhver by på Jorden. Bortset fra den temmelig kedelige atmosfære er dette en giveaway, da folk i den højere dimension generelt ser mere attraktive ud.

Jeg så en gruppe mænd og kvinder, der trængte sig sammen omkring en mand i kaptajnsuniform, som forsøgte at fange deres opmærksomhed for at lokke dem på en sightseeingtur på hans fyrre fods krydser, som var fortøjet til en mole lige bag ham. Jeg henvendte mig og blandede mig med gruppen. Da jeg klodset prøvede at indlede en samtale med et par ved siden af mig, ved at spørge dem, om de vidste, at de var døde, så de på mig, som om jeg var en slags enfoldig, så jeg tog det simpelthen som et 'ja' og kommet videre.

Fyren med kaptajnshatten havde travlt med at prale om sine bådture og prøvede at overtale publikum til at slutte sig til ham på en fornøjelsestur. De fleste gik ombord på hans båd over en lille landingsbro. Atmosfæren var ikke særlig lys, men mørk uden sollys, og vandet var ret mørkt, hvor bølgerne blidt reflekterede tussmørket tilbage. Flodkrydseren havde et åbent dæk oven på et lukket. Den åbne var fyldt op først. Det var dækket af et prangende mønster, godt færdig, men en lille smule 'twee' for min smag. Broen var også åben. Jeg gættede på, at kaptajnen kunne tale med sine passagerer ved blot at vende sig om.

Efter at alle var gået ombord, henvendte jeg mig til kaptajnen og spurgte ham, hvorfor han gjorde dette, *og han fortalte mig, at de fleste af dem, der tog turen, var nyankomne i 'de dødes land', sagde han med et lidt sarkastisk grin. Han fortalte mig, at han gjorde det til sit job at byde folk velkommen.*

'De fleste har ikke en anelse om, hvad der foregår, og nogle tror måske endda, at de drømmer. Det giver dem lidt tid til at slappe af, og selvfølgelig er der musik.' Det var først nu, jeg hørte en melodi, som så ud til at komme fra en radio.

Det giver mig mulighed for at tale med dem og fortælle dem, hvad der sker her, som en introduktionstur.' Han grinede, og et øjeblik betragtede jeg ham som **en moderne version af dødens færgemand**, der tog passagererne over floden Styx, men til det så han bare for afslappet og jovial ud.

Han fortalte mig også, at nogle gange har han musikere ombord og catering, og der var en rigtig feststemning, men det afhang i høj grad af hans passagerer. Under alle omstændigheder var han fast besluttet på at vise folk god tid og løfte humøret.

Da jeg så på hans båd, lagde jeg mærke til, at der var en anden mand, der talte med de nyankomne og gav hinanden hånden. Han havde en hvid skipperhat på og smilede meget. Kaptajnen forklarede, at han havde personale til at besvare spørgsmål og hjælpe med drikkevarer.

Der er selvfølgelig en gevinst for mig og mit mandskab for at levere denne service, sagde han. »Efter hver tur bliver krydseren større og bedre. Da jeg startede, havde jeg lidt mere end en robåd, der kunne transportere maksimalt fire personer. Jeg får meget glæde af det her.' Jeg ønskede kaptajnen alt det bedste, forlod båden og vandrede over til en anden gruppe mennesker. Jeg var opsat på at interviewe en, der havde været bosiddende her i nogen tid. En mand i trediverne med blå skjorte og hvidt slips var et oplagt mål.

'Har du været her længe?' spurgte Jeg ham.

"Længe nok," svarede han. Jeg spurgte, om han ville acceptere, at jeg stillede et par spørgsmål, hvilket han gjorde. **Jeg var nysgerrig efter, om der var en slags ækvivalent til Jordens økonomi her, et spørgsmål, der bliver ved med at dukke op, hver gang jeg ser tegn på kommerciel aktivitet.**

"Bruger du penge?"

"Jeg er aldrig stødt på det her," grinede han, "det er et sted, hvor man lykkeligt kan leve og overleve uden penge, er jeg glad for at kunne sige."

Jeg huskede tydeligt, da jeg i en bar ved en tidligere OBE lejlighed, da jeg forsøgte at finde folk at interviewe, havde bestilt en drink og som ved et trylleslag trak jeg nogle mærkelige mønter op af lommen og gav dem til bartenderen, som tog den, uden at spørge. Jeg spekulerede nu på, om han gjorde det for ikke at genere mig.

Jeg gik ned ad vejen med to-etagers bygninger og butikker på begge sider. Så kom jeg ind i en med døren åben, indvendig helt åben plan, med møbler udstillet, men ikke særlig tæt pakket. På den ene side, adskilt fra resten af udstillingslokalet, så jeg en stor seng dækket med blå lagner og en ung kvinde, der sad på den og så lidt fortabt ud.

'Hvor lang tid har du været her?' ville Jeg gerne vide.

"Ikke ret længe," svarede hun. 'Jeg fik en ven, og vi gjorde denne seng til vores slags tilflugtssted, hvor vi sad og snakkede, men hun er gået, og jeg ved ikke, hvor hun tog hen.' Hun så lidt trist ud. Jeg fik lyst til at trøste hende og startede med at sige, at det, ligesom alt andet, vil tage lidt tid at vænne sig til tingene, og at hendes veninde nok bare selv fandt ud af tingene. Vi snakkede så lidt mere, men jeg følte mig pludselig klar over, at jeg satte tiden i tomgang, og at jeg bedre kunne bruge min ud-af-Krop-oplevelse. Da jeg huskede, at det egentlig var meningen, at jeg skulle sidde i min stol og meditere, lavede jeg ikke noget som meditation, men spildte tiden på at vandre temmelig formålsløst rundt i et temmelig lavt miljø.

Med det forlod jeg butikken, og så snart jeg var ude i det fri og alene sang jeg 'OM-mantraet'. Øjeblikkeligt var jeg luftbåren, og miljøet omkring mig begyndte at falme. Fornøjelsen ved at blive trukket mod himlen og drive gennem bånd af smukke farver er svær at beskrive. Ikke desto mindre var jeg klar over, at dette ikke var en åndelig tilstand som sådan, mere som en blød bølge af glade følelser. **Dette gjorde mig klart opmærksom på, at jeg stadig var på et astralt niveau.** Da jeg fokuserede på mine omgivelser, indså jeg, at jeg slet ikke havde transcenderet ret langt, måske lige over den tilstand, jeg lige var kommet fra. Miljøet var dog meget lysere.

Jeg blev suspenderet i luften, mens jeg drev hen over huse og hustage. Her var der i hvert fald sollys, farverne var mere levende og årstiden mere sommerlig end før, men så snart jeg begyndte at akklimatisere mig, blev jeg trukket ned til jorden som af en magnet. Efter en blid landing bemærkede jeg, hvor jordisk dette niveau af virkelighed var. Jeg kunne nemt have været i enhver normal vågen verden, og hvis nogen havde sagt det, ville jeg ikke have haft svært ved at tro det.

I stedet rettede jeg atter min opmærksomhed mod mantraet. Denne gang greb en stor bølge af energi mig og slyngede mig over en massiv afgrund, fyldt så langt mine øjne kunne se med geometriske mønstre og strukturer. Jeg holdt en pause i luften for at indtage synet. Dette var virkelig betagende, og i stedet for at fortsætte med min meditation stoppede jeg op og trak synet ind. Som kunstner var dette umuligt at ignorere. Nu vidste jeg med sikkerhed, at jeg havde ryddet det store skel på det astrale niveau og var i en verden af tanker og form.

Jeg rensede en massiv struktur af en intens lilla farve i flere nuancer som en enorm gotisk bue, der dværgede alt omkring den. Jeg fandt et velkendt landskab, som jeg kun genkendte som kendt, *fordi det gav mig en følelse af at være hjemme.* Mine omgivelser lignede dog intet, jeg nogensinde havde set før. Forviklingerne i teksturerne, de udviklende former omkring mig, som malede og skulpturerede landskabet, mens jeg gik, var af slik utrolig rigiditet og kompleksitet, at det ville være umuligt at gengive det i nogen form, i ethvert medie kendt af mennesket. Dette var simpelthen for overvældende rigt og for hurtigt under forandring til, at nogen kunstner kunne fange det.

Jeg drev gennem utrolige færdselsårer af former, med flerlags iriserende mønstre, perfekt designet, ofte for fantastisk til at studere og forstå deres oprindelse eller natur af deres eksistens, fordi i det øjeblik jeg prøvede, begyndte deres former at skifte, ændre sig og permutere til nye mønstre. **Alt på rodniveau var lavet af lys.** Det mest forbløffende af alt var, at denne verden interagerede med mig. For hvert åndedrag, jeg tog og hver tanke eller følelse, jeg slap, reagerede det ved at justere de subtile kurver og farver og bevægede sig lydigt ind i nye konfigurationer.

Alt dette havde en glædelig virkning, men jeg kan ikke kalde det glæde i kendt eller traditionel forstand, for tidligere kendte glæder havde grænser, var udtømmelige; *her var de ikke, fordi de flød ud i nye raffinementer af glæder, ligesom landskabet udviklede sig foran mine øjne.* Denne ekstase fyldte mig med lys og væren, da jeg indså, at jeg var blevet ét med glæde, og jeg lyste op, næret af det, mine åndelige øjne trak ind.

Det blev mørkt, men kun relativt, fordi jeg drev som en stor ørn over et jordisk landskab med store bjerge i det fjerne og byens lys. *Jeg var klar over, at dette ikke var et jordisk land, men en anden stor ikke-fysisk virkelighed skabt af kropsløse mænd og kvinder.*

Forsigtigt faldt jeg ned til jorden, på en stor svampeformet bakke med en blid kuppel og overhængende sider, dækket af fløjsblødt grønt græs, uberørt, svajende blidt i en himmelsk ånde. Over det hele var der klynger af træer og lys. Jeg landede ved siden af et stort gammelt egetræ af ubestemmelig alder, men dets mægtige grene bøjede sig dygtigt og kunstnerisk i forskellige

retninger og former, som om de fulgte kræfter af en anden art end dem, vores jordiske natur kunne mønstre. At dømmen efter lyset føltes det som en smuk sommeraften, der fangede de gyldne stråler fra en nedgående sol og malte verden i en blød farve med omgivende skygger i lilla nuancer, så subtile, at de knap var til at se.

Da jeg rejste mig igen, begyndte jeg at bemærke, hvor stor denne jordagtige svampeø faktisk var, og at jeg ikke var den eneste bosætter. Blandt de mange træer var der bænke og folk, der vandrede rundt og roligt sad og nød deres sommerrigdom; nogle spillede instrumenter og nogle dansede.

Da jeg steg længere op i luften, så jeg bedre kunne værdsætte landskabet, så jeg en restaurant dukke op længere væk omgivet af borde og bænke; folk, der spiste, drak og snakkede muntert og grinede. Jeg begyndte at bemærke, at de træer, jeg havde passeret, blev fanget i lyset af en usynlig fakkell, som jeg så ud til at bære, og overalt hvor jeg gik, så omgivelserne ud til at være oplyst.

Snart fangede jeg opmærksomheden fra et par forbipasserende, som kiggede på mig med forbløffelse og pegede på mig, og deres ansigter lyste op. Jeg forsøgte at opmuntre dem til at følge mig og stige op i luften for at nyde vægtløsheden, men i stedet løb de ved siden af mig, jubede og hoppede som små børn, der jagtede en ballon. Al denne opmærksomhed så ud til at have en opkvikkende effekt, og jeg mærkede et stærkt udbrud af energi, som jeg slap tilbage på tilskuerne.

Mens jeg drev videre, rejste folk sig fra deres bænke, og en efter en fulgte de mig, steg op i luften, hvor end jeg passerede, og råbte og grinede, som om jeg var en slags tivoliattraktion, der skulle testes. Da jeg drev forbi restauranten var næsten alle luftbårne på det tidspunkt. Folk holdt i hånd og dannede eskadriller, mens de sang, mens de gjorde det. *Deres kombinerede glæde havde en kraftig oplysende effekt, som oplyste hele landet og dets atmosfære i miles omkreds.*

Jeg tog orlov, da jeg blev opmærksom på min fysiske krop: min hage hvilede på mit bryst, og jeg var sunket frem fra en oprejst meditationsposition. I et par minutter forblev jeg i denne stilling, frossen og stille, velvidende, at hvis jeg bevægede mig, selv trak vejret, ville jeg miste forbindelsen til min rejse. Så jeg blev og besøgte hele arrangementet to gange. Så rejste jeg mig og skrev det i min dagbog.
12 juli 2009.

Døende observeret fra den anden side af døden.

Jeg vågnede kl. 4:45, og da jeg ikke var i stand til at falde i søvn igen, besluttede jeg at gå til mit meditationsværelse og bruge stilheden fra den tidlige morgen til at meditere. Meditation gik let ind i en dyb ro. Efter omkring en halv time følte jeg en længsel efter at komme ind i den højere tilstand af bevidsthed, ved at bruge tilstanden 'Ude af kroppen', fordi dette er motorvejen ind til den oplevelse. Desværre havde min bevidste hensigt den modsatte effekt og blokerede mig simpelthen fra at opnå dette. I stedet besluttede jeg mig for at falde i søvn igen og satte min hensigt på at opnå *klar bevidsthed* under min drøm, som jeg havde til formål at konvertere til en OBE.

Det tog et stykke tid, men efter nogle surrealistiske drømmescener, der involverede skeletter, der blev levende og erhvervede menneskelig form, syntes jeg, at dette var for uvirkeligt og blev øjeblikkeligt klar over, at jeg var i en drøm. Så snart jeg opnåede fuld vågen bevidsthed, gik hele drømmemiljøet i opløsning, og til min fuldstændige forbavselse var jeg i et stort, tomt rum kun fyldt med drivende farvebånd. Der var bogstaveligt talt ikke noget at fokusere på andet end det, jeg kunne fremtrylle i min fantasi, som så ville dukke op foran mig. Det første, som mit sind

materialiserede sig foran mig, var et udklipsholder. Med et smil genkendte jeg symbolikken i dette billede og fortalte mig, at jeg skulle bruge denne sindstilstand til at udføre visse opgaver, jeg havde sat mig selv til at undersøge i mine vågne timer, såsom at udforske kraften ved healing. Min kone havde lidt af en langvarig brystklage. [\(neste lydfil link>\)](#)

Sidste gang jeg forsøgte at prøve dette var jeg ikke i stand til at finde hende og blev derefter distraheret af en række andre begivenheder. Jeg startede med at sende noget healing, men i stedet åbnede jeg en hvirvel i en helt anden retning. Det, der stadig var frisk i mit sind fra min meditation, var at få adgang til de højere bevidsthedstilstande. Jeg regnede også med, at healing også kunne være mere effektiv derfra. Denne trang blev pludselig overvældende, og jeg lod mig rive med af intensiteten af den.

Jeg overgav mig simpelthen til strømmen og forventede, at den ville tage mig til nye ukendte højder. Men sådan blev det ikke helt. I stedet for at stige ind i en sublim tilstand af bevidsthed, blev jeg revet i forskellige retninger, som om nogle ydre naturlige strømme konkurrerede mod hinanden om at trække mig ind i deres egne unikke domæner. Det ene øjeblik rejste jeg mig på en strøm af opstemthed mod himlen, det næste øjeblik styrtede jeg ned til centrum af en ukendt verden med en rasende hastighed af en rutsjebanetur.

Jeg blev hurtigt træt af disse tilfældige op- og nedture og besluttede at tage ansvaret. Jeg fokuserede min opmærksomhed på en lille plet af hvidt lys højt oppe blandt farvebåndene på den ellers karakterløse himmel. Snart voksede stedet til en strålende stjerne og derefter til en lysende hvid sol, som trak mig hen imod den. Men lige da jeg følte mig overbevist om, at jeg ville gå ind i porten til en eller anden himmelsk dimension, forsvandt solen, og jeg blev kastet ned i en labyrint af kamre. Med det samme tog min nysgerrighed fat og kaprede min oprindelige hensigt. ***Jeg huskede udklipsholderen, og at jeg var her for at spejle efter livets forhold.*** Jeg stod over for gangbroer af indviklede og lysende mønstre, der forgrenede sig i forskellige retninger, hver med forskelligt design, farve, mønster og sensation.

Det var mest af alt de mærkelige atmosfærer, der tvang mig til at notere mig, for der var ikke noget, jeg kunne sammenligne dem med. Hvert kammer eller gang jeg gik igennem var et meget karakteristisk miljø, der adskilte sig totalt fra det næste. Jeg opdagede hurtigt, at jeg var trådt ind i en række fantastiske drømmeverdener, manifesteret følelsesmæssige følelser med deres egne unikke teksturer og designs, og tydeligt kommunikeret, hvad disse følelser var lavet af, selvom ingen af dem var af min egen skabelse. **Med stor nysgerrighed spekulerede jeg på, om det var muligt at komme ind i andre sovende menneskers drømmemiljøer.**

Den surrealistiske kvalitet af de miljøer, der er fyldt med de mest fantastiske kreationer, fik mig til at overveje, at jeg ved et uheld kunne være kommet ind i en slags drømmesfære, som havde givet mig adgang til den inderste Bevidsthed hos andre mennesker, der sov saligt og fuldstændig uvidende om mit indbrud.

Min rationelle tankegang var på vej mod ideen om, at denne tid på morgenen nok for mange var den mest aktive fase af drømmen, hvor jeg gik ind i REM-fasen af drømmeaktivitet. *Jeg kunne simpelthen være faldet ind i en slags drømmesfære, der omgiver vores klode, som måske udgør en dimension i sig selv.* Jeg var fascineret af denne udsigt og ivrig efter at undersøge.

Desværre blev den surrealistiske virkelighed i disse kamre hurtigt som labyrinten af en gigantisk svamp. Ikke før havde jeg forladt et drømmekammer, da jeg blev fanget i et andet. Jeg besluttede hurtigt, at det var på tide at flytte ud af denne labyrint, *men jeg kunne ikke se nogen anden udvej end at afslutte oplevelsen ved at vende tilbage til fysisk bevidsthed.* Jeg anså denne mulighed for at være

et hensynsløst spild af muligheder og besluttede at tilkalde en assistent i stedet. Med det samme råbte jeg:

'Jeg har brug for en guide til at få mig ud herfra og hjælpe mig ind i de højere dimensioner.'

Ikke før havde denne anmodning forladt mig, da en høj slank mand i fyrrerne med let krøllet og mørkblondt hår, tydelig europæer fra min egen kultur, dukkede op lige foran mig med et bredt grin på ansigtet.

"Du ringede," sagde han med et skær af sarkasme, som om han havde været en ventende ånd, der svarede sin herre. Dette sendte et smil på mit ansigt. Der var noget ved ham, jeg følte, at jeg kunne stole fuldstændig på. *Hele hans opførsel var meget venlig, og han udstrålede empati og humor.* Uden videre, og næsten naturligt betragtede ham som min magiske tjener, som jeg havde tilkaldt fra min 'lampe', og hvis eneste formål var at efterkomme mine anmodninger, bad jeg ham, at han venligt skulle tage mig ud af dette sted og eskortere mig til et højere, mere åndelig dimension. Herefter brød han ud i latter, hvilket var så smittende, at jeg også begyndte at grine over letsindigheden i min anmodning.

"Jeg vil hjælpe dig," sagde han, "men ikke endnu. **Der er en grund til, at du er her, og jeg vil gerne vise dig et par ting først.'**

Jeg spurgte, hvem han var, og han svarede blot, at han hed Philip, men at jeg bare kunne kalde ham Phil, hvis jeg kunne lide det. Jeg havde snarere forventet, at han ville afsløre for mig, at han var min åndelige vejleder, -her for at hjælpe mig til at nå de højere bevidsthedstilstande. Han accepterede intet af dette, da han tydeligt læste mine tanker og smilede skælmsk.

'Jeg kan se, hvad du går efter, men det er ikke sådan, tingene fungerer. Jeg vil først vise dig noget andet,' svarede han på mine tanker.

Med det førte han mig gennem en række kamre, meget af den slags, jeg havde håbet at flygte fra. **Han fortalte mig, at nogle af de mennesker, der ankommer her, faktisk var døde under deres søvn eller under længere tids sygdom.**

"Jeg vil have dig til at se det her."

Jeg så en mand ankomme i mærkelige omgivelser med organiske fremspring, der kom fra væggene som uformede hænder. Han blev eskorteret af mærkelige væsner, hverken mennesker eller dyr, som rev i ham hensynsløst og andre, der trak i hans lemmer og til sidst sendte ham ind i en kunstfærdig og farverig kiste. Han blev derefter leveret til et andet rum. Dette andet rum var en *organisk hule* eller indersiden af et gigantisk fremmed væsen, væggene i rytmisk bevægelse, som om de slugte et bytte, mens farverne på hulens vægge skiftede og blandede sig i forskellige nuancer i en eller anden feberagtig udstilling.

Jeg kiggede på min guide fyldt med spørgsmål.

»Denne person er lige død som følge af sin sygdom, men han ved det ikke endnu. Han tror, han drømmer. Det, du og jeg lige har gjort, er at gå ind i hans døds miljø, eller hans dødsdrøm, hvis du ønsker det.'

'Hvad er en dødsdrøm?' ville Jeg gerne vide.

'Dette er en frigivelse af indestængte energier, af frygt og angst,' og han påpegede nogle fantastiske og groteske entiteter, som syntes at glæde sig over at plage deres nye bytte. "For nogle nyankomne er dette lidt af et mareridt, især hvis de har kæmpet hårdt for at holde sig i live, primært fordi de havde en masse uløste problemer fra deres liv og var desperate efter at sortere dem og havde svært ved at give slip. *Det, du er vidne til, er deres manglende evne til at give slip, og du ser det fra den anden side af deres kamp.'*

Phil kiggede på mig med en slags malplaceret og triumferende tilfredsstillelse og skjulte næsten ikke et smil fra hans ansigt. Jeg var lidt foruroliget over, hvordan dette må have følt fra ofrets synspunkt og begyndte at overveje udsigten til en sådan modtagelse i slutningen af mit eget liv. *Philip bemærkede min bekymring og forsikrede mig om, at dette ikke er reglen og ikke så slemt, som det ser ud.*

'Man kan sige, at dette ikke er mere end et mareridt, som personen vil vågne fra, men i stedet for at vågne i sin fysiske seng er det højst sandsynligt, at han vågner i en anden seng, muligvis omgivet af omsorgsfuldt personale, men i en anden dimension.' Med det lagde endnu et bredt grin sig på hans ansigt, som om han lykønskede naturen med storheden af dens praktiske vittighed.

'Jeg vil overlade jer til at studere de forskellige typer ankomster her og den slags energier folk bringer med sig, når de forlader deres verden. **Som kunstner kan du finde noget af nysgerrighed her og måske endda male et billede.'**

Hans mærkelige sans for humor morede og foruroligede mig i lige så høj grad, da han efterlod mig strandet i et helt andet miljø, hvilket var endnu en febrilsk mareridtsscene, hvor en anden mand kæmpede med sine dæmoner, som truede med at tage ham ned i en dyb afgrund, som jeg kun kunne spekulere i, hvilke rædsler den måtte indeholde.

Fra min tidligere erfaring identificerede jeg simpelthen alle disse plagende skabninger som kunstige entiteter, **materialiserede energier skabt af frygt**, frustrationer og fortrydelser. Jeg fulgte manden gennem forskellige skiftende miljøer og forberedte mig på at gribe ind, hvis det blev bedt om det. Heldigvis slappede manden efter en kort kamp af. Han havde indset, at han drømte, og så gjorde han det til mig. Jeg må have præsenteret ham som et tegn på normalitet i denne gale verden og mindet ham om, *at han simpelthen havde et mareridt.* Hans miljø begyndte at ændre sig, lysne og harmonisere, og så forsvandt han helt fra det, og efterlod mig til at finde et nyt og helt andet kammer og dets offer.

Jeg begyndte hurtigt at blive træt af disse omgivelser og følte den mentale udmattelse snige sig ind. Jeg overvejede muligheden for at vække mig selv og i stedet for at gå ind i min normale meditation, blot at gå ind i mit fysiske køkken for at lave en kop te og, selvfølgelig, skriv alt dette ned.

I stedet besluttede jeg at ringe til min nye ven med en næsten desperat bøn. Phil dukkede forudsigeligt op. "Bed du?" sagde han hånende. Jeg syntes, at hans sans for humor var upassende, men jeg kunne ikke lade være med at blive smittet af hans drilske smil. "Tag mig ud af det her, jeg tror virkelig, jeg har fået nok. Hvorfor tager du mig ikke bare til en anden højere dimension?" forlangte jeg.

"Der er stadig tid til dette," svarede han. 'Jeg ved, du kan lide kunst. Her, se på det her.' Med det rakte han mig en stor bog, indbundet i gul silke og kunstfærdigt præget. Jeg bemærkede, at drømmemiljøet var gået i opløsning omkring os, og i stedet stod vi i et åbent, karakterløst landskab, med farvebånd, der drev hen over det åbne terræn som bredder af skiftende tåge, hvirvlede og skiftede til piskede former for derefter at gå i opløsning, når de blev forstyrret af nogle, som en usynlig 'tanke' vind.

Jeg åbnede bogen, og da jeg stirrede på den første side, indså jeg, at jeg allerede stod midt i en illustration, som kunstneren havde skabt. Snart drev jeg gennem en 3D-akvarelillustrationsverden af kunstnerens fantasi.

Aldrig før i mit liv havde jeg været i stand til at værdsætte andre kunstneres arbejde fra så tætte hold, og jeg undrede mig over præstationerne af hans unikke og individuelle stil og sofistikerede

udførelse. *De figurer, der rejste sig ud af billederne, var personligheder i deres egen ret, men udstyret med kunstnerens individuelle stil.* Omridserne af deres kroppe beskrevet dygtigt med dansende linjer, elegancen af en kvindes smukke krop flygtigt antydte med kærtegnende farvepust, der steg op i luften og definerede nye konturer. Træerne tegnet med åndedrag af grønt og holdt på plads af den malede himmels indigo blå. Jeg kunne se, at det var sådan, kunstneren havde tænkt sig, at hans arbejde skulle blive værdsat. Det var det, det handlede om, og det var utroligt.

Jeg svævede fra side til side, fra illustration til illustration, i realtid, i en virkelig verden, og efter omkring otte sider svævede jeg ind i en anden kunstners værk, helt anderledes, unikt og uoverskueligt behageligt.

Herefter havde jeg andre oplevelser, *men for fortællingens skyld har jeg blot arkiveret disse under 'yderligere observationer', som jeg vil komme nærmere ind på, når jeg diskuterer de højere mentale og spirituelle realiteter.*

Jeg var taknemmelig over for min nye ven, Phil, for at have vist mig alt dette. Jeg havde ikke helt forventet at se dette aspekt af den højere dimension, men det var en af dets mange sider, jeg havde brug for at kende og opleve. **Jeg skulle lære, hvor virkelig uendelige udsigterne for vores ikke-fysiske virkelighed virkelig er.**

Indtil jeg kan træffe det endelige valg for min flytning efter døden, ved jeg, at meditation og min overgivelse til værenstilstanden vil frigøre mig fra mit sociale og biologiske selvs rammer og forberede mig på livets mest utrolige eventyr.

Jeg har erfaret, at vores fysiske sanser er for begrænset af vores fysiske nervesystems forholdsvis træge virkemåde, til virkelig at kunne værdsætte dybden af kunst og kultur. Jeg huskede, at Aldous Huxley rapporterede om åbningen af vores sanser, når han tog meskalin i sin bog **The Doors of Perception and Heaven and Hell** (1954). Det er måske først, efter at vi har smidt den tunge byrde af vores fysiske kroppe, at vi virkelig vil fatte den vidunderlige dybde og uendelige planer i vores indre og ydre univers.

Ingen dato angivet.

Healingoglæringssteder.

Jeg har læst flere bøger om livet efter døden, hovedsageligt skrevet af medier, der kanaliserer deres kommunikation. Der har været hyppig omtale af den omsorg og opmærksomhed, der gives til nyankomne, der har afsluttet deres fysiske liv. Da denne dokumentariske fortælling udelukkende er afhængig af mine personlige oplevelser, **kan jeg kun give vidnesbyrd om, hvad jeg selv har været vidne til.** En af disse observationer var, at når man stillede et spørgsmål, bad om hjælp eller råbte om hjælp, kom der næsten altid et svar, dog ikke altid på den måde, jeg havde forventet.

Nogle gange kom denne hjælp i form af et energiboost. For eksempel, da jeg kæmpede for at flyve og bad om hjælp, følte det, som om nogen havde givet mig et ekstra skub eller et løft opad. Følelsen af en intelligens bag dette var ret ofte tydelig, nogle gange i form af humor, som et grin, når mine flyveanstrengelser mislykkedes, og jeg blev fanget af desperate svømmebevægelser med mine arme for at holde sig 'flydende' eller løfte sig fra jorden. Jeg kan bare forestille mig, hvilken fantastisk kilde til underholdning Astral-rejsende kan tilbyde folk derovre. På andre tidspunkter blev min anmodning øjeblikkeligt imødekommet uden indblanding fra en tilsyneladende

intelligens, næsten som ved magi, for eksempel med en fast anmodning om at opnå klarhed eller at blive transporteret til et bestemt sted.

Men at 'ringe ud' for at møde en bestemt person førte ikke altid til et resultat, hvilket efterlod mig med en tydelig følelse af, at personen var utilgængelig eller ikke ønskede at se mig. Ind imellem fik jeg meget personlig hjælp i form af en mystisk ven eller hjælper, der optrådte i forskellige forklædninger, men jeg identificerede dem altid tydeligt som individer.

Andre ud-af-kroppen-oplevelser har rapporteret at møde en meget specifik personlig guide, som var dedikeret til dem og altid fremstod som den samme enhed. Bortset fra et trin under mine OBE'er, hvor jeg havde en almindelig kinesisk vismand, der trænede mig til at nå højere dimensionelle niveauer, så jeg ud til at være velsignet med forskellige hjælpere, mere på grundlag af hvem der tilfældigvis var tilgængelig eller egnet til den specifikke karakter af min anmodning .

Et par af dem havde meget stærke idiosynkratiske personligheder, med et meget personligt mærke af humor. Jeg fik hurtigt et tæt forhold til disse mennesker, selvom jeg kun mødte dem en eller to gange.

Jeg er ikke i stand til at spekulere i, hvem eller hvad disse entiteter var, men de føltes mere som de individer, man kunne møde på det fysiske plan, hvis man var så heldig. Med hensyn til mekanikken, der sparkede ind, når en specifik anmodning blev mødt med et automatisk svar, er det svært at sige, om det blot var lystens energi, der fremmede svaret. I det mindste, på de mere energifyldte niveauer, *kunne et ønske simpelthen materialisere det objekt, der fokuseres på.*

Der synes at være en eller anden form for infrastruktur, autonom såvel som en implementeret af intelligente instanser, selv i omfanget af institutioner eller sundheds- og velfærdscentre. Her er en rapport fra et sådant sted, jeg stødte på.:

Jeg befandt mig i en stor park. Lige foran mig var et blomsterbed rejst op fra jorden og understøttet af en mur af naturlig sandsten. Farverige klaser af blomster væltede ud over kanterne. Den rigelige kvalitet af dette fortalte mig øjeblikkeligt, at jeg var på et **meget højere dimensionelt niveau** end nogle af de tidligere, jeg var nået frem til. Jeg bøjede mig ned for at se nærmere for at styrke min bevidsthed og opnå fuld klarhed. Da fuld vågen bevidsthed var etableret, rejste jeg mig op og så mig omkring. Der var mennesker og par, der slentrede rundt i ro og mag, som på en sommerferie, hunde legede og bænke med borde, en scene, der øjeblikkeligt var opløftende. (<bilde her ikke fra bogen)

Jeg gik mod en stor bygning i to etager med en bred indgang. Vinduerne i stueetagen dækkede gulv til loft og tillod en udsigt indenfor. Der var aktivitet, men ikke på en organiseret måde. Da jeg kom ind af hoveddøren, gik jeg lige op ad en bred trappe til første sal, hvor jeg trådte ind i en anden dør, der førte ind i et åbent rum. Her blev jeg mødt med venlige smil fra mænd og kvinder, der så ud til at være sygeplejersker eller i det mindste iført en slags sundhedsarbejderuniformer. Lidt længere fremme fik jeg øje på en gruppe mennesker, to kvindelige sygeplejersker og en mand, der behandlede et par, der lå på gulvet.

Da jeg kom tættere på, bemærkede jeg, at parrets tøj var drivvådt; tang blev viklet om deres fødder og klæbet til deres kroppe. Kvinden af de to så ud til at komme rundt og blev trøstet af en sygeplejerske, der holdt hendes hånd. Jeg var mystificeret over den tilstand, de var i, og det faktum,

at de var våde og dækket af tang. *Jeg spurgte den mandlige hjælper, om han kunne oplyse mig, hvad der foregik.* Han smilede og sagde: 'Disse mennesker havde en bådulykke. De blev fanget i en storm, deres båd kæntrede og de druknede, og ja, de er døde, i høj grad, **men de ved det ikke endnu.** De tror, de er blevet reddet, og det er de på en måde blevet.'

Han fortsatte med at tage sig af manden, som lige kom rundt også og straks spurgte, hvor de var, og hvad der var sket med deres båd. Sygeplejersken fortalte ham, at båden desværre var gået tabt, men at han og hans kone begge var i sikkerhed nu. Han forsikrede dem, at de ville blive taget hånd om nu og få noget tørt tøj samt en varm drik.

Jeg så på den mandlige sygeplejerer. 'Jeg forstår ikke, hvordan kom de hertil, og hvorfor er de stadig våde, og hvad handler det her om med tangen?'

'De er her, fordi de råbte om hjælp, da de druknede. Vi gik, hentede dem og bragte dem hertil. Der er selvfølgelig ikke brug for deres våde tøj eller tangen på dem, på en måde er det her bare til pynt, hvis man har lyst.'

Med det smilede han, og jeg smilede også, og bemærkede hans følelse af stolthed over den tilføjede detalje. 'Du skal forstå, at hvad de angår, er de fysisk blevet reddet fra deres skæbne. **De er under indtryk af, at de er blevet trukket ombord af en redningsbåd og bragt i sikkerhed.**'

Med et næppe skjult grin fortsatte manden: '***Nogle gange er vi nødt til at lave lidt af et show for at give kontinuitet fra den ene tilstand til den anden.***

Forestil dig, hvor forvirrende det ville være, hvis du oplevede, at du det ene øjeblik kæmpede for dit liv og i det næste øjeblik var på det tørre land, i form som en violin uden en dråbe vand på dig, som om intet var hændt. Det kunne føre til en frygtelig meget forvirring og lidt af et chok. Nej, vi tilpasser os hurtigt en situation og gør, hvad der kræves for at give disse fyre en glidende overgang.'

Nu var parret begge rejst og blev forsigtigt ført væk af de to kvindelige medarbejdere. Kvinden var tydeligvis stadig i en tilstand af chok og græd, mens manden var ivrig efter at takke dem for at have reddet dem. Jeg vidste dengang, at de var i trygge hænder og sandsynligvis på vej til en rådgivnings-session, *hvor de ville lære hele sandheden om deres tilstand.*

Andre institutioner, der ofte bliver markeret af medier og kanalister, er de nu berømte 'Halls of Learning'. Er de ægte? Findes de?

'Først og fremmest er jeg personligt ikke stødt på nogen institutioner, der er skiltet som sådan (selvom det ikke betyder, at de ikke eksisterer), men jeg er stødt på kunsthøjskoler og campusser, kunstnerkolonier og steder, hvor folk var involveret i ballet og dans, som jeg kommenterede i bogen ***Multidimensional Man.***

Jeg har også været mange gange til det højere dimensionelle aspekt af min elskede gamle kunstskele i Hamborg, hvor jeg så ud til at bruge tid på at producere nyt arbejde i selskab med andre studerende i de store atelierer. Selvom jeg ikke altid er helt vågen, når jeg er på besøg, erkender jeg de få gange, jeg er, at jeg arbejder der, hvilket tydeligt fremgår af det omfattende arbejde, jeg finder under mine ud-af-kroppen-besøg.

Ved disse lejligheder husker jeg *at have udstillet mit værk, overraskende nok af en malerstil, jeg ikke genkender, men ikke desto mindre identificerer jeg dem tydeligt som mit eget værk.* Når jeg tjener til livets ophold som digital illustratør, føler jeg ofte et behov for at vende tilbage til mine rødder og igen hengive mig til noget oliemaleri, men da tiden ikke tillader det, kan jeg tydeligt se, at

mine ønsker kommer til udtryk på ikke-fysiske virkelighedsniveauer. **Så på en måde ser det ud til, at mange af os kan leve et dobbeltliv, hvor vores drømme fører os ind i virkeligheder, der tilgodeser vores behov, selv mens de stadig er i live.**

2009 (dato mangler ved indtastning).

Møde en kunstner.

Så snart jeg faldt i søvn igen, befandt jeg mig helt vågen på en stor veranda og kiggede gennem de åbne terrassedøre ind i en kunstners atelier. *Dette var ikke en klar drøm.* Der var ingen fortælling, og jeg vidste, at jeg var i en OBE.

Jeg var også klar, intet behov for det ekstra ritual for at opnå ekstra bevidsthed. Indeni, vendt væk fra mig, var en mand med mørkt hår. Han malede et billede.

Da jeg rykkede tættere på, vendte han sig om og hilste på mig med et venligt smil. Han havde et sort overskæg og hans hår delte i midten. Han afslørede et maleri på et staffeli i stil med en tysk abstrakt ekspressionistisk maler.

Jeg blev opmærksom på andre malerier i hans atelier, og stilen mindede mig om den tyske ekspressionistiske maler [Max Pechstein](#), som havde været en del af den tyske kunstgruppe 'Die Brücke', men jeg var ikke 100 procent sikker. Af en eller anden grund formåede mit clairvoyante syn ikke at give ham et navn, og jeg følte, at det var for påtrængende til at spørge.

I stedet for at spørge, hvem han var, kommenterede jeg hans maleri og fortalte ham, at selvom jeg på en eller anden måde genkendte stilen, var de ikke noget, jeg havde set før. Dem, han så ud til at arbejde på, var ikke større end to gange tre fod, mens andre lænede sig op ad væggen bagerst i hans atelier, som dækkede hele stueetagen af hans hus, - var op til seks fod høje. Han fortalte mig, at du ikke kan stå stille og være nødt til at komme videre, og alligevel var ekspressionismen tydeligvis holdt fast i ham længe efter hans død.

Af nysgerrighed spurgte jeg ham, om han havde mødt [Cezanne](#) herovre, og han fortalte mig, **at der ikke var en kunstner fra hans tid, han ikke havde mødt.** Da han så min beundring for hans arbejde, meldte han sig frivilligt til at vise mig nogle andre stykker. Mens vi snakkede, lagde jeg mærke til, at en lille gruppe kunstlere havde samlet sig omkring os.

'Jeg kan lige så godt vise dig, hvad jeg har gang i lige nu, da jeg har fået et publikum.' Med det tog han en slags fjernbetjening frem og pegede på en væg foran os, materialiserede han fem-seks malerier.

'Jeg viser dig disse, fordi det er nemmere at forklare, hvad det her handler om.' Han fortsatte derefter med at fortælle os om *farvens hemmelighed og den virkelige kraft af god komposition*, mens han blinkede nye og overraskende ægte malerier foran vores øjne, der var *mærkeligt levende* og ikke på nogen måde som projektioner.

Synet med at fremtrylle arbejde ud af den blå luft fascinerede mig. Jeg vidste dengang, at når først et maleri er skabt, er det ikke nødvendigt at det forbliver i den visuelle virkelighed. Det kan ganske enkelt kaldes frem, som du ville kalde et billede frem fra harddisken på din computer til skærmen; enkelt. Som jeg nævnte tidligere, **alt er for evigt indprentet i den universelle hukommelsesbank.** Hvordan det er muligt, og hvordan det virker, er uden for min fatteevne, men dette er bevidsthedens mirakel, og vi ved meget lidt om dets faktiske virke endnu.

Tilbage til kunstneren. Ikke alene var jeg imponeret over hans arbejde, men som den slags teknologiafhængige, jeg er, var det, der var lige så interessant for mig, den teknologi, han brugte med sådan selvtilid for at give os sådan en ekstraordinær multimedieydelse. Det så ud til, at hans tryllestav fungerede som en forstærker, der gjorde det lettere at genoprette hans maleri til den faktiske håndgribelige virkelighed. [Neste lydfil herfra >](#)

Jeg forestiller mig på et tidspunkt i fremtiden, **når vi lærer mere om virkelighedens natur, at dette meget vel kan blive måden, vi manifesterer objekter på, ved også at samle fysiske atomer fra en digital hukommelsesbank på vores fysiske Jord.**

Efter denne demonstration befandt jeg mig tilbage i den samme by, som jeg havde forladt tidligere. Det var meget travlt, og det mindede mig om turistbyen St.Ives, som min kone og jeg havde besøgt tidligere på sommeren, bortset fra at alt her var i meget større og større skala. Jeg har altid fundet ud af, at den engelske kystby St.Ives har et noget ikke-fysisk aspekt ved sig, og når jeg er ude af kroppen i en ikke-fysisk by, kommer denne sammenligning ofte til mig. Men som i St Ives var her også ikke kun turister, men mange kunstnere og atelierer, der viste deres håndværk og varer frem; nogle var af en sofistikeret og pragt, jeg aldrig var stødt på.

Jeg stod foran et showroom, som kun kan beskrives som en glasbutik. Jeg blev især grebet af nogle enorme, flerfarvede glasvarer, som ville være umulige at fremstille på denne jord. Materialets irisering var tillokkende og simpelthen og bogstaveligt ude af denne verden. Længere hen og lige på den anden side af gaden så jeg en ung kunstner male et vægmaleri blot ved at bruge sine hænders bevægelser lige foran mine øjne. Jeg begyndte at snakke med ham og spurgte ham, hvor svært det var, og hvad jeg skulle gøre for at opnå en lignende skabelse.

"Det er alt sammen i sindet," sagde han. 'Brug blot dine hænder og led dine tanker: føl, forestil dig og visualiser de farver og mærker, du ønsker at bruge.'

Jeg prøvede det på en seks fod høj hvidkalket væg lige foran mig og blev hurtigt revet med af den lethed og fornøjelse, det skabte, og det farveoptøj, der dukkede op foran mig.

Det så ud til, at den opnåede glæde forstærkede skabelsens farve og design. Du skal stadig træffe beslutninger om dit maleri, selvom det måske er intuitivt. Her udvikler sig processen naturligt, som om hjertet svinger med børsten, før dine øjne overhovedet kan registrere det.

Jeg blev opmærksom på, med en følelse af forlegenhed, at jeg havde skæmmet den private væg i nogens hus. Jeg besluttede at opsøge besætterne, da jeg ikke havde en anelse om, hvordan jeg skulle slette mit håndværk. Døren til huset åbnede sig, da jeg nærmede mig, og en attraktiv ung dame dukkede op i døren. Før jeg overhovedet kunne fumle efter en undskyldning, vidste hun det allerede og fortalte mig med et stort smil, at jeg ikke engang skulle bekymre mig om det; så spurgte hun mig 'indenfor.' Hun præsenterede mig for en anden dame og en ung mand, der sad på en sofa. Begge smilede imødekommende til mig; Jeg blev rørt

Uden at rejse sig op kiggede manden på nogle levende billeder, der på en eller anden måde så ud til at blive projiceret mod væggen, men uden en synlig projektor. *Hele væggen var dækket af levende billeder, og det mindede mig om noget multimedieindhold fra en traditionel computerskærm.* Da han så min forvirring, fortalte han mig, at disse billeder informerede dem om enhver begivenhed, der fandt sted, som de kunne være interesseret i. De kunne hurtigt vælge hvad som helst af enhver interesse, ved at holde en 'udskrift' af begivenheden på væggen.

Der var åbenbart masser af tilbud, for en hel væg var dækket af billeder af alle slags begivenheder fra teaterforestillinger, koncerter og dansearrangementer til ting, jeg slet ikke kunne forestille mig, hvad de var.

Nysgerrig efter teknologien bag, spurgte jeg ham, hvordan disse systemer fungerede. Han fortalte mig, at der var et meget omstændeligt og sofistikeret kommunikationsnetværk bag alt dette, som alle de begivenheder, nogen ønskede at kommunikere, blev fodret ind i, og et filtersystem designet efter den enkelte 'abonnents' smag ville fremhæve alt, der kunne være af nogen værdi .

Jeg var chokeret, som for mig var en forbedret version af vores internet. Jeg forestillede mig, at et sådant system om et par år fra nu af meget vel kunne blive implementeret her på vores fysiske Jord (og når denne bog er ude, er det måske allerede det).

Af nysgerrighed spurgte jeg ham, om de brugte nogen form for elektricitet til at kommunikere disse oplysninger. Han tog mig uden for huset og pegede mod en mast et par hundrede meter væk.

"Kom med," sagde han. 'Jeg vil vise dig.'

Dermed var vi luftbårne og drev mod toppen af masten. Jeg var opmærksom på en form for energi, der udstrålede fra toppen i alle retninger.

'Stå foran åen.'

Jeg var lidt nervøs for, at jeg kunne opleve en form for ubehagelig elektrisk stød. Han lo og tog føringen. Da jeg nåede toppen, blev jeg med det samme opmærksom på en strøm eller et brag der passerede gennem mig, hvilket fremkaldte en ret behagelig anderledes følelse, som jeg slet ikke havde forventet og havde svært ved at forklare.

Efter dette stillede jeg andre spørgsmål, som jeg ikke alle kan huske, men et jeg gerne ville vide svaret på var, **om der var en form for administrationssystem på plads eller regering.**

"Der er ikke sådan noget som regering eller administration her, som du kender det i din verden," sagde han.

'Alt ser ud til at styre sig selv. Der kræves ingen højere myndighed. Selv om der er masser af mennesker, der anser sig selv for at være autoriteter, men deres forsøg på at påtage sig en form for magt eller autoritet falder snart pladask, simpelthen fordi der ikke er nogen magt at udøve, da alt følger naturens principper.'

Så viste han mig et billede af nogen, der på et tidspunkt forsøgte at hævde en form for autoritet. Det eneste, han opnåede, var at irritere folk og tiltrække latterliggørelse. Han forsvandt hurtigt fra stedet.

Da jeg vågnede, besluttede jeg, at næste gang jeg skulle vove mig ind i denne verden, ville jeg forberede mig med et klart opgaveark til at gennemføre en ordentlig undersøgelse.

Siden denne begivenhed for et par år siden, er vores teknologi accelereret, og vi har allerede set lignende typer vægprojektionsteknologi i udvikling.

Der er flere typer teknologier, jeg har observeret gennem årene, hvoraf nogle af dem nævnte i min tidligere bog. Andre var der ikke meget opmærksomhed på, simpelthen fordi jeg ikke vidste, hvad jeg skulle stille op på det tidspunkt. Det er værd at notere at alt det observerede og registrere det så nøjagtigt som muligt, fordi det før eller siden kan dukke op på det fysiske plan.

21. februar 2010.

IKKE-FYSISK BYLIV.

Dette var blot en af de mange oplevelser, som fandt sted på et lidt højere dimensionelt niveau, som følger den, **der nærmest er en kopi af vores fysiske verden.** Dette er et niveau, hvor mennesker er solidt etablerede og har tilpasset hele deres liv og livsstil til de stigende kreative kræfter i disse dimensioner. Den stærkt øgede kraft til kreativ manifestation har en ganske dramatisk effekt på dynamikken i livet for de mennesker, der bor her.

Indbyggerne lever i et højere tempo, **ikke drevet af industrien og behovet for at arbejde**, som vi gør her i vores byer, men simpelthen på grund af tilgængeligheden af øgede kreativitets- og manifestationskræfter. **I disse regioner føler folk sig motiverede og frie til at gøre næsten alle deres drømme og ønsker til virkelighed.**

Da jeg først indså, at jeg var på en anden dimension ud over min fysiske krop, blev jeg konfronteret med livet i en stor by, der simpelthen ikke kunne have noget tilsvarende på Jorden. Det var det rene og skære flamboyante design af bygningerne og den generøse indretning af gaderne, der demonstrerede dette.

Jeg var forbløffet over antallet af mennesker, der kørte gennem de travle gader og undrede mig over, hvorfor denne by var så folkerig. Ved yderligere inspektion så jeg ingen grund til, at der ikke skulle være travle byer, selvom der ikke syntes at være behov for en økonomisk infrastruktur. Folk nyder bylivet på Jorden til kulturelle, underholdningsmæssige og sociale behov, og der er ingen grund til, at folk skal vælge at bo et andet sted efter at have udviklet sig til nye dimensioner. I det åbenlyse fravær af økonomiske krav var rummet fyldt med utrolig kreativitet og produktion af alle mulige kunstneriske artefakter, hvilket kom til udtryk i husenes ekstraordinære design og deres utrolige detaljer, de talrige indkøbscentre og boder langs gaderne. Folk kørte med i opfindsomme transportformer og ganske mærkelige (til humoristiske) flyvende maskiner.

Stemningen var travl og dog munter, ofte blandet med en næsten barnlig sans for leg. Der var gadefester og en række festligheder, og overalt, hvor jeg kiggede, foregik der ting, såsom gadeteater eller re-enactments i stor skala. Jeg kunne sagtens have brugt dage, måske uger eller endda måneder på at studere det hektiske liv og interagere med dets mennesker.

Min opmærksomhed blev rettet mod en attraktiv ung kvinde; hun bar en kjole med et blomstret mønster. Hun smilede åbent til mig og havde tydeligvis bemærket, at jeg kun var en besøgende, der kom fra et helt andet sted og stadig var knyttet til en menneskelig biologisk krop, i modsætning til alle de andre mennesker her. Jeg bliver ofte overrasket over at blive identificeret som sådan og har stadig ikke fundet ud af eller spurgt hvordan. Hun kom hen mod mig ved at svæve hen over et par boder fyldt med hundredvis af smukt udformede genstande.

'Kan du lide det her?' Hun smilede til mig og ventede på en reaktion. Jeg kunne heller ikke lade være med at bemærke, at hendes dybtskårne kjole og hendes smukke bryster var smukt fremvist. Jeg følte mig flov, da jeg så på dem, men hun lo simpelthen højt, som om hun testede mig.

"Du er meget smuk," hørte jeg mig selv sige i min begrundelse for at stirre på hendes utroligt formede krop. Hun kom tættere på mig, og jeg mærkede en bølge af seksuel tiltrækning, som jeg havde svært at skjule, forklæde. Hun brød ud i grin og tog min hånd.

'Du behøver ikke at skamme dig over, hvad du føler. Vi ser tingene helt anderledes her.' Jeg blev opmærksom på en let intimitet her i skarp kontrast til vores fysiske måder at interagere på. Folk syntes at være mindre hæmmet i at vise deres følelser, sandsynligvis fordi følelser her er meget sværere at skjule. På Jorden kan vi simpelthen lade som om og trække ulden over hinandens øjne. Her må folk stå op til deres tanker og følelser. Derfor tager de hensyn og er meget mere åbne.

Pigen trak mig så hen ad den store sal, der var som et overudstillet museum, og pegede på alle de smukke genstande, vi gik forbi. Jeg kunne ikke beslutte mig for, hvad der havde den største fascination, hendes smukke, åbne og charmerende gemyt eller den utrolige fremvisning af figurer og udformede genstande af enhver art, vi passerede.

De blev udformet kunstnerisk af de mest usædvanlige sten, krystaller og ibenholt og var ikke bare meget naturtro, men næsten levende. Så, til min absolutte alarm, så jeg manden ved endeboden løfte et bord op og kaste hele displayet op i luften, hvor det styrtede ned til jorden og knuste det dyrebare display i en million stykker. Han brød ud i grin, da han så mit udtryk af rædsel. Derefter beordrede han med en storladen, teatralisk gestus alle brikkerne til at samles igen som i et gigantisk magisk trick. *Jeg fandt hele denne skærm temmelig foruroligende og slet ikke sjov.* Dette syntes kun at få ham til at hygge sig endnu mere, da han vendte sig mod sin ven, som også var rystet af grin.

På dette tidspunkt følte jeg mig ret overvældet af al aktiviteten og trang til ro. Jeg gik uden for hallen og bemærkede, at jeg havde mistet min kvindelige ledsager. Hun var ingen steder at se. Gaden var overfyldt, og byen så ud til at være stor, og jeg havde ingen mulighed for at vide, hvordan jeg skulle komme ud af den. Det var ikke et uvenligt sted, slet ikke som den indre by i London, der ikke havde noget af denne muntre, ubekymrede atmosfære. Det var bare for hektisk og for travlt for mig. Jeg overvejede at fokusere på den smukke dame for at finde ud af, om hun fungerede som min guide.

I stedet mærkede jeg et forsigtigt bankning i hovedet, noget jeg ofte bemærkede, når jeg vendte tilbage til den fysiske bevidsthed, og jeg blev samtidig opmærksom på, at jeg lå i sengen, men alligevel fordybet i billederne af byen. Julia vækkede mig forsigtigt og tilbød mig en kop te. Jeg smilede muntert til hende og spekulerede på, om 'kvindelig intuition' havde været 'på arbejde' for at stoppe min potentielle utroskab i sporet. Hun smilede tilbage til mig, som om hun vidste det. Senere spurgte jeg, men hun nægtede at have haft nogen ekstrasensorisk viden.
2. januar 2013.

Alt, vi forestiller os, er trukket fra den eksisterende virkelighed.

Nogle gange støder jeg på scenarier, som jeg simpelthen ikke har været forberedt på, da der ikke er noget tilsvarende på vores fysiske planet. Det kan der ikke være, fordi vores fysiske naturlove ikke tillader det. Nogle ting er bogstaveligt talt hinsides denne verden, og jeg er altid åben, endda ivrig, efter at opdage og udforske nye landskaber, noget som aldrig er set før, noget helt ude af denne verden. I aftes aflagde jeg sådan et besøg, desværre afkortet, da jeg forsigtigt blev vækket af den klingende lyd fra en teskefuld i et friskbrygget krus te.

Det startede som en klar drøm, som først blev klar, da jeg fik at vide, at jeg var den nye ejer af en tohjulet Volkswagen Beetle. Køretøjets mærkelighed, med kun den forreste halvdel af 50'ernes VW og resten åben som en vogn, slyngede mig ind i fuld OBE-bevidsthed og ind i en verden, der var fuldstændig 'ud af denne verden'.

Dette var ikke resultatet af tidlig morgenmeditation, men uden tvivl udløst af tung REM-søvn. Ofte, når jeg finder mig selv klar, bruger jeg denne tilstand til at meditere for at komme ind på dybere niveauer af bevidsthed, men dette var for mærkeligt og for godt til at gå glip af. Efter at have parkeret min tohjulede VW-vogn uden for et enormt fritidskompleks, blev jeg øjeblikkeligt draget ind i de besynderlige fritidsaktiviteter hos mennesker, der kun kunne beskrives som en flok af de mest udadvendte feriegæster, jeg nogensinde var stødt på. Det første, jeg lagde

mærke til, var, da jeg blev ramt af en bold på størrelse med bordtennis bold i ansigtet. Jeg fik øje på en mand, cirka hundrede meter væk, der fortalte mig, via en anden bold som trak midt i mit ansigt, at jeg skulle komme af vejen, da jeg var på flyvebanen til deres mærkelige spil, hvor spilleren kastede flere bolde samtidigt, bestemt til at ramme andre bolde, der skal forskydes mod forskellige destinationer på banen.

Jeg hoppede i sikkerhed, kiggede mig omkring og så det mest fantastiske arkitektoniske kompleks, man kan forestille sig, omgive mig. Den bedste måde, jeg kan beskrive det på, er en række kunstfærdige kromkupper, futuristisk udseende, men tydeligt inspireret af 1950'ernes billedesign, enormt ekstravagante og testosterondrevne, udpræget mandlige. Dette var en Astral erhvervslegeplads, der frekventeres af attraktive mennesker og par, der var opsat på at have det sjovt. Det var et stilbevidst Las Vegas, men uden begrænsningerne.

Med min kæbe faldende af forbløffelse over hans forvirrende anarki af design, forsøgte jeg at konstruere en plan for, hvordan man bedst kunne samle alle data om en så latterlig overflod af information for at skabe et omfattende billede af denne mærkelige verden, jeg var blevet kastet ud i. Til sidst stod jeg tilbage med indtryk, som jeg vidste ville tage år at sætte ind i en form for kontekst, så jeg drev bare gennem folkemængderne i håb om, at min ikke-fysiske hjerne ville have den hemmelige kraft til at lagre det, jeg var vidne til, til senere genfinding. Heldigvis, eller desværre, løste en tilbagevenden til den fysiske vågne virkelighed problemet.

Jeg har stadig et klart indtryk i mit sind af noget af den arkitektur, jeg har set, og som illustrator ville det ikke være for svært at gengive det til dokumentation. Hvad der er meget sværere at dokumentere, er den generelle atmosfære og nogle af de ekstraordinære detaljer, de tyngdekraft-trodsende konstruktioner; Hvis jeg skulle illustrere nogle af disse scener, ville folk uden tvivl blot beskyldte mig for at finde på det med den begrundelse, at jeg har illustreret science fiction-bogforsider i min fortid.

Når det så er sagt, undrer jeg mig ofte over, hvor nogle af mine kollegaer får deres inspiration fra. **Jeg kunne nemt vælge illustrationer og scenerier fra moderne film og kategorisk slå fast, at billederne simpelthen var inspireret af faktiske ikke-fysiske virkeligheder indirekte eller ubevidst kopieret fra Astral-miljøer.**

Som kunstner ved jeg, hvor vores sind kan tage os hen, når vi slipper vores fysiske fokus. Jeg har set mine kolleger uden at vide det, dyppe ned i det store ubevidstes forråd. Vi er lige så ressourcestærke som skaber. Tag vores fysiske krop ud af ligningen, og det, vi står tilbage med, er kreationerne, så virkelige og så solide, som vores fokus på opmærksomhed tillader. **Alt er virkeligt og lige så hårdt som her i den fysiske virkelighed, selvom ikke alt er relevant for vores fokus på bevidsthed eller det liv, vi lever i øjeblikket.**

På højere energidimensioner, som ikke sløves af negativiteten, der hæmmer den frie kreativitet, frie flow, er alt, hvad vi kan forestille os, *håndgribelig virkelighed*. Alle vores egne kreationer er, især i det øjeblik, de bliver til massemedieinformation. Tag ethvert science fiction- eller fantasyfilmsæt, og via massernes opmærksomhed vil det blive cementeret til konsensusmiljøer, som vil bestå, selv når opmærksomheden trækkes tilbage.

Opmærksomheden manifesterer disse tankeformer på en højere ikke-fysisk dimension, hvor de bliver til håndgribelig virkelighed. Hvis du går ind i disse landskaber under en ud-af-kroppen-rejse, vil du opdage, at de er ægte, og når du fokuserer din opmærksomhed og rører ved objekterne, vil du tilføje flere detaljer, mens du går.

Efterlivets mysterier.

8. oktober 2012.

Kunsten at manifestere.

Jeg går ikke ofte af vejen for at søge OBE'er, og min første prioritet er simpelthen at øve min meditation. Som et resultat kan der gå måneder, uden at jeg optager nogen værdige begivenheder. Enhver, der har oplevet *Samadhi*, og der er forskellige slags, vil vide, at intet på Jorden kan sammenlignes med denne sublime tilstand af bevidsthed, hvor egoet ikke længere gør krav på en position, og i stedet en total synkronicitet med en dyb tilstand af ren væsen har indtaget sin plads .

Den nemmeste måde at få et billede af denne bevidsthedstilstand på er ved at huske, hvordan vi havde det, da vi var fuldstændig opslugt af en opgave, som trak al opmærksomhed væk fra os selv og ind i oplevelsens øjeblik.

Næsten alle har følt det, spille et instrument, male, dyrke en hobby eller sport, når vi føler os i 'zonen'. *Samadhi er allerede et naturligt potentiale og et naturligt aspekt af vores værenstilstand.* I den meget højere tilstand af absorption, hvor der ikke længere er noget interessefokus at opløses i, undtagen Væsen eller bevidstheden selv, er alle behov og ønsker, selv i deres mest sublime og ophøjede former, helt ophørt. Denne rene egenskabsfrie bevidsthedstilstand giver ringe incitament til at udfylde dette tomrum, *fordi der ikke mangler noget.* Når man bor i denne tilstand, er der ringe incitament til at stoppe op og genindtræde i sansernes verden. Når de først er oplevet, er det let at forstå, at nogle østlige meditatorer føler sig tilbøjelige til at blive der i timevis ad gangen, flere dage, måneder eller endda år.

Til sammenligning tilbyder OBE meget lidt at konkurrere med, men de er selvfølgelig af en helt anden orden og karakter. Faktum er, at jeg altid føler mig mere tiltrukket af dyb meditation end at bruge den tilsvarende mængde tid på at forfølge noget andet. **Bevidsthed er imidlertid kompleks og smuk, og at lære dens mysterier og udforske dens uendelige udsigter er ikke uden dens kraftfulde attraktioner.**

Ved denne lejlighed, efter uger uden at have vist den mindste interesse for OBE'er og helt ud af det blå, blev jeg spontant opmærksom i min drøm. Når dette sker, er jeg opmærksom, for uvægerligt viser Bevidsthed mig noget, der anses for vigtigt. Uundgåeligt vil nye dele af vores uudgrundelige stiksav blive afsløret på denne måde. *Jeg fokuserede straks på mine hænder.* Omgivelserne var meget mørke og slet ikke særlig klare, så jeg råbte på '**klarhed nå**', som jeg ikke bruger ret tit. Straks kom mine omgivelser i fokus. Jeg fortsatte med at intensivere min bevidsthed ved at fokusere på mine hænder, indtil fuld vågen bevidsthed var etableret.

Jeg var inde i en landsby på landsbyens grønne enge. Halvtreds meter væk var en åben port til en ejendom. En hund kom gående hen til mig, som om jeg var dens ejer, meget venlig, og jeg strøg ham. Så sprang han foran mig, og jeg fulgte efter ham gennem den halvåbne smedejernslåge. Hunden stoppede ved en mand, som var hans rigtige ejer, som klappede ham på hovedet og så bød mig velkommen. Vi gav hinanden hånden, da han påpegede, at han kunne se, *at jeg ikke var hjemmehørende.* Jeg blev derefter inviteret til at sige 'hej' til hans venner. Vi gik mod et landsted, som var meget mindre, end den store port, vi var gået igennem. Efter at være kommet ind af hoveddøren fulgte jeg ham ovenpå ind i en lounge. Der var tre kvinder: en sad i en sofa og to sad i lænestole omkring et lille bord. De var meget venlige og engagerede mig snart i en samtale.

"Det er ikke for ofte, vi møder bevidste rejsende," sagde en kvinde med krøllet blondt hår, da hun tilbød mig en plads. Værelset var smagfuldt indrettet og yderst sad en anden kvinde, som var

optaget af noget andet; efter at have kastet et blik på mig ignorerede hun mig simpelthen og fortsatte med, hvad hun lavede.

Damen i sofaen pegede på mine bukser og sagde, at de var et usædvanligt design, og at hun ikke var stødt på nogen som mine før. Da jeg kiggede ned, lagde jeg mærke til, at jeg havde de beige bukser på, jeg havde købt om sommeren i en herremodebutik. Det var først, da jeg kom hjem, at jeg bemærkede, at de havde mærkelige korssting over og under knæene og havde en lav talje.

Jeg er ikke en modebevidst person, og mit køb var rent tilfældigt. Min kone Julia havde taktfuldt påpeget, at mænd som mig selv i pensionsalderen normalt ville undgå at købe sådan en beklædningsgenstand designet til seksten år gamle mennesker.

Jeg huskede så fra en tidligere erfaring, at på det næste niveau er folk ikke altid bekendt med design og mode på Jorden (ligesom jeg heller ikke er det!). Det mest levende eksempel var under en tidligere oplevelse, hvor jeg observerede biler. Nogle af dem var udpræget gammeldags, men sigtede efter at være moderne og alligevel savnede nuværende bildesign milevidt. Den mest latterlige bil var en, der stræbte efter at være en moderne Mercedes. Desværre var det eneste, det havde til fælles med dette aspirationsmærke, den tretakkede stjerne. Ejeren af bilen så ud til at være fuldstændig uvidende om, at et firma som Mercedes aldrig ville drømme om at designe sådan et klodset objekt. **Jeg bemærkede også, at der slet ikke var nogen forbindelse til aktuelle jordiske designtrends, og jeg havde på fornemmelsen, at folk i denne by ganske enkelt havde mistet kontakten til den 'virkelige verden' helt og havde udviklet deres egen kultur ved at rode med deres gamle og ofte forældede minder.**

Dette var en forbløffende ting, som jeg observerede igen og igen, de distinkte idiosynkrasier i astrale kulturer i lukkede samfund. Det finder vi selvfølgelig også på Jorden, såsom Amish-samfundet eller nogle indfødte stammer, der stadig er skjult i fjerntliggende skove. På de ikke-fysiske virkeligheder var dette bare meget mere udtalt og almindeligt, da der var en ganske naturlig kulturel tiltrækning af konforme smage, så du kan finde distinkte fællesskaber på det astrale niveau, der danner en slags sammenhængende stil.

Her i stuen, jeg var blevet inviteret til, lagde jeg mærke til, at kvinden, der havde komplimenteret mig for valget af mine stilfulde bukser, havde gengivet dem blot ved en hensigtshandling, og hun holdt nu et par i hænderne og børstede let over syningen. Jeg spurgte hende, om hun var glad for vores nuværende mode på planeten Jorden, hvilket hun bekræftede. Hun fortsatte derefter med at vise en matchende jakke til mine bukser, som jeg ikke havde på, men hun fortalte mig, at det ville passe godt sammen. Jeg bemærkede, at jakken havde subtile linjer som omvendt snor i samme farve som bukserne.

Jeg lagde mærke til den lethed, hvormed hun manifesterede disse ting, og jeg spurgte hende, hvordan hun gjorde det.

'Det er meget nemt, når du først får styr på det,' fortalte hun mig. 'Du skal bare bruge din fantasi og bare stole på den.'

"Vis mig," sagde jeg.

"Drik en kop te," tilbød hun, og uden nogen som helst indsats rakte hun mig en kop fyldt med te, klar til at drikke. Jeg tog en tår og lagde den så fra mig.

[Neste lydfil herfra>](#)

"Jeg vil prøve," sagde jeg.

Jeg visualiserede en tekop og i min hånd dannede jeg en porcelæns-genstand. Det var som en kop, men forvrænget, og der var et hul i siden, som ville forhindre den i at holde på væske. Kvinden lo.

Hun fortalte mig, at jeg var nødt til at lægge lidt mere indsats i det. Uden at vide hvordan, brugte jeg min anden hånd til at prøve at fikse hullet med fingrene, som man ville gøre med en nystøbt/nykasted lerpotte, der var flækket. Denne kop var allerede solid og endda glaseret og viste et tydeligt mønster, som jeg ikke havde nogen idé om, hvor den kom fra. Jeg forestillede mig det bestemt ikke og tænkte, at jeg måtte ha tilføjet det ubevidst.

Til sidst fik jeg rettet mellemrummet, men koppen var stadig forvrænget og viste de mærker, jeg havde efterladt med mine fumlende fingre. Da jeg opgav tanken om nogensinde at kunne producere et perfekt resultat, fokuserede jeg på at fylde det med te. Det så ud til at være meget nemmere. Jeg forestillede mig, at det var, fordi jeg allerede vidste, hvad te var, og simpelthen forventede, at te var der, og det var det. Da jeg ikke havde formået at skabe et håndtag, tog jeg min groteske kreation op og fortsatte med at drikke. Til min forbavselse var teen lidt mere end vand, og mit ansigt må have vist det. Mit publikum grinede højt, og en sagde: 'Prøv det nu.'

Min anden slurk viste mig, at væsken i min kop på magisk vis var blevet til ordentlig te. Så startede vi en lang samtale. Jeg kommenterede, hvor virkeligt alting var, **og hvor fysisk det hele føltes, og at det må have været meget mærkeligt for dem at vænne sig til deres liv her, efter de først var ankommet.**

»Der er mange ting, der er mere mærkelige end dette her. Selvom det tog lidt at vænne sig til at kunne fremtrylle ting ud af den blå luft, sagde den blonde kvinde.

Vi snakkede lidt mere. *Følte hun, at dette liv var mere virkeligt end det fysiske, hun havde efterladt?* Hun fortalte mig, at hendes tidligere liv næsten ikke var mere og betød lidt; **det var højest et fjernt minde og mere som en drøm.** Dette var meget mere intenst og interessant, men også mere foruroligende, hvis du ikke tilpassede dig og holdt styr på dine tanker og følelser, tilføjede hun. Hendes venner uddybede og fortalte mig, at udseendet var mindre konsistent end på Jorden.

Jeg huskede, at da jeg googledede skolevenner, jeg havde kendt som barn, og sporede deres voksne billeder efter fyrre år, *ville der ikke have været nogen måde, jeg ville have genkendt nogle af dem.* Her var det meget mere intenst. Det fandt jeg ud af, da den person, der havde introduceret mig for sine kvindelige ledsagere, foreslog, at jeg skulle følge ham og tage et bad. Jeg var forundret og spekulerede på, om jeg så beskidt ud eller, værre endnu, lugtede sjovt. Han lo og fortalte mig, at jeg ville nyde det, *fordi det ikke var som et bad, jeg nogensinde havde haft før.*

Han førte mig ud af rummet, ned ad trappen til en åben gårdhave, og der midt i den var et badekar fyldt med vand. Lige da gik en mand forbi mig med et håndklæde om livet. Han var fed, med fremtrædende blå årer, der strakte sig hæsligt over hele hans hvide hud. Jeg var så chokeret, at jeg gispede. Manden, der var klar over min reaktion, vendte sig om. Mens han gjorde det, begyndte hans udseende at ændre sig. Hans kropstørrelse og hudfarve vendte tilbage til en mere normal tilstand, og de blå årer forsvandt. *Øjeblikkeligt var jeg klar over, at hans krop blot udtrykte hans sindstilstand, og min bevidsthed må have rykket hans tanker og bragt ham tilbage til normal tilstand.*

Det var ikke første gang, jeg havde bemærket, at det, der foregår indeni mennesker, meget ofte kommer til udtryk på deres ydre. Da jeg så dette så grafisk og åbenlyst i drift, undrede jeg mig over, hvorfor ingen af efterlivets opdagelsesrejsende og medier havde henledt meget opmærksomhed på denne flydende tilstand. Jeg havde observeret det ved mange andre lejligheder, denne dynamiske ændring af vores ydre udseende synkroniseret med vores tanker og følelser, som, medmindre vi hævder disciplin eller ved, hvordan vi stopper denne lydhørhed, naturligt vil finde sted.

Jeg vendte tilbage til badet og klædte mig af. Vandet føltes ikke vådt, men havde en mærkelig, opkvikkende kvalitet. Jeg blev ophidset bare ved at hvirvle vandet i badet med mine arme. Mit sind blev meget klart, og jeg undrede mig over sprødheden og livligheden af min oplevelse, og det faktum, at jeg må have brugt den bedste del af en time med lidt træk fra min krop. Det ændrede sig brat, da jeg hørte en støj komme fra mit soveværelse fysisk støj fra brusedøren fra en suite, hvilket afsluttede min oplevelse.

Tidligere havde jeg konstateret, at der er fem grundlæggende naturlige kræfter, som gør os i stand til at fremtrylle objekter ud af den blå luft, hvor hensigten nok er den mest unaturlige eller komplicerede, hovedsagelig fordi fokus er på sindet, som kan afbrydes fra drivkraften. energi af følelser, som i mit tilfælde med en kop te.

Det er langt nemmere at forvente noget uden overhovedet at tænke over det, men selv dette resulterer måske ikke i kvaliteten af den manifestation, vi har forventet. **Kvalitet afhænger af klarheden og renheden af den oprettede kanal.**

En egoistisk person vil finde kvalitetsmanifestation meget sværere. Forventningskraften er den anden manifestationsmåde og en meget almindelig, og tæt forbundet med denne er vanens kraft, hvor vi åbner manifestationskanalerne blot ved gentagen brug af den samme proces. Det er derfor, vi finder folk, der 'ansætter' andre mennesker til at gøre manifestationen for dem, **som at lede efter en håndværker til at reparere vores hus eller en maler til at lave et maleri for os, selvom vi med lidt øvelse kan gøre alt dette selv.** Gevinsten for at få folk til at gøre vores bud er den fordel, de modtager, der følger med service, hovedsagelig en lysere situation i deres forhold.

En anden magt er samarbejde, hvor en gruppe mennesker arbejder på et projekt sammen, og sidst er begærets kraft, hvor intens lyst bliver drivkraften bag vores manifestationsproces. Dette involverer dog en blanding af holdninger om at ville og give slip, hvilket sætter gang i og stimulerer underbevidste energier til at fuldføre processen.

En anden kraft at overveje er de underbevidste energier, som manifesterer sig, uden at vi overhovedet ved eller er opmærksomme på dem. Den er afhængig af indestængte eller ufrigivne energier og er hovedsageligt ansvarlig for at sende os til det miljø, der passer bedst til os. Den er også i høj grad ansvarlig for vores påklædning, vores ydre fremtoning og tilføjer ofte andre ting i vores manifestationsproces, der trækkes fra underbevidstheden, som i mit tilfælde mønsteret på min kop.

Den tykke mand med årerne, der dækker sin krop, er et typisk eksempel på underbevidste energier på arbejde. *Ændringer i udseende er en accepteret funktion på det astrale niveau, selvom de fleste mennesker lærer at kontrollere det, når de først har etableret sig der.* Når opmærksomheden er fokuseret væk fra selvet, har jeg været vidne til nogle forbløffende underbevidste transformationer hos de mennesker, der bor der.

Følgende oplevelse er et grafisk eksempel på dette:

16. januar 2011.

Metamorfose.

Jeg stod tidligt op om morgenen for at meditere, men i stedet brugte jeg det meste af min tid på at tænke på andre ting. Jeg åbnede mine øjne, fokuserede på mit åndedræt i en ti minutters pause. Til sidst lykkedes det mig at meditere som sædvanligt i omkring en time mere. Jeg blev så opmærksom på et stærkt hypnagogisk billede af en vej med mørkegrå grus. Da min bevidsthed blev

'drømmende', trådte jeg ind i scenen. Den første ting at gøre var at etablere fuld vågen bevidsthed. Dette var overordentlig tydeligt. Jeg samlede noget grus op fra jorden og så det nøje, mens det løb gennem mine fingre og lavede en musikalsk klingende lyd. Jeg gentog dette tre gange, da min vågne bevidsthed blev mere akut, og jeg var sikker på, at jeg havde fuld vågen bevidsthed. Det første jeg gjorde efter dette var at tage i luften for at tjekke miljøet.

Jeg sejlede højt oppe på vinger af eufori og efterlod bakker og bjerge, der strømmede forbi under mig. Landskabet under mig var simpelthen betagende. Jeg lagde mærke til til venstre for mig et samfund på bjergsiden med søde boliger, der ligger op ad højene. Da jeg rykkede nærmere, så jeg, at de var kunstneres friluftsstudier. Den første kunstner, jeg så, da jeg svævede omkring ti fod over hende, var en kvinde, der lavede en blyanttegning af en livsmodel. Til min overraskelse lagde jeg mærke til, at kunstneren selv var dækket af blyantmærker, næsten som om nogen havde tegnet hende. Lidt længere henne fik jeg øje på en stor bygning, der også var bygget ind i bjergskråningen, med en række atelierer, der ragede ud som balkoner i det fri. Jeg landede i en gårdhave og fortsatte med at besøge et stort studie.

Til min store forbavselse fandt jeg ud af, at kunstnerne så ret surrealistiske ud. Især én skilte sig ud, som om han var en kubistisk fremstilling af sit maleri. *Næsten alle kunstnerne i atelieret lignede lidt deres egne malerier.* En mands fremstilling chokerede mig i begyndelsen, indtil jeg så på det groteske i hans tegning, hvor han havde repræsenteret sig selv med slanger i stedet for sine lemmer, og hans tegning på papiret lignede hans faktiske vansirede krop. Havde jeg ikke været i fuld vågen bevidsthed under hele denne episode, kunne jeg nemt have troet, at dette bare var en meget mærkelig og surrealistisk drøm, men det var det ikke. Jeg indså, at den intense koncentration af disse kunstnere fik dem til at identificere sig så meget med deres arbejde, at de havde forvandlet sig selv til en 3D-version af deres tegninger. Da jeg talte med en af dem, med koncentrationen afbrudt, forvandlede hun sig langsomt tilbage til sig selv med et smil.

Denne episode gjorde mig opmærksom på, hvor intenst psykologisk denne verden faktisk er. Når jeg ser tilbage, skrev jeg tidligere ikke altid sådanne mærkelige begivenheder ind i mine journaler, blot fordi jeg havde følt, at jeg kunne være blevet offer for en udførlig drøm, og at jeg slet ikke havde observeret en objektiv konsensusvirkelighed. Efter mange flere oplevelser er jeg nu mere sikker og overbevist om, at mine observationer er autentiske og sande, selvom jeg er stødt på få oplevelser, der er rapporteret i disse fænomener. Der er meget, vi endnu ikke ved, ikke ønsker at vide eller ikke kan acceptere om vores efterlivstilstand, fordi det simpelthen er for mærkeligt og passer ikke ind i vores forudfattede forestillinger om, hvordan virkeligheden burde være. Eller vi kan simpelthen godt lide at tro, at efter alle vores kampe her i denne verden, skal døden endelig give os vores tiltrængte pause og evige fred.

Mange mennesker, der viser interesse for livet efter døden, er kun alt for villige til at give unødigt tiltro til etablerede rygter i en bestræbelse på at opbygge en 'sikker' tro på, at alt vil være godt efter døden. Virkeligheden er virkelighed, hvor end vi er, og fantasier og ønsketænkning får den ikke til at forsvinde. **Vi er bedre tjent med at overgive os til fakta.** Der er blevet malet mange fantasier om feer og nymfer, der bolttrer sig omkring os i sommerlandets lysninger, når vi dør. Men for de fleste, der er psykologisk sunde, vil den næste fase af deres rejse vise et overflødhedshorn af fordele, men det er usandsynligt, at de vil være i et format, der nemt kan forestilles. For mange, som i rapporten om min svoger, vil det komme som noget af et chok, når man finder ud af, at virkeligheden er overraskende virkelig og hård, og at der i denne forstand ikke er meget ændret overhovedet. Det er først ved at erkende vores sande tilstand, og hvordan vores tanker, følelser, hensigt og kreativitet påvirker og interagerer med denne verden, at vi afdækker det fulde potentiale, som vil tage os ind i bevidsthedsområder, som selv vores vildeste fantasier næppe vil fatte.

I mellemtiden er det vigtigt at acceptere og kæmpe med den stærke psykologiske interaktion med vores ubevidste, der finder sted, dens indflydelse på vores miljøer og dens vidtrækkende effekt på vores oplevelse og liv som helhed. Vores psykologi bliver meget mere tydelig og danner selve strukturen af ikke-fysiske virkelighedstilstande. Indtil nu har vi ikke engang ridset overfladen. Her er endnu en rapport om vores evne til at ændre vores udseende dramatisk:

13. juli 2011.

tankeformens forbløffende kraft.

Jeg vågnede klokken 04.00. Startede min meditation tyve minutter senere. **Jeg var stadig træt og kunne ikke bevare mit fokus på bevidstheden.** Så må jeg have nikket væk, men så snart jeg kom ind i en drøm, var jeg øjeblikkeligt klar, da jeg gik ned ad en asfaltvej. Jeg krøb ned for at se på detaljen for at sikre mig, at jeg var helt klar og vågen.

Miljøet var jordlignende og behageligt. Jeg besluttede at tage i luften for at få et godt kig på byen for at se, om jeg kunne identificere den som en lokalitetsmæssig pendant til steder, jeg kendte. Da jeg ikke kunne, besluttede jeg at stige til et højere niveau ved at synge 'OM'. Selvom det vakte min følelse, forblev byen den samme.

Ind imellem sker der ting, hvor jeg føler, at de simpelthen er for latterlige, for fantastiske eller for utrolige til at blive dokumenteret, fordi de simpelthen ville underminere alt andet og miskreditere mig som journalist. Til sidst besluttede jeg at lægge mine forbehold til side og overlade det til læseren at beslutte, om jeg skulle tro på den følgende hændelse eller blot afvise den.

Der skete noget meget mærkeligt og ganske ekstraordinært. Lige foran mig i det fjerne så jeg en drage flyve direkte mod mig, lave et par sving undervejs, en eller to udførlige saltomortale manøvrer, og så sejle tættere på og indimellem blafre med sine majestætiske vinger. Min første tanke var, at jeg havde at gøre med en utilsigtet, underbevidst projektion, men at fokusere på bevidsthed fik den ikke til at forsvinde. I stedet blev jeg taget af dets ret menneskelige egenskaber. De mærkelige, idiosynkratiske manøvrer og adfærd fik det til at se ret velvilligt ud, nærmest humoristisk. Jeg følte mig rørt og blev ved med at følge dens løjer. Jeg følte en mærkelig fascination og fløj tøvende hen imod den for at undersøge det. Dragen standsede foran mig i luften og hilste til min overraskelse på mig ved at børste næsen mod mig.

Dyret, hvis man overhovedet kunne kalde det et dyr, var ikke særlig stort, måske dobbelt så stort som mig og derfor slet ikke særlig truende. Det var mere som en drage opfundet til en venlig børnefilm, med farvestrålende hud; det var moderne og var næsten hipt og så trendy ud, som en pigedrage.

Det var bare et indtryk, jeg kunne ikke sætte det fast på nogen eksterne markører. I det øjeblik gik enhver idé om, at jeg havde med et dyr at gøre, direkte ud af vinduet. Uden at sige noget, og ved at nære den nysgerrige fornemmelse af, at jeg deltog i en sjov prank, gik vi begge i luften samtidigt, og efter et par akrobatiske runder landede vi på en åben mark. Så snart vi rørte jorden, forvandlede dragen sig til en ung kvinde, en mærkeligt velkendt en, en gammel ven, jeg havde kendt i evigheder, men havde mistet kontakten med.

Kvinden så ud til at være i begyndelsen af tyverne og var meget attraktiv. Den røde farve på hendes hår og hendes nutidige outfit matchede farverne på den drage, hun havde været få øjeblikke før. "Jeg kender dig," sagde jeg, "men jeg kan desværre ikke placere dig." Pigen svarede ikke og gav mig i stedet et mystisk smil.

"Nød du min drageakt?"

'Det gjorde jeg bestemt. Hvordan gjorde du det her?'

Jeg har været vidne til mange gange før, at mennesker i denne ikke-fysiske virkelighed ikke har problemer med at ændre sig til næsten alt, hvad de har lyst til. Jeg har set det i karnevalsopdrag og teaterforestillinger og med min mor også, selvom hun altid forblev menneskelig, ung og kvindelig, men det var aldrig faldet mig ind at prøve det selv.

"Det er nemt," svarede pigen. 'For at blive en drage skal du blive en drage indefra og ud.' Jeg forstod, at det betød at bruge din fantasi og din passion. Hun brød sig ikke om at uddybe, og i stedet besluttede vi os begge for at gå en tur gennem byen.

Resten af oplevelsen varede i endnu en time og indebar, at vi besøgte butikker, talte med ejerne, undersøgte varer og indsamlede information. Jeg nød at gøre dette i selskab med en mystisk og gådefuld ven, som forblev det, indtil jeg afsluttede min meditation omkring kl. 6:00.

Jeg følte mig lidt irriteret over mig selv over ikke at have gjort mere ud af oplevelsen, såsom at bruge den til meditation, men folk kan holde en fortryllende trylleformular over dig, især hvis de holder deres identitet og deres forhold til dig som en gåde. Jeg slog mig ned til min normale meditation i min stol. Jeg havde nu friskheden og vågenheden til at gøre det til en givende oplevelse af stilhed.

4 august 2013.

Lever vi et dobbeltliv?

Jeg forfølger sjældent OBE'er for deres egen skyld og er kommet til at stole på Bevidsthed for at sætte mig i kontakt med bestemte læreprocesser, de mennesker, jeg har brug for at møde, eller omstændighederne under min frie natlige drømmetilstand. Når jeg vil have en OBE af en bestemt grund, stoler jeg normalt på 'Intent'.

Der er mange diskussioner om muligheden for multivers, og efter at have set en video af en berømt videnskabsmand, der havde evalueret data fra Planck-satellitten, som efter hendes mening pegede på mulige beviser for et multivers, var jeg nysgerrig efter, **om jeg ville kunne projicere ind i en af disse parallelle fysiske universer.** Dette førte til en række ret komplicerede processer i Bevidstheden. Hvad det viste sig var, at projektion i Bevidsthed ikke altid er en ligetil proces, især når man beskæftiger sig med forvirrende flere lag, som hver især er en virkelighed adskilt fra den anden.

Jeg gik i seng med den hensigt at projicere ind i et parallelt univers og i store træk overlade det til Bevidstheden at udarbejde detaljerne, men i stedet for at projicere efter hensigten, havde jeg en klar drøm, hvor jeg følte mig sikker på, at jeg var fysisk vågen. Det var tidlig morgen i min klare drøm. Jeg huskede min hensigt fra den foregående aften og (i min klare drøm og troede, at jeg faktisk var fysisk vågen) besluttede jeg at gå tilbage i seng, uvidende om, at jeg faktisk 'drømte klarsynet', med min hensigt at projicere ind i et alternativt univers. Sikkert nok, da jeg gik tilbage i seng i min drøm, fik jeg straks en OBE efter at have 'faldet i søvn'.

Som jeg plejer, besluttede jeg mig først for at forbedre vågen bevidsthed ved at fokusere opmærksomheden på jorden. Dette havde den ønskede effekt. Da jeg var helt vågen, besluttede jeg at tjekke det parallelle univers, jeg forestillede mig at være i.

Jeg var i en lille by. Det var på højden af sommeren og behageligt varmt. Byen var usædvanlig attraktiv. I stedet for fortove var der blomsterbede med et væld af blomster og planter, masser jeg genkendte, nogle gjorde jeg ikke. Der var ingen trafik, og folk gik på vejene. Det var svært ikke at blive distraheret af de maleriske bygninger og al det skønne omkring mig, men jeg holdt fast ved min plan. Jeg forsøgte at finde ud af en måde at bestemme, hvor jeg var, om dette var en fysisk virkelighed i et parallelt univers, **eller om jeg simpelthen var på et højere dimensionelt niveau**. Der var også stadig muligheden for, at det hele bare kunne have været en klar drøm, der narrede mig til at tro, at jeg havde en OBE. Da jeg fokuserede på detaljer for at afgøre, om den klare drøm ville opløses, fandt jeg ud af, at det landskab, **jeg var i, faktisk var solidt, lavet af konsensuelt verdensmateriale**. Dette forudsat helt sikkert, at jeg var i en OBE.

Jeg mærkede så et blidt skub, som vækkede mig, eller det troede jeg. Det var Julia, der tilbød mig en kop te og fortalte mig, at det var tid til at stå op. Jeg var sur over, at hun havde afbrudt min OBE, og så huskede jeg, at hun normalt ikke ville gøre det, fordi hun respekterede, at jeg havde de fleste af mine oplevelser i de tidlige timer, og hun ville simpelthen lade teen ligge på natbordet.

Jeg forsøgte derefter at afgøre, om dette var en falsk opvågning, og jeg lagde mærke til, at jeg var i mit hus, men så huskede jeg, at vi på det tidspunkt faktisk var på ferie i North Devon i et hus med direkte udsigt over havet. *Dette fortalte mig, at jeg var i en falsk opvågning*. Jeg besluttede så at lukke øjnene og se, om jeg kunne gå tilbage til byen med blomsterfortovene, hvor jeg havde været tidligere. **I stedet sad jeg ved et bord med to andre fyre og diskuterede klare drømme og falske opvågninger, og hvordan man genkender dem. Jeg informerede dem om min oprindelige hensigt at det ville betyde meget for mig at fastslå eksistensen af parallelle fysiske universer.**

En af dem rakte mig en marihuana joint med et frækt smil og fortalte mig, at dette ville hjælpe mig med at træffe bedre beslutninger. Jeg havde ikke været forberedt på dette og følte mig et øjeblik urolig, men fortalte ham så, at det var absurd, fordi dette var en OBE, og også at jeg ikke røg. Udtrykket i hans ansigt og hans tanker meddelte mig, at emnet for vores diskussion var den slags ting, folk kun diskuterer, når de bliver 'stenet'.

Han foreslog, at jeg skulle følge ham. I forventning om, at han var en slags guide, der havde nøglen til svaret på mit spørgsmål om parallelle universer, blev jeg ført ind i et klasseværelse. Der var omkring ti eller tolv elever og en lærer. Til min store overraskelse var de alle sammenkrøbet over udskrifter af mine egne ikke-kommercielle illustrationer; Jeg genkendte straks, at de var lavet af mig selv, selvom jeg ikke engang havde udført nogle af dem endnu. Jeg spurgte min formodede guide, hvad det havde med noget at gøre, men han kiggede bare på mig med et bredt grin ('flir').

Jeg besluttede, at jeg var det forkerte sted, og at min søgen efter parallelle universer blev behandlet som en joke. Desværre, og til min ærgrelse, vågnede jeg så for alvor, i min seng i North Devon, uden at have løst andet end at stå tilbage med flere spørgsmål om, hvad virkeligheden egentlig består af, og bevidstheden om, at mennesker, du møder på den anden side, kan ikke altid tage tingene alvorligt eller være villig eller i stand til at hjælpe dig. Jeg spekulerede på, hvor svært det ofte er at rive alle de forskellige niveauer fra hinanden, og om vi nogensinde vil kunne sige med sikkerhed, hvad virkeligheden består af.

Kreativitet i ikke-fysisk virkelighed.

Som professionel kunstner har fænomenet kreativitet på de ikke-fysiske virkeligheder altid haft en stærk fascination for mig. De, der læste min tidligere bog, **Multidimensional Man**, vil have læst beretningerne, hvor jeg besøgte kunsthøjskoler og observerede kunstnere, såvel som almindelige mennesker, der bringer deres kreativitet til udtryk ved at skabe genstande af overjordisk skønhed og i radikalt forskellige former eller endda på monumentale skalaer ved at skabe massive miljøer og hele byer.

Det er svært at vide, hvor man skal begynde, når man diskuterer kreativitet om ikke-fysisk virkelighed, *da alt som standard skabes via manifestationen af kreativ energi*. I stedet vil diskussionen fokusere på kvaliteter af kreativitet og mekanikken i deres manifestation.

Som i vores nuværende liv her, er kreativitet i ikke-fysisk virkelighed styret af kvaliteten af dens understøttende energi. På de lavere, mere negative niveauer kan fraværet af positiv energi ses ved at miljøerne er triste og beboernes manglende evne til at manifestere ting ved hjælp af deres hensigtskraft, simpelthen fordi det positive aspekt af energi stort set er fraværende.

Hvis de ønsker en genstand til at materialisere sig, vil det kræve stor indsats, viljestyrke og fokus, og resultaterne vil være præget af kvaliteten af deres hjerte, sind og energi. For eksempel, hvis de ønsker at manifestere et glas vin, kan det smage fladt eller surt eller slet ikke smage. Deres tøj kan være af dårlig kvalitet, eller endda revet eller snavset, hvis deres sindstilstand har trukket dem ind i de lavere, mørkere områder. *Selv at rejse sig fra jorden og op i luften er praktisk talt umuligt, fordi dette kræver ophøjet tankegang og følelse. Kærlighed er den fremherskende kraft i skabelsesprocessen på de positive og højere tilstande af væren.*

Hvis vi bøjer os ned til de allerlaveste og fordærvede niveauer, bliver fraværet af kærlighed og dens positive kreative energi rigeligt mærkbar. [Neste lydfil herfra>](#)

Selvom vi ikke må tro, at kreativitet ikke eksisterer, er det en kreativitet baseret på det stærke udtryk for følelser som vrede, had og hele spektret af følelser, der genererer deres egen energi drevet af dårlige følelser. Disse energier former tankeformer og miljøer, der afspejler de negative tankegange. Ganske ofte kan de være ting, der findes i gyserfilm, dystre og øde steder, tomme, mørke og hjemløse boligblokke, tankeformer, der er formet til vedvarende kunstige enheder, der ser ud til at have deres eget liv og er intet mindre end gyserfilm. **Monstre: Disse kan være som vedholdende ledsagere for nogle, der har næret og fastholdt deres negative tvangstanker til en sådan tilstand, at de har påtaget sig deres egen persona.**

Til deres konstante irritation lever disse monstre nu af deres skabere og efterlader ingen sten uendt til at plage dem. (*mer om dette tema [her](#)*). I en patologisk sammenhæng kunne disse ses som de tvangstanker og de indre stemmer, nogle psykisk syge oplever. Vi finder mange paralleller til psykisk sygdom, psykoser og psykopatisk adfærd på vores fysiske plan. På de ikke-fysiske niveauer er disse repræsenteret i en meget mere grafisk og realistisk form. Pointen er rigeligt illustreret af nogle af rapporterne fra de lavere niveauer.

Men i stedet for at træde ind i de temmelig deprimerende riger af den lavere menneskelige tilstand, lad os overveje de kreative principper i de højere dimensionelle områder, **hvor størstedelen af anstændige mennesker vil bo, efter at de har lagt nogen af deres dæmoner til hvile, som de måske har båret over fra deres fysiske liv.** Når negative fikseringer er væk, er folk mere tilbøjelige til at fokusere på det positive, såsom at realisere deres livslange drømme.

Vi vil opdage, at de mest fremherskende kreative kræfter på arbejde er de subliminale, som vi ikke nødvendigvis lægger mærke til i hverdagen. For eksempel, hvis vi tager lykke, kærlighed og glæde, vil disse ikke kun tage os til et meget smukkere og rigere virkelighedsmiljø, men vi vil også subtilt transformere det ved vores blotte tilstedeværelse. Hvis vi skulle møde en ven, vi ikke havde set i et stykke tid, kan vegetationen omkring os antage lysere farver eller spire blomster, især hvis vi skulle tilbyde eller modtage venlighed. **Vigtigst af alt vil vores udseende blive påvirket; vi vil se yngre, sundere og mere attraktive ud, noget jeg lagde mærke til, da jeg blev genforenet med min mor, som nævnt i tidligere rapporter. Vores tøj vil være mere attraktivt, og vi vil bogstaveligt talt udstråle positivitet.** Denne stråling vil ikke være så tydelig på det niveau, som er i overensstemmelse med vores følelser, men hvis vi tilfældigvis besøger et lavere og mørkere niveau, vil vi skille oss ud som en fakkell, og indbyggerne på det niveau kan endda betragte os som en budbringer fra et højere plan eller en engel.

Disse ændringer behøver ikke at være umærkelige eller gradvise, de kan være ret pludselige. Her er et hurtigt eksempel.:

Jeg rejste over en lavvandet sø, cirka fire fod over overfladen, og observerede mængden af farverige fisk, der legede i stimer i det krystalklare vand. Da jeg glædede mig over deres leg, reagerede de positivt ved at lysne deres farver, øge bevægelserne eller hoppe ud af vandet mod mig.

I det fjerne så jeg en række af fem huse, beliggende op til søen. Den, der tiltrak min opmærksomhed, havde en veranda og hele forsiden af huset var vidt åben. Der var blomsterkrukker i rigelig blomst overalt på den lille terrasse, som gjorde indtryk som et billede taget til en feriebrochure af et landsted. Jeg så en dame sidde i en lænestol i sit forværelse og kigge ud til søen. Da jeg kom tættere på, fik hun øje på mig og smilede. Jeg tog dette som en invitation til at komme og se hende og måske chatte/snaakke med hende. Så jeg landede høfligt, hvis der er sådan noget som en høflig landing, tre meter væk fra hende på hendes åbne veranda.

"Jeg er kun midlertidigt her," fortalte jeg hende, "og jeg er ret nysgerrig, hvordan I bor her."

"Det har jeg allerede regnet ud," svarede hun med et smil. Hun bad mig om at tage plads på en af de fire komfortable stole, der omgiver et lavt bord dækket med en smukt udformet blondeklud. Hun havde en genstand i skødet, som jeg først tog som en bog, men så genkendte den som en håndværksgenstand, som jeg ikke umiddelbart kunne identificere.

Jeg så mig omkring og beundrede hendes smagfuldt indrettede hjem. Møblerne var antikke, med gammeldags malerier på væggene og rigt dekorerede porcelænsvaser udstillet på en lang skænk fyldt med frodige blomsterbuketter. Rummets modsatte væg fra terrassen var også vidåben og gav udsigt til hendes baghave, som i virkeligheden var en gårdhave, da den var indkapslet af to forlængelser af huset på hver side. Jeg identificerede disse som et soveværelse til den ene side og et arbejdsværelse til den anden. **Hele gården var fuldstændig dækket af gule blomster, som fangede min opmærksomhed og tog pusten fra mig på grund af deres strålende blomstring.**

Jeg lykønskede hende med den visuelle fest for sanserne; ikke kun blev jeg blændet af farveshowet, men også af den rige parfume. Hun fortalte mig, at hendes lille retræte var kompensation for det hårde liv, hun havde efterladt, og at hun havde brug for dette for at fokusere på alt det skønne, livet byder på, i stedet for at tænke over fortiden.

Jeg var fascineret af hendes historie, men hun gav ikke noget væk. Jeg kunne ikke se bag hendes ord ind i hendes sjæl, hvilket var en færdighed, jeg havde udviklet på dette niveau i de senere år. **Det var, som om hun havde rejst en mur for at forhindre nysgerrige øjne.** Hun må have læst mit spørgende udtryk, men også fornemmet, at jeg respekterede hendes privatliv og ikke ville presse hende til at afsløre noget for mig. Så ændrede hun mening.

'**Jeg kan se, at du er en pålidelig sjæl. Ja, jeg havde et hårdt liv**«. Hun tilstod derefter, at hun var blevet snydt for sit livs opsparing af en skurk, hun havde forvekslet med en elsker, hvordan hendes hjerte blev knust, da han forsvandt, og hvordan hendes liv fra da af var faldet fra hinanden. Hun blev syg, forlod ikke længere sit hus og forsømte sit sociale liv.

Mens hun fortalte sin historie, så jeg tristhed misfarve hendes ansigt og fjerne hendes lyserøde teint. Linjer begyndte at dukke op, og hun ændrede sig synligt lige foran mine øjne. *Det mest forbløffende, jeg nogensinde havde oplevet, var, at blomsterne i hendes gårdhave pludselig begyndte at visne og dø.* **Hun fortalte mig så, at hun ikke kunne finde det i sit hjerte at tilgive denne mand, og hvad han havde gjort mod hende.** Hendes ansigt blev rødt, og hendes vidt åbne øjne skinnede med et pludseligt udbrud af vrede. Samtidig skød blomsterne i hendes baghave tilbage til livet igen, men denne gang var de knaldrøde blomster, med kulsorte kanter omkring hvert kronblad. Alle planterne var mindst en fod højere end før, men jeg kunne tydeligt mærke, at de var skulptureret af trusler.

Jeg var chokeret over hendes pludselige ændring i følelser og kæmpede for at tage alle de ændringer, der fandt sted omkring mig. Jeg kunne tydeligt mærke hendes følelse af forræderi og oplevede stærk sympati og en instinktiv trang til at trøste hende. Dette trådte i kraft med det samme, og hun faldt til ro. Hendes ansigt slappede af, da hun lukkede øjnene. Hun så ud til at tage et par dybe vejrtrækninger, og jeg fortsatte med at udøse kærlighed og sympati mod hende; hun opsugede dette, indtil et smil begyndte at sætte sig på hendes læber, som viste en tilbagevenden af den kirsebærrøde farve, de var før. Linjerne i hendes ansigt gattes ud. Mest overraskende var, at rummet blev meget lysere, endda lysere end før jeg ankom, og da jeg kiggede ind i hendes gårdhave, blev blomsterbedet igen forvandlet med flerfarvede blomster, sidestillet i forskellige levende størrelser, blå og violer, strålende hvide. og gule af alle slags. Et blidt åndedrag fik dem til at svaje og bære deres søde aroma lige ind i rummet.

Et øjeblik længere sad fru en i huset der, hendes bryst strakte sig med åndedrættet, venstre hånd lagt på hjertet. Så åbnede hun øjnene og smilede til mig. 'Tak for din kærlighed.'
I det øjeblik sagde hun de ord, jeg kunne ikke mærke andet, kun kærlighed.
"Nogle gange," sagde hun, "sender himlen sine budbringere og engle for at gøre tingene godt igen. Så tak."

Da jeg rejste, var jeg ikke sikker på, hvad der havde overrasket mig mest: den pludselige transformation i miljøet som reaktion på stærke og kraftfulde følelser, eller styrken af mine egne følelser og den effekt, de så ud til at have på hende, så meget, at hun åbenlyst forvekslede mig for en himmelsk gæst. *Jeg ved nu mere om den subliminale kraft, hver enkelt af os udøver, blot ved at vise en venlig handling, når vi ikke engang er klar over det.*

Jeg lærte også, hvor dynamisk ikke-fysisk virkelighed er, mere end jeg nogensinde har hørt blive rapporteret i aktuel litteratur. Vi skal lære at leve med vores følelser såvel som med vores minder. Intet forbliver skjult og er kun et stykke opmærksomhed væk. Jeg overvejede den effekt, kvindens elsker havde sat i gang, og hvad der tydeligvis ville komme mod ham som et resultat, i det øjeblik filtrene fra det fysiske nervesystem var blevet fjernet. Jeg kunne se en mørk vestibule af følelser irreversibelt graveret ind i Bevidsthedens uendelige hukommelseslager og filamenterne af den blive permanent knyttet til denne kvindes tidligere elsker, klar til at hælde dets smertefulde indhold ud over ham. **Jeg var glad for at konstatere, at hun ikke behøvede at tage aktiv del i dette.**

Hun var fri til at opholde sig i sit lille sommerhus ved havet og se fiskene i krystalsøen og blomsterne i hendes have, cykle gennem forskellige farver for at følge hendes humør og følelser. **En dag ville denne mand uundgåeligt råbe efter hende, efter at have lidt af sin egoistiske handlings uretfærdighed med samme intensitet, som hun havde oplevet, da hendes liv gik i opløsning som et resultat.**

Han ville derefter indlede den lange kamp for at finde redning og tilgivelse. Den dag var uundgåeligt truende og umulig at undgå. Jeg havde selv observeret dette meget personligt med min mors anden mand, som havde holdt hende væk fra alle hendes venner, da hun blev handicappet som følge af et slagtilfælde på grund af hans voldsomme jalousi. Min mor holdt sig væk fra ham i årevis efter døden, med ham fængslet af sin jalousi på et mørkt sted, indtil jeg for ganske nylig fandt ud af, at hun var blevet lidt blødere og havde tilgivet ham.

For mange mennesker, der har gjort ofre ud af deres medvæsener, virker vejen ud af deres knibe lukket, **fordi de sjældent overvejer den slags tankegang, der er nødvendig for at bryde dem ud af deres forviklingshelvede.**

I det fysiske liv oplever vi ofte, at såkaldte 'dårlige' mennesker, der har haft en åbenbaring og har set fejlen i deres veje, nogle gange går ind i et liv i tjeneste for andre (som forhærdede tidligere kriminelle, som nogle gange underviser i skoler for at fortælle børn at holde sig væk/borte af bander) eller blot beslutte at hjælpe de dårligt stillede. At vie dit liv til at tjene andre er den lige vej til forløsning. ***Hvis denne simple viden kunne deles eller undervises i fængsler og rehabiliteringscentre, ville vi opdage, at tidligere forbrydelser og forseelser i sidste ende kunne være en god kraft i vores samfund.***

De fleste mennesker, der har påbegyndt et liv i tjeneste enten på den fysiske virkelighed eller den ikke-fysiske, har en præference for at holde lav profil og ikke trække for meget opmærksomhed på sig selv, fordi de ofte føler, at det er en distraktion fra deres opgave. I nogle tilfælde kan dette være uundgåeligt, og de vil udføre deres opgave med ydmyghed.

På det ikke-fysiske plan har vi også evnen til at dække vores indre lysstyrke for ikke at tiltrække for meget opmærksomhed. En metode er ved ikke at antage et materielt fokus og forblive usynlig på denne dimension.

Den anden er aktivt at manifestere en forklædning fra vibrationsmaterialet på det virkelighedsniveau, vi befinder os i. Denne metode bruges ofte af de talrige hjælpere på de lavere niveauer for at blande sig og ikke aflede opmærksomheden fra den åbenlyse opgave, der er på vej.

Vi er bedst tjent med at forbinde os til vores hjerte, empati og medfølelse og til det frie flow, der kommer fra en meget højere tilstand af bevidsthed. På denne måde bliver vi et link til en guddommelig energi, som vil rense os og bringe lys ind i alt, hvad vi gør. ***Befrielsen og følelsen af frihed kan være kraftfuld og overvældende, og vi er ikke længere bundet til forviklingerne af vores tidligere handling.***

Ligesom i tilfældet med service, der tilbydes i vores verden, følger vi også i vores kreative ambition meget lignende links. Hvis vi ønsker at udtrykke vores kreativitet, måske manifeste genstande eller billeder eller andre kunst- og musikværker, er vi bedst tjent med at påkalde hjertets indre kvaliteter; i stedet for at manifestere via en viljeanstrengelse, bør vi manifestere ved et fokus på naturlig tiltrækning og en forbindelse af kærlighed *til den inderste energi, der bor i hjertet*. Vores arbejde sker i harmoni med højere kreative kræfter, som vil væve alle de finere detaljer ind i vores arbejde,

når vi først har sat vores intention på den generelle form. Dette kan være en proces med mange niveauer, begyndende med vores hensigt og derefter overgive os selv fuldstændigt til det indre kreative flow. Vores unikke karakter giver det instrument, hvorigennem det indre flow manifesterer sig og udtrykker sig til et unikt kunstværk og manifestation. På ethvert tidspunkt kan vi nulstille vores fokus og lade den kreative strøm tage sig af detaljerne. Dette er den mest kraftfulde måde at arbejde på og også den mest givende, uanset om vi er de levende ting eller skabelsesgenstande.

Som et resultat af denne proces vil vi **på de meget mere raffinerede ikke-fysiske virkelighedsplaner finde værker af ufattelig skønhed og rigdom**, hvor hele byer bliver skabt og udformet på denne måde, forstærket af konsensus blandt de mange og de mest kreative og lidenskabelige sind og hjerter. Disse steder er ægte eventyrland, med nye overraskelser rundt om hvert hjørne.

Jeg har ofte oplevet, at store dele af disse steder ikke engang er fuldt beboede, fordi beboerne ofte har travlt til at prøve at manifestere nye miljøer, som bogstaveligt talt er uudtømmelige.
20 maj 2009.

Medrejsende og Clairvoyance-kunsten.

Klokken var 4:45 da jeg vågnede. Da jeg var lysvågen, besluttede jeg, at min tid ville blive brugt bedre ved at trække mig tilbage i mit meditationsrum til en tidlig morgenøvelse. Efter omkring en times meditation begyndte jeg at føle mig træt og besluttede at vende tilbage til sengen, men med en stærk vilje til at opnå klarhed, så snart min krop faldt i søvn.

Næsten så snart det første drømmebillede af et vidt åbent plan dukkede op, blev jeg klar over, at dette var en drøm, og at alt, hvad jeg skulle gøre, var at fokusere min opmærksomhed på et objekt for at forstyrre ethvert muligt drømmeindhold i at dukke op, og derefter etablere mig selv på en anden dimension. Da jeg så ned på jorden foran mig, så jeg græsset og snavset i detaljer. *Det faktum, at jeg også så affald, fortalte mig med det samme, at jeg var i en dimension umiddelbart ved siden af det fysiske. Jeg genkendte det også på atmosfæren, og det føltes, at det kun var bredden af et atom mellem denne verden og den velkendte fysiske.*

I de senere år er min tillid til at bestemme den dimension, jeg har befundet mig i, blevet meget præcis, dog uden egentlig at bestemme deres materielle forskel. Dette var ikke noget, der ville give mig mulighed for at tildele det et nummereringssystem, men det var mere en anerkendelse af en subjektiv fortrolighed eller intuitiv følelse, jeg genkendte. Her var den slags tilfældige detaljer blot en indikation af *den tætte nærhed til det fysiske*. Et øjeblik overvejede jeg, hvordan fysikere kunne se dette. Fremtidige videnskabsmænd, der har rystet deres tro på, at vi lever i et univers med kun én dimension, vil finde ud af at bestemme, hvordan forskellige dimensioner stables inden i hinanden, den næste massive udfordring, mod hvilken det at finde Higgs-bosonpartiklen vil fremstå som en barneleg.

Nu her igen, i denne alternative virkelighed, havde jeg den overbevisende bevidsthed om, at mange mennesker, der havde fundet sig selv her, **måske ikke engang havde overvejet muligheden for, at de var døde**. Der var simpelthen ikke noget eksternt, der ville tillade os at skelne mellem vores to verdener. Dette var sådan et jordlignende miljø.

Da jeg så mig omkring, besluttede jeg, at denne scene ikke havde en lille tiltrækningskraft. Hvorfor skulle det? Det var simpelthen som at være vågen på det fysiske plan. Jeg tænkte på måder at hæve min bevidsthed på for at løfte mig selv ind i en højere dimension. For at gøre dette brugte jeg min enkle sang, og jeg blev næsten øjeblikkeligt luftbåret og dumpet på det høje punkt af en klippe, som var befolket af en lille gruppe mennesker, der nød en storslået udsigt over en bugt.

Lige ved siden af mig var en ung kvinde på omkring femogtyve med lysebrunt hår og en afslappet sommerkjole. Hun udstrålede en anden energi, så jeg henvendte mig til hende:

"Undskyld mig, er du fastboende eller en natgæst som jeg?"

Hun vendte sig mod mig med et muntert smil og fortalte mig, at hun var en besøgende som jeg.

"Men er du bevidst og klar, eller tror du, det er en drøm?" ville Jeg gerne vide.

'Nej, jeg er fuldstændig klar over, at jeg er ude af min krop, ligesom du er; er det ikke bare fantastisk?'

Hendes entusiasme var smittende. Jeg var begejstret over at have fundet en anden OBE-udforsker og overvejede hurtigt dets mulige implikationer. Jeg opgav mine planer om at stige til et højere niveau. ***Det er relativt sjældent at støde ind i en ud-af-kroppen-rejsende, og jeg foreslog, at vi kunne udforske denne verden sammen og måske finde ud af en måde at kontakte hinanden på, når vi vender tilbage og derefter sammenligne vores noter.*** Dette kunne være en kraftfuld måde at etablere et sandt bevis på. Et øjeblik troede jeg, at hun ville være enig, men så fortalte hun mig, at hun havde andre planer, at der var folk, hun skulle hen og se, og at hun ikke fik så mange muligheder som denne at udnytte.

Jeg var betaget af hendes charme og hvor attraktiv hun så ud og ønskede hende held og lykke, men jeg var også skuffet. Jeg gik så i luften og tog på en længere udflugt, idet jeg noterede mig de steder, jeg sejlede forbi. Jeg blev distraheret af husenes auraer, som jeg aldrig havde lagt mærke til før. *Huse har auraer og en subliminal farvet glød og en atmosfære, som tillod mig med det samme at vide alt om de mennesker, der boede der.* Min nyfundne clairvoyante opfattelse, som satte mig i stand til at læse det indre liv af alt, hvad jeg passerede, var for ny til at blive byttet ud med en usikker skæbne med reise til en højere dimension. I løbet af min rejse, besøgte jeg spise restauranter og deltog endda i en familiefest, blandede sig med de lokale og stillede masser af spørgsmål for at finde ud af mere om de døde liv.

Det var først, da to unge kvinder fnisede og kiggede ned på mig, at jeg blev opmærksom på, at jeg stadig havde min morgenkåbe på. Desværre var det dette, der fik mig til at vågne i min seng. Uden at åbne øjnene huskede jeg, hvad jeg havde set. Der var ingen interessant fortælling i mine oplevelser, kun en række akutte observationer om ikke-fysisk virkelighed, der ville give mig mulighed for at underbygge eksisterende fakta og tilføje nye. ***Der var en række ting, der udfyldte tomrummene i min viden om efterlivet. At øve mine observationer og huske dem ville hjælpe mig, når jeg skulle skrive dem ned, når jeg vender tilbage til fysisk bevidsthed.***

Foreløbig var jeg dog ivrig efter at vende tilbage, og uden at bevæge en muskel og holde min opmærksomhed i skak, vidste jeg, at alt jeg skulle gøre var at fokusere på bankelyden inde i mit hoved, som fortalte mig, at jeg var ved at gå ind i en anden ændret bevidsthedstilstand, og jeg var i stand til at fortsætte fra hvor jeg var.

Dette er, hvad der skete. Da jeg kendte den mængde information, der kan opnås ved at interviewe de fastboende, var jeg opsat på at finde de rigtige mennesker, som jeg kunne udspørge. Måden det fungerer på er, at når de taler med folk, giver de uforvarende meget mere information end deres simple ord. Du bliver fortrolig med al deres baggrundsinformation, og i stedet for bare at lytte til

deres ord, fungerer du som modtager af de mentale billeder, de skaber, mens de taler. Denne form for clairvoyance er en enorm bonus, der giver mig mulighed for at rejse til steder, som jeg på egen hånd ikke engang ville have overvejet. For eksempel talte jeg med en mand, der havde været lastbilchauffør, da han levede, og i en periode var han stadig lastbilchauffør herovre, indtil han skiftede køretøj. Mens han fortalte mig dette, fik jeg ikke kun et klart billede af farven på hans lastbil og den sportsvogn, han byttede den til, men jeg var også fortrolig med de regioner, han havde besøgt, og alt i klare, farvede 3D-billeder. Uden at han nævnte dette for mig, vidste jeg, at han ofte så sin mor og onkel, som også var her. Jeg vidste, hvilket hus de boede i, og hvordan deres have var uden selv at se dem eller hans navn. **I det virkelige liv er jeg ikke clairvoyant, men ud-af-kroppen synes jeg at tilegne mig et sæt ekstrasensoriske opfattelser.** Det er meget nemmere for mig nu at forstå, hvordan begavede clairvoyante arbejder.

På et tidspunkt fik min iver efter research mig ud i uroligt vand, da jeg helt uskyldigt gate-crashede en fest og begyndte at antagonisere et medlem af gruppen ved at stille spørgsmål. Manden, jeg konfronterede, holdt sin udstrakte hånd mod mig og sendte mig nogle ubehagelige vibes. Jeg følte mig flov og undskyldte, besluttede så, at det var tid til at tage afsted og fokuserede i stedet på at hæve min bevidsthed, så jeg kunne komme ind på et højere niveau. Desværre var det for sent. Effekten af denne lille fjendtlige intervention havde tabt noget af min energi, og i stedet tumlede jeg nedad og vågnede.

Så huskede jeg også andre begivenheder, så typiske for Astral-planet, som jeg ikke engang havde skrevet ind i min dagbog *hvordan omgivelserne reagerer på vores følelser*. Da jeg gik ad en ensom sti, som så ud til at være i skumringen ude i naturen, huskede jeg et sted, der simpelthen ikke kunne identificeres. Jeg tog de mærkelige farver i vegetationen til mig, og hvordan de følelser, der trængte gennem mig, på subtilt vis ændrede miljøet med dets sære rødgrønne, som jeg aldrig før havde stødt på, nuancer, der simpelthen ikke eksisterer på vores planet.

Jeg havde også bemærket en melankoli, som jeg var sikker på, at jeg aldrig havde oplevet på denne fysiske Jord, simpelthen fordi der ikke var den samme række af følelser. 'Melankolien' afspejlede sig perfekt i miljøet, i de subtile tåger, der rejste sig fra den stille strøm, der løb ved siden af mig, tåge lavet af farver, som ikke havde nogen ækvivalent, jeg tidligere nogensinde var klar over, og de uhyggelige følelser, disse farver fremkaldte i mig. Jeg var ydmyg over omfanget af denne alternative dimension, som var i stand til at tilbyde nye oplevelser i følelser og vision, der simpelthen ikke kunne opnås i vores verdslige bevidsthed.

6 marts 2010.

Direktørerne for tegneserie byen, Cartoon City.

Da jeg var blevet booket til en snak om OBE'er, følte jeg det vigtigt at få friske input i stedet for at stole på gamle erfaringer. Så jeg stod op kl. 4:30 for at bruge vågne-til-bage-til-seng-teknikken for at opnå en klar drøm, som jeg så ville forsøge at konvertere til en fuld ud-af-kroppen-oplevelse. Efter at have udfyldt tiden i tyve minutter, læst og gjort forskellige ting for at vække mig selv, trak jeg mig tilbage i mit meditationsrum, hvor jeg øvede mine sutraer. Dette er en teknik, jeg har tilpasset for at hæve min bevidsthed. **Min intention var at rejse ind i en højere dimension for at indsamle information om universets multidimensionelle struktur.** Foretagsarrangøren havde bedt mig om at tegne en graf for en tale, han holdt.

Jeg lykkedes at opnå klarhed kort efter, jeg kom tilbage i seng og faldt i søvn. Så snart jeg trådte ind i en drøm, blev jeg klar, men havde svært ved at kontrollere den. Jeg brugte det meste af min tid

på at kæmpe for at opnå fuld vågen bevidsthed. Ved at stirre på min hånd rensede jeg gradvist mit sind og blev helt klar.

Jeg var forfærdet over at opdage, at jeg var kommet ind i en verden befolket af 3D-tegnefilmfigurer i naturlig størrelse, der fræsede rundt i en tegneserieby. Jeg var meget irriteret, og tænkte, at jeg stadig var i en slags klar drømmetilstand, og forsøgte at finde ud af en måde at gennembore denne illusion for at nå frem til en konsensusvirkelighed. ([lydfil-skift herfra](#))Jeg skulle være helt sikker på, at denne virkelighed ikke var en mental projektion eller fantasi.

Jeg prøvede forskellige teknikker, såsom kommandoen 'Clarity Now' og at stirre på jorden. Det hjalp ikke. Karaktererne, stift animerede tegneseriemænd og kvinder med på tegnede klude og malede ansigtsudtryk, gik rundt overalt som uhyggelige robotter. At stirre på scenen og have til hensigt at opløse illusionen havde ingen som helst effekt. Jeg pilede mellem dem, over gader med malede brosten og malede fortove. Der var også en del butikker. Nogle var stærkt oplyste, andre vidt åbne, alle smukt håndtegnede, *men jeg var den eneste levende person i den mærkelige tegneserieverden*. Inde i nogle af butikkerne var gigantiske tegneserie-tv-skærme og på skærmene spillede tegneserieanimationer af actionhelte.

Nu kunne jeg ikke lade være med at beundre animationens håndværk, som var i sort-hvid og særdeles stilfuldt udført. Jeg var fristet til at blive og se på, *men var kun alt for klar over, at mit formål havde været at hæve min Bevidsthed og forsøge at gå ind i en højere dimension*, med det formål at opnå mere viden **om denne virkeligheds natur**.

Jeg prøvede at finde vej ud af denne tegneserieverden og sigtede mod vejs ende, hvor jeg kunne se nogle rigtige værksteder og to mænd, der var travlt beskæftiget med betjeningsknapper, der var ret flade, som udklipsholdere. De havde travlt med at flytte fingrene hen over det, og da jeg kom tættere på, lagde jeg mærke til, at disse to mænd havde ansvaret for den kunstige tegneserieverden, jeg lige flygtede fra. De smilede bredt til mig, da jeg nærmede mig.

"Står du for det her?" spurgte Jeg.

"Ja," lød svaret fra en af mændene; han havde kort lyst hår og var iført jeans. Den anden fyr havde stadig travlt med at kontrollere sin karakter og genkendte mig 'knap'.

"Så det er da ikke min drøm?" afsluttede Jeg med lettelse.

'*Nej,*' svarede den blonde mand, *'det er vores drøm, vi skabte denne by og karaktererne. Kan du lide det?'*

Det var først nu, jeg kunne slappe af og indrømme, at jeg var tydeligt imponeret over deres præstation. Det, der var mest imponerende af alt, var deres livs særprægede 3D-tegninger.

"Hvad er det her for noget?" Jeg ville gerne vide.

'*Det er bare for sjov, vi er komiske nødder. Det er endnu sjovere, når nogen som dig dukker op ud af ingenting og snubler ind i vores skabelse. Du skulle have set dit ansigt.'*

Den anden fyr, hvis hår dækkede ørene vendte sig nu mod mig med et bredt grin. (flir-).

"Jeg er imponeret," sagde jeg. 'Hvordan gør du det her?'

'Vi kan faktisk masseproducere disse fyre. Når vi har fundet ud af, hvordan de skal bruges, har de en slags begrænset intelligens, og vi projicerer også de film, vi har arbejdet på, i hele byen. Hvad synes du?'

Jeg sagde, at jeg var virkelig imponeret, og at jeg på ingen måde kunne tage fejl af, hvad de havde opnået, men at jeg var forundret over at forestille mig, *hvordan det var muligt*.

De forklarede mig, at det hele ligger i fantasien, og hvis du brænder for din hobby, vil du ikke have noget problem med at skabe, hvad du vil.

Så ud af det blå spurgte en mig, om jeg var sulten, og nikkede mod et transportbånd, der kom ud af en bygning med store vinduer gennem en luge. Dette var meget ligesom jeg havde set i nogle London sushi restauranter.

'Hvis du ikke kan lide noget af vores mad, kan du lave din egen, bare forestil dig det. Det er nemmere, hvis du rent faktisk kan lide det.'

Ikke før havde han sagt det, før jeg så en tallerken bevæge sig mod lugen med en tysk karrypølse og chips med mayonnaise. Jeg ved ikke, hvad der fik mig til at vælge dette, men måske havde det mere at gøre med noget fjern nostalgi til min tyske studietid end med et ønske om ægte mad. Jeg følte mig jo ikke det mindste sulten.

Så snart min tallerken passerede gennem lugen, lagde jeg mærke til, at jeg havde skabt en rigtig uappetitlig sjan, hvor chipsene druknede i ketchup og pølsen hængende slapt og uappetitligt ud over kanten af tallerkenen.

Da pladen nåede mig, tog jeg den op. Mine to værter brød ud i grin, da jeg tog en blød chip op mellem tommel- og pegefingre.

Jeg takkede de to fyre for demonstrationen og tilkendegav, at det var tid for mig at komme videre. Det var dog svært. På en eller anden måde så jeg ud til at have mistet min motivation, da jeg rejste mig op i luften, hvilket fremkaldte en mere ophøjet følelse, der ville hjælpe mig til at stige til et højere niveau.

Den anden ting, der forstyrrede mine planer, var, at jeg kæmpede for at bevare klarheden. Et par øjeblikke sejlede jeg gennem et hav af farvede lysskyer, men så blev min opmærksomhed rettet mod min (fysiske-) nakke, som havde indtaget en stressposition mod min sammenkrøllede pude.

Mærkelige ikke-fysiske fænomener.

3. maj 2010.

Psykedeliske ikke-fysiske virkeligheder.

Jeg vågnede tidligt omkring klokken 4:30 og besluttede at smutte ind i meditationsrummet for en times tidlig morgenmeditation. Jeg havde været i kontakt med en anden opdagelsesrejsende via e-mail, hvor vi diskuterede fantasy under OBE-tilstanden. Der var gået to uger siden min sidste OBE, og da jeg ikke havde svaret på den sidste e-mail, troede jeg, at *jeg skulle ud af min krop for at samle mere materiale til at underbygge min teori om drømme- og fantasioverlejringer, når jeg var ude af kroppen.*

Desværre begyndte jeg at 'nikke af' efter cirka en halv time eller deromkring. For at vække mig selv mere fuldt ud besluttede jeg at gå ind i mit studie for at se en gengivelse af min computer natten over på et kommercielt projekt, der var nødvendigt den følgende dag. Jeg fik derefter et sidespor til at justere billedets gengivelsesparametre, hvilket lod mig vågne fuldt ud.

Med et klart hoved gik jeg tilbage ind i meditationsrummet for at meditere og programmere mig selv til en klar drøm. Da jeg vendte tilbage til sengen og lagde mig til at sove, var jeg heldig næsten med det samme.

Jeg blev klar i det øjeblik, min første drøm dukkede op. Jeg blev også opmærksom på en tåget følelse, *som en tåge, der lagde over landskabet*. Det føltes, som om jeg var for træt til at nå den klare virkelighed under den. Alt jeg kunne se var et mønster som en kæmpe rulle gavepapir, der strækker sig uendeligt i alle retninger.

Så slog det mig *'Jeg var selv vidne til mit sinds drøm om fantasioverlejring'*, så i stedet for at sprede den ved at befale mig selv at blive bevidst om virkeligheden, huskede jeg den diskussion, jeg havde med min korrespondent, og besluttede at studere den.

Jeg bemærkede til min morskab, at mønsteret så ud som et gavepapir til børn, grønt med små bamser gentaget i almindelige mønstre henover det. Jeg drev vandret hen over overfladen og så mønsteret ændre sig. På et tidspunkt stødte jeg på en 3D-legetøjsbamse, og jeg håndterede den ved at rive den fra hinanden med min viljestyrke og støtte håndbevægelser for at se, om jeg kunne sprede denne illusion.

Da jeg fortsatte med at flyve over det mønstrede landskab, blev det mere tredimensionelt. *Jeg bemærkede med nysgerrighed, at mønsteret ændrede sig i overensstemmelse med mine følelser*. Et øjeblik sejlede jeg hen over grønne marker med milliarder af farverige blomster prikket tilfældigt hen over det, så forvandlede det sig til en regulær 3D-krydskravering, som tørrede græsstængler, der blev vævet i regulære designs over en tåget mark af grå-blålig tåge.

Jeg besluttede at hæve min følelse ved at synge OM. Dette havde en spektakulær effekt på mønsteret under mig, som fik en meget mere lysende og fortryllende kvalitet. Selve sangen udløste nogle fascinerende musikalske lyde, som begyndte at omgive mig som et magisk kvadrafonisk orkester.

Mest fascinerende var de evigt skiftende designs, der syntes at blive genereret, efterhånden som jeg gik, og bestemt afhang af min egen følelse. Jeg tog dette som bevis på, at dette ikke var et konsensusmiljø, men en verden skabt af mine egne underbevidste kreative bestræbelser. Mens jeg sejlede langs det psykedeliske landskab, blev jeg mindet om dengang, da mine venner og jeg som ung kunststuderende, tog LSD for at følge i fodsporene på vores helte Aldous Huxley, Max Ernst og andre, der havde beskrevet disse fænomener med begge ord, eller malerier. Jeg tænkte også på Rick Strassmans forskning i DMT som beskrevet i hans bog DMT *The Spirit Molecule*. Desuden bekræftede den, at OBE'er kan følge lignende erfaringer som dem, der opnås syntetisk ved brug af narkotika.

Den åbenlyse fordel er selvfølgelig, at stofbrugere ikke ser ud til at have kontrol og ser ud til at være tvunget til at følge et filmmanuskript instrueret af noget andet. Jeg fulgte også en film, der var produceret af noget andet, men jeg blev i det mindste sat til at lede som filminstruktør.

Jeg var fascineret af den måde, hvorpå sindet skabte denne meget virkeligt udseende 3D-verden af billeder, der var fuldstændig afhængige af mine tanker og følelser, og som ændrede sig for øjeblikket.

Jeg intensiverede min sang, og øjeblikkeligt blev jeg løftet ind i glædens rige. Jeg forventede at bryde mønsteret og komme ud af min drømmeoverlejring, ind i konsensusvirkeligheden af en højere dimension, men det var ikke det, der fandt sted. I stedet for at gennembore illusionen, blev mønsteret bare mere herligt, mere indviklet og fortryllende, men frem for alt meget lysere og mere blændende i farven.

Jeg gik ind i en tilstand af begejstring og nåde. Så kom dog et øjeblik, hvor lysstyrken blev for kraftig, og jeg begyndte at opleve ubehag. Jeg sænkede min vibration ved at afbryde min sang, og

ved at gøre det faldt jeg ud af 'nådens tilstand' og så i stedet mig selv glide over et mørkt, hakkende hav.

Jeg kunne tydeligt se former for liv og bevægelse under havets overflade bølger og spekulerede på, hvordan det ville være at fortsætte min rejse under vandet. Så i det øjeblik jeg kom ind i bølgerne, fik jeg et kraftigt tilbageblik.

Jeg oplevede et øjeblik i en fjern fortid, hvor jeg var druknet. Først var der en tydelig følelse af den panik, jeg havde følt på det tidspunkt, som jeg nu tydeligt observerede fra et meget løsrevet synspunkt; samtidig med at jeg oplevede alle følelserne fra den druknende mand, studerede jeg panikken, observerede og oplevede den på samme tid helt frem til det øjeblik, hvor jeg stod over for den uundgåelige ende. At se panikken sænke sig og overgive sig til min bestemte skæbne førte til en smertefri, hvis ikke behagelig, overgang til efterlivet.

Så vågnede/vekkede jeg mig selv, fast besluttet på at sikre mig, at denne oplevelse blev registreret. Uden at bevæge mig løb jeg gennem hele begivenhedssekvensen for at sikre mig, at den var indgraveret i min fysiske hjerne. Jeg ønskede også at vende tilbage til, hvor jeg slap, så det var bydende nødvendigt at undgå for meget fysisk interaktion.

Jeg huskede så tåget på et tidspunkt under oplevelsen en vag bevidsthed om en samtale, der foregår under min 'film' af den klare drøm, meget ligesom du ville gøre under en lur i toget, hvor du stadig kan høre din medmenneskers samtaler blandt passagerer. Disse passagerer var dog ikke fra det fysiske område, men et konsensusmiljø, hvor min 'drøm' fandt sted. Dette fortalte mig, at jeg kunne have afsluttet oplevelsen og gået ind i den egentlige virkelighed, omend i en alternativ dimensionel virkelighed.

Det, der var givende, var det faktum, at jeg stadig var i fuld besiddelse af alle mine analytiske evner, hvilket fik mig til at indse, hvor kraftfuld klar drøm er for studiet af bevidsthed. Jeg kan tydeligt se nu, at vores fremtidige forskning i bevidsthed vil følge to klare undersøgelseslinjer; klar drøm og ikke-lokal virkelighedsoplevelse, en opdeling for fysik og astrofysik. Som kunstner ville jeg have svært ved at beslutte mig for, hvilken retning jeg skulle følge.

5. maj 2012.

Salgsassistenten fra himlen.

Jeg stod op i morges kl. 5:00 til min meditation. Inden jeg slog mig ned, greb jeg min iPad og opdagede beskeder fra to personer, jeg kommunikerede med online, som svarede på mit indlæg om Raymond Moodys bog ***Glimpses of Eternity***. Emnet handlede om transformative oplevelser under NDE'er, og jeg skrev hurtigt et svar, som afsluttede med forslaget om, at jeg ville forsøge at finde et mere relevant svar under min næste OBE.

Så gik jeg i meditation. Det gode ved tidlig morgenmeditation er, at sindet er så vågent og friskt. Efter at have lagt et par tanker til ro fokuserede jeg på bevidsthed. *Jeg ved aldrig, hvor min meditation vil føre mig hen, fordi jeg aldrig bruger min hensigt andet end at overgive alt, hvad jeg er, til nærværet af stilhed.* Selv det at finde ud af information om, hvorvidt alle, der dør, har en transformerende oplevelse, som jeg talte om for få minutter siden, var ligegyldigt nå. Det eneste, der betød noget, var tilstedeværelsen, eller hvad jeg er kommet til at betragte som min 'stille følgesvend'.

Pludselig, ud af ingenting, dukkede et smukt smilende kvindeansigt op lige foran mine lukkede øjne. Hun henvendte sig til mig og kaldte mit navn med den sødeste stemme, man kunne tænke sig, og så vendte hun sig væk med et spændende grin og forsvandt og efterlod en glad følelse i luften. Jeg vendte tilbage til at fokusere på bevidsthed og tillod total overgivelse uden at være opmærksom på lysene, der dukkede op midt i billeder af forførende rum.

Da jeg åbnede mine øjne igen, var der gået en time; Jeg anede ikke, hvor jeg var i den tid, men jeg huskede mit spørgsmål og besluttede mig for at falde i søvn igen, ved at bruge klare drømme for at opnå en OBE og derefter kontakte min guide.

Kort efter jeg var faldet i søvn blev jeg klar. Jeg gik gennem en aflang hvid hall. Jeg var bevidst, opmærksom og i OBE-tilstand. I stedet for at bede min guide om at stille spørgsmålet, blev min opmærksomhed rettet mod en gruppe mennesker, der fræsede rundt i den yderste ende af hallen, foran en enorm døråbning. Som det så ofte er tilfældet med OBE'er, er den oprindelige intention afløst af det, der sker i øjeblikket. Jeg indså hurtigt uden et flimren af tvivl, at jeg var på en 'halvvejsstation', hvor folk ventede på at blive inkarneret i nye fysiske liv.

Indgangen blev bevogtet af to fredfyldte, smukke væsener. Folk var samlet i små grupper og snakkede. På en stol nærmest indgangen sad en ung pige med hænderne på knæene og kiggede ned på gulvet. Hun så fokuseret ud med et smukt smil på sit hjerteformede ansigt. Hun havde hvid hud og mørkblondt hår, og selvom hun ikke var en åbenlys skønhed, udtrykte hendes ansigt en uskyldig lidenskab og iver blandet med glæde. Jeg henvendte mig til hende, og med min indre reporter i gang, besluttede jeg at interviewe hende.

'Hej', sagde jeg, 'må jeg spørge dig, hvad du har gang i?' Hun løftede hovedet mod mig og gav mig et varmt smil. "Jeg skal være salgsassistent," svarede hun selvsikkert. Da jeg allerede havde absorberet, at disse sjæle var på vej til nye liv på Jorden, antog jeg, at de må have været velinformeret. Jeg var dog stadig overrasket og ret underholdt over hendes vished og glædelige forventning. Hvis hun havde fortalt mig, at hun skulle være millionær, ville jeg ikke være blevet så overrasket over hendes glæde. Jeg kunne ikke lade være med at smile og føle en stor kærlighed og hengivenhed for hendes autentiske ægthed; Jeg indså, at der er flere mennesker på Jorden, end jeg kunne forestille mig, som har forskellige ideer om, hvad der gør dem glade, og hvad de har brug for til deres personlige vækst. **Det var helt tydeligt, at hun vidste, hvad der lå foran hende, og hun havde fuld tillid til sin beslutning.** Da hun så mig ind i øjnene, mærkede jeg hendes venlighed, og jeg kunne ikke lade være med at sende hende min hengivenhed. Hun spurgte pludselig: 'Skal du passe på mig?'

Hendes blå diamantlignende pupiller fløj fra side til side i ivrig forventning om mit svar. "Jeg er bange for ikke, men jeg er sikker på, at du vil blive passet på af folk, der kun er alt for ivrige efter at hjælpe dig," sagde jeg med overbevisning. 'Jeg er ikke selv herfra. Jeg er lige fra det sted, du skal hen, men jeg kan love dig, at jeg vil sørge for at være venlig over for alle butiksassistenten, sagde jeg. Hun lo og lukkede så øjnene igen.

Jeg var opsat på at tale med en af de to vagter ved døren. Jeg nærmede mig den, der stod til venstre, som havde kastet øjnene over sin 'flok'.

"De ser alle ud til at være meget opsatte på at gå ned til vores gamle jord," sagde jeg mentalt; som svar modtog jeg et billede af en gammel kvinde, og vagten fortalte mig, at det ikke altid var tilfældet. *Kvinden havde forsøgt at inkarnere mange gange i løbet af de sidste firs år.* Jeg forstod, at hun var død under den store depression i fattigdom, og hver gang hun kom ind i hallen, gik hun ud

igen. **Der var intet pres på hende overhovedet, men hver gang hun forlod hallen, kom hun tilbage næste gang, lidt mere bestemt, men aldrig helt overbevist nok til at tage springet.**

Jeg mærkede en tørhed i min mund og vågnede fra min OBE uden så meget som en pause i bevidstheden. Jeg indså så, at jeg ikke havde stillet mit spørgsmål, men det, jeg var kommet tilbage med, var bemærkelsesværdigt for min dagbog.

Ind i de behagelige lande og dobbeltliv.

Indtil nu kan alle rapporter have givet en mere eller mindre præcis smag af teksturen af efterlivet, som mennesker, der har ført almindelige og jordnære liv, sandsynligvis vil møde.

Det eneste, der sker, er, at det indhold, vi bærer med os i vores bevidste og underbevidste sind, vil danne og tiltrække os til naturen og miljøet i vores nye ikke-fysiske tilstand. *Der er intet på Jorden, der ikke kan opleves eller ses i den ikke-fysiske virkelighed, men uendeligt meget mere, der ikke kan opleves i den fysiske virkelighed.*

Vi opdager, at naturen i sin uendelige perfektion sørger for balancen og matchende reaktion på enhver energi, inklusive enhver følelse, aberration og gerning, og ikke en eneste handling sat i gang forbliver ubesvaret, uafklaret, uopfyldt eller ikke tilgodeset.

Når først vores indre natur har håndteret sine egne ubalancer, uløste problemer og konflikter, er det tid til at komme videre og reagere på meget finere og mere sublimе energier, som har ligget og slumret dybt i os.

Intet yderligere kan opnås ved at forblive i realiteter, som simpelthen fungerer og håndterer vores gamle tvangstanker, identifikationer, tilknytninger og fokuspunkter. Mange vil finde det næsten umuligt at bevæge sig ud over disse regioner på grund af deres fiksering, og de føler sig tvunget til at tænke over de samme gamle problemer igen og igen, i det uendelige, indtil noget eller nogen bryder feedback-sløjfen.

Hvis dette sker i de mørkere områder, berøvet positive input, er det herfra ideen om 'evig helvede' stammer fra, *fordi folk simpelthen ikke kan finde en vej ud af deres egen knibe og uløste problemer.*

Jeg har ingen personlig erfaring med, om der er sådan noget, en evig tilstand, eller om det blot er en talemåde. Hvis jeg udholder intens tandpine i mere end en dag, kan det virke som en evighed, men sjældent er noget evigt, **fordi manifestationens verden er i en konstant forandring.** Så jeg formoder, at alt, hvad der er en manifestation, skal have en naturlig ende. Noget på et tidspunkt vil altid bryde mønsteret, det er bare sådan naturen fungerer og energiens iboende tilstand.

Når først vores personlige fiksering er blevet behandlet, bevæger vi os ganske enkelt og naturligt ud af konfliktzonerne, og det triste ikke-fysiske liv, *skabt af en mangel på positiv energi* og bevæger os derefter ind i meget mere acceptable områder.

Samtidig får vores energi et massivt boost. Ikke længere spildt på narcissistiske og selvcentrerede sysler, der hovedsageligt drejer sig om negative aspekter af vores psyke, oplever vi en følelse af befrielse. **Udadtil oplever vi, at vores udseende næsten uden undtagelse er forynget, og vi ser meget mere attraktive ud.**

Som jeg nævnte før, oplever jeg som regel, at indbyggernes tiltrækningskraft er en død giveaway om, hvilket energi- eller virkelighedsniveau jeg befinder mig på. På mellemniveau falder folk uundgåeligt ind i en tilstand af attraktiv ungdommelighed, dog ikke altid med det samme udseende, som min egen mor rigeligt har demonstreret. Jeg kan ikke huske et møde med hende, hvor hun så ud som i det forrige. Dette er dog et spørgsmål om præference, da vi ikke længere er bundet til den form eller farve, vi ønsker at blive repræsenteret af. Det er mest et spørgsmål om vane, men alt, der kan forestille sig, går.

På endnu mere forhøjede virkelighedsniveauer, hvor Bevidsthed udelukkende lever af positive kreative energier, har jeg fundet ud af, *at indbyggerne ser meget rensede og raffinerede ud*, og manglen på selvbevidsthed giver dem udseende af engle.

Til sammenligning, hvis en jordisk supermodel med perfekte træk, men bevidst om sin tiltrækningskraft, skulle stå ved siden af hende, kunne hun godt rødme af mindreværd.

Det er næsten umuligt at tegne et samlet billede af den ikke-fysiske virkelighed i et enkelt bind. *Det er som at skrive en bog om Jorden. Hvor skal man begynde og hvor skal man slutte?* Jeg ønsker ikke at gentage mig selv og vil gerne henlede læserens opmærksomhed på min tidligere bog, **Multidimensional Man**, og dens hjemmeside.

Der kan skrives et separat bind om miljøer, spontane manifestationer, tankeformer, transformationer og hvordan underbevidste energier terraformerer den verden, vi befinder os i. *Mysteriet med miljøer ville gøre et overbevisende emne at udforske i et yderligere bind.*

Jeg har observeret, at hele komplekser, strukturer og bygninger ofte simpelthen udvikler sig ud af atmosfæren, og deres skabelse bliver drevet af og fodrer tilbage fra beboernes følelser. Så vi finder store gotiske strukturer på plads uden en arkitekt, der har designet det, deres design er mekanisk hentet fra en underliggende 'database', der tilgås af tilsvarende følelser og underbevidste energier. Ofte er disse strukturer støbt til former, der nøjagtigt afspejler den fremherskende atmosfære på et sted. Dens træk er ganske enkelt ganske ubevidste projektioner af indbyggerne, projektioner, som igen feeds tilbage på folket.

På denne måde opdagede jeg de mest spændende og udførlige designs, ofte med udtalte meningsløse træk og arkitektoniske detaljer. Verden er levende og samtidig størknet af en fremherskende atmosfære.

Følelser er mærkelige ting, der har farve og tekstur, som er stivnet til tankeformer, som igen er afhængige af en matrix, der trækkes til manifestation fra det, der er dens mest nøjagtige repræsentation og derefter modificeres og tilføjes af helt ubevidste energier. *Ofte udvikler disse strukturer sig over århundreder og bestemmer atmosfæren på et sted, hvilket igen tiltrækker indbyggere, der opererer på en lignende vibration.*

På alle ikke-fysiske virkelighedsniveauer er dette den fremherskende manifestationsproces. På de højere, mere raffinerede niveauer, selvom der gøres rigelig brug af menneskers frihed, er deres individuelle kreativitet og tørst efter selvudfoldelse lige som det er her på Jorden.

Jeg opdagede selv, at i mit dobbeltliv, når jeg sover, er jeg arkitekten bag flere store designs. For at illustrere dette aspekt er her en anden rapport.

30. april 2015

Ikke-fysisk job ansøgning.

Indimellem befinder jeg mig på meget velkendt grund, hvilket tjener som en påmindelse om, **at vi alle måske lever dobbeltliv, som vi er fuldstændig uvidende om, når vi vågner fra søvn om morgenen.**

I dette tilfælde var jeg helt klar over, da et par professionelt udseende fyre viste mig til øverste etage i en stor bygning, en slags penthouse med overdådige terrasser og store gulv-til-loft vinduer, eller døre, der ville åbne op fuldstændig. Interiøret var af et meget moderne og nutidigt design.

Det, der glædede mig mest ved bygningen, var trappen, der førte fra jordoverfladen helt op til toppen. Den bestod af en række afrundede regnbuefarvede trin af varierende højde. Nogle trin var en meter høje, mens andre kun var nogle få centimeter. Materialet var som et meget glaseret porcelæn, men farverne glitrede i forskellige nuancer fra deres grundfarve. *Det var tydeligt, at folk på dette niveau ikke engang overvejede ideen om at gå op ad trapper. Trinene var kun en symbolsk gestus, du gled simpelthen hen over dem, enten op eller ned, men det mest spændende var, at ved at gøre det, ville trinene udsende en lyd, og en subtil melodi ville blive komponeret, når du passerede over dem.*

(neste lydfil fremover herfra er [her på link](#)).

Nu skulle man tro, at efter et stykke tid at rejse sig op eller ned over trappen, ville man gradvist blive træt eller kede af lyden, men det mærkelige faktum var, at lydene interagerede dynamisk med den personlige aura eller karaktersignatur hos den person, der træder, *eller glider hen over dem.*

Jeg opdagede, at jeg var i en slags medie- eller kunstcenter, som var arbejdet eller mødestedet for adskillige medieprofessionelle. De blev tildelt forskellige projekter for at forbedre byens design og funktioner, herunder kommunikation med dens borgere. Jeg forstod hurtigt, at jeg var en eller anden vi betragtes som en naturlig kandidat til en tilføjelse til deres team. Da jeg fik et glimt af nogle af de forbløffende aktiviteter, der fandt sted, følte jeg den tydelige spænding ved dette privilegium, det samme som jeg nogle gange føler, når jeg arbejder hjemme som kommerciel illustrator og får en prestigefyldt medieopgave af en stor multinational virksomhed.

Desværre var udflugten i dette tilfælde for kort til at finde ud af flere detaljer om den organisation, der arbejdede for byen, eller endda selve byen. Jeg kan ikke engang sige, om jeg fik jobbet som en del af det ikke-fysiske designteam ved denne lejlighed.

I tidligere rapporter har jeg givet rigelige beskrivelser af de ekstravagante designs af ikke-fysiske byer med deres utrolige pladser, rum og bygninger. ***I den ene var fortovene alle ganske enkelt blomsterbede, der indrammer bygningerne, og gaderne, med deres indviklede belægnings af ædelsten, fungerede som fodgængerzoner, fordi trafik, som vi kender her på Jorden, stort set er fraværende.***

Dette betyder ikke, at disse steder er mindre travle. Det er betryggende, at jeg har læst lignende rapporter fra andre ud-af-kroppen opdagelsesrejsende om disse storslåede byer, som der ikke er mangel på.

Det er i disse samfundsmetropoler, at kunsten blomstrer på topniveauer. Mere end på Jorden har hvert fællesskab sin egen karakter og en sammenhæng i design og stil uden at virke kedeligt eller gentagne. *De tiltrækker ganske enkelt sympatiske ånder, som giver genlyd med stedets følelse og aura, ligesom når du besøger byen Firenze eller Beijing, som har deres egne karakteristika uden at være restriktive.*

Jeg fandt mindst tre steder på denne, 'medium dimension', som jeg kaldte min egen. Hver af dem var et storslået design, som jeg så ud til at have arbejdet på under mine natlige timers søvn, endelig genkendt under min OBE-tilstand.

4. februar 2014.

Opbygning af et stort design i ikke-fysisk virkelighed.

Dette er en noget lang samling af OBE'er, men jeg samler hurtigt håndgribelige beviser på, at vores fysiske tilstand af fokus ***måske bare er et af andre parallelle liv, vi kan føre/ha-, uden bevidst at være opmærksom på dem.*** Vi er for optaget af denne fysiske eksistens, men det ville forklare så meget om vores drømme.

I går aftes under en OBE besøgte jeg et hus, som var mærkeligt velkendt. Det var et stort sted med en stor gårdhave, måske tredive gange ti meter, omgivet af mange bygninger, såsom de vigtigste beboelsesrum og andre, der lignede stalde. Det vigtigste træk var dog en stor kuppellignende struktur i den ene ende. Det hele var malet i skinnende hvidmaling. Da jeg kom ind i kuplen, var jeg chokeret. *Jeg identificerede det klart som min egen ejendom, som jeg havde arbejdet på og konverteret i årevis for at bringe det til den tilstand, det var i nu. Mens jeg gik gennem de forskellige områder, huskede jeg den opmærksomhed, jeg havde investeret for at få det til dette færdighedsniveau.*

Da jeg trådte ind i hovedatriet, fandt jeg en lille forsamling af mennesker, som så ud til at have overtaget min plads og havde gjort den til deres egen. En kvinde brugte hovedsalen til sin udstilling, og da jeg gik op ad trappen, fandt jeg en bar gemt væk lige under hovedkuplen. En anden gruppe mennesker havde tildelt en del af en sideudvidelse til en slags forlystelsesområde og havde travlt med at hygge sig.

Selvom jeg var glad for, at min bygning var blevet brugt så godt, var jeg skuffet over, at de vægmalerier, jeg tydeligt huskede at have malet langs loftet, var blevet dækket af hvid maling. Jeg bebrejdede mig selv for at have forsømt bygningen så længe. Da jeg gik ned ad trappen igen, løsnede jeg gelænderet, som kunstneren, der havde sat udstillingen op, havde indarbejdet som en del af sit kunstværk. Hun kiggede skævt på mig, mens jeg prøvede at fumle den på plads igen. Jeg sagde simpelthen: *'Bare rolig, det er min egen ejendom.'* Hun kiggede forskrækket på mig, da hun genkendte mig som den retmæssige ejer.

Mens jeg stadig var i OBE, overvejede jeg betydningen af det, Bevidstheden forsøgte at vise mig, og jeg fandt ud af, at det var dobbelt. *På den ene side repræsenterede bygningen mit livslange arbejde med mig selv, min karriere og familie. Vægmalerierne dateres tilbage til min ungdom, da jeg skrev og illustrerede en børnehistorie, men blev aldrig færdig med den. Vægmalerierne var de forskellige illustrationer til bogen, som hver især havde taget mig uger i det virkelige liv.*

Det var over tredive år siden, så det var blevet glemt og var sandsynligvis ved at forsvinde, så det blev simpelthen skyllet over. På den anden side gjorde DENNE BEVIDSTHEDEN, det helt klart, at jeg havde arbejdet på forskellige andre dele af bygningen over en meget lang periode, og jeg huskede det nu tydeligt. Jeg begyndte også at huske andre begivenheder med stor tydelighed: malerier, jeg havde arbejdet på, udstillinger, jeg havde sat på, mennesker, jeg havde mødt, gamle venner, jeg kendte godt, og ingen af dem spillede nogen som helst rolle i mit fysiske

liv. Her, i min OBE-tilstand, blev ikke kun én, men måske to eller flere parallelle levetider rullet ud foran mig, til min store forbavselse.

Bevidstheden viste mig tydeligt, at mit fysiske liv kun var en lille del af mange andre livserfaringer, og at jeg om natten, muligvis i dyb drømmetilstand, eller endda parallelt med min vågne tilstand, havde haft travlt med at forfølge en eller flere alternative eksistenser.

Med denne tanke sank jeg ind i en semi-meditativ tilstand, og jeg begyndte at huske flere og flere detaljer med forbløffende klarhed; **Jeg opnåede erkendelsen af, at det liv, jeg fører tilbage i min fysiske krop, kun er toppen af isbjerget, et af mange liv, jeg fører eller måske bedre, Bevidsthed der fører hver enkelt, af lige stor betydning.**

7. februar 2015.

Ikke-fysisk ejendomsudvikler.

Jeg blev overrasket, da jeg gensynede et stort byggeprojekt, som jeg med det samme genkendte som mit eget. *Da jeg kom ind, huskede jeg tydeligt at have erhvervet det for nogle år siden, et gammelt forsømt sted, med værelser øverst fyldt med skrammel 'mind junk' som jeg troede, de tidligere ejere havde efterladt, da de gik videre.*

Denne særlige bygning lå i en stor astral by med en stor bjergkæde, der knejser over. Huset lå på en stor åben færdselsåre. Jeg stod i en af gaden mod stueetagens værelser. Alt var i en tilstand af reovering uden bygherrer i syne. Det blev klart for mig, at jeg ikke havde rørt projektet i nogen tid, sandsynligvis fordi det var så ambitiøst et projekt.

Mærkeligt nok var der ingen indgang til ejendommen fra forsiden af huset i gadeplan. I stedet frontede den en smuk søjlegang med kunstfærdige søjler, der understøttede husets første sal. Der var kun to store værelser i stueplan foran, et mindre køkken til venstre, med en stor spiseplads lige bag køkkenet, der førte mod bagsiden. Den anden halvdel af huset foran bestod af en massiv lounge. Bag disse to forreste rum var der yderligere tre rum, hvoraf det midterste var et stort atrium, som også gav adgang til ejendommen. Til venstre og højre var der yderligere to rum: et til venstre var til underholdning og det til højre var et studie.

Mens jeg gik igennem og inspicerede layoutet, begyndte mine venner at ankomme, en af dem genkendte jeg fra min ungdom, som havde været en samler af mit tidlige arbejde. Jeg mødte ham i atelierområdet, hvor han straks pegede på en stor arbejdsbænk og sagde, hvor ideelt stedet var til at skabe store malerier uden at skulle arbejde på gulvet.

Hele stedet havde brug for masser af arbejde, og da jeg så på det, huskede jeg, hvem bygherrerne var, de mennesker, som jeg tidligere havde sat i spidsen for at løse arbejdet. **De havde åbenbart efterladt det ufærdigt, da min opmærksomhed var gået videre.**

Jeg følte nu, at jeg ville gøre det færdigt. Bevæbnet med et målebånd begyndte jeg at undersøge rummet og visualiserede samtidig dets færdiggørelse. Jeg var forbløffet over den ufærdige detalje, tykkelsen af væggene, det blottede gulv osv.

Jeg vidste, at næste etage op bestod af fem soveværelser, to på hver side foran, hvilket efterlod et stort åbent rum i midten, det hele frontet af en omfattende balkon. Yderligere tre soveværelser var bagerst på første sal. Over det var endnu en penthouselejlighed, der ikke bestod af mere end to store værelser. Helt øverst i bygningen var der et massivt rundt udsigtsrum, der var adgang til fra

penthouse-lejligheden, hvor det runde vindue fyldte hele rummet. Herfra kunne den storslåede by med det episke landskab, der hæver sig bagved, ses klart og med den største fornøjelse. Efter at have haft en grundig inspektion af dette storslåede design besluttede jeg, at det var tid til færdiggørelse.

Jeg huskede også at have haft lignende projekter tidligere, hvoraf et af dem jeg har nævnt ovenfor, som så var blevet overtaget af andre mennesker. Dette tilbød imidlertid så meget behageligt og kreativt potentiale, at jeg følte, at det var værdigt til opmærksomhed og kærlighed, og jeg lovede, at jeg ville se det til ende.
7. maj 2015.

HUS OKUPANTENE, (*Squatter* - en person som ulovlig optar en ubebodd bygning eller ubrukt land.)

Jeg havde taget en uge fri, hvor jeg lejede et lille ombygget bådehus ved havet for at arbejde på denne bog. Jeg var vågnet flere gange i løbet af natten, mediteret og faldet i søvn igen. Klokkerne syv om morgenen mediterede jeg igen i en halv time og havde til hensigt at falde i søvn igen med en beslutning om at blive klar, og det virkede.

Jeg vendte tilbage til mit sted, der blev nævnt i den forrige rapport, præcis tre måneder senere på dagen, og først genkendte jeg det ikke. Det var blevet fuldstændig overtaget af en livlig gruppe unge kunstnere. Da jeg kom ind i hovedatriet, blev jeg mødt af en ung fyr, som så ud til at genkende mig, og han begyndte straks at vise mig rundt og præsentere mig for sine kunstnerkolleger.

Da jeg blev involveret i at studere en udstillingsdel af en kvindes værker med et fransk navn en livlig serie af farvede kuglepenne- og tuschtegninger råbte han efter hende for at introducere mig, men hun dukkede ikke op. Vi fortsatte med at se på andet arbejde og snakke med andre kunstnere. Arbejdet var meget varieret og underholdende. Da jeg kiggede ud gennem et vindue, fandt jeg endda ud af, at murværket på ydervæggene var blevet formet til fascinerende figurativt 3D-relieifarbejde. Jeg vendte mig mod min guide og sagde med et smil og et element af stolthed: 'Selvfølgelig ved du, at jeg ejer denne bygning.'

Han kiggede på mig og strålede tilbage. 'Selvfølgelig ved jeg det. Jeg vidste det øjeblik, da du kom ind, men du er her aldrig.' Jeg svarede, at der næppe kunne være en bedre udnyttelse af denne ejendom, og at jeg var glad for, at den blev brugt så levende.

Han vendte sig så til mig og fortalte mig, at de ventede nogle mennesker fra byen, inklusive to kvinder, der var kunstkritikere, og spurgte, om jeg ville gøre dem den ære, at vise dem rundt. Jeg blev overrasket over forslaget og tog ivrigt imod. Selvom jeg kendte nøjagtigt indretningen af mit hus, havde jeg endnu ikke mødt alle de kunstnere, der indtog værelserne og havde 'udskåret' små atelierrum.

Efter et kort stykke tid ankom en lille gruppe mennesker, to unge kvinder, som jeg identificerede som kunstkritikerne og tre andre fyre, som jeg ikke var sikker på, hvad deres særlige interesser var, men de var meget interesserede i kunstakademiet med åbent hus, der var opstået i løbet af de sidste tre måneder, efter jeg havde vendt det (huset,) ryggen. Fyren med en gylden kæde om halsen spurgte mig spøgende, om jeg havde tegnet en offentlig erstatningsforsikring, for man ved aldrig, hvad der kan ske. Han pegede med hagen på en ung billedhugger, som var usikkert balancerende på toppen af sit værk for at afslutte nogle detaljer.

'Jeg frygter at tænke på, hvad det vil koste mig,' svarede jeg, og vi grinede begge, mens han jokede, 'jeg kan give dig et tilbud, fordi jeg plejede at være forsikringssælger.'

Vi gik derefter begge til toppen af bygningen, hvor et par fyre havde forvandlet lokalet til en lille biograf og viste noget af deres værker frem, som var hyggeligt optaget på gammeldags 16 mm filmformat, der viser ridser og let misfarvning.

Ved nærmere eftersyn opdagede jeg, at filmen indeholdt optagelser optaget i begyndelsen af 1950'erne. Operatøren fortalte mig, at ideen bag det var at gengive et klip med en stærk nostalgisk følelse, men at fortælle en moderne historie.

Jeg brugte endnu en halv time på at møde folk og diskutere deres arbejde. Jeg følte en stærk følelse af ejerskab og stolthed, fordi jeg havde den stærke fornemmelse af, at det var auraen og tankeformen, jeg uforvarende havde gennemsyret bygningen, der havde tiltrukket kunstnerne og ført til denne inspirerede overtagelse og tilegnelse.

Da jeg vågnede, lå jeg stille for at hjælpe med at huske. Så skrev jeg min rapport.
20. februar 2010.

Kreativitet på hoven.

Dette var en interessant udflugt. Jeg mediterede, og det var meget tidligt om morgenen. Jeg var ude af stand til at bevare min bevidsthed og nikkede simpelthen i søvn. Så indså jeg, at jeg drømte. Jeg fokuserede øjeblikkeligt min opmærksomhed igen, indtil jeg havde fuld vågen bevidsthed. Desværre var jeg ikke det mest spændende eller løftende sted. Der var enkelte huse, som så ret nedlagte ud, til dels tilgroede. Stemningen var ret kedelig, og lyset var svagt, som lige før daggry, men der var ingen sol, der lovede en lys morgen.

Jeg besluttede at få det bedste ud af begivenheden, og hvis der ikke var lys nok, ville jeg lave mit eget.

Uden at lukke øjnene begyndte jeg at slå mig ned og mediterede midt på en mark, simpelthen ved at blive bevidst om bevidsthed, som jeg gjorde før i min meditation. Jeg fokuserede simpelthen på nuet, som selvfølgelig altid er med mig.

Ikke før var jeg begyndt, da mine omgivelser lyste op. Samtidig løftede jeg mig op i luften og svævede blidt og ubesværet over jorden og nød den store fred, jeg følte i mit hjerte. Jeg bemærkede også, at jeg så ud til at gløde, og at jeg kastede et skarpt lys omkring mig, som en lanterne, i en radius på omkring ti meter eller måske endnu længere. Hvor end jeg gik, fulgte min lanterne med mig og oplyste mine omgivelser.

Ikke nok med det, men græsset på markerne, jeg rejste over, antog ret langsomt en rig smaragdgrøn, og jeg blev efterhånden opmærksom på tusindvis af farverige blomster, der spirede ind i livet og svajede blidt, mens jeg passerede. De kunne ikke have været der før, for det var for mørkt til dette.

Et øjeblik begyndte jeg at overveje den kreative kraft, der skal tilgås, når vores opmærksomhed ikke længere er fokuseret på noget eksternt eller med egeninteresse at gøre.
Det åbner helt klart os selv op som en ren kanal for kreative energier og skaber miljøer, der tydeligt er designet af vores unikke indre konfiguration og mønster. Jeg behøver ikke engang at tænke over

det. Min tilstand af væren, efterladt som den er, bliver automatisk den kreative motor, og glæden ved denne form for manifestation er helt min, en vidunderlig måde at udtrykke mig på, der ikke kræver andet end at fokusere opmærksomheden på glæderne ved simpelthen **at være** i det nuværende øjeblik. *I det øjeblik vi lader dette ske, bliver vi redskaber for skabelsens store kraft. Det smukke ved dette er, at hver enkelt vil manifestere et helt individuelt og unikt miljø.*

Alt hvad der var nødvendigt for at opmuntre denne overflod og kreative kraft var at blive bevidst om den sindsro jeg følte som et resultat af en meditativ sindstilstand.

Oplevelsen forsvandt, da jeg var ved at stige op mod en stejl klippetop, hvor havet bredte sig ud foran mig. Bag mig havde jeg efterladt marker med blomster og planter af forbløffende variation. På dette tidspunkt vendte jeg tilbage til normal vågen bevidsthed i min krop og genoptog min meditation, men nu helt vågen fysisk.

Fremmede livsformer og forsvundne verdener

Nogle gange forestiller jeg mig, at nogle af mine rapporter, når de læses af folk, der aldrig selv har haft en OBE, hurtigt og enkelt vil blive afvist som ren fantasi, grebet fra fantasien for at gøre det, der allerede ser ud som fantasi, til ren fabulering.

I ånden af min rapportindsamling skal jeg være konsekvent, fuldstændig autentisk og ikke tillade sådanne overvejelser at forstyrre min rapportering. Der er mange ting på dette vores fysiske niveau, som vi stadig ikke kan forklare. Når det kommer til bevidsthedstilstande, er vi ikke engang begyndt at ridse overfladen af forståelse. De følgende rapporter opfylder de samme kriterier som alle de foregående.

De blev oplevet i fuld vågen bevidsthed med min selvidentitet intakt og den fulde bevidsthed om, at min fysiske krop var, hvor den var på oplevelsestidspunktet. Min rapportering forbliver faktuel, uanset hvad den dækker. **Jo dybere jeg dykker ned i det ukendte og mysterierne om udvidede realiteter oplevet i fuld vågen bevidsthed, jo mere strengt vil jeg overholde mine rapporteringsretningslinjer og skulle være ligeglad med, hvordan de kan opfattes eller fortolkes.**

Jeg er løsrevet fra oplevelserne og bekymrer mig meget lidt om, om de afvises som fantasier eller tages som faktuel rapportering af banebrydende sonderinger i de multidimensionelle lag af vores virkelighed.

De er, hvad de er. Det er op til enhver at beslutte, hvordan disse skal betragtes. Jeg føler, at det er bedre at rapportere faktisk, faktisk, som erfaringer, end slet ikke at rapportere. *Intet var anderledes i det, jeg stødte på i det følgende, bortset fra at det var ulig noget, jeg havde oplevet før.*

19. april 2009.

en avanceret fremmed race.

An Advanced Alien Species.

Jeg stod op for at meditere omkring klokken 5:30. Mit sind var stille, men efter omkring en time dukkede tanken op i mit hovede om min far, som jeg havde mistet som ni-årig dreng. Da jeg følte mig ret søvnig, besluttede jeg at forlade min meditation og gå tilbage i seng.

Jeg bukkede under i søvne næsten øjeblikkeligt, men blev lige så hurtigt helt klar igen, da jeg befandt mig gående langs en vej. Jeg stoppede et øjeblik og overvejede muligheden for at være der fysisk. Den eneste måde at være sikker på var at udføre svævetesten, hvilket jeg gjorde. **Mens jeg svævede, havde jeg fuld vågen bevidsthed.**

Igen dukkede tanken om min far op i mit hoved. Jeg kaldte hans navn og blev øjeblikkeligt overvældet af intens tristhed. Billeder af den dag, han døde, strømmede ind i mit hoved. *Jeg stod ikke længere i vejen, men blev transporteret tilbage til min fortid, ind i et mørklagt rum, hvor jeg så min far dø, da jeg var en ni-årig dreng.* Sollyset på den smukke majdag blev blokeret af tunge, fortrukket gardiner. **Jeg var helt til stede, præcis som det skete for så mange årtier siden, selvom jeg denne gang ikke havde nogen alder, jeg var bare mig selv, en bevidsthed i rummet.**

Jeg så min fars magre gulsott ansigt, som var lidt mere end et kranium dækket af hud og gule øjne i deres huler. Jeg græd. Jeg græd ikke, da jeg var den ni-årige dreng. Jeg har lige givet ham posen med skallerne, jeg havde samlet på stranden på den børnesommerlejr, jeg var blevet sendt til. Så havde jeg været i en tilstand af chok, og han kunne ikke se skallerne, jeg gav ham. Så jeg lagde bare posen på hans pude ved siden af hans hoved og forlod rummet, i chok og uden tanker. **Men nu græd jeg, for jeg havde rørt ved en intens smerte. Min fortid var blevet min nutid, og denne nutid var en hård virkelighed. Alt var som jeg oplevede det som barn. Jeg blev overvældet af den intense smerte ved at vide, at jeg var ved at miste nogen, men den ni-årige dreng kunne ikke fatte den rigtige følelse for det, hvordan det var at miste nogen foran dine øjne, som han havde elsket så højt, som aldrig havde vist ham nogen vrede, kun kærlighed.**

'Papa,' kaldte min bevidsthed i det mørke rum, jeg kaldte lydløst og græd så. Smerten var uudholdelig. Lige da åbnede loftet over mig, og gennem en luge skinnede et skarpt lys ned på mig og forsøgte at trække mig op, men tristheden havde klistret mig til gulvet og ville ikke lade mig rejse mig.

På dette tidspunkt kæmpede jeg for at blive ved med at vågne op og forsøgte at rationalisere, at min far var død for mere end halvtreds, (50), år siden, men det var forgæves. Min lidelse var lige så intens, og den var nærværende og virkelig, ikke et minde.

Så blev min bevidsthed udfordret af en hi af aktivitet omkring mig, der truede med at udviske min vågne bevidsthed og trække mig ind i drømmefortællingen, fordi det blev alt for meget. Mod alle odds lykkedes det mig at bevare klarheden. Jeg kunne ikke lade dette gå. Jeg lagde mærke til, at jeg var omgivet af en gruppe mennesker, som viste stor bekymring for den følelsesmæssige tilstand, jeg var i. De spurgte mig, hvem jeg var, og hvad jeg lavede her. De var alle fremmede for mig. **Jeg lagde også mærke til, at jeg ikke længere var i det mørke rum, hvor min far var død, men et sted, jeg ikke kunne genkende.**

Min opmærksomhed blev tiltrukket af lyden af papir ruslen. Jeg vågnede i min seng. Ved siden af mig var Julia og læste søndagsavisen. Hun havde ventet på, at jeg skulle stå op, så vi kunne spise morgenmad sammen.

Jeg undskyldte og fortalte hende, at jeg var nødt til at gå tilbage for at finde min far. Hun smilede og nikkede. For ikke at blive forstyrret besluttede jeg at gå tilbage til mit meditationsrum i håb om at finde tilbage til den samme klare tilstand af min ud-af-Krop-oplevelse.

Jeg satte mig ned i min meditationsstol og lukkede øjnene, velvidende at ved at holde fast i den sidste sekvens kunne jeg måske finde tilbage til klarheden igen. Det var ikke øjeblikkeligt, men i

stedet for at meditere tillod jeg mig selv at falde i søvn igen for at finde en mere naturlig vej tilbage med den hensigt at få klarhed.

Jeg overgav mig derefter totalt til de kræfter, der kunne være, og faldt næsten øjeblikkeligt af og var tilbage i rummet igen med de samme mennesker og øjeblikkeligt tilbage i fuld vågen bevidsthed.

Denne gang så de ud til at have mistet interessen for mig, og der var heller ikke længere tegn på tristhed. I stedet begyndte jeg at følge deres diskussion telepatisk. *Et af emnerne var kunsten at flyve.* Min hensigt med at møde min far var gået af vejen, da jeg igen kæmpede for at bevare klarheden og gradvist følte, at jeg blev trukket ind i en eller anden meningsløs drømmefortælling.

Så var jeg uden varsel igen helt vågen, som om noget eller nogen havde gjort et bevidst forsøg på at vække mig, men jeg sad ikke i min meditationsstol. Jeg var i værelset igen med gruppen af fremmede som før, men min vågne bevidsthed var nu forbløffet og fik mig til at føle, *at mit normale liv* ikke havde været mere end en fantasi eller et filmmanuskript. Det var ikke kun det. Jeg følte, at jeg var blevet injiceret med et ekstra niveau af klarhed og intelligens. Min tilstand af supertilstedeværelse syntes at være forbundet med tilstedeværelsen af gruppens centrale karakter, som skilte sig ud og tiltrådte al min opmærksomhed. Han var en meget høj mand, klædt i en lang, utrolig smuk kjole, som så ud til at skifte mønster og farve, hver gang han bevægede sig. Mit første indtryk var, at stoffet blev tænkt som følsomt på en mystisk måde og ændrede sig, efterhånden som det opfangede følelser omkring det. Men frem for alt var det mest bemærkelsesværdige træk farven på mandens hud, som var en hvidlig gennemskinnelig blå, meget blød, og spredte lyset, som fløjlgør. Hans mærkelige, næsten ikke-menneskelige udseende gjorde ham slående attraktiv.

Den følelse, dette fremkaldte i mig, var den samme, som jeg nogle gange finder hos smukke dyr, som slet ikke er bevidste om deres tiltrækningskraft. Også denne mand bar en sublim og beskeden uskyld, samtidig med at han bar sig selv med selvtillid og en naturlig adel.

Da jeg observerede ham henvende sig til sin gruppe, uden at være opmærksom på deres mentale diskussion, faldt tanken op for mig, at jeg kunne se et eksemplar af vores menneskelige art **på et fremtidigt stadium af vores udvikling, måske en million år fra nu.**

Jeg vidste, at jeg tog fejl, da han pludselig så på mig, og jeg indså med det samme, at jeg kiggede ind i øjnene på en fremmed art. Ligheden med mennesker var kun meget overfladisk. Da jeg indså dette, lagde jeg mærke til, at hans udseende skiftede lidt, og at hans muterende kjole bare var en del af, hvad han var. [\(Link til neste lydfil.\)](#)

Hans blik fangede min opmærksomhed med en sådan intensitet, at min bevidsthed fik endnu et nyt aspekt af super-klarhed og en klarhed i sindet, jeg ikke vidste eksisterede.

Mens han holdt mit blik fast, sendte han mig en masse information telepatisk. Det var pakket ind i en sådan venlighed, at jeg øjeblikkeligt mærkede en stor bølge af varme og hengivenhed rulle mod ham. ***Der var intet smil som svar, bare en stille accept, der lod mig vide, at kærlighed var den accepterede norm for kommunikation blandt hans arter. Han sendte mig billeder af sin hjemmeplanet.***

Før jeg overhovedet havde stillet et spørgsmål, havde han allerede svaret på alt, hvad jeg knap var klar over. Kommunikationsniveauet var så intenst og spækket med information, at det opløste alle grænser mellem vores arter, der kunne have været der. Jeg havde aldrig oplevet en sådan total og

grænseløs kommunikation i hele mit liv, og med den følte jeg en velvillig invitation til at følge ham til hans hjemplanet.

Det var først nu, jeg begyndte at se mig omkring for at finde ud af, hvor jeg var, men der var ingen træk, andet end et rum af lys, der opløste sig i dughed overalt omkring os. *Halvt forventet at blive ført til et rumvæsens rumskib, blev jeg overrasket, da han fortalte os, at vi skulle sidde på en ret simpel gossamer-måtte, der som ved et trylleslag materialiserede sig under os.*

Det var for det meste hvidt og to til tre fod tykt, med rigelig plads til, at vi alle kunne gøre krav på et behageligt område. Der var ingen kontrol. Så snart vi sad, begyndte vores transport at bevæge sig ret hurtigt uden så meget som at løfte op i luften og ind i det sorte rum, som jeg havde regnet med. I stedet for rummets sorte tomrum svævede vi ind i en blå himmel med striber af lys, der skød forbi os, det eneste tegn på, at vi bevægede os.

Jeg spurgte, hvor vi skulle hen og fik at vide, at vi ville rejse, hvad der svarer til ti millioner lysår mod en anden galakse, der ikke var relateret til vores egen.

Det blå rum ændrede sig overhovedet ikke. Det var en konstant behagelig rejse. Jeg kunne ikke se, om de lyde, der fulgte os, var resultatet af vores forstærkede følelser, eller om mine sublimе følelser blev blæst af lydene og lysskuddene eller hastigheden, som var opløftende.

Jeg spurgte, hvorfor rummet ikke var sort og fik at forstå, at rummet slet ikke var sort, og at vi under alle omstændigheder ikke rejste gennem det fysiske rum, men en overlegen dimension af det fysiske. Som svar på mit spørgsmål, hvorfor vi overhovedet skulle rejse gennem rummet i denne dimension og ikke øjeblikkeligt blev projiceret (hvilket jeg altid har antaget var muligheden for højere dimensionel rejse,) fik jeg at forstå, at selvom vi rejste ufatteligt hurtigt, så stadig var DETTE en realitet. Han henledte min opmærksomhed på et koncept om, at vores nuværende rumrejse stadig holdt sig til virkeligheden af denne højere dimension, som var meget større end de lavere fysiske verdener.

Jeg blev derefter forsynet med øjeblikkelig adgang til en højere dimensionel fysik og naturlove, der på en eller anden måde gav mening, som jeg ikke kunne forstå fuldt ud og ikke kunne beholde. ***I en nøddeskal havde jeg indsigt i, at naturlove på højere dimensionelle niveauer stadig gjaldt, og at alt ikke var et spørgsmål om at tænke og materialisere.***

Vi var stadig udsat for det og kunne ikke blot tilsidesætte det ved blot at fokusere på hensigt eller ønske.

På dette tidspunkt var jeg mere betaget af den ekstreme fornøjelse ved at rejse. Rummet havde ændret sig noget og var nu yderst smukt; lysende skyer drev forbi os, tåge, lys og gigantiske stjerner og mere strålende og storslåede lys.

Jeg blev opslugt af pragt af subtil ekstase, der steg i mig.

Vi landede endelig uden at jeg overhovedet bemærkede præcis hvordan og hvor. *Det eneste, jeg lagde mærke til omkring mig, var, hvad der lignede et overdimensioneret kontrolrum, på størrelse med et moderne fodboldstadion. Det eneste, jeg kunne identificere med en antydning af sikkerhed, var drivende lys.*

Allerede nu var jeg smerteligt klar over, hvordan jeg ville kæmpe for at beskrive alt dette, når jeg vendte tilbage til min fysiske virkelighed, og hvordan jeg ville optage oplevelsen. ***Jeg var bekymret for, hvor utroligt mine forsøg ville lyde, og hvor begrænset mit sprog var og mine***

mulige metaforer. Jeg var klar over dette, og jeg greb om visse træk, der ville give et udseende til enhver kulturel ækvivalent, men det var ikke muligt. Intet fra min gamle kultur, selv med dets mest moderne science fiction film-set design, ville være i stand til at gøre det retfærdigt. Jeg var simpelthen strandet i et miljø, der var ufatteligt og undgik enhver referenceramme.

Uanset hvilke ord jeg ville bruge til sidst, var det ene faktum, der efterlod mig uden nogen som helst tvivl, at jeg ikke drømte, ikke engang klart drømte.

Dette var en hård og håndgribelig virkelighed i et vågent bevidst sind, en virkelighed, som mennesket ikke besøgte. Jeg var i nærværelse af en fremmed art i en fremmed verden uden ord til at beskrive, hvad jeg så.

Da jeg indså dette, fandt jeg ud af, at den største magi ikke lå i det, jeg så, men i det faktum, at jeg var så lysvågen, i besiddelse af og i kontrol over alle mine vågne bevidsthedsevner; **dette fandt jeg ud af, at det var et mirakel, der ikke var til at fatte.**

I mellemtiden lagde jeg mærke til, at andre mennesker malede rundt om min vært og behandlede ham med stor hyldest og respekt. Jeg blev næsten ikke lagt mærke til og blev taget væk af dette væsens kraftfulde karisma og aura.

Aldrig i mit liv havde jeg mødt et væsen af en sådan styrke og indre kraft. Min ånde blev taget af hans udseende og flydende bevægelser. Jeg kunne have svoret, at hans form var ved at ændre sig, mens han dynamisk udtrykte sig til sit publikum, flydende fra subtil form til formændring, som var harmonisk og kraftfuld, uden nogensinde at miste et øjeblik sin underliggende persona og karisma.

"Sikke en måde at udtrykke sig på," tænkte jeg. 'Hvilken slags art har jeg besøgt? Hvad er dens evolutionære historie? Hvorfor har de bragt mig hertil og frem for alt hvorfor mig?'

Selvom min vært var hovedfokus for alles opmærksomhed, mest af alt min, iagttog jeg de andre nu med større interesse og opdagede, at hvert individ bar en umiskendelig, men ydmyg adel, opførte sig med sublim balance, som om hver bevægelse tællede.

Ingen gestus var forgæves, alt flydende harmoniseret fra person til person, som en sværm af fisk måske, i total synkronicitet, **harmoni bragt til sin ultimative perfektion.** Hvor primitiv og rå jeg følte mig som repræsentant for min egen art, hvor upoleret, basal og urprimitiv. Blandt denne ædle race følte jeg mig smerteligt skamfuld og ydmyg, klar over min næsten blinde animalske oprindelse. Som om jeg lagde mærke til mit ubehag, henvendte denne ædle kriger og min vært til mig med stor balance, medfølelse og venlighed. Jeg mærkede en kraftfuld strøm af kærlighed udstråle fra ham mod mig. Det var først nu, at jeg lagde mærke til, at al denne ballade og fræsning omkring hans følge havde været for at forberede ham til en storslået ceremoni. Jeg blev helt klar over dette, da han henvendte sig til mig. **Det var formålet med mit besøg, min invitation til at lære og bemærke, at menneskeheden ikke er den eneste intelligente art, og at vi ikke engang er intelligente sammenlignet med hans!**

"Du kan undre dig over, hvad det her handler om," blev hans tanke sendt mod mig med et blidt nik og et smil. 'Jeg vil gerne have, at du er vidne til parringsritualet af vores slags, for at sige det i sine mest enkle vendinger.'

Han fortalte mig, at han ville fusionere, smelte sammen eller forene sig i en form for frieri og forening med et kvindeligt aspekt af sin art. Et koncept som 'mor' blev tændt i min bevidsthed. Det

kvindelige aspekt af hans art ville slet ikke være, hvad jeg kunne forvente. Han fortalte mig, at hans art på dette dimensionelle niveau var nødt til at formere sig, ligesom vi gjorde på Jorden, som en nødvendighed for at beskytte en fremtidig generation. **Det blev klart for mig, at hvert væsen var underlagt en livscyklus, ligesom vi er, og at de ville udvikle sig til et højere plan, når deres oplevelse her var afsluttet.** Han fortalte mig også, at jeg var det første menneske, der var vidne til dette.

Jeg var lamslået, uden helt at absorbere betydningen og det enorme privilegium ved denne begivenhed. Jeg spurgte ham, hvor 'moderen' var. Jeg fik at vide, at hun faktisk var i hjertets centrum af deres galakse, og at vi skulle rejse dertil, som vi gjorde, før vi ankom.

Med det gik vi ombord på vores gossamer fartøj. Min vært så nu endnu mere majestætisk ud, klædt i en flerlags glitrende kjole. Hans følge var også passende klædt til denne utrolige lejlighed. Alle sammen udstrålede adel og kompromisløs tiltrækningskraft og skønhed.

Efter en kort tur ankom vi til et hav af lys, som jeg umiddelbart anså for at være det centrum min vært havde henvist til. Da jeg sad midt i det hvirvlende lys, så jeg en gigantisk genstand med virkende mønstre og farver, der udstrålede en skønhed, som tog pusten fra mig. **Uden at blive fortalt vidste jeg, at det, jeg så, var 'moderen'.**

Det, der var åndssvagt, var den enorme uoverensstemmelse mellem mand og kvinde, da der bogstaveligt talt slet ikke var nogen lighed mellem kønnene. Ikke alene var det kvindelige aspekt mindst ti til tyve gange større end dets mandlige modstykke, men forskellen var som om mellem to verdener. Jeg blev mærkeligt nok mindet om noget af Jordens naturlige verden, hvor en lille han bejler til en overvældende hun, og alligevel var hunnen for mig alt andet end et dyr eller et væsen, *det var et kraftcenter, der udstrålede kærlighed og opløftende velsignelser til alt, der nærmede sig dets gigantiske aura.*

Moderen havde ingen som helst genkendelige menneskelige træk eller udseende, men det, jeg var mest opmærksom på, var et overvældende aspekt af femininitet, der udstrålede en uimodståelig tiltrækning. Jeg kan kun forsøge at beskrive hende ved at foreslå, at du betragter den smukkeste tænkelige blomst, åbner dens kronblade og ånder den mest fortryllende parfume ud, mens du konstant udfører en dans med dens mængder af blade, overflod, skiftende mønstre og udstråling af lyskaskader, og dette lyder så sødt, at det alene kunne bringe dig ud i en helt anden verden. Det, der var før mig, var superaspektet af femininitet, kerneessensen af det, den absolutte perfektion af den livgivende Kilde.

Jeg observerede så min vært åbne sine arme og drev hen mod hende, som om 'han' blev båret usynligt. Da han kom nærmere, lyste hans aura op, og han blev modtaget af 'moderen' ind i hendes indre helligdom, hvorpå han forsvandt.

Derfra fulgte et spektakulært forenende ritual, som var en sang, en dans og en udstråling af glæde og ekstase, som alle de omkringliggende vidner kunne nyde godt af.

Forsigtigt vendte de to sig sammen som én. Jeg mærkede stærkt, hvad der foregik. **Jeg mærkede et udbrud af lyksalighed og stor klarhed udstrålede fra midten, og vi bøjede os alle sammen og sank på knæ.** Jeg fulgte op instinktivt, uden nogen tanke, men i ærbødighed for det, der foregik.

Den velsignelse, der strålede ud, så ud til at brede sig over hele galaksen. Det var så stærkt. Jeg blev overvældet af det privilegium at have været vidne til denne begivenhed, plukket fra vår fjerne

primitive planet, med et samfund så uudviklet og primitivt, at det fik mig til at føle mig som et simpelt insekt til sammenligning.

*Jeg var blevet ført ind i det mest intime fristed af en fuldstændig fremmed art for at give vidnesbyrd om, at der er avancerede fremmede livsformer hinsides vores primitive Jord, og der er et liv, der er mere utænkeligt, end nogen naturforsker ville være i stand til at fatte og alligevel, i dets essens, også så meget menneskeligt. **Jeg vidste, at jeg var her for at være vidne til og for at optage et af de største magiske vidundere i vores univers, genereringen af nyt liv, vidunderet af førskabelse og skabelse, essensen af, hvad alt liv er i sin kerne.***

Himlens Forgårde.

I min tidligere bog indsendte jeg adskillige detaljerede rapporter om de højeste niveauer af de astrale eller højere dimensionelle områder, som af de fleste mennesker, der befinder sig her for første gang, ses som selve himlen. Der mangler dog afgørende karakteristika, som adskiller det fra de meget højere niveauer af bevidsthed, som kun kan nås, efter at identifikationen med vores ego er blevet overgivet, og alle tilknytninger, der binder os til eventuelle resterende ønsker, er blevet afbrudt. Disse betragtes som de sande himmelsyn, som vi skal se senere.

Ikke desto mindre er disse riger ekstraordinært sublim, symmetriske og smukke, præget af samspillende harmonier, der ikke er helt så tydelige på de mindre energiske niveauer, som dog stadig kan være ekstremt smukke. *Gennem årene har jeg taget noter og lavet mange billeder inspireret af denne region.* Ud over at gentage en eller to rapporter fra min tidligere bog, vil ingen af mine noter, jeg har taget siden da, danne en konsistent fortælling for at give et omfattende billede via en enkelt rapport af, hvad disse højere riger har at tilbyde. Ofte har jeg blot låst disse indtryk i min sjæl og senere gengivet dem som digitale malerier, *selvom de på deres vej ned i det format sjældent lignede deres originale, men jeg føler, at jeg alligevel har formået at sætte på tværs af nøgleindtrykkene.*

Det er under alle omstændigheder højst usandsynligt, at to personer, der besøger disse regioner, vil støde på den samme scene på samme måde, ligesom det er usandsynligt, at folk, der rejser til Amerika, rejser til det samme nøjagtige sted. Selvom det på dette tidspunkt skal siges, at vi også skaber konsensusmiljøer. For eksempel hvis et stort nok antal mennesker, ser en film som Hobbitten, vil vi sandsynligvis finde et miljø, der ligner det, eller hvis nok mennesker ser på et af mine billeder og forestiller sig, at de er der, er det muligt, *at et landskab ligesom det er blevet skabt et sted på en af de højere dimensioner.* Fantasi er en kraftfuld skabelseskraft, især hvis følelser bliver brugt. Jeg har besøgt nok fantasi til at vide, at dette er sandt. (se Cartoon City i en tidligere rapport). Så i stedet for bare at række uddrag af journaler, så lad mig tage min ordbørste frem og male et billede i form af en collage af mine mest betydningsfulde indtryk.

Først og fremmest, lad mig slå fast, at der er et uendeligt antal verdener, ikke kun relateret til jordens liv, men også et ubegrænset antal andre planeter, der er tilgængelige for os herfra. **Oven i dette er der så mange nuancer af hver virkelighed, der kan opleves, at vi simpelthen må acceptere, at disse er uendelige. Vi bliver også nødt til at vænne os til, at hvert individ oplever denne virkelighed fra deres unikke synsvinkel, drages ind i miljøer i harmoni med deres sindstilstand, deres karakter og ofte med et ekstra lag af idiosynkratiske projektioner overlejret.**

Den anden slående bevidsthed, der bliver mere tydelig, når man går ind i disse højere tilstande, er en akut følelse af, at vi er tættere på Hjemmet, uanset hvor fremmed planeten er, vi måtte have besøgt. Dette skyldes det faktum, at vi er mere bevidste om nærheden af kerneaspektet af os selv, vores indre hjem, sjælens naturlige hvilested, hvoraf alle de ydre verdener inklusive vores Jord blot er manifestationer eller forgårde. For os kan disse behandles som vores elskede hjemmebane, men de giver stadig ikke den sande følelse og trygheden forbundet med det autentiske sted, vi udspringer fra.

Så vi kan opleve verdener langt væk fra Jorden med vild og fremmed vegetation, med flere sole, kredsende måner og planeter, med ujordiske atmosfærer og omgivende lys, som er ulig noget, vi måske har oplevet før, og alligevel vil vi stadig føle os meget med en følelse af at være hjemme. **Vi er tættere på, men endnu ikke i det faktiske bevidsthedshjem, som er repræsenteret af de sande himmelske tilstande, udforsket mere fuldstændigt i næste kapitel.**

Det er også langt lettere at rejse i rummet på disse meget højere dimensionelle niveauer, end det er på de lavere. Jeg husker tydeligt, at jeg rejste gennem et væld af forskellige stjernesystemer i løbet af en begivenhed, men selvom jeg dækkede millioner af lysår, oplevede jeg stadig en følelse af nærhed til hjemmet.

Alt rum og rummets multidimensionelle modstykke er en manifestation fra den meget højere dimension, som jeg tidligere omtalte som Super Dimensionen. Men nu kan jeg simpelthen lide at kalde dem Himlen, Himlens Udsigter eller Bevidsthedens Hjem, som jeg vil udforske mere detaljeret.

Jeg har stadig svært ved at opdele dimensionerne i lodrette lag, hvilket ofte gøres af nogle esoteriske modeller som en måde at skelne mellem dem på, og hvis jeg taler om højere eller lavere, refererer jeg simpelthen til det i disse termer som: mere positivt eller negativ, inden for en mere eller mindre udvidet Bevidsthed, værdsat som mere eller mindre smuk og symmetrisk og mere eller mindre lysende osv.

Denne form for vertikal diskrimination er også ret udfordrende med hensyn til alle andre virkelighedsplaner, og den eneste måde, det giver mening på, er ved at vise, at Bevidstheden udvider sig, jo tættere vi bevæger os på vores Kilde, hvor vi oplever utrolige harmonier, der udfolder sig, når vi nærmer os. Der er også en bemærkelsesværdig stigning i lysstyrken af det fremherskende lys eller atmosfæren, hvilket naturligvis hurtigt tilpasses.

Nogle gange er det muligt at nærme sig disse forhøjede områder fra luften under OBE'er, og de viser sig først som et stærkt lys i det fjerne, som daggry, der bryder op om morgenen. Efterhånden som vi kommer tættere på, finder vi stigende ubehag, når vi står over for disse lysere territorier, indtil vi bliver akklimatiseret. *Dette er endnu en grund til, at jeg fandt det svært at acceptere, at dimensionelle niveauer på en eller anden måde er stablet lodret oven på hinanden.* Selvom vi kan gå ind i højere dimensioner via et skift i bevidsthed, kan vi også bogstaveligt talt rejse mod dem. Som det fremgår af min tidligere rapport, krydsede folk simpelthen en bro for at bevæge sig ind i den næste dimension. I min tidligere bog, *Multidimensional Man*, brugte jeg til at begynde med bygninger, og ved at bruge trappen for at nå øverste etage befandt jeg mig nogle gange i en højere dimension. Ved andre lejligheder ville jeg prøve at bryde igennem et loft for at komme videre. Min konklusion var, at vi ved at bruge en så kraftfuld 'følelsesvisualisering' narrer Bevidstheden til at flytte os til et højere niveau. *Medmindre det opleves, er det svært at forstå eller visualisere, men lysstyrken i de højere regioner gør det umuligt for mennesker i en noget lavere bevidsthedstilstand at komme ind; de forhindres i at komme ind i disse områder på grund af oplevet ubehag.* Vi

skal først tilpasses det.

Dette er Bevidsthedens store mysterier, som slet ikke vil tillade os at se det på den logiske måde, vi er vant til på vores fysiske niveau. Vi er bedre tjent med at bruge analogier af vores drømme, hvor symboler kan bruges som fokuspunkter for at flytte bevidstheden fra en tilstand til den næste. Skeptikere bør ikke være for forhastede med at afvise dette faktum som bevis på, at vi har at gøre med ren fantasi. Bevidstheden har sine egne love, som simpelthen ikke er baseret på vores fysiske.

I de mange rapporter om nærdødsoplevelser, jeg har læst, er der kun blevet nævnt lidt af de mange fremtrædende træk ved den højere bevidsthed, som diskuteres i næste kapitel. Jeg konkluderede, at det er her på disse sublime astrale områder, at de fleste af de mennesker, der har haft en nærdødsoplevelse, vil have fundet sig selv, da de rapporterede, at de havde været i Himlen. Der er lidt på Jorden, der kommer tæt på den i sin skønhed, som hovedsageligt er fornemmelsen af at være så tæt på vores sande oprindelse, at vi simpelthen kalder det Hjem.

De mennesker, der bor her permanent, er uden undtagelse meget attraktive og smukke. Her vil vi til fulde indse, hvilken smuk art vi egentlig er, og jeg føler, hvilket stort privilegium det er at være blevet valgt til at leve livet som menneske. På de lavere niveauer bliver menneskeheden kerneskhed meget ofte overset og overskygget af de negative aspekter af menneskeheden, som bliver givet mere eksponering i medierne, men efter at have besøgt disse højere regioner har jeg det ikke længere sådan. Når vi ser ud over skyggerne, som for det meste er forårsaget af uvidenhed, kamp og ekstreme vanskeligheder, vil vi se, at vi er gennemsyret af strålende indre skønhed, der vil skinne igennem. **Når vi har rystet de sidste spor af skyggen af os, bliver vi til strålende væsener, som fylder mig med glæde og får mig til at føle mig privilegeret at være en del af.**

Mange, hvis naturlige hjem er på et meget højere niveau af bevidsthed, har valgt at slå sig ned her, så de lettere kan være til tjeneste for de mange mennesker, der har brug for deres hjælp i de lavere astrale områder eller endda den fysiske. Dette er et slags offer, de bringer for at tjene, fordi deres sande åndelige hjem får himlen på det astrale plan til at fremstå som mørke i sammenligning.

Ofte behøver mennesker, der har haft traumeoplevelser og undslap den sikre død, kun at komme så langt som til de højere astrale planer. Medmindre de var meget usædvanligt åndeligt udfoldet, er de simpelthen ude af stand til at trænge igennem til de sande Himlens Udsigter, Bevidstheden, der er meget tæt på Kilden til dens oprindelse eller Singularitet. NDE-ofre for ulykker og medicinske traumer behøver kun at komme så langt som dette for at modtage helbredelse, trøst og rådgivning, og når de vender tilbage, **vil de give vidnesbyrd om himlens skønhed, om den nåde, de har modtaget, og al den visdom, der har været givet til dem af oplyste væsener. Disse væsener kan vise og transportere dem, ved deres rene hensigt, til de meget højere regioner,** hvor de opfatter deres 'download', deres visdom af åbenbaringerne, som de så vil rapportere tilbage til de mennesker, der er efterladt på Jorden. Her vil de afgive vidnesbyrd om, at de har været i paradiset og tilbage. Meget få af dem ville uden videre acceptere, at de knap havde ridset Himlens overflade.

De mennesker, der hjælper disse sårede sjæle med at vende tilbage til deres fysiske kroppe, er for det meste oplyste mennesker, ofte meget gamle sjæle, hvis karisma og udstråling let kan forveksles med en engels eller endda Gud selv.

Mennesker, der modtager deres velvilje og kærlighed, kan nemt projicere billedet af deres religiøse avatar på dem, en helgen eller en hellig mand eller kvinde; for tiden for deres ophold kan deres velgører påtage sig alle de ydre fremtrædener uden nogensinde at afvige et øjeblik fra den

autentiske kærlighed, de føler for deres anklage. **Disse helbredende engle og åndelige velgørere er selvrealiserede mennesker fra de overdimensionelle realiteters planer hinsides.**

Der er imidlertid rapporter, der bærer kendetegnene for nærdødsoplevelser, der er nået forbi den astrale himmel og ind i bevidsthedens rene lys. Dette er ikke anderledes end folk, der har spontane oplysningsoplevelser, som er blevet rapporteret hyppigere i de senere år. Men det er først, når vi træder ind i den sande himle, **at forskellene mellem den astrale og sande himle bliver meget mere indlysende.**

De mest afgørende er den dramatiske udvidelse af Bevidstheden, forbedringerne af alle vores opfattelsesmåder, forøgelsen af lys og en alt-tilstedeværende lyksalighedsbevidsthed, der sendes direkte til os af selve Singulariteten, som omfatter alt. For at gå direkte fra deres fysiske bevidsthed ind i den højeste tilstand ville det kun forårsage yderligere traumer på grund af deres gamle identitetsfølelse, der blev fjernet og åbningen af en helt ny følelse af, hvem de er. Dette kan være en hindring for deres healingsproces.

De almindelige mennesker på Jorden har haft spontane spirituelle oplevelser af en sådan karakter og fundet sig selv i at søge lægehjælp eller rådgivning på grund af den indflydelse, det havde på deres liv.

I spirituel litteratur eller på specialiserede fora omtales dette ofte som en 'åndelig nødsituation'. Jeg har selv modtaget breve fra bekymrede partnere, der spørger om råd til, hvordan man håndterer så kraftige spontane transformationer. *På grund af vores uvidenhed bliver disse mennesker ofte medicineret eller indlagt på en institution, hvor de er kategoriseret som psykotiske eller skizofrene.* **I virkeligheden ville de drage større fordel af rådgivning fra nogen, der er bekendt med deres oplevelse, og blive langsomt funderet ved at fokusere mere på praktiske verdslige opgaver.**

[Neste lyd fil](#) herfra.

Men sammenlignet med Jorden er disse astrale himle stadig uforglemmelige oplevelser, som ofte vil forvandle en persons liv, når de vender tilbage til Jorden, men heldigvis (eller desværre) er de ikke udsat for den fulde virkning af de meget højere tilstande.

Når de læser rapporter fra nærdødsoplevelser, er de næsten alle enige om, at de var tilbageholdende med at vende tilbage til deres kroppe på grund af den fornøjelse, de oplevede. Så himlen, vi finder på de højeste astrale områder, kunne omtales som vores jordiske himle, og medmindre du har en stærk impuls til at trænge ind i selve skabelsens hjerte og er forberedt på det ved et regime af daglig meditation, ville de fleste mennesker være tilfredse med at tilbringe resten af deres evighed her, i stedet for den 'rigtige vare'.

Lad os blive her et stykke tid endnu for at opleve, hvordan det føles i disse høje egne, hvor vi er så meget tættere på vores sande hjem og dets let tilgængelige kreative kraft.

Det første, vi sandsynligvis vil blive opmærksomme på, er, at vi aldrig er i nogen fremmed form for miljø, uanset hvor fjernt det er fra vores velkendte grund. Dette skyldes, at vi er i en intim kommunikation med vores omverden.

Vi er ikke længere fremmedgjort på nogen måde fra det, der betragtes som uden for os. Miljøet reagerer meget lettere på vores følelse på en positiv måde. Jeg har beskrevet, at det også sker i de lavere regioner, men her har det en intimitet og personlig forbindelse, der føles meget sundt. For eksempel udsender alt, der svajer eller bevæger sig, en lyd, der altid vil harmonere med andre lyde og vores egen tilstedeværelse.

Når man går langs en flodbred, vil den gurglende lyd af vandet være mere som en melodi, der spiller specielt rettet mod os, fordi vi er så synkroniserede med verden. Samtidig kan vi føle det i sangen fra en fugl i nærheden, *som synger dens melodi som en del af en universel koncert*. Alt, hvad der sker omkring os, er synkroniseret med os.

Hvis du forestiller dig en lys sommerdag med dens varme solstråler, sådan som du husker den fra barndommen, hvor du måske har leget glad og fri for bekymringer i haven blandt blomster, der så ud til at have samme størrelse som dig, vil du få et tæt nok match af, hvad du kan finde her.

Oven i købet reagerer miljøet på dig intimt, fordi alle dine følelser er levende energier, der interagerer med alle andre energier, der opretholder denne verden og dens skabelser og er konstant i spil. **Hvis du med glæde og hengivenhed skulle se på en blomst, ville den blive levende og vise dig sine mest levende aspekter ved at åbne op og afgive dens magiske duft eller endda øges i størrelse** og pragt.

På dette niveau ser vi ikke længere blot på vores omgivelser og naturens skønhed, vi kommunikerer og forholder os til den og bliver mere og mere opmærksomme på, at der ikke er noget, der hedder dødt stof, fordi alt indeholder essensen af intelligens.

Det er let at blive revet med blot ved at overgive sig til harmonierne af syn og lyd og tilstedeværelsen af kærlighed, der udstråler fra Kilden til alt i alle objekter, der udgør vores miljø. Selvom det måske stadig ikke er helt så tydeligt som på de mere udvidede niveauer, skal vi kun åbne os op for disse energier, og vi vil blive fortryllet som af en magisk besværgelse.

Hengivne kæledyrsejere ved allerede, at deres elskede dyr har en sjæl, karakter og personlighed. **Når vi ankommer her, vil vi direkte forstå, hvor intelligente vores kammerater virkelig er, og vi kan frit tale og kommunikere med dem, som om de var mennesker, selv til fugle.**

Alt, hvad vi ser eller interagerer med på disse niveauer, åbner op for en ekstra komponent af forbedret oplevelse. Vi læser måske en bog, der springer levende til live i vores indre oplevelse eller ser på et maleri, hvor vi fortaber os i det, og afhængigt af typen af værk kan vi faktisk gå ind i det og opleve præcis, hvad kunstneren oplevede, da de malede det, som jeg har beskrevet i en tidligere rapport.

Hvis vi lytter til musik, vil vi bemærke, at lydene har farve, og en koncert kan manifestere en kraftfuld visning af magiske lysshows.

Interessant nok er denne idé i de fleste af vores jordiske popkoncerter allerede filtret igennem for år siden og bliver brugt med stor effekt af koncertarrangørerne. *Computerteknikere har også set sammenhængen mellem lyd og grafisk repræsentation, og vi kan downloade software, som gør musik til kunst.*

Som kunstner begyndte jeg personligt at bruge det i mit arbejde med **virtual reality**. Alle disse 'specielle effekter' har allerede været tilgængelige i tusinder af år på de astrale niveauer og er simpelthen en naturlig proces.

For hvert landskab her er der en forbedret version på de højere planer, forbedret betydning, der gennemsyrrer dig med den uundgåelige tilstedeværelse af glæde og pragt; dens skabers indre tilstedeværelse såvel som den fysiske storhed af dens mere højt udfoldede manifestation med skarper eller blødere konturer, mere levende eller langt større spændvidder og nuancer af farver og

en behagelig atmosfære af kramende varme. Hvor der er vand, vil det være som flydende krystal uden fornemmelsen af vådhed. Det føles næsten som at have et **lag af matteret glas fjernet fra vores syn, fordi alt er så sprødt og klart.**

Når man går gennem åbne landskaber, er der ofte en ekstra komponent af følelse, som vi tidligere aldrig kunne registrere eller være opmærksomme på med vores fysiske nervesystem.

Når vi vender tilbage til vores krop, indser vi, hvor groft alting er til sammenligning. Her er disse følelser repræsenteret i lysets forskellige kvaliteter med subtile omgivende farvenuancer, som kaster en helt ny og unik atmosfære ind i vores bevidsthed. Vi kan få ny og mange forskellige former for bevidsthed, når vi kommer ind i regionen og ofte oplever helt nye varianter af følelser for første gang.

Det er ikke kun det meget større spektrum af følelser, vi kan skelne her, som vores rå fysiske nervesystem aldrig kan levere eller differentiere.

Enhver sansefacilitet er stærkt forbedret, men vi vil opleve, at følelser har et meget større spændvidde, ofte med mange flere nuancer af glæde eller andre positive følelser, hvilket gør oplevelsen her så adskilt fra alt, hvad vi nogensinde har kendt.

Et meget bredere udvalg af farver med nuancer, vi aldrig vidste eksisterede, kan opfattes, og det samme gælder for lyd såvel som andre opfattelser, herunder lugt og smag. Vi vil simpelthen have større direkte adgang til den iboende energi, der er manifesteret i objekterne i den verden, der omgiver os, *så når vi ser på en sten, vil vi forbinde os med stenens energi med dens unikke aura og dermed hele verden omkring os. kommer til live,* lyser op indefra og kan reagere på os, når vi passerer. Vi kan endda opdage dens indre intelligens, som manifesterede den i første omgang, hvilket giver alt en følelse af nærvær.

Ofte, når man vælger at gå en tur i disse før-himmelske riger og ser på jorden, kan der observeres en række mærkelige fænomener, såsom jorden organiserer sig i et geometrisk og symmetrisk mønster, så det kan se ud som om man går på et slags persisk tæppe, men disse mønstre vil blive ved med at ændre sig i overensstemmelse med ens følelser.

Jeg bemærkede de samme fænomener, når jeg gik på vores fysiske Jord efter en times dyb meditation. **Min forklaring er, at den indre oplevede symmetri under meditation projiceres gennem øjnene ind i verden og omorganiserer alt mere symmetrisk.** Dette gælder især, når man går på en sti, der viser en tilfældig tekstur af småsten eller dækket af efterårsblade, som arrangerer sig selv i et symmetrisk mønster.

Her på disse højere dimensioner har jeg oplevet det som næsten givet på grund af at være meget tættere på de højere verdens symmetrier. Nogle gange kan det endda virke, som om jorden er lavet af glas eller halvgennemsigtige sten.

Når man går ind i bjergrige områder, kan bjergets klippe synes at være lavet af halvædelsten eller ædelsten som en rigelig række af gennemskinnelige kugler.

Alt, hvad naturen har manifesteret på vores Jord, er her i de høje astrale områder, og det virker af en meget højere kvalitet. I stedet for sten kan der være halvædelsten eller ædelsten; i stedet for uædle metaller, ædle metaller.

Bygninger bygget af marmor er af en kvalitet og et mønster, der simpelthen ikke kan findes på Jorden, med sømme af guld eller sølv, der løber igennem eller klare krystal. Der kan være

tyngdekraft-trodsende bygninger og meget komplekse og kunstfærdige vandlande med vegetation ukendt på jorden, blomsterskove med individuelle planter i meterhøje, der svajer blidt i en varm sommerbrise. *Jeg har kommunikeret med dyr og fugle, som om de var mennesker, hvilket for mig er et bevis på, at alle skabninger har meget mere intelligens, end de får æren for.* Tidligere har jeg også rapporteret at have stødt på mytologiske væsner.

Små vandløb, der fosser ned ad bjerget, fører vand, der er krystalklart og udsender musikalske partiturer i stedet for den hvide støj, der normalt forbindes med brusende vand. Skulle vi bøje os ned og samle sandet op på flodbredden og lade det løbe gennem fingrene på os, ville vi høre musikalske toner udsendes ved de fine korn.

Jeg har også ofte bemærket, at den underliggende geometri viser tegn på fraktal vækst, mest tydelig i planter, buske og træer samt i barken, som kan vise sig i et meget smukt og symmetrisk arrangement af blade og grene, hvilket gør de mest spændende mønstre.

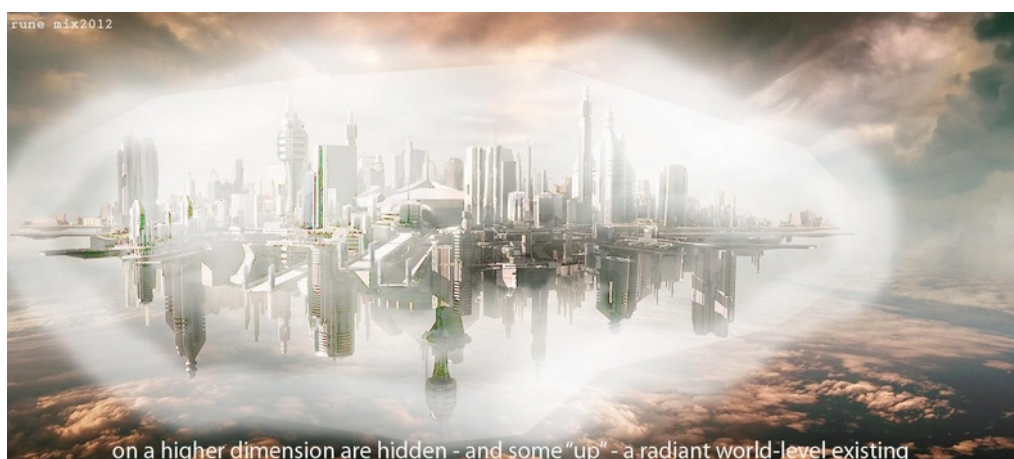
At betragte vore medmenneskelige brødre og søstre på dette niveau i deres mere udfoldede tilstand kunne kræve en hel bog om sociologisk undersøgelse. Vi er ikke længere så dyrebare med hensyn til at sikre vores status og image på højere niveauer, fordi vi er på vej til at give slip på vores egen betydning for at komme ind i de meget højere niveauer af bevidsthed; **dette kræver total overgivelse af vores ego-tilknytninger.**

Derfor vil vi finde det en glæde at kommunikere med andre mennesker, i hvem vi genkender et nærmest intimt forhold, som om de var vores helt egne familiemedlemmer. Jeg har allerede nævnt tiltrækningskraften af folk her, som alle vil have løst deres ego-relaterede fikseringer og problemer og tilsidesat deres behov for at dømme eller forsvare en mening.

Vi oplever faktisk et utopisk samfund, hvor alle lever i fred og er fri for konflikter. *Vores forklædninger og roller, vi viser i det fysiske samfund, er blevet droppet, vores autentiske natur og individualitet skinner dog og stråler ud i verden.* Vi har det uundgåeligt godt tilpas med vores medmennesker. **Men her, såvel som i de lavere regioner, tiltrækker lignende stadig lignende, og hvis vi ikke har gjort det på Jorden, uanset årsagen, her er det meget mere sandsynligt, at vi finder vores sjælevenner.**

I min tidligere bog rapporterede jeg om fejringen af en sådan forening under kapitlet 'Marriages Are Made in Heaven'; faktisk er de her. Intimitet når også meget højere tilstande af opfyldelse, som kan omfatte det køn, vi kender, **men går langt ud over dets niveauer af ekstase og intimitet**, vi kunne have oplevet via vores fysiske kroppe.

Jeg håber, jeg har givet nok grundlæggende information til, at du kan lægge dig ned, lukke øjnene og projicere dig selv ind i vores højere regioner, indtil du finder tilbagekaldelsen og den tabte hukommelse for dig selv.

Himlens udsigter.

Mysteriet med vores ego og selvfølelse kan let forklares ved, at hver enkelt af os, sammen med hvert atom i universet, også er dets centrum, hvorfra alt stråler ud.

At komme ind på disse niveauer ud over det astrale er et foretagende, der kræver en tankegang og holdning fri for al dens tidligere identifikation og tilknytninger. Det er simpelthen umuligt at komme ind i denne tilstand, der stadig er forbundet med nogen af vores elskede fikseringer af selvvigtighed.

Hvis vi ikke er parate til at gøre det, ville det være som at prøve en ballontur med alle de tunge vægte og reb, der holder den forankret til jorden. Det vil ikke finde sted af den grund, at vores kontrol er overgivet til et meget større aspekt af, hvem vi er, og dette aspekt er tæt forbundet med en universel bevidsthed, som ikke længere accepterer det lavere sinds negative og selvcentrerede kampe. Alt på dette højere niveau opererer på positive energier, som overvejende er kærlighed, glæde og lyksalighed; dette er selve grunden til, at det omtales som himlen, hvor ingen negativitet kan eksistere.

I vores vestlige tradition omtales denne tilstand som **kosmisk bevidsthed**, det devachaniske, mentale og kausale plan i teosofien eller simpelthen den sande himmel i kristendommen, og indtræden i disse udløser en fuldstændig ændring i bevidstheden, som ikke længere sætter det egoiske selv i sit centrum.

Siden jeg skrev *Multidimensional Man* og satte den superdimensionelle oplevelse i toppen af bogen, har jeg samlet yderligere, mere dybdegående erfaringer, som tvinger mig til at placere denne bevidsthedstilstand i et noget andet lys.

Til at begynde med bemærkede jeg, at for at få adgang til disse tilstander, kan vi ikke længere stole på vores egne ressourcer. Der sker intet, medmindre et meget højere aspekt af Bevidsthed bliver udnyttet for at tillade os adgang til denne mest sublime virkelighed.

Bibelen foreslår ganske passende, at man skal søge Himmeriget først, og alt andet vil blive givet. Dette er den store oversigt over processen. Den eneste kvalifikation er, at den søgende skal være holdt op med at søge riget, hvilket er en tilsyneladende selvmodsigelse, fordi vi bliver nødt til at gøre begge dele.

Det ser ud til, at det at betragte os selv som individer med personlighed og social identitet ikke engang er halvdelen af, hvad vi i virkeligheden er. **En meget større del af os selv er forankret i disse højere bevidsthedsområder, direkte forbundet med den større singularitet eller pool af bevidsthed, som ser tingene i et helt andet lys end os.** Fra vores menneskelige synspunkt er vi på vores egne, ensomme skabninger, der kæmper som dyr i ørkenen for at overleve. Som et resultat er vi afhængige af vores egne ressourcer og dem, der danner vores stamme, der forfølger de samme mål, som familie, skoler og virksomheder. Med tiden er vi blevet det, vi har trænet os selv til at være og er fuldstændig identificeret med det.

Fra Singularitets synspunkt er vi et ensomt væsen, som vi betragter som os, som kæmper for at overleve, har i virkeligheden aldrig været en selvstændig enhed, men altid været en del af en helhed, uanset hvordan den opfatter sig selv eller på hvilket virkelighedsniveau den er fokuseret på. Det har altid været en del af en større samlende Bevidsthed, men så længe vi kæmper, ønsker (selv- ønsker

at blive forenet med vores Singular Kilde), oplever vi os selv som adskilte. I denne tilstand af opfattet splittelse kan Singularity ikke nå os og skænke sine genforeningsvelsignelser, fordi vi har rejst adskillens kunstige barrierer via vores personlige synspunkt. Når barriererne er væk, begynder velsignelsen at strømme ind, og vi oplever derefter vores naturlige forbindelse til vores oprindelige og autentiske Kilde. **For så vidt angår Kilden, er vi aldrig blevet adskilt, ikke et eneste øjeblik, selv om vi skulle leve i dyb åndelig fattigdom og mørke.**

Men i vår tilsyneladende adskilte tilstand har vi påtaget os en række identifikationer, roller og fikseringer. Vi vil kun være i stand til at komme ind i singularitetens 'fold' i det øjeblik, vi adskiller alle strengene til vores tidligere identifikation. For mange vil dette føles som en udslettelsesproces, opgivelsen af vores identitet, roller og tilknytning til vores tidligere liv. Med andre ord bliver vi nødt til at overgive alt, hvad vi anser for at være det, der gør os til os.

Det kan føles skræmmende at give slip på alt det, der tilsyneladende definerer os som den person, vi er. For de fleste mennesker er dette en uacceptabel og umulig opgave. De har brugt år på at investere i deres persona, kæmpet for en uddannelse for at få en rolle og dermed status og prestige. De har forsøgt at adskille sig fra deres medkammerater og skille sig ud fra mængden. De har måske investeret millioner for at komme derhen, hvor de er nu, eller brugt årevis på at arbejde hårdt for at nå toppen. De har plejet sig selv til at blive bemærket og fremstå attraktive og smukke for at opnå succes, og så; bare for at opgive det hele? For hvad?

For at give slip på alle disse bliver vi nødt til at indse, at disse ikke er andet end 'røde sild' og en illusion, og **at vores kernejeg er meget mere betydningsfuldt end som så.** For den enestående Bevidsthed er vores vedtagne rolle intet andet end en cirkushandling, og uanset hvor vigtig vi anser os selv for at være og beder til 'Gud' om at støtte os i vores illusionære skuespilrolle, er Gud meget ofte meget opmærksom, medmindre der er en form for tilpasning til harmoniens love, og så er den tilsyneladende støtte i vores antagne identitet næsten rent tilfældig. Dette kan ændre sig dramatisk, når vores bøn er på linje, og *vi har givet afkald på vores greb om egoet, og vores bøn sendes gennem en ren kanal direkte til Kilden eller Gud.*

Der er masser af vidnesbyrd, der bekræfter nogle virkelig mirakuløse resultater af sådanne autentiske 'link-ups'.

(som eksempel på det (at få bønrehørelse-) angiver fx [Martinus](#), at man **selv** må være villig til å gøre/yde det som man ber om, mot andre, om man blir/er i stand til det. R-anm.)

For at være effektiv skal specifikke psykologiske forhold for den person, der beder bønnen, opfyldes, og de kræver normalt en **uselvisk løsrivelse** fra nød. Paradoksalt nok kan vi først finde denne autentiske forbindelse, når vi opgiver vores tilknytning til genstanden for vores bøn via en erkendelsesproces, der nedbryder vores koncept om adskillelse.

Dette er meget sværere at opnå, når vi er fuldstændig pakket ind i det spørgsmål, der tilskynder vores bøn i første omgang. Mennesker, der følger religionens og bønnens vej, er bedst tjent, hvis de først søger en forening med Gud eller, som den hellige Teresa af Avila har udtrykt det, 'et ægteskab med Gud'.

Der er masser af historier om mennesker, der har skabt en stærk forbindelse til Kilden og på grund af den, ved tilbagevenden til deres gamle jeg, anså sig selv for at være "udvalgte". Så starter processen forfra med at styrke og forstærke deres selvbetjening under et nyt banner, 'Udnævnt af Gud til at udføre missionen': prædikanterne, guruerne, de selvudnævnte mestre. De går ud i verden, opbygger måske et netværk af tilhængere omkring sig, udtaler deres valgte status, bygger en organisation eller kult, ***mens det i virkeligheden kun er en ny, større illusion af selvbetjening, som ofte ender i skuffelse, fjendskab og strabadser.***

I virkeligheden er vi alle 'udvalgte', knyttet til vores Kilde, men fordi vi alle er det, gør det os ikke til noget særligt. På den anden side bifalder jeg ofte mennesker, der giver autentisk vidnesbyrd om deres indre ofte meget personlige oplevelse, og derved øger vores større forståelse af bevidsthed, styrker vores generelle bevidsthed og opmuntrer folk til at genoverveje deres egne paradigmer, primært at vi er mere end en fysisk krop.

For opleveren personligt er det bedste, de kan gøre for at pleje deres forbindelse til Kildeenergien, at forblive ydmyge og åbne, og hvis de føler sig tilbøjelige til at gøre verden til et bedre sted, at gøre det med ydmyghed, naturligt at tiltrække støtte af styrken af deres handlinger i stedet for at opfinde en ny persona og fremme en ny tro.

De flestes psykologiske fortryllelse vil ofte bryde ned som følge af traumer, en form for chok, hvor de ikke længere kan kontrollere en situation, uanset hvor stærkt deres ego eller selvbillede er. **Dette punkt nås ofte under en livskrise, såsom et dødsfald, et brud med en partner eller konkurs og så videre**, selvom folk oftere end ikke udfører et heroisk reparationsjob for at bringe tingene tilbage til den tilstand, de var før deres krise, i stedet for at give slip på det gamle paradigme, stille spørgsmålstejn ved, hvem de er og begynde at tænke ud af boksen for at få en ny start. Dette udløser at give slip på det tidligere jeg.

Denne tapperhed er præcis den holdning, der er nødvendig for at komme ind i meget højere bevidsthedstilstande. **Velsignelser modtages ikke altid i form af ekstase forårsaget af intens religiøs hengivenhed, men ofte blot ved at overgive vores egen betydning under en krise, hvilket kan have en stærk transformativ effekt.**

Vi kan have brug for flere af disse ydmygende eller 'slippende' oplevelser for at værdsætte de finere aspekter af vores væsen, som ofte findes i stilhed ud over vores uroligheder og tilgås af en følelse, der udstråler fra hjertet. Hjertet har let ved at give slip på tankerne, og hvad er ellers vores selvopfattelser og ideer om sig selv, andet end tanker?

Den anden vej til at sende 'vores røde sild' af selvidentifikation på vej og værdsætte det faktiske hav, de har svømmet i, er ved regelmæssig meditation, hvor vi gradvist og mere eller mindre traumefri akklimatiserer os til processen med at 'give slip'.

Meditation er intet andet end at **give slip**. Vores vestlige tankegang gør det meget svært at give slip, fordi vores hovedfokus er på at 'holde fast', på at 'være mere' og 'få mere'. Det tætteste vi er kommet på at acceptere dette er ved at kalde meditation 'afslapning', *men det er tydeligvis ikke nok*. **Det er mere som at overgive sig til hjertet eller åndedrættet, end at hænge fast i vores tanker, som er vant til at holde fast i de gamle begreber og stive strukturer.**

Ved en kontinuerlig praksis med at '**give slip**' vil disse stive strukturer blive nedbrudt, og belønningen af ro vil *begynde at materialisere sig*. Vi vil så begynde at indse, at vores hjerner kan trænes og kontrolleres som en hund, og vores vaner kan overgives.

Hvis vi betragter meditation som en kontinuerlig strøm af 'give slip', udelukker vi ikke noget i give-go-processen, før vi bliver et tomt lærred, *et tomt kar* naturligt fyldt af, hvad vores autentiske natur havde i vente for os hele tiden. Vi er i en psykologisk meget bedre position til at realisere en tilstand af naturlig transcendens, som var blevet sløret af vores fiksering og tilknytning til specifikke problemer.

At give slip vil skabe den slags mentale rum, som de højere aspekter af vores bevidsthed vil sive ind i, eller endda bryde igennem og forflytte vores bevidsthed, frataget sin tidligere identifikation, til helt nye territorier. Hvis det sker under et pludseligt skift, er følelsen ofte, at der er et helt nyt 'os', et vi aldrig har set før, men som føles mærkeligt bekendt. Dette nye 'os' er eksponentielt mere kraftfuldt, mere indsigtfuldt og bevidst. Den anvender helt nye måder at opfatte og erkende. Den opererer i et felt med ubegrænset frihed, uhindret af tidligere selvbegrænsninger.

Dette er den tankegang, der åbner portene **til vores sande hjem**. Når dette sker, oplever vi, hvad der er kendt som en 'Awakening'. Fra det øjeblik af føler vi os ikke længere adskilt fra vores Kilde og er i konstant kommunikation og udveksling.

I de tidlige stadier kan vi føle, at vi til tider har mistet forbindelsen, selvom vi inderst inde ved, hvor vi hører til. Vi er ikke længere, som vi troede, vi var, og selvom ingen andre måske bemærker det, fremmer vi i hemmelighed vores nye bevidsthed, indtil den endelig klikker på plads, *og den bliver vores nye og permanente hvilested, hvorfra vi fører vores daglige anliggender fra et helt nyt perspektiv, styret af intuitiv visdom og raffineret opfattelse.*

Med andre ord begynder vi at udforske vores fulde potentiale, som begynder at udnytte vores vigtigste egenskaber, naturlige talenter og evner på nye og mere effektive og tilfredsstillende måder.

Dette er den tilstand, hvor vi er åbne nok til at tillade energien i vores enestående Bevidsthed at vitalisere vores bevidsthed **på dens egen hjemmebane** og modtage dens velsignelse. Dens transformative effekt opleves som ekstase. Når vi først træder ind på hjemmebanen for enestående bevidsthed, er ekstase, glæde og tilfredsstillelse de dominerende egenskaber, hvor vi fører vores nye liv.

Dette er den psykologiske position, sindet skal være i, for at vi kan komme ind i bevidsthedens højere riger og ikke-fysiske virkelighedssystemer under OBEs eller dyb meditation. **Disse er de sublime områder af den højere Bevidsthed, det udforskede univers, de ubegrænsede grænser for det udviklede menneske.**

Det er her, vi låser op for alle de store mysterier om, hvem vi er, og hvad der ligger til grund for al eksistens. Vi er på vej ind som kosmisk rejsende, der transcenderer rum og tid og prøver udsigten til vores uendelighed.

Jeg skildrede denne proces først under en ud-af-kroppen-oplevelse i **Multidimensional Man** og fortalte senere, hvordan den blev oplevet via meditation i min bog *The Ten Minute Moment*. I begge tilfælde dokumenterede jeg, hvordan disse tilstander krævede Singularitets initiativ og var uden for min egen individuelle magt.

[Link til neste lydfil herfra>](#)

Vi mediterer måske, indtil 'køerne kommer hjem', men vi kan ikke ville os selv ind i stillingen, fordi det, der vil, er netop det, *der skal overgives*. Singularitet bestemmer, hvornår vi er klar til at modtage den, og den gør det ved at administrere en intens oplevelse af ekstase og henrykt velsignelse.

Alt, hvad vi så er i stand til at gøre, er fuldstændigt at overgive os, opgive ethvert spor af vores gamle hånedede eller uægte persona. Nogle gange kommer vi ind i denne tilstand, hvor intet sker, intet overhovedet, undtagen en dyb følelse af sindsro og fred, som vi føler os glade for at blive i, måske i timevis. Når dette finder sted, er vi gået ind i en tilstand af **Samadhi**, hvor alle de subtile indre transformationer forløber, uden at vi faktisk ved det.

På andre tidspunkter kan ændringen i Bevidstheden som dette medfører, være meget dramatisk, men bør ikke ses som et mål for dens succes, selvom de ofte giver en bedre *'fortælling'*.

Det følgende er mine faktiske dagbogsoptegnelser om, hvad denne bevidsthedstilstand indebærer; Jeg har forsøgt mit bedste for at formidle oplevelsen så grafisk og så præcist, som jeg overhovedet kan. Som det kan ses af de forskellige beskrivelser, er hver oplevelse helt unik. Der er ingen fortilfælde, og der er ingen gentagelser. Naturen reagerer på en totalt dynamisk måde derved at, vi individuelt, er i den nuværende her-og-nu-situation, og netop derfor vil hver oplevelse være enkeltstående og unik.

I min tidligere bog omtalte jeg disse tilstande af sublim Bevidsthed og deres medfølgende miljøer som *'Super Dimension'*, hovedsagelig fordi den oversteg alt, hvad der er oplevet før og indvarslede en helt anden bevidsthedstilstand.

Det særlige indlæg var baseret på en stærk oplevelse, jeg havde så langt tilbage som for femogtredive år siden. Siden da er der sket mange ting, og selvom den beretning, jeg lavede, var autentisk og i overensstemmelse med min oplevelse, har jeg siden da haft langt dybere indsigter og oplevet en dyb permanent transformation.

Hver gang denne proces finder sted, er det også en påmindelse om, at vi ikke er nået til et slutpunkt, *men altid til et nyt udgangspunkt, når de større udsigter over vores uendelighed åbner sig foran os.* Jeg kan ikke længere se på disse tilstande i termer af 'super' eller 'overlegen', fordi det er en bevidsthedstilstand, *der ikke har nogen ækvivalent i nogen af de rapporter, der er blevet skrevet indtil videre.* (andre har, fx [denne](#).)

Jeg nævnte tidligere, at på de højere dimensioner eller astralplanet, finder vi mange mennesker, som ved deres erkendelsestilstand burde være beboere i de virkelige himmelske territorier, som jeg er ved at udvide på, men de har valgt et astralt legeme at være på. konstant standby for at hjælpe i de lavere regioner. Her stråler deres energi bredt ud og forstærker deres omgivelser. De bringer et lys frem, som får dem til at fremstå som guder. Det er her, at meget af healingen administreres, og de mennesker, hvis liv er i balance på grund af deres nærdødsoplevelse, vil let finde hjælp og blive støttet af dem, såvel som at modtage undervisning og visdom fra disse ophøjede entiteter. De kan endda blive vist ting ved hjælp af deres ekstraordinære kræfter, der vil få dem til at fremstå gudlignende.

Disse udviklede mennesker, der bor på de sublime astrale energiniveauer, er uden undtagelse udsøgt smukke og attraktive, fordi der overhovedet ikke længere er nogen negativitet til stede. De henter også deres kræfter direkte fra den meget højere dimension og udgør hele samfund og råd; deres visdom skinner igennem i alt, hvad de gør. Ikke underligt, at besøgende fra Jorden forestiller sig, at de er avatarer for deres tro og religion og endda Gud i menneskelig form.

Det er ikke op til mig at stille spørgsmålstegn ved gyldigheden af rapporter indsendt af erfaringer, og det ville ikke tjene noget formål, fordi det eneste, der betyder noget, er læringen og fordelene af sådanne oplevelser, **som ofte er livsændrende og transformerende.**

Efter at have været udsat for et helt livs slid og udfordringerne ved den fysiske eksistens, er det, når man kommer ind i et så raffineret område for første gang, næsten umuligt at finde andre ord end 'Himlen', 'engle' og 'Gud' til at beskrive de enorme fordele der bliver modtaget.

Alligevel er det først, når vi bryder igennem de astrale barrierer, at vi vil blive fuldt ud klar over, at det, vi oplevede før, kun var forpladsen til den ægte vare, som i sandhed er af en størrelse og vidde i bevidstheden, der er ydmygende, når vi først møder denne tilstand.

Det relativt lidt, jeg har set og været vidne til, er mindre end et nålestik på en elefant på størrelse med vores sol, og jeg kan slet ikke påstå, hvad jeg ved mere end de mest rudimentære oplysninger, der er fremlagt foran mig.

Der har tidligere været nogle rapporter fra teosofferne med hensyn til devachaniske planer, men selv de gik overfladisk over dette enorme emne. Hvordan kan man overhovedet rapportere om universet, når man kun har sat sine ben på få kvadratmeter af månens overflade?

Det er den udfordring, vi står over for. Vi bliver konfronteret med flere dimensioner, der er en million gange mere komplekse og storslåede end vores fysiske dimension. På samme tid vil hver person, der besøger det, også skulle kæmpe med det univers, de selv har skabt, som en afspejling af, hvem de er, deres egen vinkel og skræddersyede himle, og dette kan i sig selv vise sig at være uendeligt.

Ikke underligt, at mystikerne, der sejlede gennem disse områder, omtalte dem som distraktioner, når deres eneste mål var at komme ind i Guds hjerte. Så sandelig. Jeg er selv blevet forført til det af deres rene ekstravagance og de mange visuelle og sansemæssige udfordringer, **kun for at finde mig selv fare vild som i en uendelig labyrint, hvor den eneste måde at finde vej ud af den var ved at klamre mig til fangarme af kærlighed og lys knyttet til enhver genstand, vi finder her.**

Hvor mine ord fejlede fuldstændig, har jeg forsøgt mit bedste at skabe skitser og indtryk med de utilstrækkelige redskaber fra min handel med digitale medier, og også i det har jeg fejlet. **Efter at have været fordybet i disse utrolige scenarier er det simpelthen umuligt at gengive dem tilstrækkeligt ved hjælp af konventionelle midler, fordi det, vi finder, omfatter flere aspekter såsom syn, lyd, bevægelse, farve, form og kraftfulde kognitive attributter for følelse og erkendelse, som ikke kan reproduceres i ethvert medie, vi kender.**

Når jeg refererer til syn, lyde og bevægelse, henviser jeg til disse i deres superlative aspekt, som aldrig kan opleves via vores fysiske perception. Vores nye opfattelser forstærkes af en styrke på ti eller mere. Ikke desto mindre er disse ophøjede tilstande, der findes nævnt i esoterisk og religiøs litteratur, universelt beskrevet som tilstande, hvor der ikke kan bo noget ondt, riger af vedvarende lyksalighed, glæde og opfyldelse. Der er intet på Jorden, inden for vores sprog eller vores viden, som tilstrækkeligt kunne beskrive, hvordan det er, og alligevel oplever vi, at vores kunst og arkitektur er blevet stærkt påvirket af de få visioner.

Jeg fandt især ud af, at islamisk kunst, med nogle af dens storslåede moskeer, har fået inspiration herfra, og bygger designerne på primære geometriske former som sekskanten og det rige gentagelsesmønster.

Grundlaget for skabelsen er grundlæggende matematiske og geometriske former, som bygger alt via stadig mere kompleks fraktal geometri på et øjeblik. Den fraktale geometri er næsten altid at se, og alt er konstrueret med den, selvom den måske ikke ser tydelig ud på overfladen.

Blot ved at se på plantevækst, livsformer, dyrenes pels, skaller, blomster, floder, stjerner og galakser, finder vi ud, at fraktalgeometrien endda her på det fysiske plan, er grundlag af alt, hvad naturen designer. Fraktaler er så kraftfuldt et aspekt af skabelsen, at det nu i vid udstrækning bruges

i computersimuleringer, og nye computerspil er designet omkring dem for at simulere et helt evigt foranderligt univers og uendelige spilterritorier.

Når jeg har haft udflugter i disse lag, har jeg uundgåeligt fundet ud af, at disse er byggestenene til mange ting, jeg stødte på. **Her er et kort uddrag fra en udateret journalpost af en sådan observation:**

Af det lidet, jeg har iagttaget, er det de højere regioners geometri og symmetri, der har ramt mig mest. Selv nu står jeg tilbage med den storslåede udsigt og territorier, der stadig dvæler fremtrædende i min hukommelse på grund af den stærke visuelle indvirkning, de havde på mig.

I den ene gik jeg ad en sti, der var ophængt i luften, men som intermitterende var forbundet, hver tiende eller tyvende meter eller deromkring, via sublime reb, til væggene i en tunnel, som var porøs med store åbninger som perforerede cellevægge, og Jeg kunne se, selvom hullerne i miljøet disse tunneler var ophængt i. Under min gangbro fandt jeg strømme af farvet lys, der strømmede under fødderne som en rivende flod. Alt af alle aspekter af designerne fulgte et bestemt mønster, hvorfra alt udviklede sig til nye former, men under det hele bar det en fælles signatur eller karakteristisk design. Min vej slyngede sig ud i det fjerne, som blev sløret af opkvikkende lyståger, der væltede gnister af velsignelser over mig, mens jeg gik gennem den, og selv disse tåger var forbundet med resten af landskabet på nogle mystiske måder.

Jeg var meget bevidst om, at det, jeg så og rørte ved, også var en intim del af, hvem jeg var, og alligevel kunne jeg aldrig være helt sikker på, hvad jeg ville finde rundt om det næste hjørne, da verden blev ved med at skifte og ændre sig, men én ting kunne Jeg være sikker på; **intet nogensinde afveg fra en iboende plan eller et mønster.**

Selv lydets symfonier, som jeg aldrig havde hørt før, reagerede kun på harmonierne i deres fraktale manifestation eller måske endda genererede den. Dette var naturen, der arbejdede på sit højeste og mest sublime niveau, efter en kosmisk orden og princip, der lå til grund for al den magi, jeg skulle være vidne til; og *alligevel var det på samme tid mig selv og min unikke position, der muliggjorde dens unikke manifestation.*

Det var nemt at blive båret med og nyde de udfoldede planer og symfonier, men det er lige så nemt at flytte min hensigt og komme ind i et helt andet miljø, som der kunne være milliarder af, alle forskellige. Bare ved en handling af fokus og hensigt kunne jeg finde et helt unikt og nyt aspekt af manifestation, der udfoldede sig efter de samme principper for guddommelig matematik arrangeret omkring min unikke position.

Men som sagt, dette er kun et udsnit. Der er mange, og de kan ændre sig på et øjeblik og afsløre et helt nyt og uventet miljø, som får dig til at undre dig over, hvordan en så utrolig mangfoldighed, kompleksitet og skønhed kan opnås på næsten ingen tid overhovedet.

Der er også jordiske scener, pastorale landskaber med landsbyer og byer ligesom på Jorden, men blot på et glorificeret, lyksalighedsfremkaldende niveau; men selv disse følger et mønster baseret på det harmoniske. *Det ser ud til, at i denne verden er alt perfekt, og vores ufuldkommenhed opstår først ud af det kaos, der produceres, når den primære energistrøm afbrydes på de lavere planer ved at kvæle den med negative følelser.*

Men her vil permutationerne (FLYTNINGEN) af ethvert landskab, vi betragter på Jorden som sublimt, blive fundet i dette uendelige rum, men i sublim perfektion, forstærket af et sind, der er brudt ud af sine begrænsninger. Ethvert aspekt, der findes på Jorden, såsom magt og kraft, vil vi finde her, men

uden nogen korrumperende aspekter og kun i sin reneste tilstand. Uden nogen chance for at blive træt af en sådan perfektion vil vi opdage, at dens rødders salige herlighed vil sikre, at alt, hvad vi nyder vores øjne og sanser ved, vil skabe en oplevelse af fuldkommen tilfredsstillelse og salig nydelse.

Dato mangler.

Portene til højere bevidsthed.

Hele oplevelsen varede sandsynligvis mindre end et par intensive minutter. Jeg havde været nogenlunde forberedt på at gøre lørdagen til en dag med at gå dybere ind i de højere bevidsthedstilstande ved først at blive opmærksom på dens iboende stilhed.

Jeg havde brugt aftenen før og mediterede i en time, klokken seks om morgenen. Efter at jeg afleverede Julia på hendes kursus kl. 10:00, brugte jeg de huslige pligter, jeg skulle gøre for dagen, som et middel til intens meditation. **Dette betød at forbinde med nuet og opleve hver handling og hvert øjeblik med fuld bevidsthed.** Det satte mig hurtigt i en meget forbundet tilstand, en følelse, hvor jeg føler mig intenst hjemme og i en dyb fred med mig selv.

Gradvist blev opdelingen mellem mig selv og mine opgaver mere flydende, og jeg begyndte at bemærke, at min Bevidsthed ikke længere kun opholdt sig inden for min krops rammer. Jeg gik derefter ind i loungen og øvede Qi Gong i femten minutter. Bagefter trak jeg mig tilbage i meditationsrummet, hvor jeg mediterede i cirka en time.

Jeg var på nippet til at falde i en søvnliggende trance, men noget rykkede mig til fuld vågen bevidsthed, selvom det ikke var fysisk bevidsthed. Jeg observerede passivt nye udsigter, der passerede foran mit syn. Utroligt komplekse mønstre skabte en forbløffende række af buer, som jeg begyndte at rejse igennem. De scener, jeg gik igennem, udviklede sig konstant, og i hvert øjeblik og hver tur fandt jeg svimlende nye former og manifestationer, *som simpelthen kom fra en anden verden.*

Jeg rejste gennem tunneler lavet af komplekse fraktaler, mønstre, som viste sig at være den mest naturlige måde, hvorpå Bevidsthed manifesterer sin skabelse. Med deres vildledende kompleksitet, men alligevel fuldstændig enkelhed i udfoldelsen, tillod de uendelige variationer af manifestationer. Efterhånden som de udviklede sig, afslørede de ikke kun nye detaljer, men fremtryllede også utrolige kræfter for at skabe enorme og svimlende smukke monumenter, som voksede og udfoldede sig i betagende herlighed og mangfoldighed.

Et øjeblik overvejede jeg, hvordan det ville være at fare vild i disse magiske labyrinter, så smukke og så fantastiske i deres evigt skiftende løfte om eventyr, at det ville være tæt på umuligt nogensinde at finde vej ud igen.

Jeg så da, at de visuelle udsigter, der spundede ud foran mig, uanset hvor storslåede og rige og hvor storslåede deres skønhed end måtte være, var ikke meget mere end en fælde for sanserne og opmærksomheden for at holde mig væk fra det sted, hvor jeg virkelig hørte til. Øjeblikkeligt huskede jeg stilheden, den tavse ledsager, der tålmodigt havde ventet på, at jeg skulle huske det. Det, jeg havde set, var lidt mere end et filmværk. Da jeg modstod formens labyrint, blev jeg belønnet med en kraftig bølge af kærlighed, der rullede mod mig.

Jeg begyndte at føle pres på min pande og ræsonnerede roligt, at det var energi, der steg og satte sig i en kold, brændende ild. Jeg blev tændt og overgav mig øjeblikkeligt til kærlighedsbølgen. Billedet foran mig begyndte at ændre sig. Hvor jeg havde været vidne til turbulensen i stadigt udviklende tankeformer, var der nu anlagt den mest himmelske have foran mig. Mens jeg før havde været en løsrevet observatør, blev jeg denne gang personligt inviteret ind i fortryllede storslåede parker, omhyggeligt designet med paisley-krøller af blomsterbede, der lovede de glædelige vidundere, der endnu ikke har udfoldet sig. Jeg blev ført, med sind, krop og sjæl, mod en udførlig port, indhyllet i glødende tåger, lavet af guld, orange og ravsten og metaller. Den var fastgjort til en herlig gylden himmel, der ikke havde nogen horisont. Her stod jeg foran den mest sublime arketype, så ofte rapporteret af mennesker, der havde krydset dødens grænseland, Heaven's Gate, et klichéfyldt symbol, og alligevel i alt hvad jeg nogensinde havde set før i mit liv, var dette mere og lovet at være endnu et højdepunkt.

Denne ikke fra bogen dog>

Jeg kunne bruge en hel del ord i et forsøg på at gøre retfærdighed til dens herlighed og storslåethed, men kernebetødningen af dette store symbol var erkendelsen af, at jeg lige var ved at træde ind i mit sande hjem, stedet hvor jeg blev født og hvor jeg var udsprunget af. *At det var tid til at forlade en verden defineret af modsætninger og adskillelse og blive genforenet med en for længst tabt kærlighed i hellig ekstase.*

Jeg opgav alle tanker, ligesom en pilgrim kunne opgive sine ejendele og sine sko for at gå ind i en hellig helligdom. Jeg var der i min helhed, da porten åbnede, og jeg trådte ind på en bølge af glæde, som hurtigt blev min drivkraft.

Det holdt ikke. Min guide havde ikke nået mig, og jeg var heller ikke klar. Tanker, som jeg anså for længe at have forladt, klemte sig om mine hæle og forlod mine glæder. Jeg blev trukket tilbage i tidens labyrint, hvor den ene begivenhed fulgte den anden. Rummet omkring mig begyndte at falme og blev kun til et syn, og så lænede jeg mig tilbage i min stol.

Men det her var okay. Jeg lagde mærke til, at jeg slet ikke var blevet skilt fra min essens' virkelighed, kun fra en anden form for præsentation, og hvor jeg sad nu, var en herlig virkelighed åh, i al sin grænseløse fred. Mit sind løsrev sig fra tanken, jeg var stille og fri. Jeg var flyttet ind på det sted, jeg havde frit valg, hvor jeg også kunne tage del i mine inderste hemmeligheders tilbud.

I en time hvilede jeg i min stol og overvejede de store spørgsmål om tilværelsen og tankens mekanik, hvordan de blev lavet, og hvad de var lavet af. Ved disse tiders kyster iagttog jeg ubesværet deres bølger, deres interaktion, deres stigende toppe, den glædelige levering af skatte, de bragte i land fra havets dybde, og hver bølge leverede ny rigdom.

Der er meget mere ved en kort oplevelse som denne, som er svær at sætte ind i et fortælleformat med det kognitive aspekt med den indsigt og den viden, man opnår ved en sådan oplevelse.

Vi er nødt til at huske på, at Bevidsthed udvides enormt i sådanne øjeblikke og omfatter en ikke-lineær bevidsthed, som er svær at beskrive, når den først er begrænset til **fængselsvæggene i vores hjerner.**

Når videnskabsmænd og filosoffer kæmper med intellektuelle problemer, gør de det for det meste ved at anvende lineær tænkning: en tanke følger den næste, ideer er opstillet som perler på en halskæde, stillet op mod hinanden, logiske konklusioner følger ind i åbninger af nye veje til videre tænkning. Alt imens hjernens neurale netværk arbejder med overarbejde, strømmer rillerne, bliver mere effektivt, hurtigere, mere produktivt. Lejlighedsvis lyser hele områder op, hvilket resulterer i spontane åbenbaringer.

Det er ikke sådan det ikke-fysiske kognitive apparat fungerer. Her sker alt på ikke-lineære måder, på én gang, **via at vide frem for at tænke**. Der er ingen tidsforsinkelse, kun en forbindelse udført spontant, programmeret af den indre persons billedtæppe. Det gør os ikke til kernefysikere, fordi det i høj grad afhænger af, hvad vi er og vores individuelle program, men inden for programmet har vi spontan adgang til al information, der er relevant for os. *Så for eksempel kan vi følge en linje, der forbinder os til et tidligere liv, og dette liv vil blive tilgået på én gang og i fuld high definition. Vi er stadig individer, og vores højere status ændrer ikke på dette.*

Disse himmelske udsigter er også meget folkerige med sådanne individer, ligesom vores verden er her. **Vi er som bier, der klamrer sig til honningkagen, der samles i byer og samfund, ligesom vi gør på ethvert lavere niveau af fysisk og ikke-fysisk virkelighed.** Hvor vi på Jorden socialiserer og interagerer hovedsageligt for at overleve, interagerer vi på disse højere niveauer motiveret af æstetik, interesser og erkendelse. Vores byer kredser om tanker, ideer, vores fascinationer og kunst. Her er en kort rapport.

7. maj 2012.

Livserfaring som et gobelin. (Gobelin er en teknikken inden billedvev. Tradisjonen med å veve bilder er gammel, men navnet kommer fra *Gobelins*-veveriene i Paris.)

Når jeg er så heldig at blive trukket ind i disse sublime niveauers ego-fri zone, føles det altid som en ny og første oplevelse, og hver gang bliver jeg slået af, hvor rig, multidimensionel og ubegribeligt uendelig at virkeligheden egentlig er. Dette gælder selvfølgelig også for de astrale regioner, men her kan det mindste skift af opmærksomhed trække mig ind i radikalt forskellige typer af bevidsthed. Når man ser bort fra indvirkningen på de ledsagende følelsesmæssige tilstande af lyksalighed og alt-nærværende glæde, ved at være befriet og alligevel opholde sig i den trygge følelse af ly, hvor intet kan skade én, konfronteres jeg med ubegrænsede muligheder for opfattelse, oplevelse og udforskning, som gør, at ethvert øjeblik give mulighed for en ny opdagelse og erkendelse.

For at give et eksempel, når man stiller et spørgsmål som: 'Hvor kommer egoet fra?' Jeg bliver ikke kun præsenteret for et svar, men for en overskuelig grafisk multimediepræsentation. Med det stillede spørgsmål blev jeg øjeblikkeligt kastet ind i et stort netværk af indviklede mønstre, hvor hvert element var forbundet med dets naboer. Jo længere jeg rejste væk fra det, jo mere opfattede jeg det som et stort og indviklet billedtæppe lavet af milliarder af dets individuelle komponenter. Men i det øjeblik, jeg lukkede mig ind i en individuel komponent, befandt jeg mig placeret i universets epicenter, hvorfra hele mønstret strålede ud. Erkendelsen var, at hvor end jeg placerede min opmærksomhed blev universets epicenter, og det gjaldt ikke kun individuelle mennesker, men for alt, hvad der eksisterede, fra enhver genstand til hvert atom og enhver levende ting.

På et hvilket som helst tidspunkt stråler alt ud i det uendelige, hvilket giver indtryk af, at hvert punkt, jeg fokuserer på og derefter ud fra, øjeblikkeligt bliver selve universets centrum. **Dette er grunden til, at enhver person på Jorden anser sig selv for at være unik og den vigtigste person, der danner ego-identiteten ud fra denne opfattelse og historien om oplevelser fokuseret på den.**

Når jeg går gennem Londons travle gader en lørdag eftermiddag, er jeg omgivet af tusindvis af centre i universet, *hvor alle betragter sig selv som helt unikke og specielle og med god grund*. Alt kredser om det i konstant udveksling med andre unikke universcentre og hvirvler rundt i Londons gader og alligevel, når en forstyrrelse opstår i en eller en hel del af netværket, sender det krusninger rundt på nettet. Vi er blevet mere bevidste om dette, da vores fysiske sanser er blevet udvidet og forbundet via medierne. I det hele taget, når man tager vores enorme antal i betragtning, betyder det ikke meget for dets singularitet at tage en sektion ud af netværket, fordi sektioner til sidst repareres, som i krige eller naturkatastrofer; *og alligevel påvirkes alle dele af netværket på samme tid*.

Her er endnu et journalindlæg, der tilbyder et nyt perspektiv af mig selv, som afslører en personlig historie, hvor jeg observerede mit eget og meget særlige aspekt af min individuelle del af netværket i nærbillede. *Indtil da havde jeg været fuldstændig uvidende om det*. Det viste mig en omfattende plan for, hvem og hvad jeg var og er. Denne enkelte oplevelse skete to på hinanden følgende dage, og i det mindste for mig viser den, at der er sammenhæng i den ikke-fysiske virkelighed.

Indtil for ganske nylig har jeg næsten aldrig prøvet meditation liggende på ryggen, af den simple grund, at det bare er for nemt at falde i søvn. *En eftermiddag, da jeg hvilede på min seng, lagde jeg mærke til, hvor hurtigt jeg var i stand til at synke ned i en meget dyb overgivet tilstand, gå ind i en slags trance uden egentlig at falde i søvn*. Under denne trancetilstand var jeg meget opmærksom på, at jeg fuldstændig havde overgivet mig til nærværet af kærlighed, som havde været hos mig hele dagen siden jeg stod op om morgenen. Dette underliggende aspekt af virkeligheden har været med mig i et stykke tid nu, som jeg ofte opfatter som en faktisk tilstedeværelse, og som jeg refererer til som min '**Silent Companion**'. Dette vil blive undersøgt nærmere senere.

Under min 'liggende' meditation den 7. maj 2012 var denne følelse meget intens, næsten som en 'Forelsket'-lignende fornemmelse, men på et meget højere og mere forhøjet niveau. Det var en følelse, der tilsyneladende ikke havde nogen grænser. Til sidst drev jeg ind i en dyb og sund søvn. Da jeg vågnede to timer senere, havde jeg en meget smertefuld anstrengt og stiv nakke, efter at have hvilet akavet i en snoet stilling. Jeg var ikke i stand til at bevæge mit hoved i nogen retning uden smerte. Dette overskyggede totalt og til sidst udslettede alle de sublime minder om min eftermiddagslur.

For at tage tankerne væk fra ubehaget forsøgte jeg at komme i den mindst smertefulde stilling i min stol og begyndte derefter at browse på min iPad efter rapporter om nærdødsoplevelser fundet på forskellige websteder.

Neste, videre lydfil er linket [her](#)

Jeg søgte under søgeordet 'byer' for at se, om jeg kunne finde rapporter, der bekræftede eller var tæt på mine egne erfaringer. Selvom nogle af rapporterne var skitseligt skrevet, slyngede de alligevel min illustrator-tankegang til handling og tilførte sublime indre visioner, som tillod mig at udfylde den sparsomme beskrivelse. Meget snart, i mit sind, blev hver scene beskrevet, uanset hvor skitseagtig den end var, forvandlet til levende landskaber og scenerier, der tiggede om at blive manifesteret på min computerskærm som attraktive billeder. Men jeg var træt, og da jeg tog et par stærke smertestillende piller, besluttede jeg at tage en dag fri.

Ikke før var jeg faldet i søvn, da jeg i min drøm var omgivet af de landskaber, jeg kun få minutter før havde forestillet mig så levende. Men dette var ikke alt. Det gik efterhånden op for mig, at dette ikke var en almindelig drøm, men en klar drøm. Stødet fra denne erkendelse bragte øjeblikkelig klarhed. Jeg havde en ud-af-kroppen-oplevelse, hvor jeg pludselig så mig selv, som jeg aldrig havde set min krop før hvis jeg kan kalde det en krop, fordi det, jeg opfattede, var et stort udstrakt gobelin foran mit syn, som jeg identificerede som 'helheden af mig selv' og hvad jeg bestod af. Det

afslørede, hvorfor og hvordan jeg var blevet til det, jeg var, inklusive alle de uudforskede potentialer, der stadig skulle realiseres.

Det strålede ud fra et center med mange andre centre i periferien, som i sig selv dannede minicentre, hvorfra andre mønstre igen strålede ud og forbindes med indviklede og detaljerede designs som et kunstfærdigt udformet tæppe. Jeg var ikke længere den fysiske taske lavet af muskelvæv og knogler, men en levende organisme lavet af et komplekst og flerlags system af energi, som konfigurerede sig til et fascinerende konglomerat af strålende skønhed og mærkeligt symmetrisk perfektion. Hver detalje af dette var et kunstværk, som naturen havde skabt omkring den bevidsthed, som kaldte sig selv 'mig', som jeg nu genkendte, fordi den var lagt foran mig som et fascinerende design af komplekse mønstre. 'Jeg' var blevet et system snarere end en person. 'Jeg' var et ingeniør- og håndværksarbejde, hvor hver bestanddel havde udviklet sig og forfinet over tid som et resultat af varieret interaktion med miljøet og andre lignende systemer som mit. **Jeg var en kompleks maskine lavet af millioner af finjusterede dele, så den kunne fungere som en indviklet enhed og binde sig så glat og med så lidt friktion som muligt ind i en meget større maskine, der strakte sig fra horisont til horisont i tre dimensioner og fyldte hele rummet. så langt øjet rakte.**

Det var mørkere og lysere pletter, sprudlende og fyldstoffer, områder, der ikke var klart definerede eller udviklede, men det hele var nødvendigt for at fuldende helheden. Da jeg flyttede længere væk fandt jeg, til min store forbløffelse, at jeg var forbundet med andre lige så smukke mønstre lavet af det samme stof, vidunderligt indviklede og unikke i deres konfigurationer, som igen var forbundet med andre, indtil hele skabelsen af naturens storhed kom til syne som et kosmisk net af forbløffende proportioner.

Men der var mere. Dette nuværende aspekt af mit tapet var ikke det eneste. Min opmærksomhed skiftede let til et andet lag af tilværelsen, som fra vores tidsmæssige synspunkt kunne tolkes som et tidligere liv, men også dette var et relevant aspekt af helheden; **da jeg zoomede ind, befandt jeg mig ikke længere på denne vores velkendte planet.** Min opmærksomhed var pludselig placeret på en fremmed verden, og ikke kun i form af et enkelt liv der, men mange, og hver enkelt helt anderledes end den anden.

Nye identiteter, nye manifestationer dannet omkring det, og overraskende forbindelser og meget usædvanlige oplevelser. Hver detalje var simpelthen en anden del af dette gigantiske gobelin, som var mig.

I et sådant liv bar jeg mærkelige klæder og håndterede en mystisk sten. Virkningen af at holde stenen i længere tid var, at den gjorde mig usynlig, dog kun kortvarigt.

Så flyttede min opmærksomhed til en anden scene. Denne gang rev krig civilisationer fra hinanden i et andet liv, så mærkeligt og fremmed, at jeg kæmpede for at sætte det ind i enhver sammenhæng overhovedet. I alt dette var én ting helt sikker, det var den samme mig, min essentielle selvfølelse min 'Jurgen-hed' var konsekvent, **bortset fra at jeg altid var 'klædt' i et andet liv**, i andre optrædener og i en fremmed fjern verden med dens fremmede miljøer og skikke.

En anden scene dukkede op i det øjeblik, mine øjne blev trukket, ikke langt fra dette centrum til en nabo. Denne gang var jeg geolog, opdagelsesrejsende eller måske minearbejder og del af en gruppe på seks personer. Vi var kommet ind i et gigantisk isbjerg eller blød krystal via en massiv hule.

Indersiden blev oplyst af et blødt lys udsendt af selve krystallen. Vores gruppe gik fra hinanden og begyndte at arbejde på forskellige dele af hulen. Begravet lige under overfladen af den bløde krystalklippe var forskellige skiftende lysnuancer. Ved omhyggeligt at skrabe overfladen opstod der levende 'billeder'. Det er det nærmeste, jeg kan referere til det, for der er intet i mit nuværende ordforråd, der nøjagtigt kan beskrive, hvad jeg så, *hvad den nøjagtige natur af disse 3D-billeder var eller deres formål*. **Vi så ud til at minere efter livsformer, som fuldstændig trodsede alt, hvad jeg nogensinde havde kendt, og alligevel gav det fuldstændig mening.**

Alt dette skete i mit væsen som et uendeligt selv, kvintessensen af mit 'Jurgen-ness'-tapet, som i sin essens var enormt og intimt forbundet med noget endnu større. Dette var også mig i det øjeblik, jeg opfattede helheden, og så forstod jeg, hvorfor kærlighed og medfølelse var et så naturligt forbindende aspekt til alle disse livsformer, jeg var en forbundet del af.

Når jeg ser på mig selv i denne sammenhæng, var jeg både ubetydelig og ydmyg, samtidig med at jeg var fantastisk og majestætisk. **Det var, da jeg blev opmærksom på dette større 'mig', som jeg var, at en anden dimension åbnede sig, og lyset kom farende ind, eller skulle jeg sige, at lyset kom farende ud? Jeg havde set manifestation, og nu blev jeg opmærksom på den strålende essens, der manifesterede det.**

Den havde været der, mens jeg iagttog og studerede den, og havde subtilt trukket i mig for at prise mig fra min fascination af dens lavere aspekt, som for at sige: 'Kom nu, lad os gå, det er ikke den sande virkelighed af, hvad du er.' Så blev jeg opslugt af en bølgende lyssky, taget væk eller måske absorberet, - DET kunne jeg ikke se...

Et øjeblik senere blev jeg opmærksom på, at min fysiske krop her i den fysiske virkelighed havde brug for badeværelset. Jeg åbnede øjnene, satte mig op på sengekanten og mærkede øjeblikkeligt den skarpe smerte i min nakke. Jeg flyttede min hånd hen over den. Min hånd var et mærkeligt objekt, en guddommelig hånd, der føltes uafhængig, lavet af lys, og da jeg rørte ved min fysiske hud, opløstes smerten.

Jeg rejste mig og bevægede mit hoved langsomt fra side til side, derefter i en cirkulær bevægelse. Der var ingen smerte, *men der var heller ikke mig som fysisk krop*. Den, der havde rejst sig fra sengen og ville på toilettet, var en ubegrænset lyskilde, en lyståge eller måske en massiv sol, så stor, at den indeholdt hele universet.

Den var let fra de fine hårstrå til spidserne af dens tæer, i dette kød. Min bevidsthed havde ændret sig meget lidt fra hvor jeg havde været kun få øjeblikke tidligere. Jeg var stadig lige så klar i en bevidsthed, der strakte sig overalt og efterlod intet atom i mit enorme univers uberørt. Hvor end jeg rettede min opmærksomhed hen, rullede en stor bølge af utrolig kærlighed hen imod den og oplyste stedet omkring den.

I et øjeblik forstod jeg, hvad ægte velsignelse betyder og kærlighedens utrolige helbredende kraft. Jeg tænkte på forskellige steder på Jorden, og min opmærksomhed ville rulle hen imod den som en bølge af lys og sprede lys i miles rundt. Med et stød indså jeg, at jeg var den, det var meningen, jeg skulle være hele mit liv, og at jeg fra nu af ikke ville være i stand til at være noget andet.

Da jeg kom tilbage fra badeværelset, gik jeg tilbage i seng og sank ind i en dyb og sund søvn. Da jeg vågnede, var jeg helt tilbage i min krop, mit gamle jeg var fuldstændig genoprettet og kastede sig tilbage i sin vante tilstand af ubevidsthed, den, der dag for dag forsøgte at inkorporere en dybere

viden i sit liv, men som dog kun var i stand til , på trods af alle sine tapre anstrengelser, **at bære en svag afspejling af sit større jeg**. Jeg blev reduceret tilbage til verdslig eksistens, alle vidundere i mit strålende selv blev trukket tilbage fra denne beskedne fysiske bunke af min krop.

Var det hele en drøm? Alle de håndgribelige beviser, som jeg havde bragt tilbage, var, at smerterne i min nakke var forsvundet for altid, men jeg var mit gamle og almindelige jeg igen.

8. maj 2012.

Hjemve efter den tabte Planet.

Selvom den følgende oplevelse ikke længere fandt sted på det superdimensionelle plan, følger den på den, jeg havde dagen før. Det er sjældent, at jeg besøger det samme sted så hurtigt efter hinanden. Jeg forestiller mig, at det var på grund af styrken af oplevelsen aftenen før, hvor jeg beskrev at være indbygget på en fremmed planet. **Her var jeg igen, fuldstændig klar med fuld tilbagekaldelse, ikke af oplevelsen fra den foregående dag, men af den faktiske historiske begivenhed, udgravet fra tidens tåger og et andet sted i vores galakse.**

Som et spørgsmål om etableret protokol testes klarhed automatisk og konverteres næsten instinktivt til en tilstand af fuld virkelighedsbevidsthed, hvor klare drømmeelementer eller fantasioverlejringer og projektioner automatisk demonteres.

Efter denne protokol havde omgivelserne ikke ændret sig. Jeg huskede fuldstændig ved faktisk at være på den planet igen og begyndte mentalt at notere de ting, der skete omkring mig, så detaljeret som muligt.

Der var for mange til at huske dem alle eller deres indre substans, primært fordi de var bizarre, med lidt, der på nogen måde kunne relateres til vores kendte verden. Dette gør det til en enorm udfordring; svært at huske de fine punkter og endnu sværere at sætte ord på. Et par skilte sig dog ud. I den tidligere oplevelse så jeg mig selv håndtere mineralet, her var jeg faktisk ved at udvinde det.

Jeg kunne fuldstændig huske at være en del af en minedrift, der faktisk hentede denne mærkelige type mineral, der havde den bivirkning, at folk midlertidigt blev usynlige, hvis de kom i fysisk kontakt med det. Da effekten aftog, blev kroppen normaliseret.

Det blev også brugt til helbredelse, men dets hovedanvendelse var inden for teknik, på grund af dets evne til at opløse uorganisk materiale fuldstændigt uden at efterlade noget affald.

Jeg observerede mange andre unikke aspekter af denne planet. **Civilisationen var tydeligvis meget avanceret. Der var en stærk følelse af fællesskab uden konflikter blandt folket; alle anstrengelser og energier blev brugt til at fremme videnskab, kunst og kultur for at skabe et paradisisk miljø baseret på harmoni, samarbejde og solidaritet.**

Jeg følte en stærk forbindelse med mennesker og alle aspekter af denne verden. Det havde været min hjemmeplanet på et tidspunkt, og jeg følte en stærkt tilknytning.

Så sluttede livssekvenserne på denne planet; men nu, endelig, efter årtusinder var gået, besøgte jeg planeten igen. Jeg husker en lang, fornøjelig rejse gennem rummet, hvor jeg først fulgte en jordsatellit, derefter rejste jeg gennem rummet og smukke tåger, forbi sole og stjerner, indtil jeg til sidst ankom til min hjemmeplanet. Denne gang var det en isørken. Der var ingen mennesker, men

det var stadig smukt. Det var dækket af sne og smukke krystaller, nogle lignede blomster, arrangeret i indviklede fraktale gobeliner, alle glitrende i en fantastisk herlighed under en skarp sol. Pludselig blev jeg ekstremt ked af det, da jeg tydeligt identificerede det som min hjemmeplanet, der var blevet lagt øde, og alle mine mennesker var gået. Jeg vidste, at jeg havde mistet mit hjem for altid, og at jeg aldrig ville vende tilbage.

Da jeg stod op næste morgen, var jeg meget deprimeret. Da jeg lavede min te, strømede tårerne ned af mit ansigt, og jeg var glad for, at ingen så mig. Følelsen af hjemve, (hjemlængsel), var overvældende, så kraftig, at jeg sank dybere ned i depression. Jeg prøvede at meditere, men var ude af stand til det; sorgen var næsten uudholdelig.

Min kone og jeg har ofte spøgt, når vi så nyhederne i fjernsynet, med at vi ikke kunne forstå, hvad vi lavede på denne planet, hvor de fleste begivenheder, der blev rapporteret, var dikteret af et niveau af klar 'sindssyge'. Selv da jeg var et lille barn, plejede min storebror at drille mig og fortælle at jeg ikke var herfra, og at jeg boede på en anden planet.

Som barn ville jeg aldrig tage noget af dette alvorligt selv dengang jeg var en rationel fyr. *Senere, da de skete, holdt jeg alle mine ud-af-Krop-oplevelser hemmelige og ikke engang mine nærmeste venner kendte til dem.*

Denne særlige morgen fandt jeg mig selv i at rationalisere oplevelsen for at fordrive sorgen og få styr på min depression. Når alt kommer til alt, selvom det er klart, kunne det stadig ses i psykologiske og analytiske termer.

Jeg regnede med, at en rationel forklaring ville tjene bedst, at hjemmeplanet repræsenterede min tilknytning til denne verden, og at for at komme videre til et højere niveau, ville jeg være nødt til at give slip på dem. Men hårdt som jeg prøvede, følte alt dette hult, og det gjorde ikke noget for at fjerne min smerte af tab og store sorg.

Jeg var ikke engang helt klar over, hvor stærke mine følelser var, før senere på morgenen, da Julia spurgte, hvad der var galt med mig, og hvorfor jeg så så nedbrudt ud. Det var først da, at jeg endelig brød sammen i gråd. Min hulken stoppede mig fra at tale og forklare; Jeg ville alligevel ikke have vidst, hvor jeg skulle starte.

Heldigvis var min kone, en psykoterapeut og rådgiver, tålmodig og empatisk og ventede, indtil jeg var klar til at tale. Jeg begyndte med at bekende min 'hjemve', og at jeg ikke var i stand til at ryste den stærke følelse af. Efter at have emigreret fra mit hjemland Tyskland, kunne hjemve let forstås. Så gav jeg hende hele historien.

Naturligvis er dette den slags irrationelle historie, som du af indlysende årsager ikke let kan dele med andre mennesker. Men da vi talte med min kone om det, overvejede vi et andet aspekt. Hun påpegede fra et psykoanalytisk perspektiv, at jeg havde forladt mit hjemland for næsten fyrre år siden, da vi bosatte os i England, at jeg også havde efterladt al min familie og venner, hvoraf nogle siden var døde. Hun gjorde opmærksom på, at jeg i alle disse år, hun havde kendt mig, sjældent havde vist tegn på følelser eller tab. Hun påpegede, at min langvarige meditation kunne forklare, at jeg bragte disse dybt rodfæstede følelser tilbage til overfladen.

Hun henledte også min opmærksomhed på en anden kendsgerning: at jeg gik på pension om et par måneder, og at jeg dermed også ville efterlade de mest levende aspekter af mit liv bag mig, nemlig at have stiftet en familie med børn, der nu var voksne med deres egne familier. Det er kun naturligt at føle sådan en stærk følelse af tab.

Min 'drøm', som hun omtalte den, havde en meget kraftfuld og rationel psykologisk forklaring. Ikke desto mindre følte hun sig også sympatisk over for mine andre følelser, da hun også nogle gange føler sig malplaceret her selv, og havde en subtil bevidsthed, der følte som min.

Uanset fortolkningen, selvom følelsen af tristhed var lettet i løbet af dagen, var jeg ikke helt overbevist af det analytiske syn på min oplevelse. Jeg bliver dog nødt til at acceptere, at Bevidsthed er uudgrundelig og kan have mange paralleller. De ting, vi oplever, afspejles på mange lag af virkeligheden, som blot demonstrerer, hvor virkelig stor og mystisk Bevidsthed er.

Men når jeg tænker på begivenheden, kommer følelsen af 'hjemve' stadig tilbage til mig selv nu. 10. september 2011.

Tankebyer.

Da jeg ikke havde haft noget job i flere uger, brugte jeg det meste af formiddagen på at prøve at 'tromme arbejde', ringe til min agent, lave en liste over kunder, jeg skulle kontakte og tænke over måder at dække den økonomiske mangel på. Jeg var bekymret, men kun overfladisk.

Jeg droppede endelig bekymringerne som en unødvendig distraktion. Lige siden jeg stod ud af sengen om morgenen, var jeg blevet båret af en vedvarende glæde. Jeg følte, at det var det, jeg skulle være opmærksom på, og det fik alt andet til at virke overfladisk. **Nu, så snart jeg fokuserede på denne understrøm af glæde, blomstrede den op og fyldte mig med fast viden og forsikring om, at alt var OK, som det var. Det antændte også en stærk trang til at finde sin kilde i mig.**

Jeg kørte min kone til hendes rådgivningsjob og gik derefter i supermarkedet for at shoppe. *Da jeg stod i køen ved kassen, følte jeg trangten til at komme hurtigt hjem og gå ind i mit meditationsrum.* Så snart jeg mærkede min utålmodighed, fortalte en indre stemme mig, at jeg skulle slappe af og give slip. **I det øjeblik blev alt stille omkring mig. Alle drifter og behov forsvandt.** Jeg følte en utrolig ro, som om jeg var blevet taget ud af tiden og placeret i en ingen-tidszone, hvor dette behovsbegreb ikke længere eksisterede. *Jeg bemærkede, at alle mennesker i køen foran mig så ud til at være blevet taget ud af deres tidszoner på samme måde.* De snakkede med hinanden, og kassereren var venlig og talte med kunderne, som om de var gamle venner.

Pludselig følte jeg et stærkt tilhørsforhold og utrolig privilegeret at være en del af dette menneskelige fællesskab omkring mig. Her var vi alle, der levede i nuet, vi betalte for vores varer og var en del af en uhåndgribelig, men meget nærværende bevidsthed.

Hver person syntes fyldt til randen med denne nuværende bevidsthed. Jeg følte en overvældende kærlighed til alle og forsøgte at dæmme op for den dybe henrykkelse, jeg følte, at jeg steg op indeni, og som havde bygget sig op hele formiddagen. Jeg var på nippet til at lade det overvælde mig, og den eneste måde jeg kunne stoppe det på, var ved at åbne hjerteportene og lade energien flyde ind i omgivelserne omkring mig.

Da jeg tog mine indkøb til bilen, følte jeg, at jeg allerede var hjemme, i et mere autentisk hjem end mit eget hus. Roen omkring mig var håndgribelig. Overalt hvor jeg kiggede, følte jeg en summende åndelig energi, hver partikel var i live, alt, hvad mine sanser rørte ved, havde en kraftfuld

tilstedeværelse, infunderet med intelligens og urbevidsthed og væren. Da jeg kom hjem, læssede jeg mine indkøb af og gemte dem væk.

Hver bevægelse, hver håndbevægelse blev udført gennem mig af et nærvær, der kendte til en underliggende betydning, jeg aldrig før havde overvejet. Jeg følte en utrolig taknemmelighed over, at jeg havde et hus, mad at spise og et sted, hvor jeg kunne trække mig tilbage og udtrykke min tak i meditation. Jeg gik ind på mit værelse og satte mig.

Da jeg lukkede mine øjne, var lyset der allerede, en kraftfuld manifestation af den stilhed, som havde ført over i min meditation. Jeg så passivt til og ventede på at se, hvordan det ville udvikle sig, mens jeg overgav mig til lyset. Rundt omkring så jeg utrolige udsigter over lysende lande, der dukkede op, himmelske planer åbnede sig i uventede kompleksiteter, rigdom og variationer. *Jeg blev revet med af en sublim lydstrøm, som ikke ankom via mine ører, men fra et uendeligt rige langt ud over det land, jeg rejste igennem, og vinkede mig til at følge med.*

Det var en fortryllende melodi, der lokkede mig til at give slip og overføre kontrollen til en kraft, jeg vidste havde min bedste interesse i hjertet. Jeg fulgte pligttopfyldende efter, idet jeg blev fejtet væk over vidåbne marker, som førte ind i et stort deltalandskab lavet af et gentagne [paisleymønster](#), alt dækket af eksotiske planter af ukendte arter. Jeg tog så en sidedrejning og fulgte melodien ind i en åben dal, skåret ud af en flod, der strømmer igennem den. Dalen var omkranset af stejle krystallinske klipper, der glimtede i en overflod af ædelsten.

Store kampesten, brækket væk fra klippen, besidder landskabet som enorme juveler. Jeg så levende udstrålinger, fremspring komme fra klipperne og rakte ud mod mig, da jeg gik forbi. Jeg blev tiltrukket tættere på flodens overflade, fordi dens fortryllende lyd var uimodståelig og blandet så perfekt med den melodi, jeg havde fulgt.

Til sidst forgrenede strømmen sig i mange arme, filtrerede ind i et stort delta, udskårede små enklaver og skabte således et kæmpe gobelin af indviklede designs. Typen af vegetation på de små øer ændrede sig fra eksotiske blomster til klaser af blomstrende træer af en helt ny og fremmed art, der for altid ændrede sig og udviklede sig til nye sorter. *Intet af dette føltes mærkeligt, og på trods af dets usædvanlige udseende vidste jeg, at jeg var på hjemmebane og følte en vedvarende følelse af imødekommenhed.*

Efterhånden som jeg skred frem steg lyset. Jeg følte det, som om lyset dalede ned over mig fra oven, som en stor kærlig hånd, der skænker en velsignelse. Et dybt suk steg op fra mit hjerte, da jeg modtog en byge af regnbuegnister, der regnede ned fra et rum af lys over mig. **Berøringen var mest blid, men øget, indtil jeg blev omsluttet af et lysende lys, som fortalte mig, hvorfor jeg var her.**

Jeg genkendte det som det samme lys, som jeg havde følt om morgenen, da jeg vågnede, før jeg forkælede det ved at overveje, hvordan jeg skulle tjene mit verdslige liv. *Det var her, der fortalte mig om en overlegen virkelighed og mindede mig om, at hvad end jeg havde anset for at være vigtigt, simpelthen var tanker uden materiel relevans eller substans, og at uden at jeg bekymrede mig om mig selv, var alt allerede blevet taget hånd om.*

Hvor jeg var nu, var min skæbne. Nu var der fred, og jeg mærkede, at den bredte sig fra dette punkt over hele regionen og efterlod en essentiel følelse af væren.

Så blev jeg opmærksom på min position i min meditationsstol. Jeg mærkede et tungt, men ikke ubehageligt tryk på toppen af mit hoved, og da jeg åbnede øjnene, føltes rummet underligt oplyst.

Lys var overalt omkring mig. Jeg lukkede øjnene igen og var med det samme hjemme igen, hvor jeg hørte til, i hjertet af alle. Pludselig kom jeg i tanke om, hvorfor jeg var her, og tanken som en befaling kom til mig: 'Tag mig til byerne.'

Instinktivt blev jeg øjeblikkeligt peget mod en stor horisont. *En gigantisk lotusblomst dukkede op i det fjerne, steg op af de herlige tåger, som var det diffuse lys fra en uverdens daggry. Det var en by designet i form af en lotusblomst, symmetriske kronblade arrangeret omkring et lysende centrum.* Rundt om de ydre omkredse var utallige forvandlende former af lys og millioner af gnister summede rundt som bier, der forsøgte at udvinde nektar fra en blomst. Disse var alle mennesker, individuelle sjæle. Hvert kronblad havde distinkte træk og farver, der trængte gennem forskellige nuancer. Jeg kunne sagtens have sluttet mig til sværmen for at opdage mere om de enkelte sjæle og de indre helligdomme i deres boliger.

I stedet bad jeg om at blive taget til en anden by og blev øjeblikkeligt dirigeret mod en enorm sump. ***Kanterne var beklædt med eksotiske træer, bag hvilke en tropisk regnskov dækkede alt, så langt jeg kunne se. Lyset havde et lyserødt skær som verdslig aftenlys, men til aften var det alt for lyst.***

Vandet var krystalklart, og jeg kunne se en anden verden dukke op under dens rolige overflade. Så forude så jeg en glød omkring enorme organiske ægformede strukturer, der voksede ud af jorden og hvilede på en udsmykket ø inde i en lagune, som redepladsen for en kæmpe drage. Øen var dækket af forskellige klynger af kugler omkring et større centrum, hundredvis af kupler i forskellige former, farver og designs, men alligevel hørte alle sammen, harmoniserede og komplementerede hinanden. Dette var også en by, et stort informationscenter. Hver store kuppel (den mindste er mindst hundreder af meter høj) dannede en forhal af viden og blev frekventeret af hvirvlende lys. Hver del af byen var forbundet via enorme buede tunneler.

Jeg var forbløffet over, at jeg kunne se indersiden og ydersiden samtidigt, såvel som at være i stand til øjeblikkeligt at forbinde med de sind, der befolkede denne levende struktur, og få en intim forståelse af, hvorfor de var her. ***Deres handel var viden, socialt samvær, drage fordel af hinandens erfaringer og nærvær og sammensmeltning af Bevidsthed, sjæle og sind.***

Min vision begyndte at udvide sig. Jeg kunne pludselig se hele verden. Jeg var ikke længere placeret ét sted, men mit sind omfattede alt på én gang, det store såvel som dets detaljer. Mit sind havde overskredet sine barrierer. [\(link neste lydfil herfra>\)](#)

Jeg så og forstod alt om denne verden, jeg var en gæst af.

Der er flere og større byer her end på vores fysiske planet. Vi er en social art, der opfylder naturens formål bedst ved at arbejde med og for hinanden. ***Byerne her er lysende regioner med sublim arkitektur, der generelt stråler ud fra et fantastisk centrum, som nogle gange har et tempel. De kan være boliger for højt udfoldede individer, som er i konstant udveksling med enhedsbevidstheden på højeste niveau. Deres beboere er de mest sublime og oplyste individer, som opholder sig i en permanent tilstand af absolut erkendelse af Bevidstheden, efter at de er blevet de levende kanaler for den til at sprede sine velsignelser og kraft.***

De mange paladser og bygninger er på en måde som spejlinger af de mennesker, der manifesterede dem. Deres design og udseende giver en indikation af beboernes personlighed og karakteristika. De er en afspejling af deres åndelige kraft og erkendelse såvel som deres individualitet.

Når en besøgende træder ind i et af disse centrale templer gennem hovedindgangene, vil de øjeblikkeligt blive begunstigede af energierne fokuseret indeni og blive gjort opmærksomme på den

sublime atmosfære, der venter dem. Når man går ind i et sådant tempel gennem entréen med dets rige mønster, ser man lyset siver gennem hver sprække og fordybning, gennem mønstrene på de buede vægge og lofter. Lyset ser ud til at være opsat på at aflaste sin kraft og foregribe noget af den velsignelse, der skal tildeles den besøgende, før de går ind i den indre helligdom.

Inde i hovedhelligdommen bliver bygningens herlighed overvældende, og den besøgende skal være godt forberedt. Lysskafter bryder gennem vinduesåbninger i lofter og vægge og fokuserer på det centrale punkt i templerne. *Ved indgangen kan lydene, der kan høres her, være alt fra ægte englekor til sublime himmelsange.*

Jeg spekulerede ofte på, hvem eller hvad der producerer disse, men det er simpelthen et naturligt vibrationslink fra den besøgende til den sympatiske del af den kosmiske database, som udløses af atmosfæren og derefter frigives til de besøgende.

Nogle gange kan hele salen fyldes op med hundredvis eller endda tusindvis af imødekommende tankeformer af engle eller mennesker, tiltrukket og frembragt af god vilje og rigelig kærlighed til at byde den tilbedende velkommen, som om de var det vigtigste væsen i hele universet. Disse typer af manifestationer er ikke begrænset til sådanne templer og kan ske hvor som helst.

Når den besøgende er indstillet på, og deres hjerte overgivet sig og åbnet op, vil de blive mødt af en tilstedeværelse, der kan være netop det, *en kraftfuld tilstedeværelse eller en bevidsthed om et væsen uden nogen synlig form.*

Alternativt kan det manifestere sig som **en kugle af flydende lys** eller som et strålende væsen med raffinerede menneskelige eller engleagtige træk eller gudelignende udseende. Den tilbedendes kraftfulde hengivenhed kan endda tiltrække essensen af deres valgte avatar af deres religion, som vil manifestere sig lige foran dem, rensat i den form, de altid forestillede sig som en ren kanal af den højeste Bevidsthed, der strømmer ind og fylder det guddommelige kar.

Ved kontaktpunktet kan den tilbedende blive forvandlet, og selve templet kan få et andet udseende. De kan blive fejtet væk og transporteret af deres avatar til en ukendt bevidsthed. **De fleste mennesker, der møder disse ophøjede væsener, vil uden tvivl se dem som Gud og vil sandsynligvis blive overvældet af dens tilstedeværelse.**

De kan forenes med dens ekstase. Folk, der er kommet så langt og kun én gang er kommet ind på sådanne magtsteder, vil nogensinde se deres jordiske tilbedelsessted med de samme øjne igen, hvad enten det er en katedral, en kirke, en moské eller et tempel.

Himmelske bycentre behøver ikke at have sådanne bygningsværker som deres centrale vartegn, selvom de ofte har. De kan også være store åbne rum med springvand eller monumenter, bygninger, hvor rådgivere bor, et sted med æstetisk skønhed eller kunst, en sø, en kostbar juvel, en åben spilleplads eller en koncertsal; men det er normalt et vartegn af en slags, der afspejler karakteren af et samfund og dets borgere.

Her, mere end noget andet sted, tiltrækker de fremherskende atmosfærer, mennesker med lignende tilbøjeligheder, og alt er harmoniseret i overensstemmelse med deres energier.

Der er ingen beslutningstagning involveret om, hvor man skal bo, kun den instinktive tiltrækning af sympatiske kræfter. I det øjeblik vi bevæger os længere væk og anlægger et bredere blik, ser vi, at alt er arrangeret i det smukkeste kosmiske gobelin-mønster, hvor hvert aspekt af vores menneskelige natur er tilgodeset til perfektion og arrangeret efter principperne om kosmisk orden og synkronicitet.

Der er flere byer i disse højere dimensionelle riger, end der er på Jorden. Byer adskiller sig enormt i karakter og design. *Nogle følger et layout med stort symmetrisk mønster, som en lotusblomst eller en mandala.* I periferien af disse byer er mange andre vidunderlige bygninger skabt af indbyggere, der næres af aspekterne eller de fremherskende energier, som hjælper dem til at udfolde og udforske deres egen individualitet.

Fordi hvert enkelt individs kerneaspekt er unikt, vil vi opdage, at hver by i disse enorme regioner vil være helt anderledes og tiltrække sig unikke mentaliteter, stimulere udvikling og fremskridt langs de valgte linjer til de højeste præstationsstadier.

I disse byers 'forstæder' vil vi finde individer, der bor på forskellige stadier af åndelig eller intellektuel udfoldelse, og som søger deres næring i overensstemmelse med deres bevidsthedstilstande og individuelle behov.

Hver bygning, de indtager, er en tæt repræsentation af deres karakter, men fordi kvartererne er lavet af mennesker, der er tiltrukket af præferencer, vil vi opdage, at stilene i deres boliger altid er i harmoni og i tråd med hinanden, selvom de udseendet af hver kan være mærkeligt unikt. Det er atmosfæren udtrykt i farver og de forskellige variationer af den samme oprindelige bestemmende form, der giver dem harmoni.

Men folk trækker ikke bare sammen i store byer. Der er mange meget mindre samfund, ligesom der er her på Jorden, og der er endda meget ensomme boliger. Der er eneboere gemt væk i beskedne hytter.

Steder kan være meget beskedne, eller indbyggere vælger måske slet ikke nogen bolig, da den fremherskende atmosfære er en atmosfære af at være 'hjemme', virkelig og endelig være hjemme, uanset hvilken del af disse uendelige riger af de superdimensionelle territorier du måtte have besøgt.

Der er ingen grænser for valget af steder, hvor indbyggerne kan vælge at slå deres boliger, fra spektakulære boliger udhugget i krystalhuler, til flydende øer i luften, i oceanerne eller paladser under den. **Alt, der kan forestilles, vil finde sin perfekte manifestation i denne uendelige sindets verden, hvor de mest sublime tanker bliver til håndgribelig faktisk virkelighed i superbevidst tankefokus.**

Nogle indbyggere tiltrækker overhovedet ingen opmærksomhed og lever ydmygt og beskedent deres sagtmødige liv, retter deres opmærksomhed og kærlighed mod mere trængte steder eller i den modsatte retning, **de højere riger**, mens de ikke gør krav på nogen fordel for sig selv.

Nogle gange er deres eneste formål simpelthen at overgive sig til de kreative strømninger og passivt observere de manifestationer, naturen giver undervejs.

Interesser og grupper er lige så forskellige, som de er på Jorden. Nogle er de kosmiske rejsende, som rejser uendeligt og utrætteligt fra by til by, land til land, fra planet til planet og univers til univers. De bruger deres evigheder på at rejse fra sted til sted og nyder de idiosynkratiske liv i de forskelligartede kulturer, der kan findes. De er budbringere, kommunikatorer og troubadourer, der vidner om andre kulturer og andre virkeligheder. **De iscenesætter livsbegivenheder og projicerer deres massive tankeformer ind i det offentlige rum for at give vidnesbyrd om deres eventyr.**

Du behøver dog ikke rejse langt for at møde mærkelige nye virkeligheder, og de fleste tidligere jordiske beboere er tilfredse med at samle deres familier omkring sig selv i små samfund; andre

samles i grupper af tilknyttede interesser og fejrer deres tilhørsforhold såvel som deres forskelligheder.

Afstande dækkes ofte af øjeblikkelig projektion, fordi sindet omfavner alt. Vi kan betragte os selv hvor som helst ved et skift af identifikation.

Alternativt kan vi drive, flyve, gå eller blot overgive os til enhver af de mange energiunderstrømme, der passerer gennem regionerne som vinden eller ride på lydstrømmene for at blive båret ind i ukendte verdener, eller endda ind i selve vores oprindelsesfold, hvis vores hjerte tvinger os til det.

Jeg havde tidligere lært, da min guide Philip introducerede mig til denne region ved at vise en kunstners arbejde, hvordan jeg simpelthen smeltede sammen i opmærksomhedens genstand, og hvor let det var at tilegne sig ny viden og erfaringer blot ved at se på billeder, for eksempel.

Vi kan begive os ud på specifikke rejser på lignende måder. Lige så gælder denne form for fokusering for alt andet: kunstværker, musik, et mønster, en tanke, design eller en farve, en følelse, lyden af en bæk eller sangen af en fugl. *Alt, når det fokuseres på, kan åbne et transporterende fartøj ind i dets indre mysterium, fordi alt er forbundet med os meget intimt.* Vi kan blive, hvad vi ser.

Vi kan gå ind i en plante og følge dens vækst, gå ind i dens livsstrøm og se den udvikle sig. **Det er også måden, hvorpå Akashic Records er tilgængeligt her, mere direkte og mere simpelt end i de astrale områder nedenfor.**

En simpel forespørgsel, tanke eller ledetråd kan øjeblikkeligt forbinde os til enhver historisk begivenhed eller et hvilket som helst af vores egne tidligere liv ved at få adgang til vores personlige mønster.

I min bog *The Ten Minute Moment* skitserede jeg en meditation, som bruger dette princip om at tilegne sig 'følelgestonen' af et ord som 'kærlighed', 'enhed' eller 'styrke' og meditere på det for at nå en højere tilstand af bevidsthed. Når vi har brudt alle vores lavere mentale grænser, vil vi gå ind i de grænseløse områder af det højere sind.

Alle disse er vores potentialer, planen for vores evolutionære vej. Om vi vil få adgang til disse kræfter på et fremtidigt tidspunkt i vores evolution, mens vi stadig er knyttet til en fysisk krop, vil afhænge af, om vi formår at overleve som art.

Vi er bare unge og har knap nok udnyttet vores store indre potentiale. I det mindste på vores fysiske plan er vi stadig blinde, famler rundt i mørket, gør skade på hinanden af uvidenhed og blindhed over for vores indre forbindelse. *Jeg ved, at dette vil ændre sig med tiden. Vi er kun lige begyndt.* Andre arter lever i denne virkelighed på andre planeter, og nogle er lykkedes. Vi har den potentielle magt til også at lykkes, i det øjeblik vi smider vores uvidenhed og blindhed af sig.
8. oktober 2008.

Stilhedens Hall av Meditation,

Som fokuserer opmærksomheden væk fra vores sanser udenfor, væk fra vores betingede sind og tanker, er den eneste måde at bryde væk fra det gamle og omfavne nye og ukendte bevidsthedsområder. Meditation er mit daglige brød, lige så vigtigt som den mad, jeg spiser for at opretholde min krop.

Jeg startede meditationen klokken 6:20. Efter en time oplevede jeg en række syner og drømmelignende billeder og gik ind i en drømmetilstand, men blev næsten øjeblikkelig bevidst i denne.

For at etablere fuld vågen bevidsthed fokuserede jeg opmærksomheden på jorden lige foran mig. **Normalt er det ved at fokusere på den mindste detalje, der bringer fuld vågen bevidsthed om, men det, jeg fandt foran mig, var et konstant skiftende psykedelisk mønster, som gjorde det umuligt at udvælge nogen specifik detalje.**

Da jeg så mig om bag mig, lagde jeg mærke til, at mønsteret strakte sig til horisonten, men ti meter foran mig faldt det af over et stejlt afgrund. Bagved lå et stort spejllignende hav med farverige funklende krusninger.

Lige så mærkelig som landskabet var atmosfæren, som ikke lignede noget, jeg havde oplevet før. Der er følelser, som vi genkender, fordi vi har en række af disse følelser, der går igen gennem hele vores liv, men dette var nyt. Det følte, som om min perceptuelle følelseskanal netop havde åbnet et nyt spektrum af følelsesoplevelser uden forrang, en ny indtræden i et katalog over ophøjethed, en første og urealiseret opdagelse af en ny form for sensibilitet.

Jeg kunne straks mærke kaldet fra Bevidsthedens Singularitet og overgav mig øjeblikkeligt og villigt til denne nye fornemmelse. Jeg lod mig løfte op i luften og begyndte at bemærke, at denne følelse havde bevægelse og farve; grønne og lyserøde tåger blandede sig og opslugte mig og snurrede mig blidt rundt i en transcendent behagelig dans. Hermed trådte jeg ind i en ny form for begejstring, som blidt førte mig bort.

Oplevelsen fik en brat ende, slut, da jeg befandt mig foran en høj bygning, selvom lyksaligheden stadig svævede i mig. Jeg var stadig meget opmærksom på denne sjældne følelse med dens medfølgende atmosfære. **Bygningen havde dog en mærkelig velkendt tone, på trods af at den var omstændelig og lavet af et væld af iboende mønstre, som ville have været umulige at huske.** Ikke desto mindre var der en mærkelig genkendelse, *som om jeg havde set det før.* Da jeg nærmede mig døren, følte jeg mig tvunget til at fokusere min opmærksomhed igen for at opnå større klarhed. Jeg ønskede ikke, at dette skulle komme til kort i forhold til sin virkelighed. Fuld klarhed kom let, men da jeg skubbede mod døren, *gik jeg lige igennem den*, som om den var lavet af luft.

Foran mig var der en storslået sal som et helligt tempel, massive søjler rejste sig på begge sider, før de strækker sig ind mange buegange. Arkitekturen indeni, som på dens yderside, var indviklet mønstret, men ændrede sig subtilt, *som om mønstrene havde mange lag, der forvandlede og smeltede sammen for at afsløre nye permutationer (endringer, omflytninger).* Alt dette var blot for at understøtte en hellig stilhed inden for disse mure, en stilhed, der var uudgrundelig.

Himlens topografi.

Måske er tiden nu inde til at sætte brikkerne på plads og overveje forholdene i disse utrolige tilstande og himmelske verdener, vi faktisk har at gøre med. **Hvorfor hører vi så lidt om Himlen og kun i forhold til religion via de gamle historier?** Hvis det er kernen i alle religioner, hvorfor er der så få vidnesbyrd?

Vi har allerede erfaret, at de fleste mennesker, der rapporterede fra himlen, for det meste beskrev himlen i forhold til deres materielle eksistens; *de astrale himle.* **Hvorfor er disse ophøjede nivåer, tilstander, så indhyllet i mysterier?**

Det enkle svar ligger i, at vores opmærksomhed for det meste er tunet ind på vores daglige ydre verden, *som vi anser for at være adskilt fra os, og som vi er adskilt fra*. Hele vores selvopfattelse og konditionering er bygget op omkring opfattelsen af adskillelse. Denne følelse af fremmedhed er, hvad vores sindstilstand er forankret i.

Det vigtigste at huske på er, at en sådan adskillelse mellem 'mig' og en 'opfattet ydre' verden ikke længere eksisterer i den himmelske tilstand, hvilket skaber den intime oplevelse af, at vi ikke længere er andre steder end hjemme.

'Hjemvenden'-aspektet rapporteres ofte af nærdødsoplevelser, og vi bemærker, at følelsen af hjemkomst bliver stærkere, jo tættere vores bevidsthed bevæger sig mod dens indre Kilde.

Det er af denne grund, at jeg føler mig mere tryk ved at henvise til denne bevidsthedstilstand som **Hjemmebevidsthed**, fordi det er her, vi hører til, og hvor vores rødder er. Vi betragter ikke længere vores omgivelser som en omverden, selvom vi måske oplever det som sådan.

Den egentlige følelse er, at der ikke længere er en adskillelse mellem opfatteren og det opfattede. Vi er simpelthen overalt. Vi er virkelig hjemme, uanset hvor vores opmærksomhed er fokuseret. Mennesker, der har indset denne enhedstilstand, efter år med meditation, vil også bringe denne oplevelse ind i deres fysiske liv, hvor den er tæt integreret med deres daglige liv.

Den næstvigtigste ting, som vi bliver nødt til at acceptere, er, at alt, der opleves i denne himmelske tilstand, sker i en forhøjet og voldsomt udvidet bevidsthedstilstand. Det er en sjælden tilstand, primært fordi den først vil opleves, når vi har opfyldt de kriterier, der allerede er beskrevet i begyndelsen; *opløsningen af egoet og den personlige identifikation*, der altid har adskilt os fra verden og vores medmennesker. Selv når folk oplever denne sjældne tilstand, er det denne ændrede og udvidede tilstand af bevidsthed, der gør dets rapportering til en sådan udfordring.

Det er langt lettere at holde det låst inde i det tavse hjerte end at søge efter ord for at give det tillid og yde det retfærdighed. At bruge ord som medie til at rapportere, fremstår nærmest brutalt, **fordi oplevelsen foregår i riger, hvor der aldrig er brug for ord.**

Sproget har udviklet sig som et middel til fysisk kommunikation, og dets terminologi kredser om den materielle verden, dens styring og den abstrakte, logiske manipulation af ideer og konstruktioner.

Ud over det har vi udviklet poesi, ofte ved at bruge metaforer til at male følelser og følelser. Desværre er det kun ord, vi skal kommunikere med på vores niveau, og måske er det kun digtere, der bør udøve dem med ydmyghed og få dem leveret af de bedste sopranerstemmer.

Vi er også nødt til at frigøre os fra ideen om, at dette er en bevidsthedstilstand, der er forbeholdt en spirituel elite. *Tværtimod: det er ydmyghed og overgivelse, der vil give de ydmygeste mennesker ophold her, hvis deres hjerte er rent, forpligtet til autenticitet og overgivet til dets Kilde.*

Min rapport er fra mit synspunkt. Jeg har set, hvad jeg har set, og jeg er sikker på, at enhver andens rapportering vil være helt anderledes, fordi hvert fokuspunkt i Bevidstheden er unikt og udstråler fra en anden del af det universelle web.

Der er uendeligt forskellige ankerpunkter for erfaring, og det er bare muligt, at nogle individer kan opleve denne tilstand mere som en slags klar drøm, hvor de har omgivet sig med en komplet

fantasiverden, som de selv har skabt, og drager alt mod dem, som de anser for. deres ultimative glæde og lykke. Ikke alle oplever dette niveau af bevidsthed i nogen objektiv eller konsensuel virkelighed.

C.W. Leadbeater påpegede i sine rapporter om '[Devachanic Plane](#)' (1896), at folk samler deres familier her i et ideelt liv, de aldrig havde fundet på jorden. De bygger en ideel tilværelse, selvom grænserne ofte er slørede, da de mennesker, vi trækker til os i vores personlige himmel, er trukket fra og manifesteret via deres egen sjælsenergi *og er de virkelige individer, vi har kendt på jorden.* Det er vores kærlighed, der trækker dem mod os og manifesterer deres kerneenergi. Dette viser bare, hvor virkelig forskelligartede himlens tilstande, nivåer, kan være.

Jeg er usikker på, om alle oplever det kognitive aspekt eller endda de visuelle, som jeg beskriver her, *og jeg kan kun være sikker på, hvad jeg selv har set og oplevet.* Jeg har svært ved at tilslutte mig konceptet med at opdele disse tilstande i niveauer stablet i et eller andet hierarki, fordi erfaringsniveauerne for mig, simpelthen er uendelige og også meget dynamiske.

Det kan være, at disse himmelske realiteter opfattes forskelligt af hver person, og tidligere erfaringer kunne have tænkt på måder at formidle det på via en grafisk forståelse, som så er blevet til en slags dogme, hvor vi kan tælle niveauerne i tal, stable dem på over hinanden og opdel dem i klare kategorier. Enhver, der faktisk har besøgt disse nivåer, tilstande, vil vide, at dette er en tabt sag og vil ikke længere acceptere sådanne vilkårlige konstruktioner. Hver person vil opleve disse realiteter helt anderledes afhængigt af deres temperament, deres individuelle makeup, deres interesser og deres personlige udviklingstrin. Så godt jeg kan, vil jeg gerne beskrive aspekter, som jeg anser for at være objektive, der danner den grundlæggende struktur af disse sublim dimensioner.

For mig var det som en kraftfuld opvågning, der slyngede mig ind i en tilstand af klarhed, som simpelthen gjorde min tunge og klodsede fysiske hjerneaktivitet sløv i sammenligning. Det blev straks tydeligt, hvor utvivlsomt vi holder vores begrænsede materialistiske viden så højt ved at insistere på, at det er hjernen alene, der er herre over al vores menneskelighed og viden, og maskinen, der genererer selve den bevidsthed, som disse observationer blev udført med. Jeg kan se, hvordan vi en dag kan vride os med fuldstændig forlegenhed, når vi først forstår den virkelige magt og overherredømme af vores større bevidsthed, sammenlignet med hvilken vores hjerne ikke er mere end blot en tilknytning, som en antenne, på samme måde som vi nu vrider os menneskeheden har nogensinde anset Jorden for at være flad!

Sammenlignet med hverdagens hjerneaktivitet eksisterer tænkningen her ikke længere som en lineær proces, men erstattes af øjeblikkelig viden eller parallel bearbejdning, der følger flere linjer på én gang, hvilket udtrykkes i 'Knowing'. *Tanker er ikke længere abstraherede verbale sekvenser, men tredimensionelle multimedieenheder, der viser al information på én gang via deres form og selvudtryk i animation, lyd og farve, der er knyttet til en øjeblikkelig åbenbaring af alt dens indhold.*

Disse tankeformer er dynamisk formet via vores interaktion og reagerer på vores individuelle makeup for at give os den bedst mulige og mest effektive adgang til deres essens. I den forstand bliver de dynamiske enheder med deres eget liv, vedvarende og drevet af en iboende intelligens.

Mysteriet er, om vi er skaberne eller modtagerne af tanker. Svaret er begge dele, for på disse niveauer smelter iagttageren og den observerede sammen til ét. Vi bliver vores tanker og tankerne bliver os; det er den eneste måde at forstå den øjeblikkelige åbenbaring af dets indhold.

En verden ulig noget kendt af mennesket.

A World Unlike Anything Known to Man.

Den første idé, vi bliver nødt til at slippe af med, er den udbredte tro på, at Himlen overhovedet har noget med skyer at gøre, hvilket er den måde, Himlen ofte afbildes og derfor forestilles af mange mennesker. *Skyer har simpelthen intet at gøre med højere bevidsthedstilstande eller topografien af den. Hjem Bevidsthed er hverken på himlen eller i rummet, og at bringe skyer ind i den kan bare være et forsøg på at udfylde tomrum eller blot en demonstration af uvidenhed.*

Den nærmeste lighed med skyer, jeg fandt, er umanifesterede skår af finere stof, der kan hvirvle rundt som tåger eller tåger i flerfarvede bånd, men alt andet i disse områder **er lige så solidt som noget her på Jorden eller på de astrale niveauer.** Det betyder ikke, at der ikke er miljøer, der er mindre solide, på samme måde som vi på Jorden finder miljøer, hvor morgentåger skjuler de faste træk i landet omkring os eller de tåger, der fylder vores ydre rum, men her på de højere niveauer. der er det ekstra aspekt ved at være i stand til at smelte sammen med sådanne funktioner og opleve deres iboende natur på egen hånd.

Uanset hvilket billede eller en repræsentation af himlen, vi måtte have set afbildet, kan vi være sikre på, at sådanne repræsentationer er dårligt forestillede, fordi enhver kunstner, inklusive mig selv, vil underrepræsentere den utrolige indvirkning, disse scenerier har på sjælen på flere niveauer.

Det mest slående aspekt er, hvor storslået alt fremstår sammenlignet med vores egne jordiske strukturer, hvor virkelig ærefrygtindgydende nogle af arkitekturen eller træk ved landskabet er. Hvis der ikke var en gennemtrængende atmosfære af lyksalighed og sublim glæde, ville nogle af disse storslåede designs kunne ses som overvældende i deres ekstravagance og de utrolige kompleksiteter af deres indre og ydre strukturer i spil. ***Brug af ord som majestætisk, vidunderlig, gådefuld, mystisk, vil simpelthen aldrig formidle den faktiske oplevelse af det.***

Nogle gange er det blot omfanget af nogle af bygningerne og funktionerne, forviklingerne af de teksturer, der er i spil, lyset de kaster ind i miljøet og interaktionen med det, der skaber oplevelser, der simpelthen er ukendte, indtil vi sætter foden ind i disse lande.

På Jorden er de mest talentfulde kunstnere og designere måske i stand til at fremtrylle de mest forbløffende billeder eller filmscene-design, *men de vil ikke være i stand til at bibringe den lyksalighed eller den fremherskende intimitet med det miljø, som disse mennesker vil føle ved hvert trin af vejen.*

[Neste lydfil link](#)

At tale om havernes og parkernes store vidder, som i sig selv vil sætte dig i en **tilstand af ærefrygt**, er fuldstændig meningsløst, *medmindre det opleves ikke kun i en tilstand af total lyksalighed*, men også på et meget intimt niveau. Dette fjerner følelsen af, at du på nogen måde er *adskilt* fra oplevelsen af hvert skridt på vejen, i disse utrolige landskaber.

Dette er så svært at forstå, selv hvor deres design af vores miljøer følger nogle relativt basale og traditionelle formater, som en gammel eller klassisk by måske; men uden at blive tæt forbundet med de væsentlige teksturer i en konstant udviklende tilstand af begejstring, vil vi kun have et eksternt billede eller en filmscene, *og ikke en oplevelse.*

For eksempel, når vi ser udviklende episke designs eller tankeformer, lavet af tredimensionelt skiftende mønster, der kan bølge op højt op i himlen og på én gang varsle ankomsten eller tilsynecomsten af en kosmisk begivenhed, eller indflydelse fra en anden højere dimension, ville vi være hårdt presset på at finde nogen ækvivalent til dette i vores kendte verden.

Når vi går langs flodbredder med 'vegetation' lavet ud fra et komplekst og forvandlende mønster, 'emitteret' frem for at vokse ud af jorden og klipperne langs flodbredden, oplever vi noget helt nyt og unikt. Jeg har forgæves søgt efter grafisk software, der på nogen måde kunne sætte mig i stand til at repræsentere de utrolige 'happenings' på min gåtur, som ændrer landskabet omkring mig øjeblik for øjeblik, og som ikke giver mig tid til at hænge på noget, så jeg kan nyde det eller blive absorberet af det, forandringerne sker kontinuerligt, og hver forandring ser mere strålende ud end den, der lige er passeret, rejser over store skår af land, der ligner udviklede [paisley-mønstre](#), for evigt skiftende og frembringer en uendelig variation af vegetation, der ikke er set før på nogen af de lavere regioner, ikke engang de astrale, endsige Jorden.

Uanset hvor vi er, kan vi være på fødestedet, hvor naturen opfinder den næste generation af fysisk manifestation, enten for vores Jord eller måske for en fjern fremmed planet millioner af lysår væk fra os, måske i en anden galakse eller en anden del af vores univers eller de kunne simpelthen være det spontane, legende udtryk for de allestedsnærværende kreative kræfter, der omgiver os.

Hvordan skal vi nogensinde vide eller finde ud af, hvad de mystiske kræfter er, der skaber en sådan overflod og uudgrundelig pragt?

Hvordan kan vi overhovedet håndtere omfanget af potentiel manifestation?

Hvordan kan vi begynde at forestille os skabelsens sande storhed, når blot en lille sektion, vi finder, allerede er tæt på det uendelige i sin undren og kompleksitet?

Måske beskytter naturen os ved at kaste et slør af mørke over vores sind, så vi ikke drukner i vores sansers overflod, som er eksploderet i uforståelsens rige. Måske er vores mørke et tegn på dets barmhjertighed.

Vi er ikke tvunget til at 'udholde' skønheden i sådanne himle, vi kan søge roen, søens stilhed, med lige så lethed og betragte vores indre fred og stilhed uden at flytte et atom i vores omgivelser. Det er let at forestille sig, at når først en sjæl har forladt Jorden og vovet sig ind i de herlige lande, kan den for altid blive betaget af de uendelige muligheder i disse uendelige områder af skabelsen, aldrig at blive set igen, aldrig at dukke op i nogen af de fysiske eller astrale verdener.

I virkeligheden er det kun de få, de kosmiske rejsende, der er villige til at risikere at rejse ind i de uendelige lande af fascination og turbulente attraktioner, rejse fra system til system, omfavne og nyde skabelserne af den store Singularitet, velvidende at de også er skabere af alle disse verdener. Det er dem, de mest modige, mest eventyrlystne ånder, som vil bryde alle barrierer for den store Maya og vove sig ind i den højere bevidstheds uendelige udsigter.

Det selvorganiserende univers.

Der er intet i hele universet, der ikke har dette indre liv; intet kan eksistere uden det, og alt er fodret og understøttet af Bevidsthedens forenende Singularitet. Alt, hvad vi ser, hører, føler og tænker, indeholder det.

Vi kan låne dens kreativitet og konstruere hele vores egne verdener, gennemsyre den med vores egen intelligens og unikke manifestation, mens den hele tiden er intelligensen fra Singularity, med

dens universelle databank, som fylder selv den mindste detalje af alt, hvad vi gør og skaber, og intet kan gøres uden det.

Vi vil opdage, at tankeformer i disse dimensioner regerer, selvom jeg er udfordret i at definere, hvilke kræfter der var i gang for at skabe sådanne utrolige udsigter, eller hvordan de blev manifesteret.

Instinkt fortæller mig, at de storslåede landskaber med deres sindbøjende træk og teksturer simpelthen var underlagt de samme kreative kræfter, som fik vores fysiske univers til at eksistere, dog på en skala og niveau af dynamik, som er en multipel kraft i skabelsens mangfoldighed her på Jorden, eller endda meget større end vores egen fantasi.

Folk, der postulerer, at hele efterlivets tilstand blot er en projektion af ens sind, vil blive tvunget til at kvalificere deres udsagn ved at sige, at det for det meste er en projektion af et universelt sind, der er uden for fatteevne.

Spørgsmålet, der konstant opstår, når man driver over endeløse oceaner af en sådan mangfoldighed, som slet ikke har nogen repræsentation i vores eksisterende verden, kultur eller kunst, er: ***Hvorfor eksisterer alt dette, og hvordan opstår det? Hvorfor kommer det i former, designs og konfigurationer, der ikke har nogen ækvivalent i vores verden eller endda vores fantasi, intet, der overhovedet ville repræsentere det i det mindste? Hvem eller hvad finder på dette?***

En ting, der bliver alt for indlysende, er, at alt, hvad der findes i vores verden, er opstået her i denne overdimensionelle virkelighed; selv hvis vi accepterer, at evolution og naturlige selektioner bestemmer naturens udfoldelse, bliver de indre processer gennemført her på disse niveauer og skabt og udspillet i den mest sublime form for perfektion.

Det er lige meget, om vi anser opfinderer af et objekt for at være os selv eller Moder Natur selv, det hele udspringer af og næres af den oprindelige kilde til skabelse og intelligens, som er Bevidstheden selv.

Bevidsthed er en kontinuerlig kedel af skabelse og eksperimentering, hvor hele verdener skabes i det ene øjeblik og derefter kolliderer igen det næste, som en kompleks vekselvirkning af lyde, der manifesterer sig og feeds tilbage samtidigt i en konstant udveksling af tilsyneladende intelligent energi, som simpelthen er hinsides al forståelse.

Dette er naturen, der arbejder i sin mest oprindelige tilstand, der etablerer et selvorganiserende univers, skaber, tester og udvikler sig i en kontinuerlig strøm af eksperimenter, hvor kun de mest perfekte konfigurationer, som forbliver stabile nok, vil nå det næste niveau og til sidst ind i den fysiske verden. Milliarder af sådanne eksperimenter finder sted øjeblik for øjeblik, hvoraf nogle trækker på deltagelse af individualiserede intelligenser, inklusive mennesker eller grupper af individualiseret bevidsthed, men de enorme overskud er drevet af den højere dimensionelle Moder Natur selv.

Til alt, hvad der findes hernede, er der millioner af forskellige versioner. *Den bedste måde at forstå dette på er ved at forestille sig et firkantet rum, der består af seks spejle, et der dækker hver side, og i midten af rummet er for eksempel en genstand som en tusindfryd, der reflekteres igen og igen via spejle, men hver afspejling er en anden tusindfryd, og af de millioner kan måske kun en eller to udvikle sig til fuldendelse, idet den er struktureret på en sådan måde, at den kan manifestere sig og overleve i den fysiske virkelighed.* Der er en plan eller en matrix for alt.

Der er også ufattelig overflod.

Alt, hvad der eksisterer eller nogensinde har eksisteret i nogen af de andre dimensioner, eksisterer her i sin fuldkomne tilstand lige ved kilden i alle dets permuterede manifestationer. Det er det, der driver den universelle matrixdatabase, hvor de individuelle manifestationer på de lavere energiniveauer kaldes op fra og støbes til de nødvendige former.

Hjem bevissthed er harddisken i den universelle databank. Jo mere vi er i harmoni med den kreative energi, jo mere succesfuld er vores skabelse. Hvis vi har til hensigt at manifestere et objekt på det astrale niveau, eksisterer det allerede her og er skabt dynamisk og interaktivt.

Alt vi skal gøre så er at give den rigtige kanal eller holdning til energien til at manifestere vores hensigt. Det er grunden til, at det er så svært at manifestere sig på de tættere energiniveauer, fordi vi for det meste er afskåret fra eller i uorden med materialiseringens kræfter.

Her finder vi også komplette universer uden fysiske modstykker; uendelige varianter, hvor nogle når et parallelt fysisk niveau, *andre kun til det astrale*. Hvert univers er unikt, nogle små, nogle uendelige. Nogle er i færd med et forestående sammenbrud, andre er i færd med at blive født med **kun sekunder at leve, nogle med alle de livsformer, der følger med.**

Som mennesker ser vi kun en lillebitte del af det, og jeg kan ikke fortælle meget mere end disse ufuldkomne glimt, jeg har modtaget; Jeg håber, at min rapportering er en sand gengivelse af det, jeg så, men der er uendeligt meget mere, end jeg satte pris på og meget mere, som jeg slet ikke var i stand til at fatte i den form, konventionel forståelse er vant til. Her på jorden beskæftiger vi forskere ce og matematik for at forstå mysterierne bag skabelsen, og ved at bruge massive partikelacceleratorer forsøger vi at smadre os ind i de dybeste mysterier.

Faktum er, at kernen i al eksistens ligger hinsides vores grove instrumenters detektionsevner; men det ligger i selve sindenes kerne, som skaber de redskaber, hvormed vi bestræber os på at optrevle den store hemmelighed.

Vi kan argumentere for, at alt i disse dimensioner er i en tilstand af synæstesi, hvor alt, hvad vi opfatter, også udviser andre sansemæssige aspekter. For eksempel har former og farver lydkomponenter, og lyde har farver og former, der animerer til det konstant udviklende og skiftende lydpartitur. Selv statiske objekter vibrerer indefra med dynamisk energi, som tilføjer levende liv og et kraftfuldt element af nærvær. Tanker er repræsenteret i indviklet tredimensionel konfiguration, hvor hver strukturel komponent nøjagtigt og umiskendeligt afslører en underliggende sans eller aspekt af tanken. De kan gribes på én gang på denne måde og opleves frem for at ses på en løsrevet måde, som vi er vant til, når vi bruger vores hjerner.

At forstå den indre mekanik af disse utrolige tankeformer er ikke noget, vi er tvunget til at gøre. Det er mere sandsynligt, at vi ved det første møde simpelthen bliver forført af den ærefrygtindgydende skønhed og symmetri i verden, der omgiver os, uden at føle os forpligtet til at optrevle deres indre natur. Dette er en flydende virkelighed; en verden, hvor enhver tanke og begreb har manifesteret form, og hvert aspekt kommunikerer mening og dens indre sandhed. Hver del af tilstanden byder på en uimodståelig invitation til uovertruffen eventyr og uendelig vidunder. Alt, hvad vi møder eller ser på, kan åbne en ny dør til uudforskede muligheder, hvor hver ny mulighed kan opdeles i helt nye veje, ad det uendelige med et endeløst overflødhedshorn af skatte, der afsløres, mens vi vandrer, flyver eller bugter os. Dette rige opfylder vores potentiale, kreativitet og ambition på højeste niveau.

De samme muligheder kan ske, når vi rejser gennem nogle af de forbløffende scenerier, hvor det mindste skift i Bevidstheden kan transportere os ind i en helt anden verden. Eller vi kan hvile og

fokuserer på en sten eller en krystal, for eksempel, og vores fokus kan åbne den indre struktur af krystallen og afsløre et landskab, der bærer de samme karakteristika som krystallen, men nu er vi i en helt ny verden.

Dette viser simpelthen, at denne verden er virkelig og absolut uendelig. Ethvert billede, vi måtte have dannet af himlen med engle, Gud, trone, skyer og alle de omkringliggende fantasier, er simpelthen en dokumentation af vores jordiske sinds svaghed.

Jeg har observeret stof på forskellige stadier af manifestationen, nogle gange som lys, skyer eller tåger, drivende farvetransmutationer gennem komplekse mønstre, hav af spejle, der funkler og bevæger sig i regnbuens farver, klar til at danne nye fænomener, der er utænkte og aldrig set før. **Jeg har set dem manifestere sig i subtile landskaber med svimlende atmosfærer.**

Frem for alt storheden og skønheden i disse dimensioner er vi sikkert og permanent forankret til filamenter af lyksalighed, og på et hvilket som helst tidspunkt kan vi forfølge eller spore disse filamenter til deres oprindelige kilde.

Vi kan ikke fare vild, hvis vi er knyttet til den evigt tilstedeværende lyksalighed, der forbinder os øjeblikkeligt til kernen af vores bevidsthed. Eller vi kan tillade os selv at fare helt vild, mens vi rejser på vores lystbåde af sanser, vugget blidt af sted, i fuldstændig overgivelse eller i aktiv deltagelse, altid bevidste om, at vi er på hjemmebane, hvor end vi sejler.

Uanset hvad vi ser på eller oplever, opfatter vi dets intime forbindelse til en iboende intelligens og Kilde. Ingen del kan skilles fra den, fordi alt er lavet af dens kernebyggesten af lys. (Dato mangler).

I Begyndelsen var LYDEN.

Lad os nu et øjeblik dvæle ved lydaspæktet af denne verden, som ser ud til at være Kilden, hvorfra alt også udspringer. Hvordan og hvad der genererer lyden i første omgang er det store mysterium, men det er lyden og mønsterlyden skaber med dens medfølgende bølgefunktioner, der ser ud til at være det primære aspekt af al materialisering.

I min professionelle karriere som illustratør, da redaktøren blev bedt om at levere illustrationer til en stor bog i A3-størrelse om kosmos, havde redaktøren bedt mig om at skabe kunstværker, der visualiserede Big Bang. Da han spurgte forfatteren, hvordan det så ud, fortalte han mig, at ingen vidste, og at jeg som kunstner kunne give et mere visuelt attraktivt gæt.

Jeg følte mig meget bekymret over at levere en illustration til en videnskabelig bog, der for det meste var en gættet fantasi. **Så et par nætter senere fremkaldte jeg en ud-af-Krop-oplevelse, hvor jeg bad om at blive taget til Big Bang.**

I løbet af få øjeblikke blev jeg placeret i et mørkt og uendeligt tomrum. Så fra fire sider materialiserede sig fire lyde, der interagerede med hinanden, men der skete intet andet. **Der var ikke noget Big Bang.** Uden at fortælle ham, hvordan jeg var nået frem til ideen, afviste jeg ved min tilbagevenden dette lydkoncept fra forfatteren af bogen i en telefonsamtale, at universet kunne være blevet skabt som et resultat af bølgeformer. *Forfatteren, en respekteret astrofysiker, fortalte mig, at vi skulle holde os til Big Bang-modellen, fordi det var vores accepterede teori.*

Jeg tænkte over det i mit sind og spekulerede i, at de fire lyde kunne have ført til en feedback-loop, svarende til det, vi nogle gange hører ved popkoncerter, når mikrofonen opfanger lyden fra højtaleren og sender den tilbage.

Jeg regnede med i begyndelsen af vores univers, at en sådan feedback-loop kunne have ført til en eksplosion, der resulterede i et Big Bang. Men dette var kun min amatør spekulation.

Jeg spekulerer stadig på, om der simpelthen kunne have været en række lyd-oprindelige bølgeformer, der blev til stof og dannede starten på vores univers via en form for kædereaktion.

Men jeg er kun en kunstner og amatør og en meget dårlig kosmolog og kunne kun rapportere, hvad jeg faktisk så.

Generelt har alt en lydkomponent ved roden, og det samme har ethvert objekt, inklusive enhver tanke, som afspejler objektets æstetiske kvalitet og karakter, drevet af symmetriene i deres oprindelige underliggende kreative kræfter.

Det har længe været kendt, at lyd skaber bølgeformer, som kan gøres synlige, som det har været demonstreret i mange år i Cymatics. Hver lyd skaber et unikt mønster, meget adskilt fra enhver anden lyd. På det højere bevidsthedsniveau kan disse observeres i herligt 3D-format, hvor lyd ikke kun skaber bølger, men giver farve og struktur. Eventuelle ændringer i lyden, frekvensen og mønsteret udtrykkes samtidigt i dens tredimensionelle konfiguration.

Vi kan nu tydeligt se manifestationens oprindelse. Mystikere på tværs af alle kulturer er enige om, at lyd er oprindelsen til skabelsen og er der permanent hvert øjeblik for at opretholde og regenerere den. Lyd er sidestillet med Bevidsthed, og denne himmelske lyd er det første aspekt af skabelsen. Alt skabt blev bragt frem af lyd. Det er lyden, der kommer fra hinsides de absolutte områder, der manifesterer de utrolige udsigter over de himmelske landskaber og alle universerne nedenfor, inklusive vores Jord.

Det andet kraftfulde aspekt af denne dimension er den fremherskende atmosfære eller følelse, som bedst kan repræsenteres som en alt-tilstedeværende kærlighedsbevidsthed.

Det er ikke på nogen måde personlig eller rettet kærlighed, **men en atmosfære af universel og allestedsnærværende kærlighed.**

Disharmoni er fraværende her, da dette er et kendetegn ved de lavere dimensioner forårsaget af et fravær af positiv energi eller kærlighedsenergi og opløsningen af synkronistisk orden. Her, i disse højere udsigter af *Home Consciousness*, lever vi bogstaveligt talt i en verden af æstetik og skønhed, omgivet af fortryllende lyde, drevet af harmoniske love, symmetri og balance og frem for alt opslugt af den allestedsnærværende og dybe glæde og kærlighed. Vi opdager hurtigt, at kærlighed og harmoni er en del af de drivende principper, som verden manifesteres på, måske ved en lyd eller en sang om kærlighed.

Det er ikke kun harmonien inden for hvert skabelsesobjekt, men også inden for felterne eller fællesskabet af objekter, hvor tingene er styret af gensidig tiltrækning og synkroniseres med hinanden.

Et tankeobjekt kan tiltrække et andet sympatisk tankeobjekt blot ved nærhed, vibrationssynkronicitet eller placering af opmærksomhed, indtil hele klynger skabes, som igen skaber nye superstrukturer, *der udsender en helt ny harmonisk symfoni af lyde*. Vi indser hurtigt, at vi bliver vidner til et super-princip om skabelse på arbejde på alle niveauer, og hvor vi end

fokuserer. I det fysiske univers manifesterer denne kraft sig som de grundlæggende energier, der skaber klynger af galakser, stjerner, tåger og planetsystemer.

I den naturlige verden er det i hjertet af sværme, kolonier af skabninger, vegetation og insekter, som trækkes sammen. På disse sublime dimensionelle niveauer kan vi se disse kræfter arbejde i deres mest transcendentale og originale form. Hele samfund og byer dannes på denne måde, men vi kan også se, hvordan naturen organiserer sine egne strukturer på disse sine kerneniveauer. Alt på Jorden er intimt forbundet med en modpart i disse hjemlige bevidsthedsområder, og intet kan eksistere uden denne forbindelse.

Mennesker med clairvoyant syn vil være i stand til at se på fysiske objekter såsom et stykke klippe og faktisk observere dets underliggende struktur, som jeg har gjort efter dyb meditation, når de fokuserer bevidstheden tilbage på det fysiske niveau.

Vi kan se den molekylære og atomare struktur og ud over den rene energi på arbejde i dens konfiguration, som er mere kompleks og smukkere end vores nuværende partikelinstrumenter er i stand til at afsløre.

Uden linket til det superdimensionelle essens ville vores jordiske eller ethvert andet liv bare ikke være muligt. Dette inkluderer alle vores tanker og følelser og hvert åndedrag, vi tager. Ingen tanke ville være mulig eller kunne eksistere uden dens anker i et superbevidstheds energiniveau.

Den utrolige virkelighed er, at ethvert objekt, vi betragter på denne måde, kan forbinde os med dets kerneenergi og den Bevidsthed, der er selve roden til det, ved at tillade os selv at smelte sammen med dets centrum. Ethvert objekt, vi holder vores opmærksomhed på og overgiver os til i dyb kontemplation, kan føre os til dets oprindelige kilde og forbinde os med dets singularitet.

Faktisk kan hvert punkt i universet, ethvert atom, selv i denne dimension, fungere som en sådan gateway, hvis vi tillader os selv at smelte sammen og overgive os til dets oprindelige rene kraft. Meditation kan bestå af alt, hvad vi fokuserer vores opmærksomhed på, så længe vi følger dens indre tråd til dens kerne.

Kosmisk bevidsthed realiseres ikke automatisk på ethvert punkt i det brede spektrum af disse hjemmedimensioner. Hvor energistrømmen er mere fortyndet og med en langsommere vibrations hastighed, kan vi kun arbejde inden for disse områder, indtil vi øger vores følsomhed.

Så mennesker kommer ikke automatisk ind i kosmisk bevidsthed. Faktisk er det store flertal af beboere ganske tilfredse med at leve deres lykkelige liv, uden at bekymre sig om dets indre funktioner eller meget bredere og mere sublime aspekter.

De føler sig heller ikke tilbøjelige til at følge de uendelige eventyr, der tilbydes. Ligesom på de lavere dimensionelle niveauer sker bevidst opvågning i grader og er flerlagsmæssigt og i overensstemmelse med individets indre program.

Nogle udlever deres fantasier og skaber simpelthen deres egen subjektive verden ud fra det fine stof, der omgiver dem, mens andre forfølger et kursus med træning og videreudvikling ved at udvikle deres potentialer. De slutter sig til ethvert af de store konsensus samfund, der er rigelige i byerne, med uendelige muligheder for udforskning og udvikling.

Det bliver hurtigt meget tydeligt, hvorfor folk føler sig tilbøjelige til at tilbringe, hvad der svarer til årtusinder her ved jordisk tidssammenligning. Der er flere muligheder for ikke bare at udforske vores potentialer, men udvide dem end på noget andet virkelighedsniveau.

Alt imens indbyggere, der bor her, stadig befinder sig i en tilstand af konstant henrykkelse og lyksalighed på grund af det totale fravær af negativ eksponering og en konstant positiv feedback fra alt, hvad de møder.

Folk kan argumentere, 'Hvordan er det muligt at opleve lykke uden at opleve dens modsætning, og hvad er meningen med det?' Svaret er, at dette er en tilstand af bevidsthed, der ikke ligner nogen, vi nogensinde er i stand til at opleve i vores fysiske tilstedeværelse, simpelthen fordi vores nervesystem er designet til fysisk overlevelse i en fysisk verden uvidende om det virkelige **ubegrænsede spillerum for oplevelse på en meget højere dimension, niveau.** Redskaberne til vores fysiske overlevelse har udviklet sig til at håndtere fysisk modgang, ikke højere bevidsthed. Vi er dybest set dyr, der er programmeret til at overleve i en verden af modgang, stort set uvidende om det fulde potentiale for vores fremtidige udvikling, som er hinsides noget, vores dyrehjerne kan forstå.

Udfordringerne for os, inden for vores sande hjemlige tilstand af Bevidsthed, er af en helt anden orden, ligesom potentialet for læring er. Vores evner til forståelse, bearbejdning og handling er eksponentielt forbedret i en sådan grad, at vi nemt kan tilbringe det, der svarer til tusinder af jordår her, uden selv at have ridset overfladen af vores lærings- eller oplevelsespotentiale.

Det er en misforståelse at tro, at når vi først ankommer til 'himlen', som nogle religiøse trosretninger måske vil have os til at tro, at vores rejse er forbi, og at vi simpelthen bor i en tilstand af 'evig fred', og vi laver ikke andet end synges Herrens og salmer med englenerne.

Det barnlige billede afspejler simpelthen vores manglende forståelse.

Virkeligheden er, at når vi vågner til vores superbevidsthedsniveau, som allerede er en del af vores plan, vil vi forenkles begynd på en ny fase i vores udvikling, og vores rejse som mennesker vil kun lige være begyndt. Vi vil have bevæget os endnu et skridt væk fra dyreriget, hvorfra vi er opstået, og vi vil være trådt ind på et stort nyt spillefelt for vores udvikling.

Lyset for enden af tunnelen er kun begyndelsen på en større tunnel, ikke enden. Foran os er dimensioner ukendte, og vi har ikke engang udviklet værktøjerne til at registrere dem i nogen form. (Dato mangler).

Meditation på ud af kroppen, OBEs.

Jeg mediterede i morges klokken fem. Jeg nåede et punkt af stilhed og indre frihed så sublimt, at jeg ikke længere betragtede mig selv som en person begrænset af min krops ydre konturer. Da jeg åbnede mine ikke-fysiske øjne, sad jeg på hug foran en dam med klart blåt vand. Jeg vippede mod det i en næsten 45 graders vinkel og tænkte: 'Min Gud, sikke en vidunderlig verden vi lever i.

link til [neste lydfil](#)

Det ene øjeblik lukker jeg mine øjne i meditation og det næste åbnede jeg dem, og jeg er udendørs et helt andet sted, med udsigt over en magisk dam.'

Det føltes så naturligt. Sådan et enkelt øjeblik af fordybelse, og med dyb taknemmelighed begyndte jeg at prise dette naturens mirakel. Jeg observerede roligt vandet og oplevede et uimodståeligt træk til at blive nedsænket i dets kølige krystalvand. Jeg var meget opmærksom på, at jeg stadig

mediterede, og på trods af ændringen af placering, oplevede jeg stadig den samme utrolige ro, stilhed og forbundethed. Jeg lukkede mine ikke-fysiske øjne og fortsatte med at meditere.

I minutter var jeg udelukkende fokuseret på den blide henrykkelse ved at vide, at jeg var forbundet med noget, der var for vidunderligt til at beskrive med ord. Da jeg åbnede mine ikke-fysiske øjne igen, kom synerne meget kraftigt ind. Jeg var nu i udsigterne af den højeste dimension, efter at have overgivet mig med glæde til det indre væsen, der ledte mig gennem nye landskaber af så fremmed skønhed, at jeg begyndte at spekulere på, hvilken slags Gud der havde fremtryllet det.

Jeg blev præsenteret for en gave af utrolig skønhed, et tilbud til mig som kunstner og beundrer. Det var en intim præsentation fra en elsker til en anden. Jeg gled i en tilstand af tavs henrykkelse over fremmede og ukendte lande, og ændrede mig og skiftede, efterhånden som jeg skred frem.

Det ene øjeblik var hele verden lavet af millioner af nuancer af sølv, lyset og atmosfæren med landskabets træk, der forpligtende fulgte de følelser, farven fremkaldte. I det næste øjeblik blev landene under og rundt omkring mig varmet til bløde lyserøde farver, med mange søer og bakker, der rejste sig til skarpe tinder.

Alligevel var atmosfæren blød som en solnedgang, men alligevel lys og stærk. Luften var rent lys og ånd. Hvor end jeg kiggede hen, dukkede smukke arkitektoniske træk op, hugsiddende på små øer med mærkelige eksotiske træer, facetteret omkring dem, som om de holdt dyrebare juveler.

Alligevel var der intet øjeblik, hvor disse fremmede landskaber ikke føltes som mine hjemlande, hvor jeg virkelig hørte til, på trods af at funktionerne ændrede sig og udviklede sig, efterhånden som min frie ånd erobrede nye territorier. **Der var ingen bevidsthed om tid, og om jeg tilbragte minutter, timer eller dage der, kunne jeg ikke sige.**

Der var endnu mere i vente.

Jeg mærkede intimiteten og nærheden til mit hjem blive stærkere, på trods af det mærkelige i landene, der svævede forbi mig. Jeg blev opmærksom på et usynligt nærvær, som jeg forbandt til en blå stjerne, der dukkede op over horisonten. Den blev sat i et kunstfærdigt kalejdoskop som en diamant i en sjælden og kostbar ring. Den blev større og større, efterhånden som jeg fokuserede på det, selvom jeg i virkeligheden simpelthen blev revet med, da jeg blev draget mod det i absolut overgivelse. Da jeg drev mod dens centrum, blev stjernen en sol, der blev lysere end noget tidligere kendt, og her forsvandt ord og tanker, efterhånden som vores forening blev opfyldt.

Udøvere ved, at meditationens store kraft ligger inde i hjertet, i den frygtløse opgivelse af kærligheden. **Mange bruger år i meditation på at prøve at tvinge sindet til at fokusere.** Al den strenge indsats kan være spildt, hvis hjertet ikke er ansat.

Hvorfor ikke bruge minutter på at overgive sig til hjertet og fuldende foreningen med selve din Kilde i stedet for at tvinge naturen langs ruter, den ikke er designet til at gå? Så, når du har drukket alle de glæder, hjertet har at byde på, og du føler dig fyldt op, så hold ilden brændende og ydmygt og tag den i hemmelighed med dig, hvor end du går.

Grunden til, at der er så få rapporter om disse utrolige hjemmeverdener, er sandsynligvis på grund af den stærke tiltrækning af lyset fra Singulariteten, som de besøgende øjeblikkeligt foretrækker. Lyset er aldrig langt væk, og det behøver kun et skift i bevidstheden for at overgive sig til det. Så i det øjeblik du overgiver dig, er der ingen at sige, hvor det vil tage dig hen.

Sammenlignet med at komme ind i vores væsens kernevirkelighed, vores sande hjem, forekommer alt fattigt i sammenligning, selv Himlen, jeg har forsøgt at beskrive udførligt.

Her træder vi ind i det Absoluttes rige, som er større end noget andet; større end Kærlighed, fordi det er absolut stilhed og absolut klarhed. Det er dette træk, der ikke vil lade os hvile, før vi har fundet denne oprindelse. Når vi først er forenet med den, går vi villigt ud for at blive dens tjener, selvom det betyder at stige ned i tætte og mørke riger, hvor mennesker har mistet alt håb og al forbindelse til sig selv og vandrer rundt i en tilstand af forvirring og desorientering, mens de klamrer sig desperat til deres fikseringer, skrøbelige overbevisninger og gamle mønstre af ren vane. *Jeg er stødt på ydmyge arbejdere her på Jorden, der tager sig af fortabte og lidende sjæle, som ville rødme, hvis det blev antydnet, at de var oplyste.*

Et stort antal individer, der er fast forbundet med deres Kilde, slår sig ned i Himmelens verdener i den anden ende af spektret, hvorfra de i en stærkt udvidet bevidsthedstilstand udfører deres tjeneste ved at give en vejledende hånd til deres udvalgte ladninger, grupper, dyr eller emner af interesse.

De lever i konsensusvirkeligheder i Hjemmebevidstheden, i byer og verdener, der er mere storslåede og oplyste end noget, der er etableret på virkelighedens tættere niveauer. Men her i vores verden kan de også findes, hvor de arbejder anonymt og i forklædning, uden at give den mindste anelse om, hvor de kommer fra, og hvor deres sande hjem ligger.

Hjemkomster.

Når man træder ind i og nyder det spektakulære kreative drama, der finder sted i disse sublime dimensionelle virkeligheder, kan det lyde, som om vi vender ryggen til den allestedsnærværende altgennemtrængende nåde, men det er næppe muligt. Uanset hvor vi er, er der en stærk forbindelse til Singulariteten*, der driver alle. For de strenge mystikere kan dette føles som en distraktion, men i virkeligheden er det en fejring af Bevidsthedens herlighed og, for den troende, en fejring af Gud. Vores forbindelse til Kilden er en altid tilstedeværende bevidsthed.

*Singularitet betyr **særegenhet eller eiendommelighet**; et singularert punkt.

Selvom vi måske er kaldet til vores intime forening fra Hjemmebevidstheden til vores Kilde, kan det føles som at rejse gennem en tunnel af lys, hvor alt optræder som et mønster omkring os undervejs. Hemmeligheden bag den kosmiske rejsende ligger i den dybe forbindelse til hans Kilde, uanset hvor de er, hvad enten det er i tidens labyrint eller i himlens åbne udsigter.

Vi forbliver trofast forbundet med den indre stilhed selv her på Jorden midt i uro og endda krig. Nogle mystikere, programmeret af mange års koncentration og hengiven disciplin, kan betragte disse verdener som blot distraktioner og vende det blinde øje til, så de følger det enestående kald til deres Kilde og genføres, men når først stilheden i vores forening er blevet vores blod, er vi kun nødt til at tilbyde vores opmærksomhed for at mærke forbindelsen igen. Det er ikke længere ligegyldigt, hvor vi er. Vi lever altid i stilheden af vores Singularitet.

14 marts 2010.

>gilbert williams cosmic art<

Hjemmets hjerte.

Jeg havde til hensigt at finde tilbage igen en gang med den tanke at få adgang til 'hjemmets dimensioner', og brugte den samme vågen-til-seng-teknik fra den foregående uge (se kap. 'The Directors of Cartoon City'). Jeg var træt af at være bundet til de lavere dimensionelle niveauer, som var bare lidt bedre end den Jord, jeg var vant til. Jeg ønskede at opnå et højere niveau af bevidsthed og det niveau af klarhed, der er forbundet med det.

Efter at have mediteret i en halv time gik jeg tilbage i seng.

Et kort stykke tid senere begyndte jeg at se figurer gennem mine lukkede øjne et kort øjeblik. Jeg studerede deres træk. De var mennesker med ru mørk hud, ret tæt på. Jeg bemærkede også, at jeg havde svært ved at rense tankerne, og det føltes, som om jeg var blevet bedøvet. Et par gange forsøgte jeg at opnå fuld vågen bevidsthed ved at fokusere på mine hænder, men alt jeg kunne mønstre var to uklare former. Det var en anstrengelse at opnå bevidsthed med den kedelige, tunge følelse, der hang inde i mit hoved.

Jeg besluttede at vågne.

Jeg stod ud af sengen og bemærkede en let hovedpine, som jeg troede var resultatet af at have overnattet med vinduet lukket. Så gik jeg ud i køkkenet for at hente et glas vand. Behørigt forfrisket gik jeg ind i mit meditationsrum. Klokkeren var 05.30. Nok tid, tænkte jeg, til at gå ind i en ud-af-kroppen-tilstand, forhåbentlig frembragt af dyb meditation.

Jeg startede med at bruge en normal spinal vejtrækningsmeditationsteknik, efterfulgt af *sutraerne* for at hæve min bevidsthed. Bivirkningen af dette kan være, at det kan føre til yogisk søvn, med stor mulighed for at opnå klarhed.

Mit første glimt af bevidsthed var utilfredsstillende. Jeg befandt mig i en halvklar tilstand og kæmpede for at opnå vågen bevidsthed. Jeg så ud til at hoppe som en yo-yo mellem drømmetilstand og halvklar bevidsthed.

Til sidst fandt jeg mit fokus og fastholdt min opmærksomhed på at nå højere bevidsthed. For at opnå dette tillod jeg mig selv at løsrive mig fra alt, min krop, min personlighed, mit miljø og min identitet, i den simple handling af fuldstændig overgivelse. Jeg gav absolut efter for viden om, at en forenende essens af Bevidsthed er alt, hvad der er og intet andet, en Singularitet, som var Kildepuljen i min eksistens. Så opgav jeg endda konceptet, hensigten og interessen.

Næsten øjeblikkeligt rejste jeg mig op i luften, som om jeg blev trukket videre af usynlige strenge. Jeg rejste gennem en kalejdoskopisk tunnel. Jo højere jeg steg, jo hurtigere accelererede jeg, indtil mønstrene smeltede sammen **til lyse farvebånd, som blev lysere, jo længere jeg rejste og zoomede**, indtil jeg skød ind i den mest herlige uendelige himmelhvælvning, der åbnede sig over mig.

Jeg følte så en utrolig velsignelse, en forvisning om, at jeg blev anerkendt af kraften som en af dens egen. Med det fulgte en udstrømning af intens kærlighed, som jeg ikke var i stand til at sige, om jeg var giveren eller modtageren, det var bare kærlighed i sin reneste og mest sublime form med en intens glæde over at være fuldendt og fuldstændig opfyldt.

Samtidig opslugte intensiteten af farven og lyset, der strømmede mod mig, i ukendt ekstase. Jeg gjorde en sidste tydelig indsats for at bevare bevidstheden, men ekstasen drev det i glemmebogen. Det var for meget at bære, for stort at tage til efterretning. **Det eneste, jeg stod tilbage med, var umådelig lyksalighed og en intens følelse af at blive budt velkommen hjem, igen, til selve centrum af mit eget væsen.**

Igen, for at forstå dette, forsøgte jeg at fokusere min bevidsthed på nye niveauer af vågenhed, men i stedet blev jeg bevidst om, at jeg sad i meditation. Jeg kom let ind i stilheden uden flere visioner eller, skal jeg sige mere passende, flere besøg i disse himmelske realiteter.

Når man træder ind i de bevidsthedstilstande, der er klart uden for den personlige identifikation, vi er så vant til, er det svært, hvis ikke umuligt, ikke at blive draget af vores selve Kilde og finde genforening med det, vi er i vores essens. Måden denne entré finder sted på er via en intens og transformativ ekstase.

'Ecstasy' er altid baseret på en intens og meget intim form for forening. Når vi forener os med den person, vi elsker i total kærlighed og overgiver os i seksuel forladtelse, får vi et lille glimt af, hvad det vil sige at opleve ekstase. **Men genforening med selve Kilden til hele dit væsen er i en kategori for sig selv. Der er ingen ækvivalenter i det fysiske liv.**

Det bedste, vi kan opleve i seksuelt kærligt klimaks, er en dårlig og meget fjern analogi. Her er alt det rene og absolut originale, ubesmittet af behov, begær eller ønsker, en ren uselvisk overlevering, fuldstændig i visheden om, at det er det eneste der er, og at der ikke kan være en større handling end denne.

Vi er fanget i henrykkelsen af at indse, at vi er en milliard gange mere virkelige og betydningsfulde, end vi nogensinde troede vi var; dette sker kun, fordi vi har forladt det sidste spor af betydning i fuldstændig og total overgivelse i det øjeblik, vi skærer vores bånd til vores ego-identifikation.

Ekstase er dog kun en oplevelse, og der er mere i vores individuelle og kosmiske struktur end at blive reabsorberet i bevidsthedspuljen af vores egen oprindelse. **Vi er her med et formål.** Hele universet med dets ukendte og uendelige dimensioner er her også med et formål: et formål er en grænseløs ekspansion og regenerering i nye og anderledes permutationer af væren; det andet formål er et saligt liv *i tjeneste for andre.*

Vi er ikke fritaget for manifestationens store spil og har vores egen plads i dette. Vi er en del af det, og det bliver hurtigt tydeligt, at det ikke er i vores design at blive reabsorberet i Singulariteten og forblive i dvale i den for evigt.

Vi opdager hurtigt, at vores individuelle plads i Bevidstheden bliver en af tjeneste, på samme måde, som vi selv er tjent med livet. Det er service, der forbinder os og fastholder Bevidsthedens frie flow og gør os hele uanset hvor vi er.

Den tavse ledsager.

I min tidligere bog rapporterede jeg om en spontan begivenhed, der daterer tilbage til begyndelsen af 1970'erne, da jeg var kunststuderende og levede i interimistiske studentergrave, hvor jeg oplevede en mærkelig tankeskiftende begivenhed.

Mens jeg spiste morgenmad og tog en bid af min sandwich, stoppede jeg midt i aktionen og indså, at jeg havde mistet mit forhold til min hånd, der holdt sandwichen og derefter til min krop. *Jeg blev klar over, at jeg ikke var min krop.* Denne bevidsthed eskalerede til en spontan tilstand af Samadhi. Dette skete i begyndelsen af min rejse, og jeg tror stadig, at dette kan have udløst den lange række af spontane ut-af-Krop-oplevelser, der fulgte, **fordi identifikationen med mit fysiske jeg var blevet brudt.** Den mest varige effekt var dog, at jeg blev opmærksom på en ny underliggende bevidsthed, som var svær at forklare.

Det føltes, som om jeg altid var ledsaget af et stille nærvær. Da jeg så rationelt på det, afviste jeg hurtigt tanken om, at denne tilstedeværelse kunne være en slags spøgelse, der fulgte mig rundt. I hvert fald troede jeg dengang ikke på spøgelse, men det føltes, som om jeg var ledsaget af et velvilligt nærvær, hvor end jeg gik.

Da jeg afviste ethvert overnaturligt fænomen som irrationelt, regnede jeg med, at det måtte have været en halvbevidst bevidsthed om et højere og mere sublimt aspekt af bevidsthed, mere som en inderste del af mig, der havde en fremmed identitet, som jeg vidste meget lidt om.

Uanset hvilket ord jeg brugte, var følelsen altid den samme, **bevidstheden om en tavs tilstedeværelse er altid hos mig**. Det føltes meget velvilligt, fredeligt og stille. Jeg kunne stole på det som en ven og følte, at det altid havde mine bedste interesser på hjerte, dog ikke altid i overensstemmelse med mine ønsker eller hensigter.

Jeg lagde mere og mere mærke til, at når jeg gjorde noget mod min bedre vidende, handlede uægte eller egoistisk, så var det der simpelthen ikke længere, men det var ikke hævnøst på nogen måde.

Med tiden blev det en bevidsthed, der tillod mig at stille spørgsmål, især i tider med usikkerhed eller krise, som blev besvaret på et intuitivt niveau.

Jeg var nødt til at finde subtile måder at lytte til denne vejledning på, som ofte kom i form af en indre viden. Svaret var dog ikke givet. Jeg behøvede aldrig at konsultere eller betro mig til nogen, fordi jeg vidste, at jeg kunne finde svaret ved at lytte inde til stilheden, og det blev givet til mig i form af at vide.

Da jeg engang konsulterede en ven med et personligt problem, gjorde jeg det mod bedre vidende, og det gav mig straks bagslag. Fra da af blev min tavse ledsager mit første anløbssted, da jeg hurtigt lærte, at alle råd kunne findes inde fra en yderst pålidelig kilde.

Det var også denne Kilde, der guidede min meditation, afslørede mantraer for mig og lod mig vide, hvornår det var tid til at droppe dem. Når jeg læser spirituelle tekster, ville det pege min bevidsthed direkte mod essensen. *Det guidede mig gennem ilden fra eksterne konflikter. Det lærte mig tålmodigt, hvad jeg havde brug for at vide på min udfoldelsesvej.*

Når jeg var på rette vej, ville det belønne mig med stille glæder, når jeg tog fejl, ville det trække sig tilbage, indtil jeg lavede den passende ændring. Jeg følte intet behov for nogen form for lærer, mester eller guru, fordi Kilden var lige der og underviste mig i stilhed.

Fordi de fleste råd kom i denne subtile form for indre viden og stilhed, begyndte jeg at henvise til dette aspekt af bevidsthed som min '*Stille ledsager*', som jeg vidste var med mig altid.

Ved flere lejligheder ville den afsløre sin absolutte virkelighed; i foråret 2013, på et ensomt tilflugtssted i Skotland, ville det komme helt frem og demonstrere for mig, at min tavse ledsager var mig og havde været mig hele tiden. *Jeg så det ikke længere som adskilt.* Efter denne begivenhed var jeg blevet det, men før dette var det min guide og mester.

Her er en begivenhed, der demonstrerede den intime natur af dette aspekt af Bevidsthed, og hvordan det indledte en foreningsoplevelse med unikheds bevidsthed.

11. maj 2011.

Samadhi, Call to Unity, henvendelse til enhed.

Jeg var i haven og slebte en gammel stol ned, mens jeg nød forårssolen. Jeg kunne ikke se, hvad årsagen til min glæde var. Jeg tilskrev det simpelthen, at jeg lige havde afsluttet noget kommercielt arbejde og nød et pusterum mellem jobs, måske tilføjet det faktum, at haven bare var så smuk med fuglene, der sang og blomsterne, der blomstrede rundt omkring mig.

Men det var det ikke. Jeg blev også stærkt opmærksom på et stille nærvær, ikke et personligt nærvær, *men et nærvær af væren*, som mættede selve den luft, jeg åndede, og dvælede ved alt, hvad mine øjne, hænder og ører rørte ved.

Ind imellem måtte jeg holde pause i det, jeg lavede, og lade følelserne skylle over mig, hvilket efterlod mig med en dyb følelse af glæde og taknemmelighed. Så fortsatte jeg med at slibe stolen og nød den tilfredsstillende, den gav.

Men følelsen forlod mig ikke. Det blev mere og mere vedholdende og intenst. Jeg besluttede til sidst at trække mig tilbage i mit meditationsrum for udelukkende at fokusere min opmærksomhed og uden nogen som helst distraktion på min ledsager.

Inden jeg overhovedet nåede at sætte mig ned i meditationstolen, mærkede jeg en prikkende fornemmelse i min krop, der rejste sig op af rygsøjlen og spredte sig hurtigt gennem min krop, mens jeg faldt ned i en halvt liggende stilling. *Da jeg lukkede øjnene, stirrede jeg ind i et intenst lys i stedet for at se de mørke skjolde på mine øjenlåg. Det var et lys, der ikke bare var i mine øjne eller endda mit hoved, men fossede som et vandfald over min udstrakte krop.*

Men i modsætning til vand bestod det af utallige fine lysende filamenter, der trak mig opad mod en enorm sol.

Jeg lagde mærke til, at i det øjeblik, jeg lå i min stol, havde jeg allerede forladt min person og ego fuldstændig, og der var simpelthen ikke noget, der holdt mig tilbage. Jeg var gået ind i en ny autonom tilværelsesmåde, som simpelthen bestod af, at jeg var i live, intet andet.

Mine nye omgivelser bestod af et rum af rent lys uden noget foran eller bagved, blot en intens virkelighed af essens, lysende og fortærende. Men det var alt andet end nådesløst. Så snart jeg tilbød mig selv, bød den mig velkommen med intens glæde, som øjeblikkeligt forvandlede sig til ekstase, jeg sjældent havde kendt før.

I et stykke tid drillede den og legede med mig, tilbød nye intensiteter af henrykkelse og pegede min opmærksomhed mod endeløse udsigter af lysende kugler, der var intet mindre end de uendelige centre i sig selv. Hver enkelt kunne have været et helt nyt univers at udforske. *Jeg var forbløffet over panoramaet. Jeg følte mig velsignet over, at jeg udgjorde en så intim del af det.*

Da jeg vendte mig væk fra lysene, blev jeg opmærksom på, at jeg blev ophøjet til en ny virkelighed, hvor stolen, jeg lå på, og selve rummet ikke var mere end dampende tåger, objekter med lille varighed og virkelighed. **Det, jeg så her, var essens i sin reneste form.**

Hvor end jeg kiggede, så jeg nye landskaber dukke op, rejse sig ud af lysende tåger, nogle gange så tykke som skyer, drivende og perkolerende gennem metamorfoserende former, hvilket skabte fascinerende objekter. Disse skyer var umanifesteret stof, skiftende landskaber af farve af forskellig tæthed og karakter, udspring i former, reagerede på en mystisk kreativ impuls og derefter forsvinde.

I løbet af ingen tid var jeg omgivet af en herlig buegang, som perfekt udtrykte min undren over denne region, og derfra åbnede andre buegange sig foran mig, hver for sig, skabt af min

fortsatte tankeproces, hver mere strålende, mens jeg gik gennem dem. De tilpassede mig intimt til mine tanker og inspirerede mig til at se videre med et sind, der var holdt op med at tænke på en lineær måde, men i stedet spredte sig ud som stråler fra en sol og samtidig udforske dens mange muligheder på én gang. Der var plads uden tidens sekventielle bevægelse. Det var et rum lavet ud af eksistensen, Væren, hvis det overhovedet giver mening.

Da jeg vovede mig videre gennem tankebuegange og vidste intuitivt, eksplicit, hvorfor hvert aspekt af deres store indviklede design blev formet, som det var ud fra dets lysende fibre, fornemmede jeg grundene til, at nye buegange åbnede sig, efterhånden som jeg udviklede mig, fordi hver buegang betød en ny erkendelse. **Hver ændring i min opfattelse og tankemønster påvirkede samtidig alle dele af verden omkring mig.**

Jeg var omgivet af mentalt stof, ikke som abstrakte bølgeformer af mental energi, men bølgeformer størknet til utroligt komplekse former, i fænomenale detaljer, hvor hvert designelement kommunikerede direkte, hvorfor det skulle være præcis, som det var.

Og det er klart, hvad der end blev skabt, havde ved sin rod et lysende lys, et lys, der gav det næring og liv. *Det var let at fokusere på det underliggende lys og identificere det som dets kilde til at eksistere i første omgang, et lys som var en lysende sol eller sole.* Ved hvert endepunkt af tanke, form eller følelse var disse lysende sole.

Jeg så, at alle tanker og alle ting var forankret i ren bevidsthed, og alle tanker i deres endelige analyse vil uundgåeligt afsløre deres fredfyldte og ophøjede oprindelse.

Jeg er klar over, at enhver kliché, som mennesket kender, sandsynligvis vil blive kastet ind i livet af en oplevelse som denne. Jeg er bevidst om begrænsningen i at presse sproget i tjeneste for at beskrive noget, *der tydeligvis hører til i en sprogfri zone*, hjernens modsatte halvkugle.

Men der er den. Dette lys er som intet fysisk lys overhovedet, mere som et rum, der er oplyst, en stilhed, der var, hvor end jeg var, en tilstedeværelse af lysstyrke lige ved siden af mig. Det føltes, som om det smilede i det øjeblik, jeg rettede min opmærksomhed mod det efter at have revet mig væk fra de vidunderlige syn, der omgav mig. Den betragtede mig som et barn, fortabt i sin legeverden og, som en kærlig forælder, der accepterede sit barn med kærlighed og glæde i det øjeblik, det vendte sig væk fra sin leg, fuldt ud sikker på, at det ikke ville blive udeladt af syne et eneste øjeblik, uanset hvor langt den forvildede sig. Jeg kunne til enhver tid gå ind i lyset helhjertet, og det ville tage imod mig med glæde og uden forbehold.

Det var denne tryghed, der fik mig til at blive hængende og udforske mine nye miljøer, idet jeg var bevidst om min hensigt med forskning, men jeg var mere som et barn, der blev fascineret af den pulserende verden omkring mig end en forsker. *Hvor jeg end kiggede, så jeg nye mønstre dukke op og skabe en uendelighed af fint vævede genstande.*

Jeg var opmærksom på tilstedeværelsen af lyset, *mit tavse vidne og vogtende forælder*, hele tiden, og ventede tålmodigt på, at jeg skulle følge det hjem til dets hjerte. Hver gang jeg kaldte, dukkede det op, pålideligt og med glæde, **og hver gang afslørede det et nyt og spændende, men dog uforanderligt, aspekt, der beroligede mig om dets evige kammeratskab.**

Det var dette, der gav mig friheden til at vende min opmærksomhed mod gigantiske ildringe, der omgiver mig, med symmetriske flammer, der kaster enorme skiftende mønstre milevidt højt ind i en endeløs himmel.

Umiddelbart efter at den første ring nåede sit toppunkt, dannede der sig en anden ring over den med en uimodståelig invitation til at blive båret mod himlen af dens overvældende kraft.

[Neste lydfil link](#)

Samtidig blev jeg igen opmærksom på min krop og mærkede et kraftigt, men behageligt køligt tryk på min pande, som om en gud havde placeret tre fingre på stedet mellem mine øjenbryn og opfordret mig til at tage dens energi og give slip på alt, hvad der var, fastgørende mig stadig til mit tidligere jeg. Ildringen og berøringen på min pande var den samme energi.

På dette tidspunkt blev jeg grebet af en intens ekstase, som var nok til at afbryde ethvert tilbageværende led eller tilknytning jeg kunne have haft.

Det var det samme lys som før, men af en ny intensitet og af en større orden. De tanketåger, der for få øjeblikke siden havde forført mig, blev slikket væk som morgentåger af en middagssol. Solen var klarhed, med lag af klarhed blev også afsløret, da hver af dem fødte et lys af endnu større intensitet.

Til sidst var der ingen egenskaber, kun neutraliteten ved at være. Ingen indsigt at opnå, ingen visdom at se, al indsigt og al visdom var intet andet end figurer malet ind i sandet af et indkommende tidevand. Der var ikke noget at tale om, fordi der ikke var noget medie til at formidle det.

Kun Stilhed, Væren.

I endnu et par øjeblikke kunne jeg se med skabelsens øjne, se ud fra centrum af klarhed i en udfoldet verden af former og udseende. Mærkelige former, der opstod i stadigt udfoldede mønstre og skabte nye verdener omkring mig.

Jeg hørte en himmelsk sang i det fjerne, som så størknede til den verdslige sirenelyd fra et udrykningskøretøj. Jeg vidste, at jeg havde brugt lidt over en time i min stol. Min kones frisør var ankommet, og deres animerede snak svævede hen over reposen mod mit meditationsrum.

Der var en tydelig fred bag lydene, og fred cementerede alle former i min gamle verden sammen igen.

Dyb meditation kan give os et forhåndsblik ind i de rene åndelige riger af vores Kernebevidsthed, som vi måske kan smelte sammen med en dag permanent, efter at alle vores personlige identifikationer er blevet overgivet. Selvom dette for nogle, inklusive mange mystikere, kan være toppen af deres erkendelse, er det måske ikke nødvendigvis det ultimative mål, eller endda ønskværdigt. **Det store spørgsmål er, hvorfor har vi en fysisk krop? Hvorfor er vi en del af denne skabelsesproces, og hvorfor skulle vi ønske at vende ryggen til alt dette, som så klart er vores virkelighed og som standard hensigten med hvilken som helst magt har sat os her?**

Vores mest kraftfulde trang i livet er at undgå modgang, og hele vores økonomi afhænger af flugt, fra fattigdom, ubehag, sygdom, smerte, kedsomhed, pine osv. Hvad hvis vi i stedet for at flygte, skulle gå ind i det, helhjetet? Ikke fra synspunktet om vores adskilte individuelle og ego-identificerede selv ved at fare vild i verden, men fra udsigtspunktet for den kreative kraft, der skaber og opretholder den.

Dette ville kræve at realisere vores indre kerne selv i en handling af selvrealisering, som ville ændre vores opfattelse dramatisk. Det ville betyde at frigøre os fra vores identifikation med omverdenen

og vores fikseringer og i stedet smelte sammen med den kerneenergi og kraft, som driver den på niveauet af ren bevidsthed.

For de fleste af os er hele vores selvopfattelse og konditionering bygget op omkring opfattelsen af adskillelse. Denne følelse af fremmedhed er der, hvor vores daglige sindstilstand er forankret. **Efter at vi dybt har oplevet, at det eneste, der har faktisk virkelighed, er vores kernebevidsthed, som er roden til alting og danner den sande universelle identitet af, hvem vi er, er det umuligt at skrue tiden tilbage og se verden, som vi gjorde Før.**

Overalt hvor vi kigger ser vi 'os selv' i vores rene aspekt. En 'ydre' verden anerkendes ikke længere som adskilt, men opleves i stedet som 'Hjem' på nøjagtig samme måde, som vi oplever 'Hjem', når vi træder ind i de højere niveauer af Bevidsthed efter døden eller under Samadhi.

Dette betyder, at vi øjeblikkeligt vil gå ind i de højere niveauer af bevidsthed, efter vi dør. At gøre det, mens vi stadig er i en krop, vil give os alle fordelene ved Himlen her og nu på Jorden, mens vi stadig er i live; på samme tid vil det give os en plads i de ikke-fysiske tilstande, hvor end vi vælger.

Fordelen for os ved at nå disse tilstande nu, mens vi stadig er i en krop, betyder, at vi oplever den dybe fred og stilhed i et oplyst sind, mens vi varetager den daglige drift af vores virksomhed, selvom vi er omgivet af menneskelig lidelser.

Dette er et paradoks, som er svært at få hovedet uden om. Når vi lever på kerneniveauet af bevidsthed, lever vi i en dyb tilstand af ro og stilhed, og er stadig vidne til smerten og fornøjelserne omkring os, men fra en position af fred og dyb medfølelse.

Det paradoksale er, at vi stadig kan genkende vores smerte og andres smerte, men uden lidelsen. Vi kan også opleve fornøjelserne, men uden at blive revet med af dem, hele tiden at være opmærksomme på en dyb indre stilhed, der strækker sig ind i verden omkring os og gør, at vi **overalt er vores Hjemmebane.**

Når dette sker, bliver alt i vores liv lige 'åndeligt', for uanset hvor vi kigger ser vi manifestationen af 'Gud', hvis du vil, eller, hvis du er ateist, se 'Ren Bevidsthed'. Vi behøver ikke længere at skille os ud, vi er og accepterer det, vi er. Det er det, der skaber ægte stilhed, og det er også det, alle vismænd, mystikere og tidligere mestre altid har talt om. **Det er en opnåelig virkelighed, fordi vi allerede bærer den i os.**

Vores kernebevidsthed der allerede bor i denne tilstand af vedvarende stilhed, kærlighed og lyksalighed, men så længe vi er identificeret med en illusionær 'ydre' verden, er vi ikke fortrolige med denne observation og erfaring.

Mahayana-buddhismens tilhængere stræber ikke efter oplysning for at befri sig selv fra lidelse; de gør det af medfølelse, for at befri andre følende væsener. Der er dog et andet aspekt ved at se på befrielse. Ønsker vi at flygte ind i enhed og skære vores strenge til dualitet, eller ønsker vi at forbedre, fejre og nyde dualitetens verden med en tankegang, der er solidt forankret i stilhed?

Vi hører ikke meget om dette aspekt af et mere fyldestgørende liv i de esoteriske tekster, undtagen måske i de gamle Vijnana Bhairava Tantra-tekster, som hylder og omfavner livet, ved at være vidne til enheds ynde i alt fra sex til sensuelle nydelser. **Også kendt som Radiance Sutras, peger læren på en bevidsthed om, at Bevidsthed er allestedsnærværende og bor i alle ting.**

For mennesker, der praktiserer ud-af-Krop-teknikker, giver denne form for bevidsthed, at Bevidsthed er allestedsnærværende, mulighed for en ny form for ud-af-Krop-rejser, ved simpelthen ikke at rejse overhovedet. ***Denne oplevelse beskrives bedst ved at se den fysiske krop blot som en del af bevidsthedens inventar, som ikke har større betydning end noget andet objekt i virkeligheden.***

Vores virkelige selv er det rum af uendelig Bevidsthed, der simpelthen er overalt, den altgennemtrængende virkelighed Kilden til alt i eksistensen. Det er det uendelige rum omkring os, stolen vi sidder på, koppen vi drikker af. Denne form for bevidsthed gør det nemt at klippe de tråde, der binder os til verden, og dermed frigøre os fra vores tilknytninger, identifikationer og fikseringer.

Når vi adopterer denne form for bevidsthed, forlader vi ikke længere vores krop, vi bliver simpelthen opmærksomme på et andet fokuspunkt inden for det store bevidsthedsfelt, som kunne være hvor som helst, i en mørk region eller i den højeste Himmel. Men med vores bevidsthed forankret i Kildebevidsthedens stilhed, uanset hvor vi er, vil vi være lige så forbundet med lyksalighed.

Spørgsmålet er, om vi følger englens hvisken, vinker os og overtaler os til at give slip og følge de søde lyde af deres stemmer tilbage til vores sande hjem i den højeste himmel og forblive der for evigt, eller giver vi afkald på vores privilegium og tonehøjde, vores plads på en af de lavere regioner, Himlens Forgårde eller endnu lavere, som mange af os har gjort før?

At indse stilheden i alle ting gør os ikke til flygtninge fra en verden af modsætninger, dualitet og smerte, tværtimod.

Mere end noget andet vil vi omfavne virkeligheden og alt, hvad der bliver kastet efter os. Mere end det, vi vil sætte pris på det, smerten, lidelsen, tabet, for uanset hvor vi kigger, vil vi opfatte enhedsbevidsthedens hemmelige virkemåde; men frem for alt behøver vi ingen steder at tage hen, fordi vores himmel og vores ultimative skæbne allerede er, hvor vi er, her og nu.

Forberedelser til livet efter døden.

En dag skal hver eneste af os passere gennem dødens portaler. Vi behøver ikke at nå en tilstand af oplysning for at komme ind i de behagelige lande, men vi kan ikke ignorere det faktum, at hvor vi er nu, følelsesmæssigt og åndeligt, vil bestemme, hvor vi vil gå hen for at tilbringe den næste del af vores uendelig fremtid.

Vi kan skubbe tanken om død fra vores bevidsthed via distraktioner eller underholdning af forskellig art, ved at føre en hedonistisk livsstil, som om der ikke var nogen i morgen, *men vi bliver nødt til at huske på, at det, der er i vores underbevidsthed, vil blive vores nye ydre virkelighed når vi dør.*

Der er ingen tvivl om, at den bedste måde at forberede os på fremtiden er ved at lede vores liv fra et sted med ro og indre stilhed, her og nu i vores nutid, som bliver vores øjeblikkelige link til vores uendelighed. Vi kan omfavne vores eksistens' uendelighed ved at forfølge et liv, hvor hvert øjeblik tæller, og leve det ved at være opmærksomme på vores tanker, følelser og handlinger, informeret af venlighed og det kærlige hjerte.

Vi kan lære at se på vores konflikter og krisepunkter som læringsmuligheder for at opbygge en bedre base og *behandle vores indre dæmoner som vores undervisere*. **Vi kan se på vores fjender som vores lærere for at lære medfølelse og udnytte vores egen autentiske styrke for at befri os selv fra andres styre.**

I stedet for at sætte egeninteresse først, kan vi lære at værdsætte, hvordan vores handlinger opleves af andre. Den nemmeste måde at opnå dette på er ved at handle, tænke, tale og opleve virkeligheden ved at bruge hjertet i alt, hvad vi gør.

Psykologien lærer os, at vi ikke kan skjule vores uløste problemer eller indre dæmoner, hvis vi ønsker at leve et sundt og afbalanceret liv. Grundlaget for lykke er at finde i et liv med balance og psykologisk hygiejne, fri for giftstoffer fra negative og destruktive holdninger. Vi bliver hjulpet af vores evne til at reagere dynamisk på situationer ved ikke at forblive fast i stive strukturer og hærdede overbevisninger, som ikke er i stand til at tilpasse sig naturens strømmende kræfter.

Fordums religioner har forsøgt at gøre det enkelt: gør gode ting, og du vil komme til himlen, gør dårlige ting, og du vil gå til helvede. Virkeligheden er mere kompleks end som så og virker på flere niveauer. Vi bliver nødt til at finde vores egen vej til vores indre hjerte og autenticitet, ofte via forsøg og fejl snarere end ved at følge recepter. **Vi behøver ikke at læse bøger om etik og moral, om hvad der er godt og hvad der er dårligt, vi behøver blot at læse visdommens bog, der er lagt i os og læse i en tilstand af ro og eftertanke.**

Vi kan finde ud af, hvordan vi kan elske og tjene, hvordan vi kan forbedre verden i stedet for at forarme den, hvordan vi kan tilføje værdi i stedet for at devaluere den.

Enhver handling af kærlighed og god vilje, selv om den kun er i form af en flygtig tanke, en påskønnelse, en følelse af taknemmelighed, en glæde, en delt lykke, vil være et springbræt til højere, mere ophøjet bevidsthed og lys og behagelig omgivelser.

Ved at leve gennem hjertet behøver vi ikke længere selv at finde ud af, hvilken effekt vores handlinger vil have på andre, vi åbner simpelthen vores indre kanaler for at tillade den mest positive energi at strømme ind i os og guide vores handlinger.

Vi kan udløse kærlighed ved påskønnelse, hvoraf et kærligt, empatisk og medfølelse hjerte er meget mere tilbøjelige til at rejse sig. *Det vil være en garant for et givende liv snarere end et sind, der beregner vores virkninger, revet af konflikt, besat af selvtilfredsstillelse og motiveret af grådighed og selvbetydning.*

For at holde disse kanaler åbne og forbundet med vores autentiske selv tæt på vores Kilde kan vi praktisere regelmæssig meditation, engagere os i uselvvisk tjeneste og leve livet ved at fremme indre visdom i rolig refleksion.

Hvis du er en del af en religiøs kultur og tradition og vant til bøn, er det langt mere effektivt at gøre bøn til overgivelse til Gud, i stedet for at indtage en holdning med behov, for at tilpasse dig den højere Bevidsthed.

At tilbyde dig selv til Gud og overgive dine negative problemer og følelse af selvbetydning er langt bedre end at tigge eller bønfalde Gud. Nogle af de største helgener i vores religiøse traditioner har sigtet efter et 'ægteskab og forening med Gud' i stedet for at sætte Gud på en piedestal og uden for rækkevidde.

Vores bønner bør have nærhed af elskere, der ønsker at blive forenet, **fordi Gud er selve roden til det, vi virkelig er.** Som kristne kan vi følge eksemplet fra den store katolske helgen, Teresa af Avila, hvis højeste stræben var at søge 'et ægteskab med Gud'; hendes arv viser, at det lykkedes.

Eller vi kan se på mystikerne som den hellige Frans, der betragtede hele naturen som Guds spejl og behandlede alt, der dukker op i virkeligheden, som værende nært beslægtet og en del af ham og derfor relateret til Gud.

Enhver religion har fremført deres skinnende lys af vismænd, som giver inspiration og tilskynder os til den rette holdning til at udvikle en stærk forbindelse til vores Kilde. Det er lige meget om vi følger islam, jødedom, hinduisme, sikhisme, taoisme, buddhisme, zen eller andre trosretninger, så længe vi ikke bliver forblændet af dogmer og fanatiske holdninger.

Mindfulness, som fokuserer opmærksomheden på sansninger, tanker og følelser, mens den forbliver forankret i nuet med en accepterende og ikke-dømmende holdning, kan praktiseres, uanset hvilken religion vi følger, *fordi det vil sætte os i en position af 'væren' snarere end at 'blive'*. Denne holdning vil holde os i kontakt med virkeligheden og vil rense vores kanaler for en positiv nedstrømning af kreativ energi.

Uanset hvilken kulturel kontekst vi bruger som grundlag, er vi bedst tjent med at se på kerneaspekterne af vores tro, hvor den forbinder os med **den Kernebevidsthed den udspringer af snarere end udvandede fortolkninger og udviklede dogmer.**

Selvom vi ikke tror på Gud eller nogen som helst form for spiritualitet, kan vi stadig stole på den simple accept af, at **vi ER**, og spørge ind til mysteriet med vores Væsen. Dyb meditation kræver ikke tro, det kræver blot fokus på 'hvad der er', på virkeligheden af 'Nu', og på denne måde kan vi også finde stilhed, selv som ateister.

Det er simpelthen snæversynet propaganda, der prædiker, at ateister vil gå ad helvede til, fordi de ikke tror på Gud. Intet kunne være længere fra sandheden, og mange ateister er i en bedre position til at nå oplysning end mange troende tilhængere af religiøs overbevisning.

Buddha selv troede ikke på Gud, og alligevel er han galionsfigur for en af de mest oplyste måder at leve på på planeten. Fanatiske abonnenter på religiøs tro vil uden tvivl være hurtige til at fordømme en sådan liberal holdning, men de bliver nødt til at huske, at der ikke er en eneste person, livsform eller atom, der ikke er tæt forbundet med Gud eller Kernebevidsthed, *uanset om de måtte tro i det eller ej.*

Når vi kommer ind i dybere refleksioner, vil vi opdage, at Bevidstheden selv vil give os svarene, især hvis vi tillader vores hjerte at deltage i vores fokus og undersøgelse. *Ateisme giver ingen svar, da den, som standard, udelukker muligheden for et liv efter døden, simpelthen fordi vores nuværende videnskab ikke har fundet bevis på den ene eller den anden måde, så hvorfor ikke forblive åben og dynamisk over for mulighederne i vores uendelighed?*

Til sidst vil vi opdage, at uanset vores overbevisning, vil faktisk førstehåndserfaring levere det endelige bevis for kontinuerlig eksistens, og vi behøver ikke længere at stole på andres vidnesbyrd eller bøger. Intet er mere kraftfuldt til at levere bevis end førstehåndsoplevelse.

Vi bliver nødt til selv at beslutte, hvilke lærere, hvis nogen, der skal meldes, og hvordan vi åbner de indre kanaler til Bevidsthedens sæde. Den enkle regel, der skal ledes efter, er at undgå alt, der afskærer os fra kærlighedsenergiens frie strøm, såsom narcissisme, dogmer, egoisme, fanatisme,

had, bigotteri, intolerance og alle de negative følelser relateret til vores egen selvbetjendning, som vil begrænse den frie strøm af kreativ energi. *Al den energi, vi sætter i gang, og som beriger verden uden at formindske andre, er energi stablet til vores fordel.*

Ved at fokusere på de ting i livet, der virkelig betyder noget, omfavne virkeligheden i stedet for at fornægte eller løbe væk fra den, og ved at pleje vores autentiske selv, befrugtet af hjertets generøsitet, skaber vi de bedste betingelser ikke kun for efterlivet, men for også vores nuværende liv, **fordi livet er et kontinuum.**

Transformation og

Meditationens kraft.

Jeg føler, at der er næppe tvivl om, at meditation er vores største håb, ikke kun for at omdanne vores sindstilstand til en attitude af et lykkeligt liv, men også for vores samfund og derved hjælpe med at helbrede vores økonomiske, politiske, uddannelsesmæssige, sociologiske og miljømæssige dårligheder.

Hvorfor det?

Vi har allerede statistiske data til at cementere dette udsagn, men årsagen til denne transformative effekt ligger i den proces, der sker, når opmærksomhedsobjektet ikke længere er adskilt fra opmærksomhedsgiveren, **når vi ikke længere ser os selv som adskilt fra omverdenen.**

Ved at fokusere bevidstheden om Kilden til Bevidsthed skaber vi en naturlig forbindelse til kernen af vores væsen, som er det, der giver liv til alt andet omkring os. *Det er her, i kernen, at alt kildemateriale til selve livet genereres.*

Hvordan vil meditation forme kvaliteten af vores efterliv?

Den negative omtale, som vi nogle gange hører om meditation, er næsten altid forbundet med frigivelsen af underliggende traumer i det fri, som kan have stivnet i årevis i vores underbevidsthed, ofte omtalt som 'sjælens mørke nat'.

Dette kan også ske som følge af bøn.

Denne "stigning til overfladen" bør i sig selv betragtes som en positiv ting. Det, der er negativt, er vores manglende evne til at se lidenskabsløst på det, modstå nødvendige ændringer eller ikke søge støtte til at håndtere vores skygger effektivt via rådgivning eller uddannelse.

Meditation kan være røret, der frigiver det opbyggede stresstryk ud i det fri, samtidig med at det tilfører vores dagligdag energi og velvære. Vi kan regulere stressfrigivelsen, hvis det er nødvendigt, ved at justere flowet gennem røret og reducere øvelsen i overensstemmelse hermed, indtil vi er i balance, og ved at give os selv plads og tid til at håndtere personlige problemer, der måtte være kommet frem. Rådgivning kan også betragtes som en effektiv måde at håndtere dybtliggende problemer på.

Problemer, hvis de ikke behandles i dette nuværende fysiske liv, vil bestemme kvaliteten af vores efterliv, da vores ubevidste i vores efterliv, **vil manifestere vores ydre miljø.** Hvis vi beskæftiger os med vores 'Skygge' nu, et udtryk Jung brugte til at referere til vores ubevidste side med dens uløste indre konflikter, vil vi sejle over i den ikke-fysiske virkelighed i den mest behagelige og livsforbedrende oplevelse. I stedet for at skulle kæmpe og konfrontere vores Shadows, vil vi udforske vores potentiale, realisere vores drømme og vores livs hemmelige ambitioner. **Vi kan nu begynde på vores rejse til vores glørværdige fremtid uden at blive ofre for vores skygger.**

Det vigtigste aspekt ved meditation er ikke at se det som en form for underholdning eller bare at få oplevelser. Langt fra. God meditation er det modsatte af at have oplevelser. **Det er at finde hvilepunktet i os og tilbringe så meget tid som muligt i dets stilhed.**

Almindelige mennesker kan ændre deres liv med sådan praksis.

Efter mange års meditation nåede jeg endelig et vendepunkt, hvor jeg begyndte at opleve mit liv som en kontinuerlig tilstedeværelse med rod i øjeblikkets salige stilhed, for det meste forblev upåvirket af enhver uro omkring mig.

Dette vendepunkt blev forudgået af mange opvågninger til mit autentiske jeg, indtil endelig point of no return blev nået. Det var, som om et bur af matglas var blevet knust og havde sat mig fri og så for første gang givet et klart billede af verden omkring mig.

Der var ingen måde, hvorpå milliarder af glasstykker kunne sættes sammen igen, og jeg vidste, at jeg var befriet fra mine begrænsninger for altid. *Fordi det skete for mig, ved jeg, at det kan ske for enhver, der fokuserer deres opmærksomhed; ingen magi eller særligt talent er involveret, kun vedvarende meditation.*

Alle bærer planen og det genetiske program for allerede at realisere deres potentiale. Befriet fra skæve holdninger og selvbedrag begynder vi at operere fra fornuftens stilhed i stedet for at blive domineret og slynget rundt af flodbølger af følelser og ydre begivenheder.

Her er en kort oversigt over, hvordan livet kan se ud, når det først er sluppet ud af dit bur:

- Opmærksomheden er fokuseret på virkeligheden i øjeblikket i stedet for at blive afbrudt af en forudbedømt fortolkning af virkeligheden.
- Der er en øget fornemmelse og forståelse af virkeligheden og de relevante faktorer, der understøtter den, hvilket fornemmes ofte intuitivt, hvilket fører til øgede diskriminerende befojelser.
- Der er en vedvarende følelse af at være 'Hjemme', fordi vi føler os 'forbundne' uanset hvor vi er i
- verden, som giver os selvtillid og en følelse af sikkerhed.
- Vi er frie til at opleve øget æstetisk påskønnelse, som kan fremkalde spontan top oplevelser i hverdagen.
- Vi vil have en øget empati med andre mennesker og en ikke-dømmende holdning.
- Øget kreativitet og glæde ved engagementer vil gavne andre.
- Der kan være en bevidsthed om et højere aspekt af ånd, som hævder en guides indflydelse og vi kan føles som et velgørende nærvær.
- Nogle mennesker rapporterer, at det er forbundet med 'Gud', det Højere Selv', en 'guide', en 'skytsengel' eller blot tilstedeværelsen af en universel bevidsthed, som de kan mærkes rundt omkring.
- Der er ikke længere en følelse af ensomhed, selv når man er alene.
- Frygten for døden er ophørt uden at påvirke vores overlevelsesinstinkt.
- Vi har lettere ved at håndtere konflikter på en løsrevet måde og anvender forbedrede måder at håndtere dem.
- Vores drømme bliver mere sammenhængende og ofte klare.
- Vi får en øget følelse af vores egen suverænitæt i frihed fra tilknytninger.

- En følelse af befrielse og at være ansvarlig for vores liv og skæbne opleves. Vi bliver ligeglade med roller i samfundet, såsom status, anerkendelse, berømmelse, position og rigdom osv.
- Vi bliver mere autentiske, tilgængelige, velvillige, empatiske, nærer en sans for humor, tolerante, indsigtsfulde og kloge.
- Vi vil opleve målrettede og givende relationer uden tilknytning eller afhængighed.
- Opfattelsen af, at hvert øjeblik er nyt, opstår. Virkeligheden ses ikke som gentagelse selvom det tilsyneladende er gentagne begivenheder som forekommer.
- Vi har ingen interesse i psykiske evner, selvom de kan opstå.
- Vi har ingen interesse i at følge en 'åndelig' vej, fordi hvert øjeblik er fuldstændigt og åndeligt i sin kerne.
- Drømmelivet anses for at være lige så vigtigt som det vågne liv og omvendt.
- Selvbetydning erstattes af en følelse af naturlig ydmyghed og at være tilfreds med det almindelige og beskedne ting i livet.
- Vi ser ikke længere verden som et fjendtligt sted, men et frit for fjender.
- Vi bliver upartiske, løsevne, fredelige, objektive.
- En evne til at tilpasse sig og opleve ethvert synspunkt fra beskuerens perspektiv udvikles.
- Vi vil ikke betragte os selv som oplyste eller specielle på nogen måde.
- Vi kan tydeligt se, at når stilhed manifesteres i vores hverdag, opnået gennem den daglige meditationspraksis, vil vores liv blive transformeret her, nu, og der er simpelthen ingen tvivl om, hvordan vores efterliv vil blive udspillet i de højeste tilstande, den astrale eller endnu højere himle.

Vi behøver ikke bekymre os om at have oplevelser. Disse materialiseres simpelthen som et naturligt biprodukt af meditation, når de er rigtige for os og tjener os; de er ikke et mål i sig selv. **Vi bør ikke praktisere meditation med et øje på at have oplevelser eller manifestere OBE'er.**

Vi er bedre stillet til at øve OBE-teknikker til det.

Neste, siste lydfil her [er denne](#)

At bruge meditation til det ville blot kompromittere den frie strøm af kreativ energi, der er nødvendig for at bringe os tæt på vores Kilde, når vi dør. Vi behøver ikke engang at bekymre os om at komme ind i tilstanden, Samadhi.

Vi skal bare fokusere vores bevidsthed og lade naturen gå sin gang. Meditation handler ikke om 'at nå', men blot om 'at være'. Dette er den kendetegnende faktor fra vores vante tankegang, hvor vi stræber efter underholdning, udfylder tid eller sigter mod et bestemt mål. Meditation er det modsatte. Vi hviler simpelthen i accepten af, hvad der er, ved at fokusere på objektet for vores meditation, som kan være et mantra, et lyspunkt inde i vores hoved, vores åndedræt eller selve bevidstheden. Det kan være verden omkring os. Det er lige meget.

At give præference til objektet for vores opmærksomhed i stedet for vores tænkning vil gradvist træne vores hjerne til at underkaste sig den naturlige strøm af kærlighedsenergi. Vi behøver ikke bekymre os om at gå ind i højere tilstande, når først vores indre kanaler er ryddet. Naturen vil tage os til vores naturlige sted. Med øvelse vil vi blive draget helt naturligt ind i en indre bevidsthed om ingen-tanke, om stilhed eller enhed.

Selvom alt, hvad jeg har rapporteret i denne bog, er resultatet af meditationspraksis, er det ikke det uundgåelige resultat. Jeg har venner, der har mediteret lige så længe, som jeg har, som aldrig har haft sådanne oplevelser. Vi reagerer individuelt på finjusteringen af vores energilegemer, og naturen giver det, der passer bedst til os som individer.

Hvis vi søger at få ud-af-kroppen-oplevelser og selv se, hvad den større virkelighed har at byde på, er vi bedre stillet til at udvikle vores færdigheder i klare drømme og forfølge de teknikker, der er nævnt i slutningen af bogen, selvom andre mennesker, der har været livslange meditatører, rapporterer om forskellige ekstrasensoriske evner såsom clairvoyance eller helbredende evner, ud-af-Krop-oplevelser og andre fænomener.

Jeg støtter personligt ud-af-kroppen praksis, fordi det kan udvikle sig til en vej i sig selv, der fører til det samme resultat. Efter at have nået en tilstand ud af kroppen, kan den også bruges til effektiv meditation. Klare drømme kan bruges på samme måde.

Mange udøvere, der har fulgt dette råd og brugt et kraftmantra under deres OBE, har oplevet at komme ind på smukkere niveauer eller endda rapporteret en udvidelse af bevidsthed ved at transcendere til højere tilstande. Dette kan være med til at få ny indsigt og inspiration og dermed fremme den personlige udvikling. Vi kan også tiltrække lærere på det ikke-fysiske niveau af virkeligheden, som vil træne os og yde assistance, som jeg har rapporteret i min tidligere bog.

Der er skrevet hundredvis af bøger om meditation, og det er op til den enkelte at finde en teknik, de nærmest kan relatere til. Meget ofte er det et spørgsmål om øvelse og ikke at forvente resultater fra den ene dag til den anden, måske ikke engang over måneder.

Ofte er de ting, der sker, så subtile, at vi tror, at intet ser ud til at ske overhovedet, *selv efter år*. Men resultaterne er ofte ikke, som man kunne forvente. Forventninger er baseret på, hvad vi ved; meditation leverer ofte det, vi ikke ved. At fortsætte med meditationspraksis, uden forventning, vil åbne forbindelsen og bevirke subtile ændringer, der garanteret vil sætte os på et højere niveau af bevidsthed i dette liv og som en konsekvens heraf, i vores efterliv.

Tjeneste villighedens kraft.

Mange rige mennesker, især hvis deres rigdom blev erhvervet gennem andres ofre, udnyttelse og lidelse, kan findes i fuldstændig elendighed på de lavere lys- og livsberøvede områder på de astrale niveauer. Andre, der har handlet egoistisk til store omkostninger for deres medmennesker, såsom individer involveret i forbrydelser, udholder ofte en tilbagemeldingsløkke af beklagelse, når de på første hånd oplever konsekvenserne af deres handlinger i deres efterlivstilstand. Problemet er, at en sådan handling ikke kan fortrydes, og at tilgivelse ikke altid kommer. Når de bliver konfronteret med sammenfiltringen af en sådan handling, kan de dog stræbe efter at gøre det godt igen ved at gå ind på en tjenestevej og gradvist arbejde sig ud af deres knibe.

Vi skal også huske på, at vi er et 'tæppe' sammensat af tusindvis af plastre, der repræsenterer individuelle liv, hver enkelt nødvendig som en del for at fuldende helheden, 'gode' bidder og 'dårlige' bidder, hvor de 'dårlige' bidder kan bare være de essentielle ingredienser til at fuldende de 'gode' bidder.

De forbrydelser, vi begår, og de virkninger, vi høster som et resultat, kan blot være de væsentlige tilsætningsstoffer for, at vi kan blive hele og gøre os medfølelse. Vi bør ikke dømme os selv eller andre ud fra den effekt, der er skabt inden for et enkelt liv. **Bevidsthed har en veloplagt plan for, hvad der kræves for at opnå fuldendelse og perfektion.** På det menneskelige plan dømmer, fordømmer og straffer vi umoralsk handling, men på niveauet af den højeste Bevidsthed gør vi det ikke, vi integrerer det simpelthen som et simpelt element i et meget større mønster.

Vi lever i en verden af aktivitet, og det er lige meget, om vi er levende eller døde. Vi kan også stole på, at vi ikke er isolerede og afskåret fra universet, selvom det kan se sådan ud. Alle vores handlinger resulterer i et udfald og påvirker energien omkring os, hvad enten det er fysisk handling, ord eller tanker.

Vi har allerede set, at tanker og følelser har en effekt på de finere erfaringslag. Selvom vi måske ikke opfatter dette i vores fysiske sansbevidsthed, former de stadig vores miljø og omgivelser på de subtile niveauer, hvor der ikke er nogen fysisk krop. Så vores tanker, følelser og aktivitet kan være konstruktive eller destruktive, positive eller negative, altruistiske eller egoistiske. På den ene side beriger det, på den anden side formindsker det os og andre.

En måde at se den ikke-fysiske virkelighed på er ved at betragte den som en slags spejl, der reflekterer hele indholdet af vores tanker, følelser og handlinger, hvor de fremstår præcis, **som de har påvirket andre.**

Indtil vi bliver konfronteret med vores spejl, er vi måske aldrig klar over, hvordan selv den mest uskyldige handling havde en effekt på andre, positivt såvel som negativt. *Vi vil finde alle vores handlinger manifesteret i vores ikke-fysiske miljø, når først vores fysiske krops beskyttende kapsel er blevet forladt for altid.* Vi kan afgøre, ud fra vores ydre miljø, om vi har tjent eller drænet den verden, vi har levet i.

Det er den ikke-fysiske virkeligheds natur, at intet kan forblive skjult, og hvem vi var, og hvem vi er, vil være klart for hele verden at se. *Vi kan ikke skjule det eller gemme os for det. Vores handlinger, tanker og følelser vil gøre vores udseende smukt eller grimt.* Hvis vi levede vores liv til store omkostninger for andre, vil de aftagende virkninger vise sig i vores udseende. Hvis vi tjente, berigede og bemyndigede andre, vil det også vise sig og manifestere sig på en positiv måde.

Mens vi lever, fungerer kapslen i vores fysiske nervesystem som et skjold, der blokerer de subtile energibevægelser, som vi udsender, og vi ser ofte kun det, vi gerne vil se. Når skjoldene er væk ved døden, bliver vi pludselig konfronteret med alt vores output. *Vi kan ikke undgå det.* Alt, hvad vi ser, vil være et klart spejl af, hvad vi er.

Vi vil ikke kun se det, men vil også føle det intimt. Hvis vi skabte glæde hos andre og forbedrede deres liv, vil vi nu blive modtagerne af vores egne gode energier frigivet til verden, og vores miljø vil være lyst og muntert, vores udseende attraktivt. Hvis vi har forårsaget smerte og lidelse, vil vi også mærke det, mere akut end vi ville ønske, så meget som vi føler hver lille del af smerten præcis som vores offer følte det.

Så hvad skal der gøres? Hvordan kan vi forløse os selv for det, vi har lagt ud? Hvordan skaber vi balance og sikrer vores fremtid? Hvordan tilbagebetaler vi vores gæld uden at blive ofre for vores egne handlinger? Der er flere måder. *Den åbenlyse er at finde vores ofres tilgivelse.* Den anden måde er at vie vores liv til gavn og tjeneste for andre, og det kan vi gøre lige der, hvor vi er nu, ved at fremme en holdning om at give, pleje og elske.

Vi kan adskille os fra vores tidligere handlinger ved at rydde vores indre kanaler og lade vores væsens kerneenergi komme ind i vores liv. Det er let at blive fanget i en feedback-loop, når man erkender, at effekten af vores tidligere handling har påvirket mange liv og ikke kan fortrydes (angres) og har sat et varigt præg på de mennesker, der er berørt. Vi kan skille os ud af altruistiske handlinger af kærlighed, service og omsorg, men det skal være fuldt ud realiseret af det indre hjerte. Vores kernebevidsthed elsker synderne lige så meget som helgenen. Ved at åbne os selv for

Kernebevidstheden begynder vi at indse vores sande Kilde og vil finde, hvad kristendommen hyldede som tilgivelse.

Selvfølgelig er den mest kraftfulde måde at komme ud af et lavere sind og lavere miljøtilstand via spontan opvågning, **men dette er ikke den mest almindelige vej**. Normalt er det en besværlig vej at håndtere personlige forviklinger skridt for skridt og én efter én.

Folk, der har været i terapi, vil vide, hvor meget tid der kan bruges, session efter session, indtil realiseringen eller en åbenbaring sætter ind, og det er med assistance fra en professionel rådgiver. Ved at fokusere på den indre hjerteenergi kan vi fremskynde processen ved stort set at omgå det negative sind med dets møjsommelige overvejelser, begrundelser, debatter og blokeringer, det sætter i vejen for os. Det medfølende hjerte forbinder os direkte med vores sjælsenergi og åbner kanalerne for transformation.

Den anden måde er ved at gå ind i singulariteten af vores bevidsthed, hvilket højst sandsynligt vil ske i etaper. *Den bedste måde er at yde en kærlig og dedikeret service til andre*. Kraften i dette ligger i det faktum, at vi åbner vores kanal for de positive udgydelser af kærlighed fra vores Kernebevidsthed, Himlens sted. Denne udgydelse har en afhjælpende og helbredende indflydelse på andre og vil øge bevidstheden for alle, der kommer i kontakt med os.

Hvis folk forstår den sande kraft af kærlig tjeneste, vil vores verden blive forvandlet til ukendelighed. Det er medfølelse, empati og kærlighed, der bærer en enorm mængde positiv energi og er mere værdifuld end al den materielle rigdom i verden tilsammen.

De fleste af os yder en service via det arbejde, vi udfører, men vi kan bygge videre på denne service ved at tilføje vores inderlige kærlighed og hengivenhed. Hvis vi yder vores service ikke kun for den monetære belønning, men i en ånd af kærlighed og dedikation, vil dette afspejle sig i kvaliteten af vores efterliv og vil gøre vores arbejde meget mere tilfredsstillende og underholdende i processen. Enhver person, der leverer en service, kan gøre dette nu og ændre deres liv.

Hvis der var **ett** svar på livets problemer, ville alle følge det. Det bedste, vi kan gøre, er at bruge vores tanker, ord og gerninger på en sådan måde, at de tjener andre og dermed tjener den større Bevidsthed; så vil vi begynde at se ændringer ske i vores liv. Når vi først indtager denne holdning i vores daglige arbejdsliv og ser vores engagement i verden i form af at yde en service i stedet for at søge kompensation for et offer, bliver tingene mere glædelige, når vi begynder at nyde godt af lyksaligheden i de højere dimensioner.

Det betyder så meget mindre, hvilken rolle vi spiller i at levere vores service. Vi lever allerede i et samfund, der i vid udstrækning bygger på serviceydelser, men kun meget få mennesker indser dette via deres hjerter og bruger muligheden for at skabe lyksalighedsbevidsthed.

Tjenesteydelsens store og gavnlige kraft er stort set undervurderet i vores samfund, som ofte er bygget på grådighed, egoistisk vinding og i at skabe en fordel i forhold til vores medmennesker, som vil vise sig, når filtrene i vores fysiske hjerner ikke længere fungerer. På begge sider af skellet vil vores tjeneste invitere til rene højere energier, som vil manifestere sig i kvaliteten af vores liv og andre.

Tjeneste er en stærk kraft, og nogle gange kræver det lidt mere end et smil, en berøring, et kram eller et par generøse ord. Og nogle gange ikke mere end stilhed.

Rejser med uendelighedens udsigter.

'Kun når vi drikker af stilhedens flod, vil vi virkelig synge.
Og når vi er nået til bjergtoppen, så skal vi begynde at bestige'
Kahlil Gibran.

Al erfaring sker kun i nuet.

Livet er et kontinuum, og at fastholde vores håb til en fjern fremtid, at tro på, at vi på mystisk vis vil blive 'frelst' som et resultat af vores tro, er en illusion, uanset hvor svært vi ønsker at gøre det sandt. Vi kan se lidelsen og skaden ved ønskefulde trosforestillinger, som demonstreret af fanatiske grupper, der baserer deres handlinger på en forvrænget fortolkning af deres religion.

Tanken om, at vi som standard vil sejle ind i Himlen, blot fordi vi har haft et liv med kamp og modgang, er også en illusion. Naturen ville ikke fungere, hvis den ikke var baseret på virkeligheden, og vores natur skal også være virkelighedsbaseret for at kunne fungere. Den virkelighed, der er indeni, vil blive eksternaliseret, så alle kan se, når vores liv slutter.

Da jeg tog afsted på min rejse gennem Bevidstheden for mere end fyrré år siden, var jeg ikke klar over, at der fandtes andet end den fysiske verden. *Min spirituelle praksis startede, da en ven foreslog mig at prøve meditation for at håndtere stress og depression.* Meget snart blev jeg fascineret af historien og oprindelsen af denne ældgamle praksis, og jeg påbegyndte en kraftfuld indre søgen efter at finde kilden til selve mit væsen.

Jeg har været standhaftig i min søgen. Som et resultat har jeg modtaget de største velsignelser, ethvert menneske kunne ønske sig. På vejen har jeg fået overrakt mange gaver, som er blevet en del af min vej og har resulteret i disse rapporter.

Jeg har også opdaget, at de gamle tekster, der vidner om, at vi er forankret i en tilstand af forenende universel bevidsthed, er sande, ikke et ideal uden for vores rækkevidde, men en tilstand, der faktisk kan opleves her og nu i vores fysiske virkelighed. Da jeg første gang læste om de store vismænds vidnesbyrd som ung mand, troede jeg altid, at de var et privilegium for en udvalgt elite af åndelige giganter, og jeg havde aldrig forestillet mig, at de kunne opleves af almindelige mennesker som mig selv. Jeg tog fejl, og da jeg oplevede det, fandt jeg ud af, at det mere var et spørgsmål om at huske, at huske på, at vi allerede er forbundet med den indre Kilde. Efter at jeg havde husket det fuldstændigt, blev det permanent bevist i mit liv, øjeblik for øjeblik, fornyet hvert sekund uden gentagelser; en dyb stilhed og nærvær dannede hvert åndedrag, jeg tager. Et vækket og oplyst liv er vores naturlige plan som mennesker og en tilstand, vi skal arve. Vores fiksering på den ydre verden og vores fortolkning af den er ikke mere end en drøm. Virkeligheden er en tilstand, der er rodfæstet i værens stilhed og overskrider alle grænser. Alle handlinger, der opstår fra Stilheden, er handlinger, der beriger os og verden.

Meditation giver os mulighed for at vågne op fra vores selvoptagede drømme, ikke kun de drømme vi jager under vores vågne liv, men også fra de drømme naturen tilbyder os om natten. Vi kan blive klare i vores drømme og begynde at skimte evige og uendelige udsigter, der strækker sig ud foran os, ved, at uanset hvor langt vi går, vil vi altid bare være ved en ny begyndelse og et nyt eventyr. Det mest kraftfulde aspekt på vores rejse er at blive fyldt af energien, der skaber alt, hvad der eksisterer på alle niveauer og dimensioner og i ethvert univers, der nogensinde har eksisteret eller vil eksistere. Det er aspektet af kærlighed. Det er kærligheden, der genforener mennesker, efter de er blevet adskilt af døden. Det tætteste vi kommer på en person, vi måske har mistet, er via kærlighed. Den bedste måde at helbrede efter en elsket en er mistet, er at elske. **Det er også den bedste og mest effektive måde at genoprette forbindelsen til dem, når de er gået.** Kærlighed er

genvejen til de højere riger af ikke-fysisk virkelighed og passet til de behagelige lande i de højere riger.

Efterhånden som jeg kommer tættere på det næste stykke af min rejse, kan jeg ikke engang begynde at forestille mig, hvor det vil tage mig hen, hvilke andre galakser der venter mig i den næste dimension, endsige i de meget højere dimensioner hinsides. Jeg ved, at min rejse kun lige er begyndt, og hvor jeg end er, ved jeg, at jeg kun er i begyndelsen af en uendelig rejse; måske vil jeg med hver iscenesættelse stige højere og højere, vel vidende at selv ekstaserne hidtil kun var en optakt.

- Hvad ved vi om, hvad der ligger selv hinsides vores sande hjem?
- Hvordan ved vi, at det, vi betragter som Gud, måske ikke bare er indgangsniveauet til et uendeligt rige af ren bevidsthed?
- Hvor langt rækker Bevidsthed?
- Er der et punkt, hvor bevidstheden bliver til Gud, eller kan ateisten og teisten rejse ad den uendelige vej side om side forenet i oplevelsen af, at de slet ikke er adskilt. Når vi bruger sproget til at tale om ting ud over sproget, skaber vi en abstraktion af oplevelserne, som hurtigt bliver en tro. Den eneste mulighed for os er oplevelsen af det, hvor ordene kun tjener som et redskab til at føre til oplevelsen. Hvis oplevelserne fortæller os om Gud, kærlighedens og skabelsens kildehoved, så må det være, hvis det fortæller os om absolut klarhed og lys, kærlighedens og skabelsens kildehoved, så må det være.

Der er mysterieskoler, som lærer, at der er mange flere regioner ud over, hvad vi har udforsket hidtil, med mange flere niveauer af bevidsthed, som går længere og dybere, end denne bog kan udforske.

Jeg har altid været tilbageholdende med at omtale det uudsigelige som Gud, fordi jeg altid har følt, at jeg ikke var i stand til at sige dets navn, fordi jeg føler, at den ultimative virkelighed ikke kan nævnes, ikke kan omsættes til ord, da det er uoverskueligt. Jeg foretrækker at kalde det det ukendte, det ukendte, kilden, singulariteten, fordi jeg har mistanke om, at når jeg har bestegit bjergtoppen, kan jeg opdage, at jeg kun har nået foden af et større bjerg, der endnu skal bestiges.

I mellemtiden er jeg en rejsende i de kosmiske lande, uendelighedens udsigter. Jeg kan gå i bakkernes skygger, skærmet mod lyset fra en strålende sol, og vente, indtil den kalder mit navn. Indtil da er jeg glad og taknemmelig for at blive opretholdt af dens tilstedeværelse og dens stilhed, vel vidende, at hvert åndedrag, jeg tager, øjeblik for øjeblik, ikke er mit åndedrag, men dets energis ånde, og det, jeg ser omkring mig, er dets uendelige udsigter.
Slut af bog.

Se også en ti år gammel video med forfatteren af denne bog på

<https://www.youtube.com/watch?v=p998pkuUZxY>

